

Wolfgang Hohlbein

ODPŮRCE

KNIŽNÍ KLUB

Wolfgang Hohlbein

ODPŮRCE

KNÍŽNÍ KLUB

Přeložil Rudolf Řežábek

Wolfgang Hohlbein: DER WIDERSACHER

Copyright © Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co. KG, Bergisch Gladbach, 1995 Copyright of the Czech edition © Euromedia Group k. s., 2004 Translation © Rudolf Řežábek, 2004

ISBN 80-242-1192-0

Zatroubil třetí anděl, a zřítila se z nebe veliká hvězda hořící jako pochodeň, padla na třetinu řek a na prameny vod...
Třetina vod se změnila v pelyněk a množství lidí umřelo z těch vod, protože byly otráveny.

Zjevení, 8, 10-11

PŘESNĚ SE ZAČÁTKEM

jara se vrátila zima. Celou noc přšelo, jako by si příroda chtěla odbýt zkoušku na novou povodeň. S prvním zábleskem nastupujícího svítání – pokud se o matné olověné šedi, která se začala rozpíjet v mračích jako šedý inkoust v balících rozmáčeného černého savého papíru, dalo mluvit jako o příslibu světla – se spustil ještě chladnější déšť. Malé ostré ledové jehličky se mísily s deštivým závojem, který se snášel z oblohy šikmo k zemi. Když vyšlo slunce – rozmazaná žlutá skvrna, jen zčásti kulatá, s roztřepenými okraji a zanedbatelným jasem – změnil se ledový déšť v sních a z marastu, který pokryl všechny cesty, se stalo mazlavé bláto, v němž se led třpytil jako rozsypané sklo.

Salid nenáviděl tuhle zemi. Ne – nenáviděl zimu, její chlad, který činil z každého pohybu utrpení, a její vlhkost, jež vyvolávala v člověku pocit, že dýchá pod vodou. *Země* mu byla lhostejná. Byl netečný k ní i k jejím lidem stejně jako k zemím a lidem v jakékoli jiné oblasti této chladné a vlhké části světa. Několik z těch lidí zabil – Salid si nevedl seznam, ale odhadoval, že jich určitě bylo mezi dvaceti až třiceti, spíše více než méně – ale nikoho z nich z nenávisti. Většinu z nich ani neznal. Nenávist byla škodlivá síla. Nenávist působila destruktivně a škodlivě a nezdídka ničila nejen ty, proti nimž byla namířena, ale i své původce. Salid Ibn Jussúf, mnohem známější pod jménem Abú el-Mot, které přibližně ve dvou desítkách zemí západního světa obsadilo velmi pěkné místo v žebríčku deseti nejlépešších, ani pořádně nevěděl, co je to nenávist. Nikdy ji nepocítil a to bylo také dobře. Nenávist byla jako plamen, který žhavě a rychle vzplál a potom nejenže neodvratně začal stravovat sám sebe, ale zároveň také zatemňoval pohled na realitu. Salid viděl umírat příliš mnoho mužů za cíle, které za to nestály. To, co činil *on*, konal z přesvědčení – a to je prospěšná síla, jež vydrží celý život a svého nositele stále posiluje, místo aby ho stravovala. Když někoho zabil, pak jenom proto, že to tak muselo být vykonáno, v podstatě se stejným úmyslem a z obdobných pohnutek, které vedou šachistu k tomu, aby na šachovnici táhl figurkami a občas je obětoval. Salid s oblibou pohlížel na své skutky jako na složitou hru připomínající šachy, při

níž sice stálo proti sobě více než dvaatřicet figurek na mnohem více než čtyřiašedesáti polích, ale která se přesto hrála podle přesných pravidel o tahu a protitahu, akci a reakci, úderu a protiúderu. On sám byl docela dobrý šachista, nikoli vynikající, ale slušný průměr, a měl na své straně obrovskou výhodu – nacházel se v pozici, v níž sice i on musel dodržovat určitá pravidla, ale tato pravidla určoval převážně jen on sám a svým soupeřům je vnucoval. Snad právě tohle byl důvod, proč byl tak úspěšný; každopádně to ovšem vysvětlovalo, proč byl tak *nebezpečný*. Salid nezabíjel kvůli nějakým pocitům, nýbrž s přesností a neúprosným nezájmem smrtícího stroje.

Salid přitom nebyl typický terorista, pokud se v téhle živnosti vůbec vyskytuje typická kariéra. Vyrůstal jako jeden ze tří synů zámožné, i když ve skutečnosti nikoli bohaté palestinské obchodnické rodiny. V prvních dvou desetiletích svého života nezažil existenční nouzi ani nesnesitelné bezpráví, přinejmenším nikoli na vlastní kůži. Jeho otec totiž vždy dokázal vyjít s oběma stranami, Izraelci i OOP a jejich různými odštěpeneckými a konkurenčními skupinami, ba dokonce s nenapodobitelnou obratností arabského obchodníka, kterou člověk nevyznávající islám nikdy nepochopí, se mu podařilo bez úhony provést sebe a své nejbližší změní rodinných, náboženských, politických, světonázorových, zásadních i prostě jen náhodných intrik, vzájemných povinností a nezbytných ohledů, a přitom se ještě věnovat svým obchodům. A – což bylo vůbec nejpodivuhodnější – tohle všechno zvládl, aniž na sebe přivolel hněv jakékoli strany. Salid prožil mládí, které by mu závidělo devadesát devět procent jeho krajanů: peníze, ženy, cestování – nic z toho v přebytku, ale nikdy toho nebylo tak málo, že by něco postrádal – a prázdnota. Jednoho rána se probudil v levném hotelovém pokoji v Tel Avivu, zadíval se na tělo levné prostitutky, která se vedle něho schoulila a spala, pocítil na jazyku pachů levné whisky a ptal se sám sebe, je-li tohle všechno, co očekává od života – ke všemu se dostat co *nejladněji*. Když občas přemýšlel o tom, proč se jeho život vyvíjel tak radikálně odlišně než život obou jeho bratrů a všech přátel z mládí, nemohl se zbavit dojmu, že rozhodnutí bylo učiněno onoho rána. Trvalo ještě dlouho, než se něco stalo – celé roky, pokud měl být přesný – ale toho rána se začal kutálet první kámen. Byl to drobounký oblázek, tak

malý, že ho ani nebylo slyšet, a přesto byl dost velký na to, aby uvolnil celou lavinu.

Salid si přešel přes obličej levou rukou, kterou si chránil proti štíplavému mrazu hned dvěma rukavicemi, a sevřel rty, když ucítil ve svém vousu led. Salid byl, alespoň podle středoevropských měřítek, pohledný muž. Tuto okolnost dokázal už nejednou využít ve svůj prospěch. Jeho přátelé tvrdili, že vypadá jako Omar Sharif ve svých nejlepších letech. Jeho nepřátelé to nepopírali, neopomněli však nikdy dodat, že postrádá jak Sharifův šarm, tak i jeho světácké chování, ale zato že má lstivý pohled jako krysa. Nyní si ovšem připadal nanejvýš jako *zmrzlá* krysa.

Přitom jemu i púltuctu dalších mužů, kteří tu od minulého večera seděli a usilovně mrzli, přišla nenadálá změna počasí jenom vhod. Zima a déšť vyhnaly i poslední chodce z této beztak opuštěné oblasti a nikdo, kdo měl všech pět nebo aspoň pár z nich pohromadě, by se sem bez opravdu nesmírně naléhavého důvodu nevypravil ani v autě. Jediná cesta, nezaznamenaná na žádné mapě, vedla ke dva a půl kilometru vzdálenému táboru obehnanému ostnatým drátem a byla i za dobrého počasí utrpením. Ani tábor se nenacházel na žádné mapě. Cesta k němu byla nyní rozmoklá a napůl odplavená, pokud by sem někdo chtěl zajet vozem, který by nebyl vybaven řetězy nebo rovnou plováky, neuvěřitelně by riskoval.

Salid a pět ostatních mužů sem přišli pěšky před více než dvěma hodinami. Zpátky už by se pěšky nevraceli, alespoň ne stejnou cestou, po které se sem dostali, protože v ledovém blátě lesní cesty zanechali jako překvapení čtyřkilogramový tříštivý granát; jenom pro téměř – ale právě jenom *téměř* – vyloučený případ, že by někoho napadlo podrobit mimořádnému testu odolnosti tlumiče a osy svého auta. Pokud ano, dopadlo by to jinak, než by mu bylo milé. Každopádně by to byl velmi krátký test.

Na šest mužů teď zrovna nebyl příliš příjemný pohled. Jejich parky podšité kožešinou byly tmavé a nasáklé vlhkostí. Obličejové zrudlé mrazem, ale zároveň i pobledlé, protože nikdo z nich minulou noc nespal déle než hodinu. Maskovací kalhoty, které měli na sobě a jejichž původní efekt se s první sněhovou vločkou změnil v pravý opak, byly zablácené a tak ztuhlé, že při každém pohybu šustily jako

staniol. Přesto byl Salid spokojen. Déšť smyl všechny stopy a sněh, který padal už půl hodiny, zakryl nyní i popel po malém ohýnku, který si zapálili a tak starostlivě zakryli, aby jejich přítomnost neprozradil ani sebemenší světelný záblesk.

To jediné čisté na nich byly zbraně: čtyři ruské kalašnikovy, jedna americká M16 a Salidova zdokonalená puška G3, přesná německá zbraň, kterou dodatečně vybavil podomácku vyrobeným, ale nesmírně efektivním tlumičem a přístrojem na noční vidění. To byla Salidova zvláštnost, jedna z mála slabostí, kterou si dovolil – vždy používal zbraně těch, proti nimž bojoval. Pokud neodpovídaly jeho nárokům, tak si je prostě vylepšil. Salid byl také jediný, kdo si nenasadil kapuci své parky. Přes štíplavý mráz tu seděl s obnaženou hlavou, a ani se nenamáhal otočit, aby mu nefoukal vítr do obličeje, ačkoli ze všech trpěl mrazem pravděpodobně nejvíce.

„Už jdou.“

Salid zvedl hlavu, zamžoural zarudlýma očima k jihu a nemotorně sáhl po vysílačce, kterou měl vedle sebe opřenou o strom. Přístroj se převrátil. Salid tiše zaklel ve své mateřštině a zuby si strhl palčák. Pod ním se objevila černá kůže druhé rukavice. Znovu se natáhl po přístroji a vytáhl anténu z bahna. Beze spěchu ji důkladně očistil o svůj kabát a stiskl přepínač hovorů.

„Smečka vůdčímu vlkovi. Opakovat.“ Salidův hlas zněl tak, jak vypadal jeho obličej – na obojí se nedalo úplně zapomenout, jakmile to člověk slyšel nebo viděl. Německy mluvil bez sebemenšího akcentu, jako by se v této zemi narodil. Platilo to však i o dalších pěti jazycích, které ovládal.

„Už jdou,“ zopakoval hlas z vysílačky. „O půl hodiny dřív, ale jsou to oni. Právě projeli kolem mě. Jedou dost rychle.“

Na Salidově čele se objevily vrásky. Bytostně nesnášel, když někdo nedodržoval pravidla hry – a podle těch platilo, že automobil tu má být až za třicet minut nebo ještě později, pokud se vzala v úvahu nenadálá změna počasí. Chvilku hleděl rozzlobeně na vysílačku. Potom přikývl, plynulým pohybem vstal a prohlásil: „Dobře. Zůstaň, kde jsi, a měj oči otevřené.“

Vypnul přístroj a vložil ho do kapsy bundy. Jeho pohyb upoutal ostatní muže, kteří nepochybně rozuměli jeho slovům i druhé polovi-

ně rozhovoru, která zazněla z vysílačky. Přesto na něho pouze hleděli, dokud gestem ruky nenaznačil „Jdeme na to.“

Muži reagovali se strojovou přesností, která prozrazovala dlouholetý vojenský dril. Rychle a bez jediného zbytečného slova se chopili svých zbraní, zhasli cigarety ve sněhu a nedopalky pečlivě uschovali. Pohybovali se rychle, ale trochu neohrabaně. Noc strávená na mrazu a sněhu je stála dost sil a připravila jejich svaly o pružnou ohebnost. Salid však věděl, že jakmile to bude zapotřebí, budou fungovat dokonale jako naprogramované smrtící stroje. V jeho očích také nebyli téměř ničím jiným.

Téměř nehlučně opustili místo, kde strávili noc. Nezanechali více stop než několik otisků v mokré půdě a uhašené ohniště. Déšť a sníh se postarají o to, že z nich nikdo nic nevyčte.

Postupovali asi sto metrů hustým lesem, než Salid jako první dorazil k cestě a zastavil. Sáhl do kapsy, vytáhl malou krabičku s jediným červeným tlačítkem a jedinou rovněž červeně svítící kontrolkou a stiskl spínač. Světýlko zezelenalo. Granát znovu zajistil. Přimhouřenýma očima číhavě sledoval cestu. Lesní porost byl tady obzvlášť hustý. Větve ztěžkly pod deštěm a sněhem, takže se klenuly nad lesní cestou jako kupole zelenobíle strakaté katedrály a nepropouštěly dolů téměř žádné světlo. Jako vždy po silném sněžení se rozhostilo hluboké ticho, takže zvuk motoru přijíždějícího nákladního automobilu byl slyšet téměř nadpřirozeně zřetelně dříve, než se vozidlo objevilo v dohledu. Určitě bylo ještě daleko za nejbližším ohybem cesty.

Salid odjistil zbraň a poklekl na jedno koleno. Několikrát zavrtěl levou nohou, aby vytvořil ve sněhu a v bahně pod ním prohlubeninu, v níž by se mohl bezpečně opřít. Potom namířil hlaveň zbraně na místo, kde se měl objevit nákladní automobil. Mířil jednou rukou, ačkoli zbraň i s dodatečnou výbavou vážila více než deset kilogramů. Dvakrát musel přehmátnout. G3 měla těžiště trochu posunutě dopředu, takže chvílku trvalo, než se hlaveň s těžkým tlumičem přestala chvět.

Zvuk motoru se velmi pomalu přibližoval. Uplynulo půl minuty, pak minuta, dvě... konečně se vozidlo objevilo v záhybu cesty. Byl to těžký vojenský nákladák v olivové zeleni NATO se skvrnitou maskovací plachtou přes nákladní prostor, teď tmavou a prověšenou.

Stěrače pracovaly rychle a rovnoměrně, aby udržely dělené čelní sklo čisté, ale postavy dvou mužů v řidičově kabině bylo přesto vidět jenom jako nezřetelné obrysy. I velké zdvojené pneumatiky vozidla měly co dělat, aby se udržely na rozmoklé lesní cestě. Nákladák se prudce kymácel z jedné strany na druhou, občas se mu kola protáčela a odstříkovaly od nich malé blátivé fontány. Motor protestoval nespokojeným vytím, protože řidič trápil vozidlo po cestě na první nebo druhou rychlost, aby se vůbec dokázal pohnout z místa. Z mřížky chladiče vycházela bílá pára a připomínala dech zestárlého draka, který se valí se supěním svou začarovanou říší.

G3 o několik milimetrů poklesla. Salidův prst se přitiskl ke spoušti, našel bod tlakového odporu a znovu nehybně strnul. Když byl nákladák vzdálen na deset metrů, prst dvakrát za sebou stiskl spoušť tak rychle, že hlaveň zbraně neměla mezi oběma výstřely čas se vychýlit ani o milimetr. Dvojitě tiché zašumění výstřelů zcela zaniklo v dunění motoru.

Dvě nebo tři vteřiny se nic nedělo. Vozidlo se dále probíjovávalo koly rozhrabávajícími bahno jako sténající příšera, která se nedá ničím zastavit. Potom znenadání vybočilo z cesty, postavilo se napříč a téměř se převrátilo. Motor ohlušivě a jako na protest zavyl, ale pak se zase uklidnil a supěl dál na volnoběh. Bílá pára tryskala ze zrezivělých výfuků a pozvolna klesala na lesní cestu.

Salid svou zbraň trochu nadzvedl. Hlaveň teď mířila na jeden z neurčitých stínů za čelním sklem, který se pohyboval. Z řidičovy kabiny se ozvalo vzteklé „*Goddam!*“, dveře u spolujezdce se prudce otevřely, z nákladáku vyskočila postava v tmavě zelené uniformě – a hned uvízla až po kotníky v bahně. Muž s nepřetržitým klením namáhavě vytahoval nohy z bahna, levou rukou se přidržoval chladiče nákladáku a udělal několik těžkých kroků kolem vozu. Přitom byl předkloněn, jako by postupoval proti neexistující bouři.

Znovu a ještě hlasitěji zaklel, když spatřil prasklé obě přední pneumatiky. S rozzlobeným supěním poklekl, uchopil oběma rukama kolo a nesmyslně se snažil strhnout pneumatiky.

G3 znovu tlumeně zašuměla a v čelním skle vozu se objevil otvor, velký jako nehet u palce, zasazený do pavučiny vzájemně se prostupujících trhlin a prasklin. Neurčitý stín za sklem komicky nad-

skočil a zhroutil se. Všechno proběhlo tak rychle a tiše, že si toho voják na druhé straně nákladáku ani nepovšiml.

Nebylo by mu to také nic platné.

Hlaveň G3 se zhoupla, posunula se trochu dopředu – a počtvrté vydala svůj tichý smrtelný šelest. Voják v podřepu se zhroutil dopředu, narazil obličejem na pneumatiku a převrátil se na stranu.

Od prvních dvou výstřelů ještě neuplynula ani minuta.

Salid se narovnal, přistoupil k dveřím u řidiče a prudce je otevřel. Hlaveň své zbraně měl namířenou šikmo nahoru. Ale v řidičově kabině už nebylo nic, na co by musel střílet. Řidič, nanejvýš dvacetiletý mladík, ležel zhroucený na volantu. Na obličejí mu zůstal nevýslovně udivený výraz, ale žádná bolest. Malý kulatý otvor mezi očima ani moc nekrvácel. Zato už prakticky neměl týl. Rána v temeni byla velká jako dvě pěsti dospělého muže a v mrazu se z ní kouřilo.

Salid odhodil zbraň přes mrtvého muže na spolujezdcovo sedadlo, vytáhl mrtvolu z vozu a rychle jí prohledal kapsy. Našel malý průkaz zatavený do umělohmotného obalu a schoval si ho kapsy. Dva muži z jeho doprovodu uchopili nebožtíka a odtáhli ho do lesa, právě tak daleko, aby ho nebylo hned vidět z cesty. Bylo zbytečné mrtvoly důkladně ukrývat. Všechno, co útočníci potřebovali, byla pouhá půlhodina.

Zbytek akce proběhl tak rychle a přesně, jak to bylo nacvičeno. Oba mrtví vojáci zmizeli v lese, zatímco dva útočníci přinesli velké ocelové láhve připomínající hasicí přístroje, z nichž do rozstřílených pneumatik nastříkali směs stlačeného vzduchu a rychleschnoucí pěny. Nákladák se kývavě zase narovnal. Byl sice pořád ještě trochu nakloněný na stranu, ale na zbytek krátké trasy byl pojízdný. Láhve se stlačeným vzduchem zmizely v úložném prostoru. Jeden z mužů přistoupil k řidičově kabině, krátkým prudkým pohybem utrl stěrač z prostřeleného skla a potom se vyšplhal na spolujezdcovo sedadlo a zavřel za sebou dveře. O třicet vteřin později zmizel poslední ze zbývajících čtyř útočníků pod plachtou vozidla.

Motor nákladáku zavyl. Těžkopádné vozidlo kymácivě zacouvalo, samo se vyhrabalo z bahna a postavilo se předkem do původního směru. Od prvního výstřelu uplynuly sotva dvě minuty.

Salid se vysvlékl z bundy a maskovacích kalhot, zatímco ostatní odklízeli stopy po přepadení. Pod bundou se objevila tmavě modrá uniforma rotného amerického vojenského letectva. Na kolenou mu ležela odjištěná G3 a prudce se kymácela sem a tam, když šlapal na plynový pedál a spojku dvacet let starého fordu. Levicí si přešel přes obličej a bradu a odstranil bílý poprašek z vousu. Prostřeleným sklem toho moc neviděl, protože stále silněji sněžilo, a měl pocit, že odložený konec stěrače mu výsměšně pokyvuje. Byl nervózní. Všechno dosud probíhalo přesně podle plánu, neměl důvod k nervozitě, ale *byl* nervózní a sama tahle nervozita byla důvodem toho, že byl ještě neklidnější. Něco nebylo v pořádku. Nevěděl, co to bylo, nedokázal si ani *představit*, co by to mohlo být, ale něco to *bylo* – a bylo to natolik zřetelné, že se nemohl ovládnout.

Automobil sjel z kopce ještě deset nebo dvanáct metrů. Pak začaly pneumatiky na umrzlé krajnici rachotit a Brenner jemně přibrzdil. Ztratil tím určitě pět či šest metrů, možná i víc, protože silnice ještě pěkný kus klesala, ale riziko, že se pneumatiky na směsi sněhu a přimrzlé břečky protočí a mitsubishi ztratí směr, nebo se dokonce dostane do smyku, bylo příliš vysoké. Těch pět nebo šest metrů ho rozzlobilo, ale hned si řekl, že je to naprostý nesmysl. Měl před sebou pět nebo šest *kilometrů* pěšího pochodu – pokud bude mít štěstí. V mrznoucím sněžení, ještě ledovějším větru, v lehké letní obuvi a jenom v saku a kalhotách. Brenner si s neslyšným povzdechem vzpomněl na kabát a boty, které zapomněl v hotelovém pokoji ve Frankfurtu. Přesněji řečeno je tam vůbec *nezapomněl*. Nechal je prostě ležet v pokoji a už na cestě do podzemní garáže si uvědomil, že se zima v posledních dvou dnech vrátila – a byla pravda, že byl jednoduše moc *líný* na to, aby znovu vyjel nahoru a vzal si je. Vždyť jeho automobil měl dobře fungující topení. A téměř prázdnou nádrž. Ale trasa, kterou měl ujet, nebyla dlouhá ani sto kilometrů, a tak s důvěrou v Boha a společnost Eurocard se v půl šesté ráno vydal na cestu.

Jeden z těch dvou ho nechal na holičkách.

Brenner příliš pozdě pochopil, že svou zdánlivě zanedbatelnou pohodlností, která mu zabránila nastoupit znovu do výtahu a dojet si

pro kabát, vyvolal řetězovou reakci, na jejímž konci ho čekala možná i několikahodinová procházka zasněženým pohořím Taunus. V kabátě měl totiž nejen rukavice, ale i náprsní tašku se všemi doklady, šeky a naprostou většinou své hotovosti. Brenner nenašel ve své elegantní peněženke, kterou měl v zadní kapse kalhot, nic jiného než zlatou kartu Eurocard a něco přes sedm marek v hotovosti. Pět z nich zaplatil za cigarety, a pokud šlo o kreditní kartu – *Platíte-li Eurocardem, dáváte najevo, že umíte dobře zacházet s penězi. Ha, ha, ha!* – neměla hodnotu ani toho kousku umělé hmoty, na němž byla vytištěna. U první čerpací stanice na dálnici, kolem které projížděl, byl porouchaný peněžní automat, u druhé tuhle kartu vůbec nepřijímali. A ukazatel benzínu neúprosně klesal. Nakonec sjel z dálnice, aby našel čerpací stanici, která přijímá kreditní karty, nebo banku či nějakou poštu, kde by za tenhle zatracený krám mohl dostat nějaké peníze.

Ale to byl teprve počátek katastrofy. Nenašel žádnou čerpací stanici. Nenarazil ani na banku či poštu. V podstatě neměl štěstí ani na město. Od chvíle, kdy sjel z dálnice, se nepochybně nacházel v jakési neznámé – a především *neobydlené* – krajině, protože neviděl žádnou dopravní značku. Žádný odkaz na dálnici, žádné dopravní značky na spolkové silnice či dálnice, žádné místní ukazatele, natož pak nějaké *místo*. Napadlo ho, že určitě proklouzl nějakou škvírou mezi dimenzemi nebo něčím podobným, čímž se dostal do paralelního světa, kde existovaly stromy, silnice a sníh, ale nebyli tam žádní lidé. A taky žádný benzin. Nádrž byla prázdná, a basta. Ukazatel už stál dobrých pět minut *pod* nulou.

Přesto se natáhl po klíčku v zapalování, otočil jím a pokusil se nastartovat motor. Výsledek byl přesně takový, jaký očekával: startér se čistě a rychle protočil, ale motor ani neškytl. V nádrži už bylo určitě něco jako vakuum.

„Proč to děláš, když tam nic není?“ zeptala se Astrid a svraštila čelo. „Chceš vybit baterii?“

Brenner poslušně pustil klíčky, ale odolal pokušení podívat se na tmavovlasou dívku, nebo dokonce říct něco, čeho by nejspíš hned vzápětí sám litoval. Druhá velká chyba toho dne: za běžných okolností nikdy nebral stopaře. Ale téhle dívky mu prostě přišlo líto, jak tam postávala, trásla se zimou, se zdviženým palcem, který měla

stejně zmodralý jako rty, a s očima, jež byly velké a tmavé jako oči vyplašené srny. Ted' už byly mnohem užší a pohled měla nesrovnatelně tvrdší. Nedala se v nich už přehlédnout nedůvěra s pořádnou dávkou dobré vůle. Během posledních minut mizela její pravá ruka stále častěji v kapse kabátku a pokaždé tam něco nahmatala. Brennera napadlo, že tam s sebou nosí slzný plyn, nůž nebo nějakou jinou pitomost. Blbá kráva. Docela ji chápal. Život stopařky, navíc takhle mladé a přitažlivé, skrýval určitá rizika. Ale stejně to byla blbá kráva.

„Vypadá to, že nám došla šťáva,“ upozornil sklesle.

„Jo, vypadá to tak.“ Astrid přikývla. Rukou znovu pevně sevřela to, co pořád nosila v kapse kabátku.

„Nádrž je *opravdu* prázdná,“ připomněl Brenner. V hlase mu zaznělo podráždění. Astrid si nejspíš vůbec neuvědomovala, že je v situaci, kdy jenom hledá někoho, na kom by si mohl vybit svou špatnou náladu. „Co si vlastně myslíš, že jsem posledních deset minut tak zoufale hledal?“

Dívka byla dost chytrá na to, aby neodpovídala, ale její pohled byl dostatečně výmluvný. Brenner vytrhl zlostným pohybem klíček ze zapalování a doslova ho napěchoval do kapsy u saka. Vypnul svěrače a světla. Přední sklo už bylo napůl pokryté milimetrovou vrstvou ledu, který po kouskách klouzal dolů a přitom zanechával na skle tenounký povlak, který zase ihned zamrzal. V téže chvíli, kdy vytáhl klíček, přestalo topení foukat do vozu proud teplého vzduchu, a ačkoli Brenner neomylně věděl, že to není možné, měl pocit, že už cítí chlad, který se postupně zmocňuje celého auta.

„Vypadá to, že budeme muset jít pěšky,“ podotkl.

„My?“ Astrid vytáhla pravou ruku z kapsy a Brenner na okamžik strnul. Vzápětí si však připadal dost hloupě. Astrid vytáhla z kabátku krabičku marlborek a zapalovač, zapálila si cigaretu a beze slova pokrčila rameny, když mu nabídla krabičku, a on odmítl.

„Proč my?“

„Nemám tušení, jak dlouho mi to bude trvat k nejbližší pumpě,“ odpověděl. „Možná několik hodin. Zmrzla bys, kdybys zůstala v autě. Může zatraceně mrznout.“

Astrid si připálila zapalovačem a zhluboka vdechla cigaretový kouř, který jí stoupl do očí a donutil ji zaslzet. „Proč prostě nepočkáme?“ zeptala se, zatímco si klouby volné ruky přejížděla přes oči a potlačovala kašel. „Jednou přece pojede kolem auto, které zastavíme.“

„Jsi si tím tak jistá?“ Brenner ukázal na nedotčenou sněhovou pokrývku, která se rozprostírala po celé silnici před nimi. Nebylo ani přesně vidět, kde silnice končí a kde začíná úzká krajnice před lesem. „Tahle oblast nevypadá moc rušně.“ Zavrtěl hlavou, stisknul zuby a otevřel dveře, aby neměl moc času na to, že by si všechno snad ještě rozmyslel. Mráz nebyl tak zlý, jak očekával, ale přece jen stál za to – a jeho tělo se teď samo podvádělo. Nahromaděné teplo se moc dlouho neudrží.

Teplo mu v levé noze vydrželo zhruba vteřinu, totiž právě tak dlouho, kolik potřeboval na to, aby nohu vysunul z auta a položil chodidlo na zem, přesněji řečeno do louže, která mu sahala skoro po kotníky. Právě nad ní se mu podařilo vozidlo zastavit. Voda, která mu prosákla ponožkou a nejméně šesti miniaturními katarakty se mu vřítla do boty, byla tak studená, až to bolelo. Brenner pevně skousl zuby a překonal dokonce pokušení vrátit nohu zase do auta. Místo toho našel aspoň pro druhou nohu suché místo. Zapřel se široce roztaženými rukama, téměř komickým pohybem se vyhoupl ven z auta a začal se belhat kolem kombíku.

Abychom to zkrátili: Rezervní kanystr se vyznačoval stejnou vlastností jako jeho kabát, rukavice a náprsní taška – totiž svou nepřítomností. Dobrá. Aspoň nemusel ten pitomý krám s sebou tahat k nejbližší čerpací stanici.

Astrid vystoupila z auta a přehrabovala se v otevřeném džínovém ruksaku, který si postavila na kapotu. Brenner spolkl otázku, co asi přezky zavazadla udělají s lakem vozidla. Místo toho zavřel dveře a zamkl. Astrid si ho koutkem oka posměšně změřila a začala z ruksaku vytahovat něco šedého a neforemného.

„Bojíš se, že někdo přijde s benzinovým kanystrem a ukradne ti to?“ zeptala se.

„Mám v autě rádio,“ zavrčel Brenner. „Co to tam děláš?“

Z šedé příšery se vyklubal pletený svetr, který Astrid mohla pohodlně nosit jako noční košili a i pro Brennera byl zhruba o osm čísel větší. Rozhořčeným škubnutím ho vytáhla celý ven, čímž ovšem zbytek obsahu ruksaku získal nečekanou svobodu a vypadl na sněh a kapotu. Teď už Brenner přesně *věděl*, co způsobila laku jeho auta.

„Tu máš. Oblékní si to,“ vyzvala ho a sklonila se pro své tretky.

Brenner zaváhal opravdu jen nepatrný okamžik. Svetr sice vypadal ohavně, ale zásobu tepla už spotřeboval. Pokud stál před volbou zesměšnit se nebo si uhnat zápal plic, dával přece jen přednost několika úsměškům na svou adresu.

Vklouzl do svetru a pomohl dívce zabalit její zavazadlo. Přitom se rozhodl nemyslet na lak na kapotě. Poté oba vykročili. Silnice se dobrých sto metrů, až k nejbližší zatáčce, mírně svažovala a potom zase stejně mírně stoupala, dokud po dvou nebo třech stech metrech nezmizela za další zatáčkou. A za další. A za další.

„Kam, k čertu, vede tahle podělaná silnice?“ zeptala se Astrid, když vedle sebe mlčky svižně kráčeli přinejmenším půl hodiny. „Na Sibiř?“

V hlase se jí pořád ještě zachvíval stejný agresivní tón, který Brennera během prvních deseti minut známosti s touhle dívkou dráždil a od jedenácté dopaloval. Brenner nebyl snad ještě tak starý, aby mohl být jejím otcem, ale ve svých pětatřiceti letech byl rozhodně *příliš* starý na to, aby dokázal projevit přehnaně mnoho porozumění pro chování nanejvýš šestnáctileté rádobý punkerky, která právě procházela postpubertální fází vývoje. V této fázi si nepochybně marně kladla otázku, jak je to vůbec možné, že celý svět ještě nevidí, že jenom ona ví, jak panáčkuje zajíc.

„Nemám tušení,“ odpověděl za chvíli. Bolelo ho chodidlo. Neměl chuť se vybavovat a kromě toho zima dávno překročila únosnou mez a byla stále trýznivější. Bez svetru by už dávno umrzl. Přesto se sám sebe pořád ptal, proč ji vlastně vzal s sebou a jestli to byl opravdu ten nejlepší nápad.

Astrid jeho pochybnosti ještě prohloubila tím, že se ho zeptala: „Nemáš nějakou mapu?“

„Ale jo,“ zavrčel Brenner. „Dokonce mimořádně dobrou. Autoatlas ADAC, nejnovější vydání.“

„V příruční schránce?“

„V postranní kapse,“ upřesnil Brenner. „Je hned po ruce, na řidičově straně.“

Astrid se zasmála, a ačkoli ho její otázka – přesněji řečeno okolnost, že ho přinutila, aby přiznal svou další chybu – zamrzela, uvolnil její smích trochu napětí, zvláště když Astrid znenadání a nečekaně změnila téma hovoru: „Jednou přece musíme narazit na nějaké město. Nebo aspoň dopravní značku. Tušíš přibližně, kde jsme?“

„Ani v nejmenším,“ přiznal Brenner. „Zahnul jsem prostě na prvním sjezdu z dálnice.“ Ušklíbl se. „Někdo mi kdysi vyprávěl, že stačí jenom sjet z dálnice a dříve či později přijedeš k čerpací stanici.“

„Zřejmě spíš později.“ Astrid si zapálila další cigaretu. Tentokrát neodmítl, když mu nabídla z krabičky. Při chůzi mu připálila. „Jsi švorc, vid’?“ zeptala se nečekaně.

Brenner se chopil ruksaku, jehož váha o sobě mezitím dávala nepříjemně vědět. Přehodil si ho z pravého na levé rameno a mezi dvěma potáhnutími odpověděl: „Jak jsi na to přišla?“

„Docela jednoduše. Položila jsem si otázku, jak může někdo odjet s téměř prázdnou nádrží od dálničního motorestu, kde se dá koupit tolik benzínu, kolik se ti jenom zachce.“

Převyprávěl jí příběh o svém zapomenutém kabátě a lavině nepříjemných překvapení, kterou to způsobilo. Astrid několikrát po sobě energicky přikývla. „Ty podělaný plastický krámy,“ ulevila si zaníceně. „Jednou nás všechny zahubí.“

„To byla zajímavá věta,“ neodpustil si Brenner. „Kde jsi ji četla?“ Astrid na něho nechápavě pohlédla a Brenner pokračoval: „Předpokládám, že mi vysvětlíš, jak to myslíš. Proč by nás ty ‚podělaný plastický krámy‘ měly zahubit?“

Astrid zajiskřily oči. „Hele, polib mi.“

„No to teď ne,“ opáčil Brenner. „Na to je moc zima. Kromě toho by mohl jít někdo kolem a já tě nechci přivádět do trapné situace.“

„Co ty seš vlastně zač?“ zeptala se Astrid. Vypadalo to, že neví, jestli se má dopálit nebo ne. „Nějakej podělanej bankéř nebo co?“

„Jo tak tím bych byl rád,“ odpověděl Brenner. „Bohužel. Jsem jenom malý pojišťovací agent, který se pokouší vnutit lidem naprosto

zbytečné pojistky.“ Zasmál se. „Kromě jiného proto, aby si mohl dovolit podělané kapitalistické auto, do kterého pak může brát sto-
pařky.“

„Tvoje obchody jsou asi dost na levačku,“ opáčila Astrid. „Jinak by sis nechal aspoň pár mařen na benzin.“ Típla cigaretu do sněhu vedle silnice a hned sáhla do kapsy, aby si zapálila další. Krabičku s pokrčením ramen zase schovala. „Opravdu jenom čistíš kliky?“ zeptala se.

„Já jsem prodejce,“ opravil ji Brenner úmyslně přehnaným uraženým hlasem. „Přesně vzato jsem oblastní inspektor...“

„No dobře, já ti věřím.“ Astrid se ušklíbla a odhodila bezděčným gestem z obličeje pramen černých vlasů, které jí sahaly až na ramena. Kdyby se o takové vlasy trochu víc pečovalo, uvažoval, a kdyby jim dokonce dopřála módní sestřih a propracovala se k moderním brýlím místo těchhle šílených lennonek, mohlo by jí to i docela slušet. „Takhle nabubřele můžou žvanit jen leštiči klik.“

„Proč to děláš?“ zajímal se Brenner.

„A co jako?“

„Proč se takhle předvádíš? Já vím, jsi na mě našťvaná, protože jsem tě dostal do téhle situace, dobrá. Ale to není ten pravý důvod, že? Ty už jsi byla taková, když jsi ke mně nastoupila.“

„No a co?“

„Já ti nic nevyčítám. Jenom se sám sebe ptám, proč holka jako ty stopuje uprostřed zimy v téhle liduprázdné krajině a drzostmi si drží od těla každého, kdo ji sveze. Máš za sebou nějaké špatné zkušenosti?“

„Možná.“ Uhnula pohledem a odstup mezi nimi se zase citelně zvětšil, i když ona sama si toho pravděpodobně vůbec nepovšimla.

„Chceš o tom mluvit?“

„Proč bych měla?“

„To je jednoduché – protože máme spoustu času,“ odpověděl Brenner. Ukázal rukou dopředu. Silnice se teď zase svažovala a nejméně tři nebo čtyři kilometry byla rovná jako pravítko. Všude, kam až dohlédli, se rozprostírala neporušená sněhová pokrývka. Bylo jasné, že to bude zatraceně dlouhá procházka.

A také velmi chladná.

Kromě dobře mířeného boxerského háku nebo podobných útoků toho nebylo za běžných okolností moc, co by McCormackovi dokázalo zvednout žaludek. Ale sednout si společně se Styperem do jakéhokoli vozidla poháněného silou motoru byl už *sám o sobě* hazard. Posadit se spolu s ním do něčeho, co *létalo*, hraničilo bezmála se šílenou odvahou. Ovšem sedět vedle Stypera ve vrtulníku *Apache*, no, to už byla situace, která se v žádném případě nedala označit za normální.

Jen co McCormackův žaludek přestal protestovat, Styper bez varování provedl sedm a půl vývrtkových vrutů – to byla jeho verze zatáčky vpravo – a přitom ze sebe vydával indiánský jekot, při němž by i Sedící býk zbledl závistí. McCormack sípal hrůzou, když jenom visel na bezpečnostním pásu. Žaludek mu rázem vyskočil až do hrdla a bušil zevnitř na jeho sevřené zuby.

„Stypere!“ zasupěl. „Vy jste se snad zbláznil?“

„Kapitáne?“ Styper se tak široce zašklebil, že mu ústní koutky zmizely pod helmou, která působila téměř futuristickým dojmem. Helikoptéra se obrátila na druhou stranu a provedla manévr, který McCormackovi připadal jako třikrát zauzlovaná Moebiova křivka.

„Poručíku Styper! Okamžitě přestaňte s tím blázněním!“ zasténal McCormack. Nejraději ze všeho by na Stypera zařval, ale neodvážil se, protože se obával, že by ho i pouhý pokus přinutil pokropit přístrojovou desku dosud nestrávenou snídaní. „Zastavte stroj!“

„Rozkaz – *pane!*“

McCormack pochopil příliš pozdě, že se znovu dopustil chyby. Ještě před pěti minutami by dal ruku do ohně za to, že obdoba prudkého brzdění se skřípajícími pneumatikami u dopravního prostředku, který nutně podléhá obecně platným zákonům aerodynamiky, je holý nesmysl. Styper mu dokázal pravý opak.

Motor helikoptéry *Apache* zavyl, její hranatá přední část se naklonila dolů tak, že stroj na vteřinu, která ovšem trvala věčnost, nehybně strnul ve vzduchu v téměř svislé poloze a potom – přesně v okamžiku, kdy byl McCormack skálopevně přesvědčen o tom, že v nejbližším zlomku sekundy začne padat jako kámen – se znovu se

skřípavým nárazem vrátila do vodorovné polohy. „Rozkaz splněn, pane,“ zašklebil se Styper. „Stroj zastaven.“

McCormack si sáhl se slyšitelným zasténáním na helmu a několikrát polkl, ale kyselé chuti v ústech se tím nezavil. Ovládl svůj hněv. Vždyť ho předem varovali. A pokud nereagoval na tahle varování, měl přinejmenším zaznamenat soucitné pohledy, kterými se ráno počastovali ostatní důstojníci, když se shromáždili k rannímu rozkazu. Styper byl známý tím, že je naprosto vyšinutý, což bylo velmi ohleduplně vyjádřeno. Seznam stížností, které byly za poslední dva roky doručeny vojenskému veliteli v Ramsteinu a v nichž bylo uvedeno jeho jméno, byl jen o něco málo kratší než telefonní seznam New Yorku. Kdyby čirou náhodou nebyl pořád ještě jedním z nejlepších helikoptérových pilotů, jaké kdy vychovalo americké vojenské letectvo, nejspíš by ho už dávno vyhodili, zatkli a umístili na uzavřené oddělení nejbližšího blázince – přesně v tomhle pořadí. Ten chlap si podle McCormackova názoru nic jiného ani nezasluhoval.

„To je fantastický stroj, pane,“ pokračoval Styper, když mu McCormack neodpovídal. „Už jsem létal na všech možných typech, ale tenhle drobek je a zůstane mou oblíbenou hračkou.“ Oči mu svítily jako dítěti, které se rozplývá nad novým vláčkem. To, co o něm říkali, je beze zbytku pravda, napadlo McCormacka. Ten chlap byl beznadějně potrhlý.

„Dovolte, abych vám připomněl, *poručíku*,“ odvětil zostra, „že tahle *hračka* je majetkem Spojených států amerických a stojí bratru dobrých dvacet milionů amerických...“

„Skoro osmadvacet, pane,“ opravil ho Styper, ale McCormack bez mrknutí oka pokračoval: „... dolarů. Pomineme-li, že se nacházíme na výsostném území spřátelené země a vy jste právě porušil nejméně tucet zákonů a vyhlášek, tušíte, co si lidé tam dole, kteří právě viděli vašich pár uměleckých kousků, asi tak pomyslí o nás, Američanech?“

„Nic, pane,“ ujistil ho Styper. „Tam dole nikdo nebydlí. Jen pár rolníků a lesníků.“ Ukázal průhlednou kabinou dolů. Helikoptéra nehybně visela ve vzduchu. Vrtule vířily sněh, takže uprostřed eliptické oblasti dlouhé dobrých třicet metrů měli poměrně jasný výhled. Za ním se však rozprostírala clona hustě padajícího sněhu. Styper

měl pravdu, pomyslel si mrzutě McCormack. Vznášeli se asi čtyři sta metrů nad lesem. Pokud tam dole vůbec někdo žil, nemohl vrtulník v žádném případě vidět. Ale to byla jen malá útěcha.

„Mám ženu a děti, poručíku,“ připomněl nakysle. „A rodina by byla ráda, kdybych se dnes večer vrátil pokud možný celý. Rozumíte?“

„Jistě, pane,“ ujistil ho Styper. Z obličeje se mu už vytratil přihlouplý úšklebek, ale v očích mu pořád ještě blýskal výsměch. McCormack se neubráníl otázce, jestli Styper vůbec někdy dospěje. Nejspíš ne.

„Kromě toho tu nejsme pro zábavu,“ pokračoval. „Musíme splnit úkol. Takže nechte těch hloupostí a vraťte se s tou kraksnou na správný kurz.“ Vzápětí následovalo spěšné gesto. „Pomalů. Máme dost času.“

Styper se ani nenamáhal s tím, aby zakryl zklamání, ale poslechl. *Apache* z vyčkávací pozice nad lesem téměř jemně zase nabral výšku a zamířil na východ.

McCormack Stypera pozorně sledoval, už jenom proto, že nic jiného prostě nebylo na dohled. Obloha nad nimi byla olověně šedá a nekonečně rovná a pole a lesíky, které se střídaly půl míle pod nimi, už téměř beze zbytku zbělely. Ještě dva dny, napadlo McCormacka, a celé střední Německo bude pod půlmetrovou sněhovou pokrývkou. Ta představa se mu nelíbila. McCormack byl z Texasu a za celých dvanáct let, které dosud strávil služebně tady v Ramsteinu, neminul jediný den, kdy by alespoň jednou nezatoužil po návratu domů. Tam samozřejmě také sněžilo, ale zimy byly jiné – chladné, krátké a suché. I léto se odlišovalo, protože bylo horké, dlouhé a suché, ne jako zdejší věčně oblačné počasí, které se devět měsíců v roce nedokázalo pořádně rozhodnout, jaké by vlastně mělo být. No, ale tenhle let znamenal pravděpodobně jeho poslední nasazení. Ještě přesně jedenáct dní, včetně toho dnešního, a služba mu skončí. Už za necelé dva týdny bude se svou ženou sedět na terase malého ranče, který si koupili z jeho odstupného. Sbohem, *good old Germany!* Sbohem, *army!* A sbohem všem jejím praštěným hajzlům jako Styper – i když ji nejspíš nejpозději za tři měsíce začne postrádat!

„Létáte opravdu dobře,“ pronesl po chvíli mlčení a v podstatě se tím snažil ubrat svým dřívějším slovům z jejich ostrého tónu, ačkoli si tuhle nenadálou pohnutku neuměl ani sám sobě vysvětlit.

„Děkuji, pane.“ Styper přikývl. „Ale létat s tímhle drobkem není žádné umění. Musíte mu jenom říct, kam se chcete dostat, a všechno ostatní udělá prakticky sám.“

McCormack se zahleděl na složité kontrolní a signální přístroje vrtulníku *Apache*. Nic mu tady nedávalo smysl. Ačkoli sloužil dvanact let na vojenském letišti, rozuměl technice jen natolik, že mu bylo jasné, že helikoptéry jsou ta malá letadla bez křídel. McCormack zestárl ve vojenské kanceláři a rozhodně nezamýšlel se za zbývajících jedenáct dní služby učit něco, co nemusel vědět předchozích jedenáct *let* a jedenáct *měsíců*. Bylo pro něho záhadou, proč ho převeleli právě k této akci. Od Styperova prvního loopingu se neubránil podezření, že důvod k tomu neměl nikdo jiný než právě *Styper*. Nejspíš to byl vtípek jeho takzvaných kamarádů, kterým ho obšťastnili na rozloučenou.

Jenom ze zdvořilosti prohodil: „O těchhle vrtulnicích se vyprávějí opravdu neuvěřitelné věci. Je to pravda?“

„Ani zdaleka nevystihují pravdu,“ odpověděl Styper hlasem, který v McCormackovi vzbudil oprávněnou obavu, jestli se právě nedopustil další chyby. Nejspíš se mu o něčem takovém neměl vůbec zmiňovat. „S tímhle drobkem klidně vyhraju válku, když to bude muset být. Víte, že to byly *právě Apaches*, které tehdy Husajna jako první nakopaly do pr...“ Zarazil se. „Promiňte, pane. Chtěl jsem říct, víte, že to byla jednotka bojových vrtulníků *Apache*, která zahájila válku v Perském zálivu?“

„Ne,“ opáčil McCormack. „Dosud jsem si myslel, že válku začali Iráčané.“ Ostře se z boku podíval na Stypera a čekal, jak se zachová. Žádná reakce se však nedostavila. Za chvíli se zeptal: „Byl jste už někdy nasazen do bojové akce, poručíku?“

„Ne, pane,“ odpověděl Styper. „A vy?“

McCormack zavrtěl hlavou. „Bohudíky ne. A už nejspíš žádnou nezažiji. Za dva týdny tu končím.“

„Ať se vám to splní, pane,“ ozval se Styper. V jeho slovech zazněla tak zvláštní intonace, že se v McCormackově nitru něco nastražilo.

„Jak to myslíte?“

Styper pokrčil rameny a tento pohyb se přes jeho paže a ruce přenesl až do řídicí páky. *Apache* se na okamžik zachvěl a pak pokračoval v klidném letu. „To nic,“ odpověděl. „O co jde při dnešní akci, pane?“

„To víte stejně dobře jako já,“ zareagoval podrážděně McCormack. „Máme eskortovat stroj zpět na letiště. Přesněji řečeno další vrtulník s námořním generálem na palubě. Proč se ptáte? Vy jste nečetl svůj bojový rozkaz?“

McCormackovi nemohlo uniknout, že se Styper odmlčel o nepatrnou chvilku déle. „Ale jo,“ ujistil ho konečně. „Jenom se sám sebe ptám, co má ještě dalšího na palubě.“

„Jak to myslíte?“ McCormackův hlas zazněl najednou řezavě.

„Jenom tak nahlas přemýšlím,“ odpověděl vyhýbavě Styper.

McCormack slyšitelně nasál vzduch mezi zuby. „Buďte tedy prosím tak laskav a dovolte mi, abych se na vašich úvahách mohl podílet, poručíku!“

„Vidíte ty věci tam venku?“ Styper ukázal pohybem hlavy na krátká tupá křídla *Apache*. Pod všemi nosnými plochami visel objemný kontejner, jehož přední část vypadala jako vědeckofantastická verze včelího úlu. Byly to helikoptérové nosiče zbraní.

„No a?“ zeptal se netrpělivě McCormack.

„Jsou nabité,“ odušil Styper. „Čtyřadvacet mrňousů na každé straně. A pod sebou máme ještě pár větších kalibrů.“

Trvalo notnou chvíli, než si McCormack plně uvědomil význam toho, co mu právě Styper sdělil. „No moment,“ ozval se. „Chcete tím snad říct, že...“

„... máme na palubě ostrou municí, ano, pane,“ potvrdil Styper. „A proto se sám sebe ptám, jestli to skutečně je jen námořní generál, kterého máme eskortovat, proč jsme tedy, k čertu, vyzbrojeni až po zuby?“

Les se kolem nich sunul nesnesitelně pomalu a Salidovi už nějakou chvíli *skutečně* připadalo, jako by se napravo a nalevo podél cesty pohyboval les a náklad'ák už dávno stál na místě, jako ve starém hollywoodském filmu, v němž hlavní hrdina seděl na dřevěném koni a za ním se na promítacím plátně míhala krajina, čímž se simuloval pohyb. Mohl dělat, co chtěl, ale nemohl se zbavit dojmu, že nemůže rychlost fordu významněji ovlivnit. Jakmile přidal plyn, kola se začala v bahně jednoduše protáčet, když zabrzdil, auto klouzalo dál a hrozilo, že vybočí z cesty.

Samozřejmě dobře věděl, že tenhle efekt existuje převážně pouze v jeho fantazii. Nebyl to náklad'ák, nebo dokonce tenhle les – byl to *on*, s nímž nebylo něco v pořádku. Byl nervózní. Nebál se, ale věděl, že od téhle chvíle se nesmí vůbec nic pokazit, protože už neexistovala možnost návratu. Stačila jediná chybička a nikdo z nich nevyjde z tohoto lesa živý. Postaraly by se o to kapsle cyankáli, které měl každý z nich v kapse. A v případě pochybností jeho G3. Salid nevěřil, že by opravdu musel nakonec použít zbraň. Jeho plán – stejně jako všechny plány, které dosud vypracoval – byl dokonalý do posledního detailu. Jedním z důvodů, proč se Salid stal jedním z nejúspěšnějších teroristů, bylo to, že vždy dokázal zakalkulovat dokonce i nepředvídatelné okolnosti a dosud se ani v nich téměř nikdy nespletl. Salid nevěřil na náhodu nebo nešťastnou shodu okolností. Odmítal takové věci akceptovat, a proto mu jen zřídka mohly nějak ublížit. A kdyby přece jen... Pět mužů, kteří ho doprovázeli, dobře vědělo, do čeho se pouští. Byli ochotni položit za své přesvědčení i život. Nevedl žádný oddíl mučedníků – Salid si nijak zvlášť necenil sebevražedných akcí, které kromě propagandistického efektu jen málokdy vedly k něčemu konkrétnímu –, ale všichni jeho muži se smířili s možností vlastní smrti a v případě nutnosti by ji bez zaváhání podstoupili.

Ale i tak byl dnes něco jinak. Nešlo o nic konkrétního, byl to pouhý pocit. Ale Salid byl muž, který se nikdy nenechával vést pocity, a možná proto byl teď dvojnásobně nervózní.

Pomalou se blížili k pasece, která byla jejich cílem. Cesta ostře zahrnula – a najednou měli před sebou volný úsek, který pozvolna stoupal a byl pečlivě očištěn od veškerého podrostu a křovin. Byl

dlouhý asi padesát metrů a za ním se tyčil dvojitý ostnatý plot, nad ním velké skleněné vypnuté reflektory a pozorné objektivy zapnutých videokamer. Za plotem stály tři dlouhé provizorní budovy, které se nenápadně krčily pod stále padajícím sněhem, a betonový kryt, před jehož vchodem dva zmrzlí strážní zimomřivě přešlapovali z nohy na nohu. Za betonovou stavbou se napůl skrývala kabina vojenského vrtulníku. Vrtule a skleněné části už byly očištěny od sněhu. Helikoptéra byla připravena k letu.

Velká brána v drátěném plotě byla zavřena, ale dveře malé strážní budky byly dokořán. Vyklonil se z nich muž v lesklé černé pláštěnce a podíval se na nákladák s viditelnou netrpělivostí.

Salidova ruka sjela na G3 a chvíli na zbrani nehybně spočinula. Potom se zase zvedla. Salid oběma rukama uchopil volant a šlápl na plyn, aby poslední metry zdolal rychleji. Strážný vyšel před budku a popošel k nákladáku. Na obličeji se mu objevil tázavý výraz, který se po několika vteřinách změnil ve škodolibý úsměšek, když si povšiml porouchaného stěrače. Sklo, které měl udržovat v čistotě, téměř zmizelo pod mazlavou vrstvou ledu, bahna a sněhu. Otvor po kulce by v něm nebyl vidět ani z bezprostřední blízkosti.

Voják se otočil a pokynul někomu ve strážní budce. Potom o půl kroku ustoupil, aby ho přijíždějící vozidlo nezacákalo bahnem. Nákladák s pronikavým zavytím motoru zastavil necelých pět metrů od brány. Salidova noha se dotýkala plynového pedálu jen zlehka, takže motor se sice ztišil, ale pořád to byl dost velký hluk na to, aby přehlušil jakýkoli jiný zvuk, který by případně pronikl do strážní budky.

Strážný se znovu přiblížil. „*What happened?*“ zvolal. „*You’re late, and...*“

Salidův prst se přitiskl ke spoušti zbraně. G3 mu tvrdě zaškubala na kolenou. Kulka prorazila řidičovy dveře, zasáhla strážného do krku a srazila ho k zemi. Salid zároveň jediným dupnutím sešlápl pedál až k podlaze a zařadil rychlost.

Ford prudce poskočil vpřed. Nárazník s třesknutím vrazil do překližkové stěny strážní budky a celá stavba se zhroutila jako domeček z karet. Za půl vteřiny narazil předek vozidla na bránu a vytrhl ji z pantů.

Zasršely jiskry. Ozvalo se odporne elektrické syčení a na chladiči fordu na okamžik vzplál modrý oheň. Obě nouzově spravené pneumatiky praskly a část plachty začala hořet. Roztříštěná polovina předního skla definitivně praskla a Salidovy ruce a klín zaplavily jako bystřina malé čtvercové střepy. Nákladák se dostal za plot a kolébavě zamířil ke třem provizorním domům, část vyražené brány přitom vlekl stále za sebou.

Rozhoukala se poplašná siréna. Kdesi začali křičet muži, za okny všech tří budov se naráz rozsvítilo světlo a oba strážníci, kteří ještě před chvilkou podřimovali před vchodem do bunkru a čekali na vystřídání, se příkrčili a bleskově zmizeli v budově. Ani se nepokusili použít zbraně. Měli jiné rozkazy. Než stačil nákladák urazit dvacet metrů, těžké pancéřové dveře s tupým rachocením zapadly. Na jejich vylovení by bylo teď už třeba těžké munice.

Nákladní auto kličkovalo dál. Z jednoho domu začal někdo střílet. Byly to ohlušující praskající rány z pistole, po nichž se na kovu jenom zajiskřilo, ale kulky nezpůsobily žádné významnější škody. Vozidlo nevšímavě pokračovalo k prostřední budově. Při jízdě ztratilo bránu, která se mu zachytila na karoserii, a otočilo se téměř do protisměru, když Salid vši silou šlápl na brzdu.

Plachta se prudce rozhrnula. Tři nebo čtyři postavy ve skvrnitých maskáčích kalhotách a bundách vyskákaly ven. Ještě při výskoku začaly střílet. Kvílení poplašné sirény zaniklo v praskavém rachocení ruských MPI, ohlušujícím praskání dřeva, tříštění skla a pronikavém křiku. Z jednoho domu se vypotácel voják a upadl. Pokoušel se vstát, ale po přesném zásahu se zhroutil na záda. Così malého a tmavého nad ním přeletělo a zmizelo v otevřených dveřích domu. Z budovy zazněl osamělý pronikavý výkřik, potom podivně měkké a tlumené třesnutí, pak znovu výkřik a za několik vteřin bolestné kašláním mnoha mužů.

Čtyři teroristé pokračovali v palbě. Budovy nalevo a napravo od nákladáku zasypali rychlými dávkami ze svých zbraní a zároveň běželi přískoky přes dvůr. Nákladní automobil neohrabaně zacouval a náhle vyrazil s vyjícím motorem prudce proti třetí budově. Několikatunové vozidlo narazilo na dveře dřevěného baráku a roztříštilo je.

Prorazilo stěnu a nakonec v ní uvízlo jako korek zaražený do příliš úzkého hrdla láhve.

Salid oběma rukama uchopil zbraň, rozrazil dveře vozu rameny a převálil se na zem. Zapráskaly výstřely. Praskla i druhá polovina předního skla. Kdosi zakřičel pronikavým přeskakujícím hlasem něco anglicky. Salid spatřil, jak z domu utíká nějaký rozmazaný stín. Několikrát po něm vystřelil, ale nepodařilo se mu ho zasáhnout. Zvenčí sem stále bylo slyšet vzteklé rachocení kalašnikovů. Potom zazněla tlumená detonace druhého plynového granátu.

Salid vyskočil na nohy, koutkem oka zahlédl stín a bez dlouhého míření vystřelil. Odpověděl mu pronikavý výkřik, tupý náraz zbraně na podlahu a za okamžik následoval tlumený pád těžkého měkkého těla, které se bezvládně rozpláclo na podlaze. Pak už tu nebyl nikdo, kdo by mohl střílet na oba vetřelce.

Teroristé spěšně proběhli zpustošenou místností. Dávka z M16 druhého muže vyrazila vedlejší dveře a tlumený výstřel G3 zabil muže, který za nimi čekal s namířenou zbraní. Budovou otřásla tříštivá exploze. Sklo zadrnčelo a olověně šedé ráno znenadání prosvítla ohnivá záře.

Salid se mohutně odrazil a proskočil okenním otvorem bez skla, přepadl přes rameno a s namířenou zbraní plynule povstal. Oba muži pádili dál. Nazdařbůh kolem sebe stříleli a pronikali stále hlouběji do budovy. Dospěli k dalším dveřím, které také vyrazili z pantů.

Místnost za nimi nebyla prázdná. Většinu místa zabíral ohromný psací stůl. Vedle něj stál trochu menší oprýskaný stůl s vysílačkou, na které nějaký mladík mačkal tlačítka jako smyslů zbavený.

Salid ho zastřelil, krátkou dávkou zničil vysílačku a namířil hlavě zbraně na další dva vojáky. Jeden z nich už zvedal pistoli, ale ustrnul v půli pohybu, když spatřil, jak na něho míří hlavě teroristy zbraně.

Druhý voják se ani nepohnul. Na oba vetřelce hleděl se směsicí nenávisti a chladného pohrdání. Byl to asi padesátiletý muž s prořídými šedivými vlasy, v uniformě a hodnostními odznaky námořního generála. Na stěně za ním visela rozvinutá vlajka Spojených států. Muž působil bezmocným, avšak nikoli ustrašeným dojmem.

„To je dobře, že nekladete odpor, generále,“ upozornil Salid. V jeho angličtině bylo slyšet zvláštní tvrdý akcent, který vzbuzoval dojem, jako by byl pečlivě a dlouhé roky kultivován. „Vás a vašeho přítele bych tady jen nerad zastřelil.“

Generálovy oči se zúžily. „Co chcete?“ zeptal se stejným tónem. „Jste blázen, jestli si myslíte, že tady můžete něčeho dosáhnout. Nejpozději za deset minut jste mrtvý muž.“

Salid se chladně usmál. „Možná. O důvod víc, abychom neztráceli čas, že?“ Ukázal zbraní na ocelové dveře vedle americké vlajky. „Zajímáme se o obsah vašeho trezoru, generále. Byl byste tak laskavý a otevřel ho?“

„*Fuck yourself*,“ opáčil klidně důstojník.

Salid ho zastřelil.

Jeho zbraň krátce tlumeně zaštěkala a na hrudi modré uniformy se objevila řada malých černých otvorů, které se pozvolna zaplňovaly tmavě rudou krví. Muž okamžik zíral široce rozevřenýma očima na svého vraha a potom se zhroutil tváří k zemi. Hlava mu s tupým úderem narazila na desku psacího stolu, jejíž zelená kůže se rázem zbarvila rudými skvrnami.

„Tak co, příteli?“ Salidův hlas zněl téměř pobaveně, když namířil zbraň na mladého vojáka. „Třeba nám prokážeš laskavost ty a otevřeš ty dveře?“

Voják zaváhal. Pravicí pořád ještě svíral revolver, který vytáhl, když se sem oba teroristé vřítili. Salid mu mohl odčítat jeho myšlenky z obličeje tak jasně, jako by je vyslovil. Voják věděl, že nemá šanci na to, aby pozvedl zbraň. V jeho rysech se zrcadlil strach.

Pak se mu na tváři objevil náznak vzpurného výrazu. „Tak mě přece zastřelte,“ prohlásil. Hlas se mu přitom zachvěl. „Ven se odtud stejně nedostanete.“

Salid si ho chvíli beze slova změřil soustředěným pohledem a potom rychlými kroky obešel psací stůl. Uchopil muže, prudce ho strhl ze židle a přistrčil ho ke stěně. „Otevři!“ přikázal.

Voják zavrtěl hlavou. „To nemůžu. Jen gen...“

G3 tiše zašeplala. Voják zakřičel, zhroutil se a oběma rukama sevřel rozstřílené koleno.

Salid se chladně usmál, otočil muže chodidlem na záda a přiložil hlaveň zbraně k druhému kolenu zraněného vojáka. „Tak co, příteli?“ zeptal se. „Mám stisknout?“

„*Don't please*,“ zasténal muž. Obličej měl sinalý bolestí a sténal. „*Please...*“

„Tak to otevři!“ Salid přehodil zbraň do jedné ruky. Druhou uchopil zraněného za výložky uniformy a drsně ho zvedl ze země. Muž zakřičel bolestí, když po brutálním šťouchnutí narazil na dveře trezoru. Zvedl však poslušně ruce a začal roztřesenými prsty volit kombinaci číselného zámku. Ocelové dveře se s tichým cvaknutím otevřely.

„No vidíš,“ oslovil ho Salid laskavě. „Přece jen se vyplácí být rozumný.“

Ve výrazu téměř nesnesitelné trýzně v očích mladého vojáka se mihla zoufalá naděje. Salid jí poskytl právě tolik času, aby stačil z jiskry vzplanout plamen. Potom stiskl spoušť.

Nevšimavě nechal vojáka padnout na zem. „Je mi líto, chlapče,“ prohlásil výsměšně. „Ale jsi prostě moc důvěřivý.“

Salid si mimoděk povšiml udiveného pohledu, který na něho při těchto slovech vrhl jeho průvodce. I když ho to na chvíli rozzlobilo, rozuměl mu. Nevkusné výroky jako tento nepatřily za běžných okolností k jeho stylu. Jeden z důvodů úspěchu, který Salid prožíval při svém krvavém řemesle – i když to nebyl důvod *hlavní* –, spočíval v tom, že své úkoly plnil nejen s přesností, ale také chladnokrevností smrtícího stroje, který zabíjel, protože to byl jeho úkol, nikoli proto, že by při tom pociťoval rozkoš, odpor nebo cokoli jiného. Kromě toho nesnášel hloupost v jakékoli podobě a výroky jako tento *byly* hloupé. Patřily do špatných detektivek a ještě horších filmů, ale sem rozhodně ne.

Salid se divil sám sobě. Zároveň to pro něho znamenalo vnitřní poplach. Ať už tento úlet připadal jeho průvodci jakkoli bezvýznamný, nebyl normální a věci, které nebyly normální, ho zásadně znervovovaly.

Další chyba: Salid si povšiml, že dobrých pět sekund stál před otevřeným sejfem a hleděl dovnitř, aniž skutečně vnímal jeho obsah. Co se to s ním dělo? Zatraceně!

Salid zavrtěl hlavou a soustředil se na obsah malého nástěnného trezoru. Obsahoval to, co se dalo v takovém sejfu na tomhle místě očekávat – dva tenké pořadače, které terorista ignoroval, malou částku peněz v hotovosti, jichž se Salid ani nedotkl, a desky ve vínové rudé kůži. Terorista po nich rychle sáhl a prolistoval je. Byly v nich uloženy čtyři strojopisné strany, pečlivě zatavené do průhledné fólie a opatřené vybledlým červeným razítkem top secret, otištěným napříč přes každý jednotlivý list.

Salid zavřel desky, znovu se podíval do trezoru a vyndal videokazetu a malou, překvapivě těžkou schránku z pochromovaného kovu. Oba předměty nevšímavě hodil do tašky. Absurdní smysl pro pořádek ho vedl k tomu, že dveře sejfu zase zavřel. Teprve potom se otočil. „Půjdeme.“

„Bylo to... všechno?“ zeptal se ho průvodce.

Salid znovu udělal něco, co vlastně neodpovídalo jeho běžnému chování. Místo aby otázku zcela ignoroval, odpověděl na ni. „Co jsi čekal, bratře?“ zajímal se jízlivě. „Atomovou bombu?“

Druhý muž se nepozorovatelně ulekl. Nejspíš spatřoval v nezvyklé jízlivosti Salidova hlasu znamení, že se velitel zlobí. Nic neřekl, ale jeho oči prozrazovaly otázku, kterou se neodvážil vyslovit: *A kvůli tomuhle jsme riskovali životy?*

Salid ho zmátl ještě více tím, že na ni nahlas odpověděl. „Možná že je to jenom papír, bratře, ale ve správných rukou je nebezpečnější než bomba. Alespoň pro naše nepřátele.“ Vsunul desky pod bundu a ukázal ke dveřím. „A teď rychle pryč.“

Tentokrát mu jeho průvodce neodporoval. Salidovi nikdo neodporoval dvakrát.

Poprvé od chvíle, kdy vystoupili z auta, Brennera napadlo, že by tenhle výlet mohl skončit něčím víc než pár nepříjemnostmi. Ochladilo se – nejen subjektivně, v jeho představivosti, nýbrž skutečně. Během posledních deseti minut se obloha začala zbarvovat do nepříjemné matně ocelové barvy, která mluvila naprosto srozumitelným jazykem. Slovní zásoba tohoto jazyka se skládala z pojmů jako sníh, chlad a vítr, ale také podchlazení, zmrzlé prsty u nohou, zápal plic a horečka.

Brenner se ušklíbl. Jejich situace byla dost špatná i bez toho, aby si ji sám ještě ve svých představách zhoršoval. Byli na cestě už dobrých dvacet minut. Jak daleko může člověk dojít za dvacet minut? Kilometr? Dva? Víc asi sotva – a silnice před nimi byla stále tak liduprázdná a neposkrvrněná jako v prvním okamžiku. Nikde žádný ukazatel, žádná křižovatka, žádná indicie toho, že by se v tomhle koutku všehomíru vyvinula od raného pleistocénu nějaká forma života.

Při chůzi se otočil a podíval se na cestu, kterou právě ušli. Stromy, sníh, ještě více stromů a ještě více sněhu. Pěkné. Romantické, když se na to člověk dívá na pohlednici nebo v kalendáři. Pokud se tím však prodírá čvachtavě mokkými chodidly a při každém kroku zapadá až po kotníky do ledového sněhu, ztrácí takový pohled většinu své přitažlivosti. Teď už mu aspoň sníh neprosakoval do bot – byly ho totiž plné až po okraj.

Brennerův pohled klouzal po dvojité stopě, kterou Astrid a on za sebou zanechávali. Jeho vlastní stopa probíhala rovně jako přímka zhruba půl metru od krajnice, zatímco dívčiny stopy se podobaly jakési ploché sinusoidě – jednou vedly souběžně s jeho stopami, jindy zase, když si všimla, že se k přirozenému nepříteli svého druhu – tedy k dospělému – povážlivě přiblížila, se odchýlily kousek ke středu silnice a pak se zase pozvolna vracely nazpět. Připomínalo to satelit, který se marně pokoušel vymanit se z přitažlivosti svého většího průvodce.

Brenner chvíli filozofoval o tom, jestli jsou snad tyhle stopy příznačné pro oba jejich životy. Nerozhodné, a nakonec přece jen pravidelné přibližování a vzdalování dívky a cílevědomá – a patřičně nudná – přímka jeho cesty... Pokud šlo o Astrid, neznal ji tak dobře, aby mohl dospět k nějakému závěru. Zůstalo tedy u domněnek. Vždyť i jemu bylo kdysi šestnáct let. Nebyl sice ani zdaleka tak vzdorovitý jako Astrid, ale přece jen projevoval umírněnou tvrdohlavost. Trvalo notnou chvíli, než si uvědomil, že to, co pokládá za odpor vůči konvencím a zkostnatělým pravidlům, bylo jen následování *jiných* konvencí a pravidel. Lidé jako Astrid se na celém světě chovali v podstatě stejně vypočitatelně jako Brennerové. A co se týkalo

jeho života... nu, co se dalo namítat proti nudě, dokud byla dostatečně pohodlná a finančně zajištěná?

„Na co čekáš?“ zeptala se Astrid. „Že snad sestoupí z nebes spásný anděl?“

„Jeden ve žlutém voze s mnichovskou poznávací značkou by mi bohatě stačil,“ odpověděl Brenner. Přihloupě se uchichtl. „Nemáš zájem o pojistku ADAC? Mohl bych ti ji zprostředkovat za velmi výhodných podmínek. Každý by ji měl mít. Bez žlutých andělů jsi namydlená, to mi věř.“

Astrid se na něho nechápavě podívala. Dívka teď opět nabrala na své sinusoidě kurz přibližování a Brenner se pokoušel odhadnout bod, ve kterém si povšimne, že udělala chybu, a zvětší nezbytný bezpečnostní odstup.

„Myslím na to, že tenhle příběh budu jednou později vyprávět vnukům, víš?“ pokračoval. „Až je budu houpat na kolenou před krbem. Velké dobrodružství mého života.“

V pohledu Astrid se teď zračilo dokonalé nepochopení. Trvalo to jen chvíli. Potom mu připomněla: „Jestli co nejdříve nedorazíme někam do tepla, nebudeš mít nikdy žádný vnuky, protože ti zmrzne nástroj.“

Nepochybně to řekla z jediného důvodu, aby mohla použít slovo *nástroj*. Ale stejně tak bylo nepochybné, že se tím v podstatě trefila do černého. Byli teď na cestě už dvacet minut a už tohle bylo více, než si Brenner dokázal za těchhle okolností předtím představit. Najednou pochopil, že jsou opravdu v nebezpečí. Asi to ještě nebylo bezpodmínečně nebezpečí života, ale rozhodně šlo o *nebezpečí*. Skutečnost, že si to dosud nedokázal upřímně přiznat, nevycházela ani tak z ignorance nebo přehnané odvahy jako spíše ze života, který až dosud vedl. Nebezpečí k němu prostě nepatřilo – rozhodně ne *tenhle* druh nebezpečí. Jediná konkrétní rizika, s nimiž museli lidé jako on počítat, byly srdeční infarkty, daňová přiznání, rakovina plic a nanejvýš tak ještě dopravní nehoda, ale v žádném případě nebral zatím v úvahu nebezpečí, že by mohl umrznout dvacet kilometrů od nejbližšího lidského stavení. Taková nebezpečí patřila spíše do videofilmů a knih, kde si je člověk mohl užívat s blaženým mrazením nikoli zcela nezúčastněného, ale přece jen *ničím neohrožovaného* diváka.

Mimochodem, kdy naposledy v této oblasti umrzl nějaký člověk? V poslední válce? Před dvaceti lety? Před deseti? Brenner o tom neměl tušení, ale byl si jistý, že to bylo *dávno*. V jakémkoli světě, který tak dominantně ovládaly sdělovací prostředky jako u nás, by nikdo neměl šanci, aby před podobnou zprávou unikl.

Možná, pomyslel si zachmuřeně, budou mít už zítra novou senzaci. Nebo na jaře, až roztaje sníh a na denním světle se ocitnou jejich zmrzlá těla. Přímo před sebou viděl palcové titulky: SNĚŽNÝ MUŽ Z TAUNUSU OBJEVEN. PRCHAL SE SVOU ŽENUŠKOU PŘED STÁDEM MAMUTŮ, KDYŽ JE ZASKOČILA DOBA LEDOVÁ?

Tahle pošetilá myšlenka mu na chvíli připadala tak komická, že se široce usmál. Astrid ho zase vrátila do reality upřímnou otázkou: „Máš vlastně ve své nabídce taky pojistku proti hlouposti?“

„Ano,“ odpověděl Brenner. „Ale nepoukázal jsem poslední příspěvek. To jsi přece chtěla vědět, ne?“

I jeho samotného překvapilo, jak zvolil ostrá slova. Zřejmě na něho zima působila více, než si byl ochoten připustit. Začal být náladový. Však také nebylo divu. Žalostně mrznul a z chodidel se mu vytratil sebemenší cit – i bolesti, což ho nesmírně zneklidňovalo. Nezačínají snad takhle omrzliny?

Astrid teď vypadala zmateně. Tvrdost, která se jí na chvíli vytratila z tmavých očí, se však zase vrátila. Příliš pozdě si uvědomil, že urážky a to, co pokládala za otevřenost, patřily nejspíš k jejímu extrovertně vzdorovitému chování, jímž si chtěla získat důvěru. Tenhle pokus viditelně zmařil, možná na hodně dlouho. Ale zase na druhou stranu – proč by ho to mělo trápit?

Potom udělala něco, co ho překvapilo. Zastavila se, vyndala zkřehlými prsty z kapsy krabičku marlborek a nabídla mu. V krabičce byly ještě dvě cigarety.

Nabídka na smíření? Ano, rozhodl se.

Brenner neměl chuť si zakouřit, ale pochopil její gesto a nechtěl dívku podruhé zklamat. Sáhl tedy ztuhlými prsty po cigaretě, sevřel ji stejně ztuhlými rty a nechal si od své společnice připálit.

Rty i hrdlo měl tak prostydlé, že už ani necítil chuť cigaretového kouře. Přesto se aspoň pokusil vykouzlit na obličeji cosi jako náznak úsměvu. „Děkuji.“

Astrid zhluboka potáhla a vzápětí vyfoukla kouř nosem. Brenner nepochyboval o tom, že jen s námahou potlačovala kašel. Několikrát zamávala rukou před obličejem, aby rozptýlila kouř, který už zase hrozil, že jí stoupne do očí.

„Ty ještě nekouříš moc dlouho, vid’?“ zeptal se. Astrid se na něho beze slova podívala a on se z jakéhosi důvodu cítil povinen doplnit: „Měla bys toho nechat.“

„Prosila jsem se tě o tvůj názor?“ zeptala se Astrid. Potom si doopravdy odkašlala.

„Chtěl jsem ti jen přátelsky poradit,“ prohodil Brenner. Ani o to se ho neprosila. Taky dobře. Šli dál.

Když dokouřili a téměř vedle sebe uhasili oharek ve sněhu, Astrid znenadání upozornila: „Tamhle vpředu vede nějaká cesta.“

Brenner se podíval, kam ukazovala. On sám si mezery mezi pravidelně zasazenými stromy ještě nestačil povšimnout. Zatím se ovšem ani pořádně nerozhlédl. Zrychlili krok a zastavili se u přímo u cesty.

Silnice – jestli se tomu dalo takhle říkat – nebyla široká ani dva metry a vedla v ostrém úhlu do lesa. Koruny stromů zadržely většinu sněhu, takže viděl, že jde o nezpevněný silniční pruh či jízdni stopu; vlastně ani to ne, byl to jen průklest v podrostu, na kterém trpělivě se otáčející kola zanechala za roky nebo desetiletí brázdy. Stopy po kolech byly prorostlé spleť kořenů a v létě se pravděpodobně zcela ztrácely pod plevelem a dalšími rostlinami – jako ostatně celá odbočka. Díky ostrému úhlu, v němž zatáčela k lesu, nebyla z jednoho směru vůbec a z druhého jen stěží vidět. Astrid ji objevila jenom proto, že bílá stěna, kterou tvořil podél silnice zasněžený podrost, byla na tomto místě přerušena.

„Zásobovací cesta,“ prohlásil Brenner. „Půjdeme dál.“

„Třeba vede k nějaké selské usedlosti, zámku nebo něčemu takovému,“ podotkla Astrid. „Mohli bychom to zkusit.“

„Ano, možná,“ odtušil Brenner. „Ale třeba vede taky jenom k hranici dříví na pasece nebo ke krmelci. Nebo dvacet kilometrů le-

sem k jiné silnici.“ Zavrtěl hlavou. „Byla by hloupost se po ní vydat. Tady aspoň víme, kde jsme.“

„Opravdu?“ vyzvíдалa Astrid. „A kde tedy jsme?“

„Dříve či později dojdeme do nějaké vesnice,“ odpověděl mrzutě Brenner. „Nebo aspoň k nějakému domu.“

„Někdo tudy jel vozem,“ trvala na svém Astrid. „Není to tak dlouho.“

Ukázala na zem a Brenner musel uznat, že dívka má opravdu vyvinutější pozorovací talent než on. Dosud si stop po pneumatikách vůbec nepovšiml, ačkoli stál přímo na nich. Pokrývala je sice tenká vrstva čerstvě napadaného sněhu, ale nebyla ještě dost velká na to, aby je zcela zakryla.

„Ty mohou být klidně ze včerejška,“ prohlásil – a vzápětí si uvědomil, že je to nesmysl. Neměl sice ani náhodou stopařské nadání rozeného indiána, ale i jemu bylo jasné, že tyhle jízdní stopy mohou být staré jen pár hodin. Přesto namítl: „A kromě toho kdo ti řekl, že ty stopy vedou *do* lesa? Stejně dobře mohou směřovat i *od* lesa.“

Astrid toho nemohla proti jeho argumentu moc namítat, a proto ho ignorovala. Místo toho se uchýlila k prosbám. „Pojďme to aspoň zkusit,“ požádala. „Tahle silnice může pokračovat ještě celé kilometry. Nemám chuť tady zmrznout.“ Ukázala směrem k lesu. Na jeho odpověď – ne, vlastně na to, že by *souhlasil* – čekala marně, a tak mu vyšla o další krůček vstříc. „Jenom do prvního ohybu. Když tam potom nic nebude, vrátíme se.“

Brenner sledoval pohledem kousek úzké lesní cesty; jen pár metrů, protože pak pěšina splývala se stíny, které pokrývaly celý les jako mlha. Třeba někde opravdu zatačí, ale přesně se to říct nedalo. Ono to také nehrálo žádnou roli. Brenner neměl v úmyslu tudy jít.

„Zabloudili bychom,“ prohlásil. „V nejlepším případě by to byla jen ztráta času.“

Stejně dobře mohl mluvit do kteréhokoli stromu – ne, vlastně s *lepším* výsledkem. Ten by mi aspoň neodmlouval.

„Po silnici můžeme přece jít ještě bůhvíkolik kilometrů,“ připomněla podruhé Astrid. „Rozhodně nechci, aby mi umrzly prsty u nohou. V lese bude aspoň tepleji.“

„Tak buď přece rozumná. Budeme v...“

Použil slovo, které dobře znala. Astrid se ani nenamáhala s tím, že by ho obdařila jedním ze svých vzdorných pohledů. Rozhodnými kroky sešla ze silnice a vykročila k lesu.

Brennera se na chvíli zmocnil strašný vztek. A na ještě kratší chvíli byl v pokušení nechat ji prostě jít a pokračovat po silnici. Zatraceně, vždyť to nebyla jeho dcera nebo někdo jiný, za koho by byl odpovědný. Jen ať si jde vstříc svému neštěstí, když po tom tolik touží! Přirozeně to neudělal. Místo toho upřímně zaklel – ovšem ne moc nahlas – a vydal se za ní. „Zatraceně, počkej!“ zavolal.

Astrid se skutečně zastavila a ohlédla se, zatímco se Brenner za ní nemotorně belhal. Z chodidel se mu vytratil všechn cit, a protože teď už nešel po víceméně hladkém sněhu, měl potíže i s udržením rovnováhy. Kormidloval rukama, aby se udržel na nohou a nerozplácl se jak široký tak dlouhý. Uvědomoval si, že je na něho určité směšný pohled, a tohle vědomí ještě více podněcovalo jeho hněv. Nestačilo, že mu tahle zlomyslnice dělala potíže, jako by za to byla placena, ona ho navíc nechala stát na silnici jako vyloženého idiota. Opravdu to byl drahoušek k pohledání.

„No dobře,“ pronesl s výmluvným pohledem na hodinky. „Pět minut. Pokud do té doby nenajdeme zámek Šípkové Růženky, vrátíme se.“

„Ty máš dneska opravdu smysl pro humor, vid’?“ opáčila Astrid bez sebemenšího náznaku humoru – a jaksi mimochodem ani neodpověděla na jeho návrh – a kráčela dál.

„Pověz,“ Brennerovi už došla trpělivost, „ty jsi zdrhla z domova nebo tě rodiče vyhodili?“

Pokřčila rameny a odpověděla, aniž by se na něho podívala. „Odešla jsem dřív, než pro to sami stačili najít nějakou záminku. A ty?“

Brenner nepochopil její otázku.

„Chci tím říct, jak to bylo s tebou? Zůstal jsi doma, udělal maturitu, šel studovat a nechal sis od rodičů zařídit pěkný byteček, když jsi s nimi uzavřel smlouvu o neútočení?“

„Žádnou takovou smlouvu jsem neuzavřel,“ odpověděl automaticky. „Ale jinak to zhruba sedí. Jak jsi na to přišla?“

„Ano, tak zhruba jsem si to myslela.“ Astrid si povzdechla. Už nic neříkala, ale bylo to nějak *jiné* mlčení než to, které mezi nimi panovalo dosud.

Brenner byl zmaten. Tahle dívka ho iritovala. On přece vůbec nebyl tak průhledně vypočitatelný, jak pořád ještě doufal – na muže, jehož život se většinou skládal ze statistik, čísel, předem propočtených rizik a zúčtování provizí. To byl skutečný děs. Zároveň však také pocítil téměř absurdní směsici soucitu a pocitu odpovědnosti. Koneckonců to byl on, kdo – ať už úmyslně či nikoli – zavinil, že se ocitla v téhle situaci. Nikdo ho nenutil, aby zastavil a vzal ji s sebou; a už vůbec ne v autě s téměř prázdnou nádrží. Dobrá – nikdo *ji* nenutil, aby nastoupila. Ale přesto... Kdyby nebylo jeho, ona by tu teď nebyla.

Ale bylo v tom ještě něco více. Cítil, že s tou dívkou něco nehraje. Měla problémy – *velké* problémy. Její agresivita nebyla nic jiného než obrana, kterou vybudovala mezi sebou a zbytkem světa, hradba, jež byla úmyslně tak ostnatá, že by nikoho podruhé ani nenapadlo, aby se jí dotkl.

Mlčky kráčeli stále houstnoucím lesem a Brenner se pokoušel pokradmu sledovat její obličej, hlavně tak, aby si toho nevšimla. Teprve nyní si opravdu povšiml, jak dívka nesmírně trpěla chladem – mnohem více než on. Chovala se tak křečovitě, jako by se pokoušela jít se zadržným dechem, a stále častěji přehazovala ruksak z jednoho ramene na druhé. Už když nastupovala do auta, byla nápadně bledá; teď měla obličej zabarven šedivě až neurčitě sinale, takže vypadala jako vážně nemocný člověk. Občas pohybovala rty, jako by mluvila sama se sebou nebo ji soužily bolesti.

Brenner se měl na pozoru, aby se jí nezeptal, co s ní není v pořádku. Beztak by dostal nějakou přidrzlou odpověď nebo by jí dokonce ani nestál za odpověď. Alespoň v duchu se jí omluvil za to či ono, co jí řekl – a především za to, co si o ní *myslel*.

„Tady něco nehraje.“ Styper zvedl polekaně levou ruku k helmě a přitiskl ji na místo, kde byla nainstalována integrovaná sluchátka. Na okamžik mu obličej strnul ve zdánlivě bezvýrazné grimase, která

prozrazovala nejvyšší soustředěnost. Pak zase ruku spustil a prohlásil nahlas a téměř s přehnaně pečlivou artikulací: „Do prdele!“

„Co se děje?“ zeptal se McCormack. I on se chtěl automaticky natáhnout po spojovacím kabelu, který spojoval jeho helmu s interní komunikační sítí helikoptéry *Apache*. Dosud to ale neudělal. Bylo to sice proti předpisům, ale z toho se snad na tomhle malém rutinním výletu nestřílelo. Vzápětí Styper odpověděl:

„Oni to zřejmě taky přesně nevědí. Ale vypadá to, že někdo přepadl Connorovu základnu.“

McCormack na něho zíral vytřeštěnýma očima. Nestačil mu však už položit další otázku, protože Styper zrychlil tak prudce, že ho to doslova vtisklo do sedadla, zatímco *Apache* se vyřítíl jako ocelový šíp na východ.

V jednom bodě měla Astrid dokonce pravdu. Pod ochrannou střechou z listí bylo skutečně tepleji než venku na ulici. Teplota byla jistě i tady pod nulou, ale nejhorší byl vítr, který mu bez sebemenší námahy pronikal oděvem a stravoval jeho tělesné teplo stejně rychle, jak ho tělo dokázalo vyprodukovat. A ještě něco se stalo, s čím nepočítal. Když už si zvykl na chůzi po lesní půdě, připadalo mu to podivuhodně snadné, téměř snazší než po asfaltované silnici. To je ostatně zkušenost, k níž dospěli už mnozí lidé, kteří většinu života trávili v zabetonovaných městech a všechno, co bylo dál než sto metrů, vyřizovali v autě.

Samozřejmě *nezastavili* na prvním ohybu cesty a už vůbec se nevraceli. Brenner ani jednou neodmlouval, když Astrid prostě a jednoduše pokračovala v chůzi, nýbrž jen – a i to jenom v duchu – pokrčil rameny a smířil se s tím, co vypadalo jako jeho neodvratitelný osud. Neměl už sebemenší chuť se hádat. Zmocnil se ho zvláštní druh apatie, jako by chladno vyplňovalo vakuum, které se v něm vytvářelo, neviditelnými olověnými závažími, zároveň ochromující jeho myšlenky a vůli. Hlavně už nemínil vydávat síly na beznadějně řečnické souboje se šestnáctiletou pubertářkou. Proč taky?

Pěšina opsala další zatáčku, tentokrát téměř v devadesátistupňovém úhlu, takže Brenner do poslední chvíle neviděl, co leží za ohybem, a proto jen o vlásek nenarazil do kované železné brány, která

přehrazovala cestu. Prudce se zastavil necelých deset centimetrů před rezavými pruty. Byl to natolik překvapující pohled, že potřeboval několik vteřin na to, aby vůbec pochopil, co vidí.

„No?“ ozvala se za ním Astrid, a ani se nenamáhala potlačit triumfální intonaci svého hlasu. „Ještě pořád si myslíš, že tahle cesta vede jenom ke *hranici dřeva*?“

To si už Brenner sice notnou chvíli nemyslel, ale neviděl důvod, aby to přiznal. Kromě toho pokládal triumf Astrid za trochu předčasný – řečeno velmi opatrně. Právě naopak, čím déle studoval tuto překážku, tím více dospíval k závěru, že tenhle nález dává za pravdu spíše *jemu*.

Byla to nesmírně masivní brána, sice stará, ba *prastará*, abychom byli přesní, nicméně dostatečně pevná na to, aby snadno odolala i vážně míněnému pokusu otevřít ji bez příslušného klíče. Nestála na cestě osamoceně, ale patřila k působivě vysokému plotu, který se po obou stranách cesty ztrácel v lese. V pravidelných odstupech byl přerušován zděnými sloupy, na nichž byly zavěšené jednotlivé plotové dílce. Samotný plot byl vysoký dva metry a opatřený nebezpečně vyhlížejícími hroty.

„Tak co je?“ zeptala se netrpělivě Astrid. „Otevři to.“

Brenner zaváhal. Byl to sice jenom pocit, ale...

„Já nevím,“ přiznal. „Asi bychom se měli radši vrátit.“

„Zbláznil ses?“ Astrid nevěřicně vytřeštila oči. „Tady bydlí lidi, to přece vidí každý. To se chceš snad ještě další hodinu brodit sněhem?“

Ne, to nechtěl, a ano, i on mezitím pochopil, že se přiblížili k lidskému obydlí – nejspíš opravdu k nějakému zámku nebo rozlehlému statku, ukrytému uprostřed lesa. Přesto však pořád ještě váhal. Jeho povolání v něm vyvinulo vytříbený cit pro to, je-li tabule VSTUP ZAKÁZÁN míněna vážně nebo ne – a tady to *bylo* míněno vážně, i když tu ve skutečnosti nic takového neviselo. Znovu se obrátil k bráně a ještě jednou si ji prohlédl, tentokrát mnohem pozorněji.

Jednotlivé pruty byly silné jako jeho palec a vysoké přes dva metry. Zdálo se, že meziprostory byly vyměřeny opravdu velkoryse, avšak nebylo to tak. Zámek na bráně připomínal na první pohled téměř beztvarý rezatý chuchvalec, který se určitě rozpadne už při

prvním tvrdém pohledu, ale byl to zavádějící dojem. Brennerovi stačila pouhá vteřina na to, aby objevil tenký, nenápadně červenohnědý umělohmotný kabel, který se ovíjel kolem jednoho mřížového prutu a ztrácel se v zámku.

Brenner sledoval pohledem tento kabel až ke sloupu na pravé straně cesty, na jehož úpatí byl sveden do země. Druhý kabel, dokonale maskovaný stejně šedivou barvou jako kamenný sloup, se vinul vzhůru až k jeho vrcholu, kde se změnil v tenký drát, tažený na šířku dlaně pod hroty plotu. Za normálních okolností by si ho nikdo nevšiml. I nyní, když už věděl, co má hledat, ho rozpoznal jenom proto, že mráz obalil drát tenkým ledovým pancířem.

„Vidíš tamhleto?“ Ukázal na drát. Astrid přikývla, ale viděl na ní, že ve skutečnosti nechápe, na co se dívá.

„Kontaktní drát,“ vysvětlil jí důležitě. „Nejspíš patří k nějakému poplašnému zařízení, které začne okamžitě houkat, jakmile se někdo plotu jenom dotkne. A tamhle.“ Když sledoval pohledem drát, objevil něco, nač nyní upozornil Astrid odpovídajícím gestem. „Ten stín tam vzadu, napravo na tom velkém dubu. Vidíš ho?“

Astrid přimhouřila oči, jako by se soustředila. „To je... kamera?“ zamumlala.

„A to poměrně moderní,“ potvrdil Brenner. „Někdo se tu hodně snažil, aby zajistil svůj pozemek. Nevím, jestli bychom měli opravdu chodit dovnitř.“

„A co myslíš, že je za tou bránou?“ zeptala se zlostně Astrid. „Frankensteinův zámek?“

Brenner se ani neusmál. Její slova mu nepřipadala moc komická. Dospěl ke zkušenosti, že lidé, kteří takhle nelitují námahy na ochranu svého obydlí, k tomu většinou mívají pádný důvod nebo si to přinejmenším myslí, což ovšem nakonec vyjde nastejno – všichni reagují příslušně podrážděně, když člověk ignoruje jejich varování. Kromě toho neviděl žádnou *možnost*, jak by se mohl dostat dovnitř. Brána byla zavřena a nebyla na ní klika, zvonek ani cokoli podobného. Vlastně jenom proto, aby si potvrdil svůj dojem, natáhl ruku a zatrásl mřížemi. Výsledek přesně odpovídal jeho očekávání – brána se ani nepohnula. Byla opravdu tak masivní, jak vypadala.

„Vrátíme se,“ vyzval svou společnost.

„Já se odtud nehnu ani na krok,“ ujistila ho Astrid tónem, kterým mu dala naprosto srozumitelně najevo, že myslí svá slova smrtelně vážně. A projevila i konkrétní rozhodnost tím, že vzápětí popošla půl tuctu kroků stranou, takže stanula bezprostředně před videokamerou, na niž ji upozornil Brenner.

„Hej, vy tam uvnitř!“ zvolala, zvedla obě ruce nad hlavu a mávala jimi ve vzduchu. „Jestli nás vidíte, potřebujeme pomoc! Máme nepojízdné auto!“

Brenner na chvíli nevěděl, jaký pocit v něm převažuje – jestli se má zlobit na dívku kvůli její umíněnosti nebo na sebe, že tohle nenapadlo právě *jeho*. Astrid se nejspíš mylila, pokud šlo o možnosti majitele kamery ji slyšet – ale její gesta a především dívčin vzhled jistě každého přesvědčily o tom, že nejsou žádní nedělní výletníci, kteří jenom zabloudili v lese.

Na jakoukoli reakci ovšem čekali marně. Astrid ještě notnou chvíli mávala oběma rukama ve vzduchu, pronášela svůj vzkaz v rozmanitých obměnách, ale nestalo se vůbec nic. Brána se neotevřela na elektrický bzučák, aby je vpustila dovnitř, z žádného skrytého reproduktoru se neozval ani hlásek – Brenner si byl jistý, že obojí by bylo možné –, ale hlavně nikdo *nepřišel*, aby jim pomohl. Buď je nikdo neviděl – nebo je nikdo *nechtěl* vidět.

„Tak dobře,“ rozhodla se nakonec Astrid. „Tak na to půjdeme jinak.“ Rozzlobeně podupávala nohou a na chvíličku přitom vypadala jako umíněné dítě. Potom přistoupila těsně k plotu, zvedla ruce a začala neobratně šplhat po zrezivěném mřížoví.

„Počkej!“ ozval se vyděšeně Brenner. „Co chceš dělat?“

„No to snad vidíš,“ odpověděla Astrid a šplhala dál. „Takže se tak hloupě neptej a radši mi pomoz.“

„Ale přece nemůžeš...,“ začal Brenner a vzápětí sebou prudce trhl, protože Astrid ztratila oporu a vypadalo to, že každou chvíli spadne. Na poslední chvíli se zase chytila, ale odnesla to ošklivým šrámem na pravé ruce, který začal hned velmi silně krváčet. Dívka zaklela, slezla zase dolů na pevnou zem, přitiskla si ruku v podpaží a obličej se jí zkřivil bolestnou grimasou.

„No aby ne,“ procedila sevřenými rty. „Ty můžeš přece zůstat tady a ještě si trošku užít mrazu. Nebo se pro mě za mě můžeš vrátit

na silnici. Pošlu ti taxík, jen co se dostanu k nějakému telefonu. Čestné slovo.“

„Ukaž mi tu dlaň,“ požádal ji Brenner. Samotného ho téměř překvapilo, když Astrid po neodmyslitelném vzdorovitém pohledu opravdu vytáhla ruku z podpaží a natáhla ji k němu. Rána byla velmi hluboká a pravděpodobně by nebyla nebezpečná, kdyby ji mohli vyčistit a zavázat dřív, než se stačí zanítit. Na první pohled mu bylo jasné, že ji to muselo pekelně bolet.

„Nevypadá to moc dobře,“ poznamenal.

„To vidím taky,“ opáčila drze Astrid. Bylo na ní vidět, že pochopila, že on nerozumí první pomoci o moc víc než ona – především první pomoci bez lékárníčky nebo nějakých dalších pomůcek –, protože mu prudkým trhnutím vytrhla zraněnou ruku ze sevření a změřila si ho zlostným pohledem. „O důvod víc, abysme tady jen tak hloupě nepostávali. Tak co bude? Pomůžeš mi nebo ne?“

Brenner se ještě na okamžik zamyslel. *Rozum* mu napovídal, že přistoupit na dívčin návrh by bylo šílenství – opravdu jen těžko se dalo přehlédnout, že ten, komu patřil pozemek na druhé straně plotu, si rozhodně nepřál, aby mu na něj vstupovali cizí lidé. Možná že kontaktní drát a kamera nebyly jedinými bezpečnostními opatřeními, která učinil. Co když narazí na volně puštěné hlídací psy nebo na ozbrojené strážce, které nejprve střílejí a teprve potom se dívají, co zasáhly? Avšak jeho chodidla, která mezitím mutovala na solidní hroudy ledu a nejspíš by přimrzla k zemi, kdyby tu ještě několik minut postával, tvrdila opak – a pravděpodobně to bylo opravdu tak, že příliš popouštěl uzdu fantazii. Nebyli tu přece na Divokém západě. A koneckonců nebyli lupiči, ale lidé, kteří skutečně potřebovali *pomoc*; možná víc, než si byl sám ochotný přiznat.

„Tak dobře,“ přikývl. „Ale až budeme na druhé straně, budeš dělat to, co *já* řeknu, je to jasné? Žádné diskuse, žádné pochybné kompromisy. Pokud někoho potkáme, budu mluvit já a ty budeš držet klapačku.“

„Ano, tati,“ odpověděla Astrid.

Brenner zachoval vážnou tvář. „Myslím to vážně,“ upozornil ji. „Někdo si tu dal zatraceně velkou práci s tím, aby ochránil svůj ma-

jetek. Nevím, jak moc bude nadšený, až mu nečekaně zaklepeme na dveře.“

„Bude ale nadšenej ještě míň, až u něho zaklepe policie a zeptá se ho, jak se mu před bránu dostaly dvě zmrzlé mrtvoly,“ odtušila Astrid a její slova zazněla skoro stejně vážně jako jeho. Najednou se mu vybavilo, jak si počínala neohrabaně, když zkoušela přelézt přes plot. Ta dívka byla se silami v koncích. On ostatně také.

Brenner začal přelézat plot jako první. Šlo mu to mnohem hůř, než očekával. Měl tak zkřehlé prsty, že se jen s námahou dokázal zachytit zrezivělého mřížoví, a jakmile se snažil přitáhnout do výšky, vystřelila mu do rukou vlna palčivé bolesti, která mu skoro vehnala slzy do očí. Astrid byla dost rozumná na to, aby ani nehlesla, a sledovala ho s kamenným výrazem. Brennerovi bylo samozřejmě jasné, že si nepočíná o nic šikovněji než ona. Dva metry vysoký plot, který při pohledu ze země nevypadal tak hrozně, se ukázal jako téměř nepřekonatelná překážka. Brenner se třásl námahou po celém těle, když přehodil nohu přes zledovatělé hroty a nešikovně šátral na druhé straně po nějaké opoře.

„Hlavně dávej bacha, aby sis neporanol nejvzácnější části těla,“ zavolala na něho Astrid s úsměškem.

„Ha, ha,“ opáčil Brenner – a pohyboval se ještě trochu opatrněji. Ona totiž měla svým způsobem pravdu. Kdyby po zledovatělém kovu sklouzl, mohl si nejen poranit pár částí těla, ale také se nechtěně napíchnout jako motýl ve sběratelově vitríně. Opatrně se zapřel chodidlem o příčnou výztuhu, několikrát se zakomíhal sem a tam, aby vyzkoušel pevnost opory, a natáhl ruku k dívce.

„Pojď nahoru. Pomůžu ti.“

Astrid ho následovala. Brenner si s absurdním pocitem závisti povšiml, že tentokrát si – i přes zraněnou ruku – počínala o něco obratněji než on. Stačilo jí jen pár vteřin na to, aby se vyšplhala dostatečně vysoko a mohla ho uchopit za nataženou ruku. Brenner ji vytáhl do výšky spíše dobře míněným než silným šklubnutím. „Dávej pozor na ty hroty,“ připomněl jí. „Jsou nebezpečné.“

Astrid velmi opatrně přehodila přes plot nejprve jednu a za chvíli i druhou nohu. Několikrát se přitom dotkla poplašeného drátu. Pokud ji dosud nikdo nespátril na monitoru, nejspíše teď se někde

rozsvítila žárovka. To je dobře, pomyslel si Brenner. To poslední, po čem toužil, bylo, aby ho někdo pokládal za opravdového lupiče.

Astrid se dostala na druhou stranu plotu a pokusila se sešplhat. Oběma rukama se přitom držela zrezivělých ocelových prutů. Zapomněla však nejspíš na své zranění, protože najednou se pustila, okamžik divoce máchala rukou ve vzduchu a pak definitivně ztratila rovnováhu. S tichým výkřikem se zvrátila dozadu. Brenner se ji pokoušel zadržet, ale pravděpodobně zapomněl na to, že nestojí na rovné zemi. Za pouhou vteřinu oba přistáli v pevném objetí na zemi.

Nebyl to příliš hluboký pád, a navíc dopadli do napůl roztátého bahna, které náraz z větší části zbrzdilo. Přesto byl dopad tak tvrdý, že Brenner zůstal chvíli otupěle ležet – a navíc na něho dopadla Astrid a váha jejího těla – sice necelých padesát kilogramů, ale z *dvoumetrové výšky* – mu na chvíli vyrazila dech. Připadal si jako omámený. Ne, *tenhle plot* neměli přelézat.

Byli si tak blízko jako nikdy předtím, sice jen na okamžik a rozhodně ne dobrovolně, ale dívčina úniková vzdálenost byla jednoznačně téměř setřena. Brenner spatřil, jak jí v očích probleskla panika. Astrid vyskočila na nohy tak rychle, že okamžitě zase uklouzla a upadla vedle něho do bahna. Tentokrát už nebyl její pád tak šťastný – na rozmoklé půdě se sice nezranila, ale když se pokoušela zabránit tvrdému dopadu, přistála se záviděníhodnou jistotou v kaluži. Když znovu vstala, měla obličej a vlasy plné bahna.

„Neublížila sis?“ ujistil se Brenner a přistihl se, že si to málem toužebně přeje. Samozřejmě nic velkého – natrženou šlachou, vyvrtnutý malíček nebo pěknou modřinu na zadku. Rozčilovala ho dost na to, aby si popřál trochu škodolibosti.

Astrid hněvivě zavrtěla hlavou, když se vysoukal na pravé koleno a natáhl k ní ruku. Původní pohyb sice nedokončil, ale podařilo se mu vstát. Aspoň *někdo* se zranil – levá ruka ho palčivě bolela. Se zaťatými zuby vyhrnul rukáv dívčina svetru a podíval se na ruku. Vidět nebylo nic, ale tep byl stále horší, ačkoli mohl rukou pohybovat. Pravděpodobně vyvrtnutá, pomyslel si. Říkalo se, že něco takového bolí víc než hladká zlomenina. Vypadalo to, že na téhle moudrosti něco je.

Cítil, jak na něm spočinul dívčin pohled. Zlostným pohybem se třásl rukáv dolů a otočil se k videokameře. Mýlil se nebo se skutečně pohnula?

Z opatrnosti zvedl obě ruce nad hlavu, přehnaně energicky zamával a ukázal potom s ještě přehnanější gestikulací na sebe a Astrid, vzápětí na plot a nakonec směrem, kde předpokládal příslušnou budovu.

„Co tím sleduješ?“ zajímala se Astrid.

„Chci mít jenom jistotu, že nás nikdo nebude pokládat za lupiče a nepoštvě na nás psy nebo nevytáhne na nás hned pušku,“ odpověděl Brenner.

„Lupiči?“ Astrid se zasmála, sundala si brýle a pokusila se nouzově očistit skla cípem svetru. „Jestli nás opravdu někdo pozoroval, tak se nejspíš uchechtal k smrti,“ poznamenala. „Určitě se nás zeptají, jestli jsme s tímhle číslem ještě volní.“

Brenner se ani nezasmál. Přehnaně si začal oklepávat bahno z oděvu nebo se o to alespoň pokoušel. Astrid v něm každopádně dokázala mistrovsky vybudit dojem, že za jejich pohromu může jenom on. Kromě toho nic nenáviděl tolik jako pocit, že ze sebe dělá blázna – a přesně tohle dělal prakticky nepřetržitě od chvíle, kdy se zkřížily jejich cesty. Brenner tohle ráno snad už postě proklel vlastní lenost, všechny ženské bytosti na téhle planetě, a především společnost vydávající kreditní karty, na jejíž prázdné sliby naletěl.

Když se mu se značnou námahou podařilo udělat z kusů bahna na kalhotách a vypůjčeném svetru stejný počet špinavých a vlhce lesklých skvrn, obrátil se a vrátil se po několika krocích k bráně. Úzkostlivě se vyhýbal pohledu na dívku. Když slyšel, že vstala a následovala ho, beze slova vykročil k předpokládanému obydlí.

Cesta na této straně plotu pokračovala dál, ale nacházela se v mnohem lepším stavu. Za nejbližším ohybem, který byl vzdálen snad jen tucet kroků, vystřídal vodou vymletou brázdu asfaltový pruh. Porost napravo a nalevo od silnice byl pečlivě vysekán a Brenner tu a tam objevoval místa, na nichž byla vrstva asfaltu zřejmě teprve nedávno obnovena. Ať už to byla začínající utkvělá představa, že je někdo pronásleduje, nebo ne, Brennerovi se zdálo, že tady vůbec neměli být. Žalostný stav cesty na druhé straně plotu nebyl náhodný.

Ten, kdo tady bydlel, si dával pořádně záležet na tom, aby ho nikdo neobjevil.

„Co to tady může být?“ zeptala se Astrid za chvíli. Zřejmě od něho čekala nějaké vysvětlení. „Zámek, klášter nebo co?“

„To netuším,“ odpověděl úsečně Brenner. „Ale brzy se to dovíme. Aspoň doufám.“

Na dalších sto nebo dvě stě kroků se mezi nimi opět rozhostilo úporné mlčení. Potom se ozvala Astrid: „Je to mezi námi nějak na levačku, vid’?“

Překvapeně se zastavil a otočil se k ní. „Co je na levačku?“ zeptal se důrazně. Nedal jí příležitost k odpovědi a hned pokračoval slyšitelně ostřejším tónem: „Nevěděl jsem, že by mezi námi něco *bylo*, holčičko. Ocitli jsme se v poměrně ošklivé situaci, ale s trochou štěstí bude za pár minut všechno za námi a potom se naše cesty rozdělí a doufám, že se už nikdy nezkříží.“

Astrid vypadala nevýslovně zmateně. Jeho útok přišel tak překvapivě a – jak proti své vůli v duchu uznal – bezdůvodně, že ho vůbec nechápala. „Ale...“

„A aby bylo mezi námi jasno,“ pokračoval stejným tónem. „Nikdo tě nenutil, abys v tomhle svinském počasí stopovala, a nikdo tě nenutil, abys nastupovala do mého auta. Takže teď prosím tě nevyprávěj žádné nesmysly, ano?“

Dívčiny oči znenadání ztvrdly jako led, který se třpytil na větších. „To se tedy přeceňuješ, ty vykopávko,“ zareagovala. „Na chvíli jsem si myslela, že jsi normální, ale ty nejsi nic jiného než všichni ti ostatní páprdové. Určitě nebudu...“

Přerušil ji přibližující se bručivý zvuk motoru. Brenner a Astrid se jako na povel otočili a spatřili svítící kruhy dvojice reflektorů, které se rychle přibližovaly. Takže přece jen někdo seděl u monitoru, na který byla napojena videokamera, a sledoval je.

Brenner vstoupil rozhodným pohybem na okraj cesty a díval se na blížící se reflektory. Za světly se objevil masivní obrys, který se vzápětí změnil v hranaté linie staršího terénního vozu, který k nim rychle zamířil a nakonec zastavil asi metr před Astrid. Boční okénko se otevřelo a vykoul z něho vousatý obličej zahalený do kožešinové kapuce. Vousy a kožešina měly téměř stejnou barvu, takže bylo těžké

řící, kde jedno končilo a druhé začínalo. Oči, které patřily k tomuhle obličejí, nehleděly zrovna přehnaně laskavě.

„Zdravím,“ ozval se Brenner. Nebyl to zrovna výkřik inteligence, ale žádná jiná improvizace ho nenapadla.

Vousáč na pozdrav neodpověděl. Střídavě si pozorně a několikrát za sebou prohlížel jeho a dívku. Potom otevřel dveře a rozvážně se vyhrabal z džípu. Přesněji řečeno se z něho pracně vysoukal do volného prostoru. Džíp byl tak velký, jak už terénní vozy bývají, ale vedle neznámého muže vypadal jako autíčko na hraní. Brenner nikdy předtím neviděl většího chlapa.

„Kdo jste?“ zeptal se. „Tady se nacházíte na soukromém majetku. Vy jste neviděli ten nápis?“

„Jaký nápis?“ opáčil Brenner. Začalo to opravdu fajnově – přesně tak, jak se obával. Nemohl by se aspoň jednou se svými ponurými předpověďmi budoucnosti mýlit?

„Nápis, co říká: *Soukromý majetek, vstup zakázán*“ upřesnil významně obr.

„Nebyl tam žádný nápis,“ ozvala se Astrid. „Aspoň jsme žádný neviděli.“

Neznámý muž na ni shlédl ze své výše dobrých dvou metrů deseti, sraštil čelo a najednou už nevypadal jako pohádkový obr, ale jako vysloveně *špatně naladěný* obr. „Nejspíš zase spadl,“ povzdechl si. „Už jsem ho tam připevnil snad desetkrát, ale prostě tam nedrží.“

„Stromy už nejsou to, co bývaly,“ zažertoval Brenner. Jestli si myslel, že tímhle nesmělým žertem zlepší náladu svého protějšku, musel být zklamán. Pohled černých očí se teď soustředil na něho a byl to znenadání o něco nepřívětivější pohled než před chvílí, kdy si prohlížel Astrid.

„Předpokládám, že brána a plot také spadly,“ prohlásil, „nebo jste je každopádně neviděli, co?“

„Potřebujeme pomoc,“ odpověděl Brenner. „Poslyšte – já vím, že jsme na soukromém pozemku. Nechceme vám rozhodně dělat žádné problémy, ale...“

„Došla nám šťáva,“ skočila mu do řeči Astrid. „Čtyři nebo pět kilometrů odtud. Hledali jsme pumpu a náhodou jsme objevili tuhle cestu. Pomůžete nám?“

Brenner si s překvapením povšiml laskavého tónu v dívčině hlase, který by od ní až do téhle chvíle rozhodně nečekal. Zapůsobil ovšem stejně málo jako jeho nezdařený pokus o žert.

„Benzin?“ opakoval obr. „Čerpací stanice je ve vesnici, dva kilometry dolů po silnici.“

Dva kilometry? To znamenalo za nejbližším kopcem, před nímž odbočili ze silnice. Brenner jen s námahou odolal pokušení, aby na dívku nevrhl hněvivý pohled. „Třeba byste nás tam mohl zavézt,“ navrhl. „Já vím, nežádám toho málo, ale my jsme... už dost vyčerpáni. A ona se zranila.“ Ukázal na dívčinu ruku. Rána sice přestala krvácet, ale byla pokryta zpola zaschlým bahnem, takže měla nejspíš všechny důvody k tomu, aby začala *skutečně* dělat starosti.

„Zraněná? Co se stalo?“

„Nic,“ odpověděla Astrid a ze všech sil se snažila propalovat Brennera varovnými pohledy. Instinktivně schovala ruku v podpaží. „Je to jenom škrábanec.“

„Přesto mi to ukaž.“ Cizí muž sáhl po dívčině ruce a přitáhl si ji, aniž si povšiml jejího nesmělého odporu. Ze způsobu, jakým se podíval na zranění, bylo Brennerovi jasné, že nejspíš trochu rozumí tomu, co právě dělá. „Na škrábanec je to pěkně hluboké,“ svraštil čelo. „Jak se to stalo?“

„Byla jsem nešikovná,“ odpověděla Astrid a vytrhla mu ruku. „Když jsem chtěla přelézt přes plot.“

„Jo tak přes plot?“ V obrově hlase – a ještě více v pohledu, kterým ho zběžně obdařil – bylo něco, co se Brennerovi nelíbilo. Ale nedostal se už k tomu, aby se hájil za něco, co vůbec neudělal, protože cizí muž pokračoval: „No jo, každopádně musíme tu ránu ošetřit, a to rychle. Vezmu vás s sebou.“

„Stačí, když nás zavezete k autu...,“ začal Brenner, ale byl okamžitě přerušen: „Myslím, že to by vám moc nepomohlo. Než ve vesnici najdete někoho, kdo vám půjčí náhradní kanystr a zaveze vás k autu, uženete si dávno zápal plic.“ Ukázal na džíp. „Nastupte. Bratr Antonius mě sice ukamenuje, ale nemůžu vás v tomhle stavu poslat zpátky.“

Astrid vyšplhala do vozu, uvelebila se na zadním sedadle a položila ruksak vedle sebe, aby Brennera náhodou nenapadlo, že by si

třeba sedl vedle ní. Ten se nepohodlně vyškrábal přes řidičovo sedadlo a neuvěřitelně dlouhou řadicí páku a udělal si pohodlí, pokud to na sedadle z pouhé drátěné konstrukce bylo vůbec možné. Když nasedl do vozu obr, zdálo se, že se džíp najednou smrští na zlomek své původní velikosti. Brenner měl na okamžik pocit, že sedí v bazénku, kam nedopatřením zabloudila velryba. Odsunul se na sedadle stranou tak daleko, jak to jenom bylo možné. Přesto se řidičovo rameno dotýkalo jeho.

Když vyjeli, Brenner neomylně pochopil, proč se muž zahalil do kožešinové bundy. V džípu byla větší zima než venku; dokonce citelnější zima. Automobil působil nejen zvnější dojem, že jde o pozůstatek z poslední světové války, ale nejspíš pocházel i z nějakého pouštního tažení, protože Brenner nikde nenašel takový luxus jako topení nebo aspoň ventilátor. Přední sklo bylo tak zamlžené, že muž mohl řídit i řadit jen jednou rukou. Druhou potřeboval k tomu, aby prakticky nepřetržitě otíral sklo a vytvářel si tak aspoň malý průzor.

Nakonec se mu přece jen nějak podařil obstojný výkon – otočil se s autem na úzké cestě, aniž by přitom narazil do stromu. Se zaskřípěním, po němž Brenner bezděčně očekával odletující kovové úlomky a olej vystřikující fontánami z převodovky, zařadil jedničku a vyjel. Bylo to však příliš rychle. Pneumatiky se na částečně zmrzlé půdě protáčely, než opatrně ubral trochu plynu. Džíp se rachotivě rozjel. Nezdálo se, že by to byl zrovna profesionální řidič.

„Doufám, že jsme vám nepřidělali moc starostí,“ začal Brenner, aby řeč nestála.

„No, to děláte,“ odpověděl řidič. Nebyl to ani zrovna moc *zdvořilý* člověk, ačkoli to vypadalo, že jim přestal tykat. „Ale nemůžu vás dost dobře nechat tady venku zmrznout. Na co jezdí vaše auto?“

„Cože?“ přeptal se nechápavě Brenner.

Odněkud ze změti vousů a kožešiny se ozvalo cosi jako smích. „Na benzin nebo naftu?“

„Benzin,“ odpověděl Brenner. „Super, bezolovnatý – proč?“

„Tohle auto jezdí na naftu,“ vysvětlil obr. „S tou bych vám mohl pomoci. Zásoby benzínu tady bohužel nemáme. Budu vás muset zavést do vesnice.“

„Možná by stačilo, kdybych si mohl zatelefonovat,“ podotkl Brenner. „ADAC určitě přijede. Mám pojistku.“

„No, to je báječné,“ opáčil výsměšně velikán. Brenner neomylně vycítil, že tahle hora neměla ani *tušení*, co je to ADAC, o pojistce ani nemluvě. „Telefon bohužel nemáme. Ale nějak vám už pomůžeme, žádný strach.“

Brenner na něho zmateně pohlédl. Nemají telefon? Auto, které pocházelo snad už z třicetileté války a Godzilla jako řidič? Kam se to proboha jenom dostali?

Když vyběhli z domu, uvítala je ohnivá záře a úsečné ostré zaračování samopalu. Dva metry od dveří ležel převržený džíp, který tu předtím ještě nebyl. Jedno zadní kolo se ještě otáčelo, druhé hořelo. Několik kroků od vozu ležel mrtvý voják, asi metr od něho mrtvý Salidův muž. Přesto boj v podstatě skončil. Salid věděl, že vyhráli. Vítězství měl v kapse ještě předtím, než začal vlastní útok. Salid zásadně nepřijímal žádné úkoly, které by mohly skončit nezdarem.

Tábor byl malý a rozhodně si nemysleli, že by mohli ještě *použít* své zbraně. Deset let míru pozvolna změnilo i obávanou americkou námořní pěchotu, která teď byla mnohem pomalejší a měkčí. Podle Salidova názoru byla beztak nekriticky přeceňována. Kdyby byli cílem jeho útoku mariňáci, nebylo by už v tomhle táboře ani živáčka.

Salid se podíval na hodinky. Přesně plnili časový harmonogram, i přes dobu, kterou ztratili v domě.

Obětoval minutu na to, že se jediným skokem dostal za převržený džíp a zjednal si potřebný přehled. Kromě dvou mrtvých ve své bezprostřední blízkosti objevil další tři mrtvolky, ale ty byly všechny oblečené do amerických uniforem. V jednom ze dvou zbývajících domů zuřil požár. Hustý dým, který se valil z oken a už napůl propadlé střechy, mu bránil ve výhledu, ale pořád ještě slyšel výstřely. Nebyla to plošná palba ani hektické opěťování střelby při skutečné bojové akci. Jeho muži stříleli už jenom proto, aby námořní výsadek trvale motivovali k tomu, že má hlavy držet dole a zbraní se nedotýkat ani prstem. Výborně. Salid svým mužům přikázal, aby se vyvarovali zbytečného krveprolévání, přičemž ovšem přesně nestanovil, co pokládá za *nutné* oběti. Nepočínal si tak z lidskosti nebo ohledu-

plnosti, ale proto, že jakékoli plýtvání mu bylo proti mysli – i plýtvání lidskými životy. Navíc tihle vojáci nebyli jeho nepřátelé. Jenom se náhodou ocitli v nesprávnou dobu na nesprávném místě.

Salid se přikrčil a vyběhl. Přískoky se blížil k hořícímu domu. Deset metrů před ním zatočil doprava a s kletbou se vrhl k zemi, když kulka rozstříkla bahno na pouhou šířku dlaně od něho. Nebyl to sice mířený výstřel, ale náhodný zásah mohl být stejně tak smrtelný jako mířená rána. Musel si počínat opatrně.

Opatrnost byla na místě především při posuzování vlastní situace. Jakmile totiž zvedl hlavu, explodovala půda před ním podruhé a zasypala ho sprškou ledové vody a bahna. Výstřel k němu zřejmě přece jen nesměřoval tak náhodně, jak se dosud domníval.

Salidovy černé oči se zúžily na pouhé škvírky, když pátral po útočníkovi. Objevil ho téměř vzápětí – byl to neurčitý stín v jednom okně a vypadalo to, jako by se vypařil v plápolajícím pekle za sebou. Salid se neubráníl bezděčnému údivu. V hořícím domě musel být nepředstavitelný žár. Ptal se sám sebe, odkud ten muž vůbec ještě bere energii na to, aby po něm střílel.

Údiv mu ovšem ani na okamžik nezabránil v tom, aby nezvedl vlastní zbraň a nevypálil po něm. Muž se bleskově vrhl stranou a výstřel ho minul. Salid posunul hlaveň o několik milimetrů a znovu stiskl spoušť. Kulka tříštivě udeřila do dřeva vedle okenního rámu, docela přesně tam, kde určitě musel stát, a vytrhla několik dřevěných třísek. Téměř vzápětí se stín znovu objevil před plameny. Salid ani neslyšel výstřel, ale tentokrát byla střela tak přesná, že cítil její horký dech.

Salid zaklel, také vystřelil a s uspokojením si povšiml, že muž se opět stáhl do svého obranného krytu. Bleskurychle natočil zbraň stranou, spěšně odšrouboval tlumič a nedbale ho odhodil do bahna. Zatímco na hlubší úrovni svého vědomí naprosto nezúčastněně pozoroval a hodnotil veškeré dění, pochopil, že se znovu dopustil chyby tím, že nechal na zbrani tlumič. Ten byl v lese jistě užitečný, ale tady ubíral jeho G3 průraznost a přesnost. Znovu zamířil a třikrát rychle za sebou stiskl spoušť. Tentokrát *viděl*, jak tahle krátká dávka prorazila tenkou dřevěnou stěnu. Stín se objevil v okně. Salid mu namířil zbraň na hlavu, ale nestiskl spoušť.

Už to nebylo zapotřebí. Muž tam ještě chvilku nehybně stál, pak se najednou zakymácel – a přepadl dopředu. M16 mu vyklouzla z prstů a dopadla do tajícího sněhu před domem, zatímco se zhroutil na okenním parapetu. Salid viděl, jak uniforma na zádech mrtvého muže mokvá krví.

Rychle vstal a běžel dál. Při následujících dvaceti krocích ho kryl dým, ale po zbytek trasy byl nechráněný. Salid běžel přískoky, krčil se, skákal napravo, nalevo, dopředu i dozadu a dělal všechno možné, aby se nikomu nenabízel jako jistý cíl, pokud by některého z potomků strýčka Sama náhodou napadlo, že zapomene na své vznešené principy a střelí prchajícího muže do zad.

Nikdo však na něho nevystřelil. Salid bezpečně dorazil k vrtulníku, oběhl ho a vyšplhal se do kabiny. Třaskající výstřely a praskání a šelestění požáru k němu najednou doléhalo už jenom tlumeně.

Za kontrolními přístroji helikoptéry seděl mladý muž v maskáčích a s temným orientálním obličejem. A byl to *dost nervózní* Orientálec, jak si Salid znepokojeně povšiml.

„Něco není v pořádku?“ zeptal se.

„Ale ne,“ odpověděl nervózně pilot. „Je to jen... já tenhle typ neznám. Tedy ne přesně. Jsou tu jiné přístroje než ve strojích, na kterých jsem dosud létal.“

„Myslel jsem, že umíš létat s helikoptérou?“ ujistil se Salid.

„To taky umím!“ hájil se pilot. Mluvil spěšně a tónem, který jeho slovům ubíral hodně důvěryhodnosti. „Ale dosud jsem létal jen na ruských strojích. Tenhleten je jiný.“

Sáhl na jeden spínač, zaváhal a nakonec otočil druhým. K dobremu tuctu maličkých kontrol na přístrojové desce před ním se přidala další.

„Tak umíš to nebo ne?“ zeptal se Salid. Jeho hlas zněl naprosto klidně. Nepociťoval ani pořádný hněv. Tenhle muž se bude zodpovídat, stejně jako ten, kdo ho jako pilota zprostředkoval – ale později. Teď šlo jenom o to, aby se odtud dostali – a to rychle. Jejich harmonogram byl dobrý, ale velmi nabitý. Nemohli si dovolit žádné zpoždění. Od prvního výstřelu uplynuly asi tak čtyři minuty a pravděpodobně na necelých třicet kilometrů vzdálené Rýnsko-mohučské le-

tecké základně už teď ječí poplašné sirény a posádky spěchají ke svým vrtulníkům.

Muž neodpovídal a věnoval se dalším spínačům. Salid uslyšel tiché melodické svištění, které rychle zesílilo. Zároveň se nad průhlednou kabinou začaly otáčet vrtule; nejprve pomalu, potom stále rychleji. Salid pocítil ulehčení, ale ještě to nebylo ono. Dosud nebyli ve vzduchu. A především byli pořád ještě *dole*.

Vyhlédl přes pilotovu postavu ven. Požár se stále rozšiřoval. Dům teď hořel jako hranice suchého dříví. Ohnivá záplava byla tak oslnivá, že mu vehnala slzy do očí. Tam uvnitř už nebyl nikdo naživu.

Hustým dýmem se k vrtulníku přiblížily dvě postavy ve skvrnitých maskáčích. Jedna z nich znenadání zavravorala, padla na kolena a komicky zpomaleným pohybem si přitiskla dlaně k obličeji. Tam, kde měla původně pravé oko, teď zel krvavý otvor. Druhý muž nevšímavě běžel dál, oběhl helikoptéru a protlačil se kolem Salida na úzké zadní sedadlo.

„Tak dělej!“ rozkázal Salid.

Pilot na okamžik zaváhal. Přijelo jich sem šest, teď byli jenom tři. Jediný Salidův pohled ho však rychle přiměl k tomu, aby oběma rukama uchopil ovládací páku a spěšně sešlápl pedály.

Vrtule zavyla hlasitěji. Ze tří listů rotoru nad kabinou se stal jeden kruh, dokonale symbolizující ryzí pohyb, který zvířil v širokém okruhu miniaturní sněhový tajfun. Helikoptéra se začala otřásat – a pomalu se odlepila od země.

Salid si dovolil letmý pocit ulehčení. Tři ze šesti. Mohlo to dopadnout hůř. Tři ostatní muži zemřeli s radostným vědomím, že posloužili spravedlivé věci – *jejich* věci, která už jenom díky této definici byla automaticky správná. Ti blázni. Ale i tohle patřilo k tajemstvím jeho úspěchu. Potřeboval takové blázný, jako byli mrtví muži, aby muži jako on mohli přežít.

Při této myšlence se mu na vousatém obličeji mihlo nepatrné, jen stěží viditelné pousmání. Ale dlouho na něm nevydrželo, snad vteřinu nebo dvě.

Přesně tak dlouho, kolik potřebovala helikoptéra na to, aby se vyšplhala o dalších dvacet metrů nahoru a natočila zkosenou kabinu z plexiskla k západu.

V té chvíli totiž spatřil nalétajícího *Apache*.

„Kam jsme se to vlastně dostali?“

Stejnou otázku jako Brenner vyslovila Astrid o dobrých deset minut později nahlas a – Brenner o tom ani na chvíli nezapochyboval – zcela vědomě tak, že ji jejich zachránce určitě slyšel, ale zároveň si nebyl jistý, jestli ji opravdu slyšet *měl*. Bylo to poprvé od jejich setkání se Sebastianem – jejich zachránce se mezitím představil, ale jinak neprozradil nic o sobě ani o tomhle podivném místě –, kdy zase projevila jistou míru dívčího půvabu a její dotaz vyvolal na obrově tváři dobromyslný úsměv. Tohle ho nejspíš brzy přejde, pomyslel si Brenner, až pozná Astrid trochu blíže.

Ale přes veškeré rozmrzení z toho, že dívka – a tím samozřejmě i on – zřejmě hodlala být i tady ze všech sil neoblíbená, ji téměř chápal. On sám by to vyjádřil trochu diplomatičtěji a především *tišeji*, ale i on si stále častěji kladl otázku, co to tady bylo za podivné místo.

„Třeba je to něco jako klášter,“ odpověděl s určitým zpožděním na její otázku. „Nebo nějaká sekta, která se sem uchýlila, aby nebyla rušena.“

Astrid vstala a začala v místnůstce přecházet sem a tam, aby se trochu zahřála. Komora se mírně podobala Sebastianovu autu – nejen pokud šlo o její stáří. Tady uvnitř byla stejná zima. A stejné nepohodlí. Nebylo to jen proto, že topení nefungovalo. Žádné tu totiž nebylo. Ani kamna, ani jiná možnost, jak se zahřát.

„Neviděla jsem nad dveřmi kříž,“ odpověděla. „Kromě toho jsem si vždycky myslela, že klášter přijímá poutníky hledající pomoc s otevřenou náručí. Jak jsi na to vůbec přišel?“

„Vzpomínáš si, že mluvil o ‚bratru Antoniovi‘?“

„O tom, co ho nejspíš ukamenuje, protože nás nenechal zmrznout?“ Udělala zvláštní pohyb hlavou, který byl složitou, ale jednoznačnou směsicí souhlasného přikyvování a odmítavého vrtění. „Přesto mi to tady nepřipadá jako klášter. Myslím, že to spíš vypadá jako Frankensteinův zámek.“

Brenner se letmo usmál a přistoupil k oknu. „Tak velký rozdíl to snad zase nebude,“ poznamenal. „Ve středověku sloužily kláštery často jako jediné útočiště lapků nebo nepřátelských vojáků nebo poutníkům za obzvlášť třeskuté zimy. Mnoho klášterů bylo postaveno mnohem bezpečněji než leckterý hrad.“

„Ty se v tomhle vyznáš, vid’?“

„Zajímám se trochu o dějiny,“ odpověděl s pokrčením ramen. Pokoušel se podívat ven, ale z toho, co viděl úzkým oknem – které sice nemělo sklo, ale zato masivní mříže –, moc nezmoudřel. Okraj lesa, několik metrů silnice a malý kousek dřevěného můstku, po kterém se sem dostali. Budova ležela u úzké řeky, jejíž hladina byla ještě zčásti zamrzlá. A to byly téměř všechny jeho poznatky.

Sebastian zastavil pod mohutnou klenutou bránou a dovedl je do téhle místnosti hned za vnější zdí. Brenner tak neměl příležitost, aby nahlédl do vnitřního dvora. Ale i to málo, co viděl, v podstatě potvrdovalo jeho domněnku. Klenutá brána byla nesmírně mohutná a tvořily ji několikátunové kamenné kvádry sestavené bez viditelného použití malty. Ze stropu přímo za bránou trčely hroty padací mříže, která pravděpodobně před dvěma, nebo i pěti stoletími zrezivěla a nikdo s ní už nedokázal pohnout. A malý most, který vedl přes řeku, nebyl obyčejný most, nýbrž *padací* most, který po zvednutí určitě vytvořil velmi pevnou bránu. Uvnitř klenuté brány nebyla žádná okna, nýbrž jen značné množství úzkých střílen.

Celkem vzato to byl přece jen spíše hrad než klášter. Rozdíl byl samozřejmě trochu větší, než právě tvrdil, ale teď zrovna neměl chuť obšťastnit Astrid přednáškou o středověké architektuře.

„Tohle tady byla určitě strážnice,“ podotkl. „Dá se odtud hlídat okraj lesa a most a přitom tě nikdo nevidí a nemůže tě zasáhnout.“

„Zajímavé,“ ujistila ho Astrid hlasem, z něhož přímo číšel nezájem. „Teď by mě ale mnohem víc zajímala koupelna. Království za vanu teplé vody!“

Brenner se ušklíbl. Docela ji chápal. Ani si nebyl jistý, že udělali opravdu dobrou výměnu. Tady uvnitř bylo stejně chladno jako venku v lese, ale tam se aspoň mohli pohybovat, což jim pomáhalo lépe snášet zimu. V téhle komoře nebylo moc místa k pohybu. Měla čtvercový půdorys a neměřila ani celých pět kroků. Většinu místa

navíc zabíral těžký stůl a šest neméně masivních židlí, které zrovna nezvaly k příjemnému posezení. Nábytek byl prastarý a pocházel nejspíš ještě z doby, kdy byl tenhle klášter postaven; nebyly to ovšem žádné starožitnosti, nýbrž prostě jen *staré krámy*. „Určitě nás nenechají zmrznout,“ nadhodil.

„Jsi si tím jistý?“ Astrid na chvíli přerušila neklidné pendlování a naklonila hlavu na stranu. „Třeba prožíváme jeden z těch známých příběhů, no však víš: dva lidé prožijí automobilovou nehodu, vydají se pěšky na cestu a uprostřed lesa narazí na prastarou stavbu, v níž šílený vědec provádí pokusy na lidech. Dává jim různé injekce, aby je proměnil v mluvící salátové hlávky.“

„A potom je unesou mimozemšťané, kteří potřebují jejich geny, aby uchránili své zdegenerované potomky před vymřením,“ dodal vážným tónem Brenner. „Ale jistě dobře víš, jak všechny tyhle příběhy končí. Nakonec jsou všichni zloduší posláni do pekla a statečný hrdina osvobodí překrásnou...“

„... ale pitomou...“

„... hrdinku a oba se musí vzít a strávit spolu zbytek života,“ ukončil Brenner vyprávění.

Astrid se otřásla. „To je hrozná představa. To snad přece jen radši ty mimozemšťany.“

Zasmáli se. Brenner spatřil na jejím obličejí poprvé *skutečný* smích. A dokud trval, vypadala opravdu tak mladá, jak byla, totiž *nanejvýš* šestnáct – a možná ještě ani tolik.

„Máš cigaretu?“ zeptala se Astrid.

Brenner si vyhrnul svetr a přehraboval se v kapsách saka, které měl na sobě pod ním. Najednou si uvědomil, že určitě vypadá pošetile. Přetáhl si pulovr přes hlavu a nevšímavě ho odhodil na podlahu. Potom vyhrabal krabičku cigaret, kterou koupil u poslední čerpací stanice. Nejprve si vzal sám, teprve potom nabídl Astrid a čekal, až mu připálí zapalovačem.

Dívčiny ruce se tak silně třáslly, že se mu nepodařilo si od ní camelku připálit. Naprosto bezmyšlenkovitě zvedl ruku a přidržel jí prsty. Teprve když mu plíce naplnil trpký dým, pochopil, že se dopustil něčeho neslýchaného, za co by mu ještě před hodinou nejspíš vyškábala oči. Přesto odolal prvnímu podnětu, který mu velel, aby

ruku stáhl zpět. To by tenhle okamžik změnilo v dokonalou trapnost. Místo toho jí přidržel prsty dokonce o něco déle, než bylo nezbytně nutné. Byly tak prokřehlé, že ani neměl pocit, že se dotýká něčeho živého. Nakonec Astrid svou ruku odtáhla a strčila zapalovač do kapsy.

„Díky,“ ozvala se. Prudce vyfoukla oblak dýmu, který jí zahalil obličej jako ledově šedivý závoj. „Zdá se, že jsme to už překonali, co?“

„Ano, to nejhorší,“ potvrdil Brenner. „Pokud teď nepřijdou s řetězy a umrlčími maskami a nezavlečou nás do mučírny.“

Tenhle žert nebyl zrovna k popukání, to vycítil i sám. Astrid jen trochu zkřivila rty a jinak se omezila jen na to, že vrhla vyčítavý pohled na svetr, který odhodil na podlahu. Brenner ho zvedl a srovnal ho, jak nejlépe uměl, přes opěradlo židle. Ne že by to něco změnilo – svetr pořád vypadal jako hadr na podlahu, jímž se už celou věčnost nevytíralo. Teprve teď si uvědomil, že také zhruba tak zapáchal.

„Poslouchej,“ začal Brenner rozpačitě. „To, co jsem ti předtím říkal, že nemáš vykládat žádné nesmysly a tak...“

„To je vyřízené,“ přerušila ho Astrid. „Je ti to líto a tak dále, já vím. Zapomeň na to.“

Ale to on neudělal. Právě naopak, znovu pocítil rozhořčení, že mu ani nedala šanci, aby se jí omluvil, a že se dokonce proti němu obrátila jeho vlastní slova.

„Co se to vlastně s tebou děje?“ zeptal se.

Kupodivu ho nezpražila nějakou drzou odpovědí, ale několik vteřin si ho prohlížela velkýma černýma očima, než udělala pohyb, který si mohl případně vyložit i jako pokrčení ramen. „Co by se jako mělo dít?“

„Ale to ty dobře víš,“ odpověděl Brenner, teď už o něco ostřeji. „Sám přesně nevím, proč ze mě předtím vypadl ten nesmysl. Předpokládám, že jsme nejspíš oba nebyli ve své kůži. Myslíš si snad, že to k něčemu povede?“ Mávl odmítavě rukou, když ho chtěla přerušit. „Myslím, že k tomu máš nějaký důvod. Pravděpodobně jsi prožila něco dost ošklivého. Nechci vědět, co to bylo. Do toho mi nic není. Ale víš, nic nenapravíš tím, že budeš teď po celý zbytek života pobíhat jako kousavá fena a chňapat po každé ruce, která by tě třeba chtě-

la pohladit. Svět se neskládá jen“ – úmyslně použil stejné slovo jako ona – „z *páprdu*, kteří od tebe něco chtějí.“

„Možná že máš pravdu,“ odpověděla Astrid. „Ale pak se musím sama sebe ptát, proč zrovna já na ně musím pořád narážet.“

Brenner rezignoval, ačkoli hněv v jejím hlase už nevyzníval nijak zvlášť přesvědčivě; spíše v něm bylo slyšet vzdor. Přesto ho to odradilo od toho, aby na ni dále naléhal, ačkoli by tak měl nejspíš poprvé šanci prorazit zeď, kterou postavila mezi sebou a zbytkem světa. Brenner se na ni ještě na okamžik podíval se svraštělým čelem, pak se odvrátil a znovu přistoupil k oknu. K čemu, pomyslel si. Nejdéle za půl hodiny je Sebastian dopraví k čerpací stanici a o další hodinu později vysadí dívku na nějakém nádraží nebo u jiného dálničnického motorestu, aby mohla jít na nervy zase nějakému jinému řidiči. Pokud ho vůbec bude doprovázet a nepůjde hned z vesnice svou cestou. Prostě se to nevyplatilo. Už měl toho na krku dost a rozhodně se nepotřeboval ještě zatěžovat – ať už skutečnými nebo vymyšlenými – problémy šestnáctileté dívky.

Potáhl z cigarety a vdechoval kouř tak dlouho, až se mu trochu zatočila hlava; byl to příjemný vedlejší efekt, pokud byl člověk jen příležitostný kuřák. Brenner slyšel, jak se Astrid za ním pohnula a přiblížila se k němu, ale odolal pokušení a neotočil se k ní, nýbrž dále nepohnutě zíral z okna.

Venku začalo světlo matně šedivět. V beztak blednoucím slunečním svitu se stále více prosazovala šed' a mraky nevypadaly nijak zvlášť hustě, ale jaksi *masivněji*. Nejspíš bude zase sněžit. Přitom dneska bylo čtyřiačtyřicátého března. Tolik na okraj skleníkového efektu, pomyslel si jízlivě.

„Byli to moji rodiče,“ ozvala se znenadání Astrid. „Prostě jsem už s nimi nevycházela, víš? Nedošlo k žádné velké hádce nebo nějakému jinému poprasku. Jedno ráno jsem se probudila. Byla ještě tma. Slyšela jsem matku rachotit dole v kuchyni a musela jsem myslet na to, že tohle dělala po celou dobu, co jsem si ji pamatovala. Každé ráno, víš? Vždycky vstala o hodinu dřív než ostatní, přichystala snídani a připravila všechno tak, abychom otec a já mohli odejít z domu. A mě napadlo, že... že bych mohla taky takhle skončit. Hodinu

před ostatními v kuchyni, v županu a s natáčkami ve vlasech a... a najednou jsem měla pocit, že se zblázním. Dokážeš to pochopit?“

Téměř proti své vůli se k ní otočil. Jestli ji dokázal *pochopit*? Div se nerozesmál. Ale nakonec se ovládl a velmi klidně odpověděl: „Ano, myslím že ano.“

„To bylo všechno,“ pokračovala Astrid tiše. Mluvila potichu. Její hlas nezněl ani zahořkle, ale byla v něm mdlá bezvýraznost, která snad vyznívala ještě hůře. „Za dva týdny jsem odešla. Nechala jsem jim tam lístek, aby si o mě nedělali žádné starosti. Táta se dře do úmoru kvůli tomu svému podělanému rohovému řadovému domku s garáží, máma chodí třikrát týdně uklízet, pere zadělané trenýrky nějakých spratků a předstírá, že jí to vůbec nevadí – a potom jednou za rok na Ibiza, to je vrchol.“

„To je víc, než mají mnozí ostatní,“ podotkl Brenner.

„Ale to přece nemůže být všechno! Život se snad neskládá jenom z práce a ohnutého hřbetu.“

„Ale on už takový je,“ odpověděl Brenner. Dívčina slova ho rozesmutila více, než dokázala pochopit. I on kdysi smýšlel přesně takhle – vzpomínal si dokonce, že jednomu ze svých přátel jednou *řekl* téměř doslova totéž. Nevyvodil však stejné závěry jako ona. Možná proto, že byl příliš rozumný. Nebo taky moc zbabělý. Byl mezi tím vůbec nějaký rozdíl?

„Pokoušela ses o tom mluvit se svými rodiči?“ zeptal se.

Přikývla a spěšně potáhla z cigarety. „Vůbec nepochopili, co mám na mysli. Otec mi vtiskl do ruky padesátku a řekl, abych si koupila něco hezkého.“

„A potom jsi odešla,“ vytušil Brenner.

Neodpověděla.

„No a? Je ti od té doby lépe?“

„Jasně,“ odpověděla Astrid. „To snad vidíš, ne?“

„Tak se vrať,“ navrhl Brenner. „Dokonči školu a...“

„...a studuj nebo se vyuč nějaké rozumné profesi?“ skočila mu Astrid do řeči. „Človče, přestaň s *takovými* blbostmi. Už to skutečně nemůžu ani slyšet.“

„Předpokládám, že takhle ti všichni asi dost často radili,“ nadhodil Brenner. „Víš, to bude nejspíš tím, že je to pravda.“

„Ach, polib mi...!“ vyjela po něm Astrid. Jediným trhnutím se od něho odvrátila, ale povšiml si, že ji to stojí značné úsilí, aby se ovládla. Neprozradil jí nic nového. Domníval se, že je na cestách jen pár týdnů, ale určitě už dávno pochopila, jak je celý tenhle útěk nesignifikační. Nedalo se totiž utéci před něčím, co bylo *všude*.

„Něco ti navrhu,“ ozval se potichu a tak jemně, jak jen uměl. Astrid zaváhala. S viditelnou nevolí zvedla hlavu a podívala se na něho.

„Dáš mi telefonní číslo svých rodičů...“ Zvedl uklidňujícím pohybem ruku, když se na něho chtěla obořit. „A já jim zítra zavolám a řeknu jim, že se ti daří dobře. Nic víc. Slibuji ti, že se jim nepředstavím a neprozradím jim, kde jsem tě potkal. Jenom jim oznámím, že jsi v pořádku a že se nemusí o tebe strachovat. Co tomu říkáš?“

Astrid byla velmi nejistá. Nejspíš proto, že tenhle návrh zazněl tak překvapivě po všem, co se mezi nimi stalo. Překvapilo to téměř i samotného Brennera. „Co vlastně jsi?“ zeptala se. „Něco jako registrovaný samaritán? Těch mám totiž až po krk, rozumíš?“

„Myslel jsem, že bys to třeba chtěla,“ ujistil ji. „Nebude tě to nic stát. A já získám pocit, že jsem někomu pomohl.“

„A jak mám vědět, že ti můžu věřit?“ otázala se.

„To samozřejmě nemůžeš,“ připustil rozvážně. „Ale kdybych tě chtěl podvést, asi bych ti těžko navrhoval něco podobného. Co bych asi tak měl z toho, kdybych tvým rodičům vyzvonil, kde jsem tě potkal? Ty už bys přece byla dávno za horami, než by sem stačili dorazit. A kromě toho – co by mi mohlo zabránit v tom, abych se s naším místním dobrodincem nedohodl, že má místo žlutých andělů zavolat policii?“

Byla to zřejmě otevřenost jeho slov, která ji přesvědčila; alespoň zčásti. „Zítra?“ ujistila se. „Ne dřív?“

„Ani o vteřinu dřív,“ odpověděl Brenner. „Čestné slovo.“

Astrid nechala uplynout ještě chvilku, během níž si ho změřila pronikavým pohledem. Potom přistoupila k židli, na kterou odložila batoh, a začala se v něm chvatnými pohyby přehrabovat. Za chvíli vyndala propisovačku a pomačkaný románový sešit. Pečlivě utrhla kousek papíru z dolního okraje jedné stránky, naškrábala na něj číslo a lísteček mu podala. Nebyl o moc větší než dopisní známka. Bren-

ner si ho zběžně prohlédl, jenom aby se ujistil, že zítra nevytáhne lístek z kapsy a nezjistí, že po ní nemůže telefonní číslo přečíst. Astrid však měla výrazný rukopis. Téměř podvědomě si povšiml, že uvedenou předvolbu zná. Kolín nad Rýnem. No to se prozatím zrovna moc daleko nedostala.

„Když zavoláš mezi třetí a pátou, můj táta tam ještě nebude,“ poznamenala Astrid. „Bude asi lepší, když promluvíš jenom s mamkou.“

Brenner přeložil papírek, vytáhl peněženku a pečlivě ho uložil za kreditní kartu. Měl dojem, že její zlatavě třpytivý umělohmotný povrch se na něho výsměšně ušklíbl. „Mám jí něco vyřídit?“

„Ne,“ odmítla Astrid. Znělo to skoro vyděšeně a Brenner se v duchu napomenul, že musí být opatrnější. Pokud by ještě jednou přišel o její důvěru, pak by to bylo navždy.

Ale nestačil si ani uvědomit tohle pokušení, protože ve stejné chvíli se otevřely dveře a vrátil se Sebastian – a čekalo je překvapení. Obr vyměnil kožešinou vykládaný kabát za hnědou mnišskou kutnu, jejíž jedinou ozdobu tvořil prostý dřevěný kříž, který měl na tenkém provázku připevněný u boku. Přes štiplavý mráz neměl už na nohou ani zimní boty, jako předtím v autě, nýbrž jednoduché šněrovací sandály, které bývaly v módě už u římských legionářů. Soudě i podle jejich stavu pocházely přibližně z této epochy. Přinejmenším skončilo ono věčné hádání, napadlo Brennera. *Ocitli se v klášteře.*

Sebastian se nevrátil s prázdnýma rukama. Před hrudí mu balancoval dřevěný podnos, který byl na pohled velký i na jeho mohutné pracky. Na tácu stála rovněž dřevěná miska s kouřící horkou vodou, čistými bílými ručníky, obvazy, velký džbán a k němu dva odpovídající poháry ze stejného materiálu.

Brenner mu vykročil vstříc, aby mu s něčím těžkým pomohl, ale Sebastian zavrtěl hlavou a stejným způsobem ukázal směrem ke dveřím. Otevřel je nohou, ale už neměl žádnou ruku volnou, aby je mohl za sebou zavřít. Zatímco ho Brenner zbavil téhle nepatrné námahy, Sebastian položil podnos hlučně na stůl.

„Je mi líto, že to chvílku trvalo,“ ozval se. „Ale musel jsem čekat, až se ohřeje voda. Myslím, že teplý nápoj vám teď prospěje.“ Vzal z podnosu džbán, postavil ho na stůl, připravil dva poháry a

nalil. Brennerovi pronikla do nosu zvláštní, velmi intenzivní vůně; nebyla nepřijemná, ale neznal ji.

„Ovocný čaj,“ poznamenal Sebastian.

Brennera to trochu zklamalo. Obětoval by cokoli za šálek kávy – ale co mohl očekávat, když Sebastian odložil svůj převlek? Alespoň se snažil o to, aby nedal najevo své skutečné pocity.

Astrid byla méně diplomatická – ostatně jak jinak? Sáhla oběma rukama po poháru, opatrně usrkla a zkřivila obličej. „Hnusné,“ prohlásila. „A něco takového tady opravdu pijete?“

Sebastian se usmál. „Občas,“ upřesnil. „Obvykle pijeme vodu. Máme vlastní studnu. Víím, že to vyšlo z módy. Asi bys byla překvapena, jak lahodně chutná čerstvá pramenitá voda. Ale tenhle čaj je lepší proti nachlazení. Probouzí ducha k životu.“

Z jejího výrazu bylo naprosto jasné, co si o tom myslí. Přesto si dopřála druhý, o poznání větší doušek. I nyní si sice neodpustila grimasu, ale uznala: „No jo, aspoň je to horké. Děkuji.“ Pevněji sevřela rukama pohár bez ouška, aby načerpala teplo, které sálalo z jeho obsahu.

Vypadalo to, že Sebastianovi se při pohledu na ni něco nelíbilo. Chvilí trvalo, než Brenner pochopil, co to bylo. Cigareta, kterou Astrid svírala mezi ukazovákem a prostředníkem pravé ruky. Brenner se téměř překotně naklonil přes stůl, vzal jí už beztak dohořelou camelku z ruky, přenesl ji k oknu a vyhodil ji společně se svým nedopal-kem – nikoli ovšem bez toho, aby ještě předtím naposledy nepotáhl. Astrid se na něho udiveně podívala, ale neřekla ani slovo.

„Děkuji,“ ozval se Sebastian. „Nechtěl jsem být nezdvořilý, ale...“

„Vy tady nekouříte,“ dořekl Brenner.

„V těchto prostorách se skutečně ještě nikdy nekouřilo, pokud víím,“ potvrdil Sebastian. „Cigaretový zápach je velmi úporný. A pokud na něj nejste zvyklí, dokáže být velmi rušivý.“

„Jistě,“ přisvědčil Brenner. „Promiňte prosím.“

Povšiml si, jak Astrid zajiskřilo v očích, a vrhl na ni téměř úpěnlivý pohled. K jeho velkému překvapení na to dokonce zareagovala a spolkla jízlivou poznámku, kterou už pravděpodobně měla na jazyku.

„Žijete tu velmi odloučeně,“ poznamenal.

„A hodně jednoduše,“ dodala Astrid.

„Máme tady všechno, co potřebujeme,“ odpověděl Sebastian. „Nevážíme si příliš světských statků. Většina z nich je beztak jenom přítěž, která vytváří více problémů, než kolik jich dokáže vyřešit.“ Natáhl ruku přes stůl. „Ukaž mi svou dlaň.“

Astrid odložila pohár. „Je to opravdu jenom škrábanec,“ ujistila ho. „Už mě skoro ani nebolí.“

Váhavě k němu natáhla ruku přes stůl, ale hned ji zase stáhla, ještě než ji Sebastian stačil uchopit za dlaň. Nervózně sklouzla pohledem po obvazech, které ležely na jeho podnosu.

Brenner si teprve nyní povšiml, že kromě mnoha obinadel a různých velkých náplastí tam byly připraveny i nůžky, pinzeta a ohnutá jehla v průhledném umělohmotném obalu.

„Ničeho se neboj,“ chlácholil ji Sebastian. Její pohled mu neunikl a zareagoval na něj chápavým úsměvem, který mu rozjasnil obličej. „Chci ti jenom pomoci. Takové maličkosti bys neměla přecházet příliš lehkomyšlně. Nechceš přece, aby ti zbyla ošklivá jizva, ne? Řekl bych, že na to jsi ještě moc mladá.“

Astrid k němu podruhé váhavě natáhla ruku a připustila, aby Sebastian prohlédl ránu a potom ji pečlivě vyčistil. Brennera zaujalo, že si počínal nesmírně opatrně. Přesto Astrid několikrát podezřele zacukalo v koutcích úst a byla najednou ještě bledší než obvykle.

„Řez je poměrně hluboký,“ konstatoval Sebastian. „Nejsem si jistý, jestli se to řádně uzdraví. Měl bych to zašít. Žádné obavy, já se v takových věcech vyznám. Menší zranění si tady ošetřujeme vždycky sami.“

„Šít?“ Astrid už téměř zesinala a ulpěla pohledem na umělohmotném obalu s jehlou.

„Trochu to zabolí,“ uznal Sebastian. „Ale ne moc. Když to neuděláme, budeš muset jít chtě nechtě k lékaři.“

To je zvláštní formulace, napadlo Brennera. Přinejmenším pro každého, kdo nevěděl, co se s Astrid opravdu děje.

Dívka ho znovu překvapila tím, že si volnou rukou nervózně přejela přes obličej a pak prohlásila: „Tak dobrá. Ale udělejte to rychle, než si to rozmyslím.“

Sebastian opravdu pospíchal, ale přesto si počínal velmi pečlivě a podivuhodně obratně, ačkoli jeho ruce se spíše hodily na žonglování se železničními pražci – a to jenom proto, aby Astrid způsobil co nejmenší bolest. Přesto měla popelavě sinalý obličej, když dokončil poslední z celkem pěti stehů a nůžtičkami přestříhl nit těsně nad ránou.

„Už to bude za námi,“ nadhodil. „Ještě okamžik. Ošetřím to masť, která chladí a trochu zmírňuje bolest.“

Astrid během celé procedury, která přes veškerou Sebastianovu snahu byla jistě velmi bolestivá, ze sebe nevydala ani hlásku, ale jenom se mírně zakymácela na židli. „Myslím, že je mi špatně,“ vypravila ze sebe. „Kde tu máte...?“

„Toaletu?“ Sebastian ukázal na dveře. „Na druhé straně. Jsou tam jediné dveře. Potřebuješ pomoc?“

Vstala, na chvilku se nezraněnou rukou přidržela hrany stolu a potom se nejistými malými krůčky vydala ke dveřím. Pomalu a afektovaně se nadechla. „Při zvracení? Díky. To... snad ještě zvládnou sama.“

Brenner už nedokázal potlačit úsměv, když si povšiml, jak byl Sebastian šokován. Přesto ani chvilku nespustil Astrid z očí a šel za ní, aby mohl v případě nutnosti ihned zasáhnout. Dýchala teď přerývaněji a viděl, že stále křečovitěji polyká, aby se nepozvracela hned tady v místnosti.

Doprovodil ji ke dveřím, ale pak je téměř za ní zabouchl, když se rozběhla a on pochopil, že by to nestihla. Brenner pocítil zvláštní směsici soucitu a obdivu pro její statečnost. Pokud existovalo něco, čeho se bál, pak to byla bolest.

Když se zase otočil, opětoval Sebastianovi upřený pohled. Byl to velice zvláštní pohled, který na něho velmi podivně upíral. Brennerovi se zdálo, že doslova vidí, jak to Sebastianovi pracuje v hlavě. Najednou se mu znovu vybavil zvláštní, také nijak příjemný pohled, jímž si Sebastian změnil jeho a dívku, když na ně narazil venku v lese – a na to, jak blízko stáli u sebe, když jejich hostitel vešel do místnosti. Sám nedokázal říci proč, ale najednou cítil zvláštní potřebu se obhajovat.

„Myslím, že vám musím vysvětlit...“

„To bylo velmi laskavé, co jste právě udělal,“ poznamenal Sebastian. Brenner nepochopil, co má na mysli. „Co?“

„Vynoslechl jsem část vašeho rozhovoru,“ vysvětlil Sebastian. Ukázal na podnos na stole a potom ke dveřím. „Dalo mi trochu práce otevřít dveře, takže jsem musel nedobrovolně naslouchat. Nemám to ve zvyku, ale v tomhle případě jsem rád, že jsem to udělal. Měl jsem...,“ najednou vypadal skoro rozpačitě, „jiný dojem, když jsem vás předtím potkal. Byl to mylný dojem.“

„Je pro mě trochu mladá,“ připomněl Brenner. Sebastianova slova ho teď uvedla do rozpaků. „Kromě toho to nebylo tak úplně nezištné, jak si možná myslíte.“

„Opravdu?“

„Je mi té dívky líto, no a co?“ zeptal se Brenner. Bylo to pošetilé, ale stále více se ho zmocňoval pocit, že se musí *bránit* – jen proto, že se na chvílku zachoval laskavě. Proč vlastně, zatraceně? „Kromě toho budu mít za pár drobných, které vydám za telefonát, pocit, že jsem vykonal dobrý skutek.“

„Děláte rád dobré skutky?“ zajímal se Sebastian.

Brenner byl naprosto zmaten. Za všech možných okolností a na jakémkoli jiném představitelném místě by takový rozhovor vyzněl pateticky a zároveň pošetile, ale tady ne. Důvodem byla nejspíš prostá skutečnost, že Sebastian vyměnil oblečení dřevorubce za mnišskou kutnu. I pro tak přesvědčeného agnostika, za jakého se Brenner pokládal, to byl pořád úbor mužů, kteří tradičně představovali pojmy důvěra, pochopení a nezištnost. Jako téměř všichni se cítil v takovém prostředí ostýchavě.

„Proč ne?“ odpověděl vyhýbavě. „Ano – myslím, že ano.“

„Tak to byste měl vědět, že nikdo nekoná dobro zcela nezištně,“ upozornil Sebastian. „Vždycky je to obchod. Děláte dobré dílo, a něco za to dostanete – poděkování, uznání nebo prostě jenom vědomí toho, že jste vykonal něco pozitivního. To ovšem konání dobra nijak nesnižuje.“

Takhle se na to Brenner ještě nikdy nedíval. Nebyl si ani jistý, jestli je tahle myšlenka správná. Pokud to byla Sebastianova představa o podstatě evangelia, pak byla *velice* zjednodušená. Na druhé

straně – nebyly všechny velké věci ve skutečnosti také velice jednoduché?

Směr, jaký nabraly jeho myšlenky, se mu nelíbil. Rázným pohybem odstoupil od dveří, přešel k oknu a opřel se zkříženými pažemi o stěnu tak, aby zároveň neztratil Sebastiana z dohledu a viděl malý výřez vnějšího světa.

„Když už o tom mluvíme,“ ozval se, aniž se podíval přímo na Sebastiana. „Ještě jsem vám ani nepoděkoval za vaši pomoc. Doufám, že nebudete mít kvůli nám žádné mrzutosti.“

„S bratrem Antoniem?“ Sebastianovi se zřejmě vybavovalo každé slovo, které řekl. „Abych byl upřímný, ještě jsem se mu nevyzpo-
vídal. Ale hlavu mi za to určitě neutrhne.“

„Jestli chcete, promluví s ním sám,“ nabídl se Brenner.

Sebastian se usmál. Pravděpodobně nevědomky navrhl nějakou pořádnou hloupost. „To snad nebude zapotřebí,“ odušil. „A ani nevím, jestli by to bylo dobré. Bratr Antonius přijímá jen zřídka kdy návštěvy.“

„Vy tady venku asi moc návštěv nemíváte, ne?“ zeptal se Brenner. Zaměřil teď svou pozornost znovu na hostitele, ale jestli mu Sebastian zazlíval téměř neskrývanou zvědavost, dokázal to mistrovsky zastít.

„Vlastně ne,“ přiznal. „Žijeme tady velmi odloučeně. Vzdálení světu, z něhož pocházíte vy a ta dívka. Občas je to tu hodně osamělé, ale tato osamělost je nutná k tomu, abychom se mohli zcela soustředit na svůj úkol.“

Brenner se zdráhal zeptat se, co je tímto úkolem. Neměl velkou chuť pouštět se do teologické diskuse právě se Sebastianem, aby třeba nedopatřením neprozradil, co si *on* o tom všem myslí. Když už byli u tématu „dobré skutky a odměna za ně“ připadalo by mu poměrně licoměrné děkovat Sebastianovi za *jeho* pomoc tím, že by mu vmetl do tváře, že to, co dělá on a jeho bratři, pokládá jen za trochu lepší maškarádu.

„Dodržíte své slovo?“ zeptal se nečekaně Sebastian.

Otázka ho překvapila. „Tím myslíte neprozradit jejím rodičům, kde pobývá?“ Brenner chvíli přemýšlel, ale nedospěl ke skutečně uspokojivému výsledku. Dosud o tom vůbec nepřemýšlel. Proč taky?

Neměl žádný důvod k tomu, aby porušil jednou dané slovo. Nakonec pokrčil rameny – „Myslím, že by nikomu neprospělo, kdybych ho nedodržel,“ prohlásil. „Ačkoli by to pravděpodobně bylo správné. Pro takovou dívku, jako je ona, není zrovna moc bezpečné potulovat se úplně sama.“

„Měl byste být velmi opatrný,“ připomněl Sebastian. „Ona vám důvěřuje. Kdybyste tuhle důvěru zklamal, způsobil byste nejspíš víc škody než užítku.“

Jako by to sám nevěděl! A přesto namítl: „Obávám se, že tady opravdu žijete trochu moc vzdáleni od skutečného světa. Víte, co všechno se může stát šestnáctileté dívce, která je tam venku úplně sama?“

„Ona není sama,“ podotkl Sebastian. „Je tu Bůh.“

Přesvědčení, s nímž Sebastian vyslovil tato slova, Brennera odradilo od toho, aby se doopravdy rozhněval. Pokusil se trochu udržet na uzdě obvyklý cynismus, který se mu jinak vždy vkrádal do hlasu, když mluvil o náboženství. Sám ovšem cítil, že se mu to zcela nepodařilo. „Pak jenom doufám, že s ní taky bude, až padne do rukou nějakému zhýralému chlapovi, který ji naučí na drogy a potom ji pošle na ulici. Promiňte... v žádném případě bych se vás nechtěl dotknout, ale obávám se, že...“

„... netuším, jak to opravdu vypadá tam venku?“ skočil mu Sebastian do řeči. Zavrtěl hlavou. Vypadal trochu dotčeně, ale nerozhněvalo ho to. „Odloučení od světa neznamená odcizení od světa, příteli. Nebo dokonce nepoučenou hloupost. Znáám rizika, o kterých mluvíte. Znáám je velmi dobře. Dám vám dokonce za pravdu – bylo by rozumnější, kdybyste porušil své slovo a poslal ji domů. Jestli si to přejete, okamžitě uvědomím úřady. Jenom se sám sebe ptám, co tím způsobíme její duši.“

„Její duši?“ Z Brennerova hlasu zazněla jízlivost, kterou nedokázal potlačit. Nelíbilo se mu, že rozhovor začal nabírat tenhle směr, ale kladl to za vinu více Sebastianovi než sobě. Proč o tom vůbec začínal? Brennera ani *nenapadlo*, že by Astrid oklamal. Proč mu tedy Sebastian svou otázkou podsouvá úmysl, který nikdy neměl?

Sebastianův pohled viditelně ztvrdl. „Musíte věřit, že na světě ještě existuje pár čestných lidí, pokud nechcete mluvit o duši,“ řekl. „Jinak by vaše víra byla pravděpodobně navždy zničena.“

Tím se Brenner dostal k jádru věci. „Chcete říci, že bych se v každém případě rozhodl nesprávně, bez ohledu na *to, jak* se rozhodnu.“

„Někdy člověk musí udělat něco nesprávného, aby zabránil ještě většímu neštěstí,“ potvrdil Sebastian. „A občas dokonce ani nevíte, která z obou možností je horší.“

„Já... myslím, že tomu moc nerozumím,“ přiznal zmateně Brenner.

„Možná že jednoho dne nastane chvíle, kdy porozumíte,“ poznamenal Sebastian a povstal. „Teď mě omluvte. Nastal čas naší společné modlitby. Slíbíte mi, že zůstanete v této místnosti, dokud se nevrátím? Nebude to dlouho trvat. Snad půl hodiny. Potom vás a dívku dovedu do vesnice.“

„Je tam banka?“ zeptal se Brenner.

Sebastian už stál u dveří, ale znovu se zastavil. „Pošta,“ odpověděl. „Proč?“

„Protože mi došel nejen benzin, ale i hotovost,“ přiznal Brenner. „Obávám se, že samotná čerpací stanice mi moc nepomůže.“

Sebastian tázavě vzhlédl a Brenner mu několika slovy vysvětlil, jak se dívka a on vůbec dostali do téhle nepříjemné situace. „V tom či onom bodě snad máte dokonce pravdu, že ztracujete pokrok. Bez těch moderních platebních karet bychom se nikdy nedostali do takových lapálií.“

„A teď byste měl rád trochu našich dobrých starých papírových peněz,“ nadhodil Sebastian s úsměvem.

„Jen pokud čerpací stanice nebere kreditní karty,“ odpověděl rozpačitě Brenner – což mu už po všem, co dnes prožil s tím ztraceným umělohmotným krámem, připadalo v podstatě jisté. Moc by toho nezískali, kdyby je Sebastian dovedl do vesnice a oni se odsud nemohli dostat. „Samozřejmě vám vše splatím,“ ujistil. „Rozumí se samosebou, že s úroky.“

„No to se rozumí,“ zareagoval posměšně Sebastian. „Uvidím, co pro vás mohu udělat. Tak či onak už najdeme nějaké řešení. Ale teď

musím jít. Kdybych se opozdil na modlitbu, bratr Antonius by se skutečně rozhněval.“

Ten pohled zasáhl Salida jako blesk. Snad poprvé, co v životě začal poslušně dodržovat pravidla boje, ústupu, útoku, obrany a útěku, nevěděl, co si má počít; bylo to snad jenom na vteřinu, ale připadala mu jako celá věčnost. Prostě tu jenom seděl, civěl, jak se proti němu rítí černá příšera a přímo hmatatelně cítil, jak se mu myšlenky za čelem točí stále rychleji, aniž dospěly k nějakému rozumnému výsledku nebo alespoň k opravdovému *chápaní* nebezpečí, které znamenal pohled na ocelové sršně.

Nakonec to nebyl Salid, nýbrž pilot, který zareagoval. Jediným trhnutím, které Salida napůl zvedlo ze sedadla a mrštilo jím na klenu tou kapotu, strhl helikoptéru stranou a nabral výšku. Hořící sklad se pod nimi smršťoval jako koberec pro děti, který roztrhala dětská ruka. Stroj se zakymácel. Pilot ho neměl ve své moci a strach a spěch jenom zvyšovaly jeho nejistotu. Na okamžik si byl Salid téměř jistý, že definitivně ztratil kontrolu nad situací.

Přesto jeho vědomí částečně pracovalo s obvyklou dokonalostí. Byla to ona část vědomí, která ho předtím upozornila na jeho chybu. Viděl, že *Apache*, který se znenadání už nenacházel vedle něho, nýbrž pod ním, stále zřetelněji ztrácel rychlost a přitom viditelně klesal, a zatímco čas – a tím i nepatrná šance, kterou snad ještě měli – nelílostně plynul, bylo mu jasné, co se stalo: *Apache* nepřiletěl, aby je sestřelil. Udělá to, nepochybně, jakmile pilot překoná překvapení a pochopí, *kdo* sedí ve vrtulníku, který jako bájný Fénix vzlétl z hořícího skladu.

Ale ještě to nepochopil. Seděli ve stroji, který měl stejné výsostné znaky jako *Apache*. A byl ozbrojený. Kdyby okamžitě zahájili palbu, měli by šanci, že *Apache* sestřelí nebo ho přinejmenším poškodí tak těžce, že budou moci uprchnout.

Pochopení této šance a poznání, že nejspíš už bylo příliš pozdě, se dostavila téměř najednou. Osud jim znovu daroval tři nebo čtyři vteřiny, a oni je promarnili. Muž nad kontrolními přístroji *Apache* nebyl žádný blázen. Nemohl jím být, protože jinak by neseděl v ta-

kovém stroji. Salidovo pohrdání Američany nešlo tak daleko, aby jim podsouval hloupost.

Salid se pracně narovnal na sedadle, otočil se k mladému pilotovi – a pochopil, že se znovu dopustil chyby.

Nebyl jediný, kdo viděl šanci, která se jim nabízela. Ale na rozdíl od pilota nepochopil, jak je pomíjivá; nejspíš to ani nebyla reálná šance, nýbrž jen ošklivý žert, jímž si s nimi osud pohrál.

„*Ne!*“ zakřičel. „*Nedě...*“

Už bylo pozdě. Vrtulník dokončil započatou otáčku a zrychlil tak prudce, že Salidova slova zanikla v překvapeném sípotu, když byl vtlačen zpět do sedadla. Zároveň pilotův palec klesl na odpalovací tlačítko, které bylo zabudováno do řídicí páky. Do hysterického ječení rotorů se vmísil klepavý zvuk kulometu a téměř ve stejné chvíli se z nosiče zbraní, jež viděl na pravé lyži vrtulníku, oddělila raketa a jako malé rozžhavené slunce bleskurychle zamířila k *Apache*.

Kulometná salva zasáhla přesně cíl. Z pancéřového pláště *Apache* se rozstříkl gejzír jisker a Salid se na zlomek sekundy upnul v rozporu se zdravým rozumem k zoufalé naději, že i raketa zaznamená plný zásah.

Nejspíš by ho i zaznamenala, kdyby pilot *Apache* nebyl opravdu tak dobrý, jak se Salid obával.

Na dálku se nedalo poznat, jestli kulometná salva způsobila nějaké škody. Ale pokud ano, pak to rozhodně nestačilo. Raketa maverick se obrovskou rychlostí přiřítla k helikoptéře, ale *Apache* na poslední chvíli doslova uskočil stranou a střela ho minula tak těsně, že její ohnivý ohon nepochybně sežehl lak. Explodovala ve žhnoucím sloupu plamenů hluboko pod helikoptérou.

„*Pryč!*“ zařval Salid. „*Zatraceně, pryč odtud!*“

Pravděpodobně to byla jeho poslední chyba. Kdyby se přiblížili k helikoptéře *Apache*, pilot by se druhému mavericku už asi nestihl vyhnout. Avšak Salidův výkřik mladého pilota dokonale znejistěl. Zaváhal, snad jenom na vteřinu, možná ještě méně, ale pod přídí nepřátelské helikoptéry znenadání završely tmavě oranžové jiskry. Salid cítil, jak cosi zasáhlo vrtulník, nebylo to ani moc hlasitě nebo tvrdě, rychlé suché *klep-klep-klep-klep* jako kroupy na střeše z vlnitého plechu. V kabině vedle něho se najednou objevila zakřivená

řada malých otvorů orámovaných trhlínkami, jimiž foukal dovnitř ledový vítr. Muž za Salidem zakřičel a zhroutil se na sedadle. V kabině se rozšířil zápach krve a rozpáleného oleje.

Salva, ačkoli její účinek byl ničující, jim ještě jednou poskytla lhostů z milosti. Náraz odhodil vrtulník z jeho původní dráhy, takže většina výstřelů šla do prázdna, místo aby stroj prostě roztrhala ve vzduchu. Helikoptéra se zakymácela, na okamžik padala k zemi ve stále těsnější spirále a pak se zase převrátila napravo, když se ji pilotovi ještě jednou podařilo ovládnout.

„Na východ!“ zakřičel Salid. „Rychle!“ Vzpomněl si na vesničku, kterou minulou noc prošli, jen tucet domů, snad dokonce i méně, ale jen pouhých pět nebo šest kilometrů daleko. S troškou štěstí to tam mohli stihnout, než jejich stroj definitivně vypustí duši a oni budou muset přistát. Pilot *Apache* by se snad neodvážil zahájit po nich palbu nad vesnicí.

Pilot začal lamentovat, zatímco řadicí páka mu pod rukama stále ztřeštěněji jančila. „Proč jsi mě nenechal střílet? Mohl jsem ho zasáhnout! Víím, že bych ho dostal!“

Nejspíš měl dokonce pravdu. Salid však přesto nebyl ochoten prominout mu jeho chybu; stejně málo, jako byl ochoten odpouštět sám sobě. Ale teď nebyla správná chvíle na to, aby si o tom promluvíli.

Zatímco rychle letěli nad vrcholky stromů zasněženého lesa směrem na východ, Salid se na sedadle otočil a ohlédl se. Muž na zadní lavici byl mrtev. Kulometný náboj prorazil v jeho hrudi i ve stěně za ním otvor velký jako pěst. Salid se tímto otvorem zběžně podíval na roztržité mechanické vnitřnosti vrtulníku. Z jednoho přetrženého kabelu sršely jiskry. Proud vzduchu při letu unášel řídkou mlhu z oleje a pohonné látky. Byl to téměř zázrak, že se stroj vůbec ještě udržel ve vzduchu.

A Salid nevěřil, že by to mohlo být nadlouho.

„Neměl jsi je sem vodit,“ ozval se bratr Antonius. Zbývalo mu ještě devět minut života, ale to přirozeně nevěděl. Ani tohle poznání by nezměnilo pranic na jeho slovech nebo na tom, co pociťoval při

pohledu na zkroušeně, ale zároveň i trošku vzdorovitě vyhlížející obličej bratra Sebastiana.

Antonius byl nejstarší z devíti *strážců*, kteří tvořili jejich společenstvo, a nejen na základě svého vysokého věku – nikdo, ani on sám přesně nevěděl, kolik mu je let, ale Antonius byl už starý v době, kdy se poslední válka ohněm a smrtí přehnal přes tuto zemi – se odlišoval jeho postoj vůči umírání a smrti od postoje většiny jiných lidí. Snad proto, že on a osm ostatních o tom věděli trochu více – i o tom, co následovalo potom.

Život vyměřený bratru Sebastianovi, jemuž byla tato slova určena, byl v tomto okamžiku o dobrých pět vteřin delší, než tomu bylo u jeho staršího bratra. Zemře sice jako poslední, ale nesrovnatelně strašlivějším způsobem než ostatní. Možná že to byl trest, který mu osud uchystal za jeho pochybení. *Jeho odpověď by tímto poznáním byla ovlivněna*, protože ze všech členů společenstva měl nejsvětější postoj k životu a domnělým radostem, které s sebou přinášel. Bratr Antonius to věděl a znepokojovalo ho to, stejně jako ho pořád trochu znepokojoval bratr Sebastian od doby, kdy byl přijat do řádu *strážců*. Nebyla to jeho vina. Bratr Sebastian se přičinlivě snažil a byl horlivý a nepochybně schopný zvládnout úkoly, před které byl postaven. To, že bratr Antonius se k němu choval se stále latentní nedůvěrou a z toho vyplývající, snad až přehnanou přísností, nevycházelo z toho, co Sebastian říkal nebo dělal. Důvodem bylo to, čím *byl*.

Sebastian fungoval jako nezbytný spojovací článek, nechtěné, ale nezbytné rozhraní, jímž byl jejich svět spojen s vnějším světem. Sebastian se vyjádřil nesmírně ohleduplně, když tvrdil, že život v klášteře je občas trochu osamělý.

Bylo skutečností, že na celém světě existovala jen pouhá hrstka lidí, kteří věděli o existenci tohoto kláštera, a z téhle hrstky zase jenom pár jedinců, rozhodně ne více než dva nebo tři – z nichž mimochodem nikdo nežil v Římě –, vědělo, čím byl tento řád ve skutečnosti.

A tak to také muselo být. Antonius a jeho předchůdci vynaložili hodně času a energie, aby se postarali o to, že se svět nedoví nic o jejich existenci. Klášter byl naprosto soběstačný. Les a malé zelinářské zahrady dodávaly dostatek potravin, pokrývajících jejich skrom-

né nároky. Řeka byla zdrojem pitné vody a proudu pro malou elektrárnu, která byla před deseti lety – proti Antoniově vnitřnímu přesvědčení – zabudována ve sklepech. Kromě stěny z oceli a trnitého křoví, která obklopovala klášter, existovala ještě druhá neviditelná stěna, která je chránila, stěna z mlčení a zapomnění, která byla nerosnovnatelně silnější než mříže a les.

Bratr Sebastian byl otvorem v této stěně. Nežili ve světě, od něhož by se mohli dokonale odloučit. Samostatné systémy předpokládaly určitou velikost, kterou řád *strážců* prostě neměl, a to ani přibližně. Proto existovaly styčné body, ať už si to přáli či nikoli. Občas musel být přiveden lékař. Musela se obstarávat náhrada za předměty každodenní potřeby, kupovat léky, tu a tam – jinak velice zřídka, snad jen s několikaletými odstupy, ale přece jen – podávat dopis nebo přijímat zprávu. I když se to bratru Antoniovi nelíbilo, potřebovali někoho, kdo by udržoval kontakt s vnějším světem – a tento někdo byl bratr Sebastian. A protože to byl pouhý smrtelník, byl vystaven pokušením, jichž Antikrist vytvořil nesmírně mnoho, aby pokoušel smrtelné lidi. A on jim nedokázal odolávat. Nikdo jim nemohl odolat. Bratr Antonius věděl, že ani on by to nedokázal. To byl důvod, proč on a sedm ostatních nikdy neopustilo tyto stěny od okamžiku jejich příchodu do kláštera.

Když bratr Antonius dobrou třetinu svého zbývajícího života strávil těmito myšlenkami – které ho ostatně napadly už bezpočtukrát, povšiml si, že mu Sebastian dosud zůstal dlužen jednu odpověď. Opakoval svá slova, ale zároveň pokračoval: „Neměl jsi je sem vodit, bratře. Znáš pravidla tohoto místa. Nesmí sem vkročit nikdo, kdo nesložil slib. Copak oni *složili* slib?“

Tato otázka byla přirozeně jen čistě rétorická. Byla to jedna z jemných narážek, které si Antonius občas dovolil a za něž potom pravidelně platíval nekonečnými otčenáši a sebebičováním. Přesto na ni Sebastian odpověděl: „Ne. Obávám se, že ten muž není ani křesťan. Každopádně si to myslí. Ale neviděli nic, co by nás mohlo ohrozit. Byli k smrti vyčerpáni a šťastni, že jsem jim pomohl.“

Spolkl otázku, která ho pálila na jazyku, totiž jestli je měl napůl zmrzlé zanechat svému osudu v lese. Avšak bratr Antonius ji zřetelně vyčetl z jeho očí. Sebastian měl sklon ke vzdornosti. A v poslední

době stále více. Antonius se při této myšlence nerozhněval, protože toto hnutí mysli mu bylo už dávno cizí, ale pocítil bezbřehý smutek. Brzy se budou muset se Sebastianem rozloučit. Jed, kterého se nadýchal při svých návštěvách vnějšího světa, začal působit.

„Zavedu je do vesnice,“ pokračoval Sebastian. „Za půl hodiny už tady nebudou. A za další hodinu na nás zapomenou. Sami mají dost problémů.“

Bratr Antonius zvedl beze slova obočí. To, že se bratr Sebastian zmínil o problémech té dvojice, dokazovalo, že se je od ní dověděl. Zatěžoval se věcmi, které se ho netýkaly. Jejich poslání bylo prostě příliš důležité, než aby při něm osud jednotlivců mohl hrát nějakou roli.

Sebastian pochopil své pomýlení hned v téže chvíli, kdy mu zádná slova vyklouzla z úst. Skousl dolní ret a sklopil oči. Byl ovšem dost chytrý na to, aby už nic neříkal.

Bělovlasý opat si ho dlouho a s hlubokým smutkem prohlížel. Ano, budou se s ním muset rozloučit. Brzy. Možná dříve, než si dosud myslel. Dříve než s jeho předchůdcem, jenž podlehl svodům dříve než *jeho* předchůdce. Vypadalo to, že jed je stále silnější – nebo lidé byli stále slabší.

Sebastianův pohled Antoniovi prozrazoval, že tohle všechno ví, a toto poznání zase Antonia ještě více rozesmutilovalo. Beze slova se otočil a přistoupil k velkému dřevěnému kříži, který byl připevněn na východní stěně modlitebny. Měl ještě čtyři minuty života.

„Já tomu prostě nevěřím!“ prohlásila Astrid, když se vrátila, a několikrát za sebou zavrtěla hlavou. Nešířila kolem sebe nijak příjemnou vůni, spíše nakyslý zápach. Pravděpodobně poměrně silně zvracela a určitě to cítila i sama, a tak pečlivě dbala o to, aby od něho stále udržovala určitý odstup. Přesto pokračovala téměř radostným, snad až rozjařeným tónem: „No to snad opravdu není pravda. Vůbec jsem netušila, že něco takového existuje!“

„Co jsi nevěděla?“ zeptal se Brenner.

Astrid ukázala palcem přes rameno. „Suchej záchod,“ upřesnila. „Oni tady mají normální padací hajzl.“

„Co jsi čekala?“ zeptal se Brenner. „Kompletně vybavenou koupelnu s vířivkou a saunou?“

„To jistě ne. Ale něco takovýho...“ Vypadalo to, že Astrid byla svým objevem nevýslovně fascinována. „Nevěděla jsem, že žijí tak primitivně. Nenašla jsem tam ani vypínač.“

„Pochybuji, že tady vůbec mají elektřinu,“ poznamenal Brenner. Vlastně si byl dokonce jistý, že ji nezavedli. Elektřina by se sem prostě nehodila.

„Možná,“ řekla Astrid. „Ale tohle tady... to je šílený.“ Přistoupila ke dveřím a otevřela je. „Tohle celé staré zdívo snad pochází ještě z doby kamenné. Ptám se sama sebe, co tu vlastně dělají.“

Takovou otázku si už delší dobu kladl i Brenner – a se stále narůstajícím zmatkem. Jediné, co přesně věděl, bylo to, že tohle tady nebyl normální klášter, nýbrž... Nevěděl to. A byl si poměrně jistý i tím, že si jakoukoli podobnou otázku bratru Sebastianovi mohl klidně ušetřit. „Předpokládám, že se modlí,“ prohlásil nakonec. „A dělají to, čemu se prostě věnují zbožní muži v klášteře.“

Tato odpověď Astrid viditelně uspokojila stejně málo jako jeho samotného. Ušklíbla se, ještě více otevřela dveře a chtěla odejít.

„Nech toho,“ vyzval ji Brenner. „Slíbili jsme Sebastianovi, že tu počkáme.“

„Ty jsi mu to slíbil,“ odpověděla Astrid. „Kromě toho se nemusíš tak zoufale tvářit. Já přece nechci nic ukrást, ale jenom se tu porozhlédnout, to je všechno.“

„Prosím, nedělej to,“ ozval se znovu Brenner. „Dal jsem mu slovo a to platí i pro tebe.“ Stejně dobře však mohl mluvit do dveří – a ve skutečnosti to tak dopadlo, protože Astrid už vyšla ven a zabočila doprava, takže se mu ztratila z očí.

Následoval ji se smíšeným pocitem rezignace a pozvolna slábnoucího hněvu. Stejně by ji nemohl držet násilím.

Astrid se už vzdálila od dveří na několik kroků a téměř došla k průchodu do vnitřní dvorany, když se mu ji podařilo dostihnout. Brenner se mezitím už odhodlal, že ji přece jen zadrží, ale právě když chtěl zvednout ruku, aby se po ní natáhl, sama od sebe se znenadání zastavila.

Nejspíš proto, že toho před sebou moc neviděla, přinejmenším nic zajímavého. Za klenutou bránou se rozprostírala obdélníková dvorana, jež ve své prostotě působila téměř majestátním dojmem. Astrid by ji nejspíš označila za fádni. Dvorana nebyla moc velká a bylo v ní vidět jen troje nebo čtvery dveře, které vedly do sousedních budov, postavených z mohutných kvádrů. Na protější straně si Brenner povšiml mnoha úzkých, hluboko zasazených oken, za nimiž vytušil pohyb. Dvorana byla vydlážděna velkými, pečlivě ohlazenými přírodními kameny a střechy se skládaly z těžké břidlice, které nespočetná staletí propůjčila stříbřitou patinu. Všechno na této budově působilo masivně. Přitom k tomu nebyl žádný důvod, napadlo Brennera. Pokud něco věděl o architektuře a stavbě fortifikačních komplexů, pak tato podivuhodná směsice hradu a pevnosti pocházela z devátého nebo desátého století, tedy z doby, kdy ještě nebylo nutné schovávat se před děly a moždíři za stále silnějšími zdmi. O to namáhavější nepochybně bylo dopravit sem nespočetné stovky tun kamenných kvádrů, protože stavební materiál určitě *nepocházel* z této oblasti.

„Pojď,“ vyzval ji. „Vrátíme se. Tady není nic k vidění.“ Astrid zaváhala, i když jen na okamžik a pravděpodobně z jediného důvodu – že ho ze zásady nechtěla poslechnout okamžitě. Nakonec přikývla, s rezignovaným povzdechem se otočila – a překvapeně zvedla hlavu. „Co je to?“

„Co je co?“ I Brenner se zaposlouchal, v první chvíli ovšem zbytečně. Potom to však uslyšel také. Byl to vzdálený, téměř pravidelný zvuk, který zněl cizorodě, a zároveň důvěrně povědomě – jako by někdo ve velké dálce připravoval ve velkém hrnci popcorn. V *nesmírně* velké dálce a v *nesmírně* velkém hrnci.

Astrid kolem něho spěšně prošla a vrátila se ke klenuté bráně. Zvuk trval ještě několik vteřin a utichl v okamžiku, kdy jednou nohou nakročila k můstku za sebou.

„Počkej!“ zavolal Brenner. Už zase musel popoběhnout, aby Astrid dohnal, ale teď to aspoň bylo správným směrem. Sebastian by jen stěží mohl něco namítat proti tomu, že si prohlízejí okraj lesa.

Došli ke spuštěnému padacímu mostu a znovu se zastavili. Astrid klouzala pohledem nejistě kolem. Vyzařovalo z ní napětí. „Co to bylo?“ mumlala. „To se mi nelíbí.“

Brenner jí nedokázal ani odporovat. Pořád ještě přesně nevěděl, kam by měl ten zvláštní zvuk zařadit, ale neomylně cítil, že ho zná, a bylo to právě ono *téměř rozpomenutí*, které ho naplňovalo neklidem. Byl to...

... zvuk, který už dříve nesčetněkrát slyšel. Nikdy ve skutečnosti, ale přesto často: v kině, televizi, na videu. Přerývané staccato kulometu.

Ale to přece nemůže být pravda! To není možné! Něco takového se nestává! Určitě ne v reálném životě. A ne *tady*.

„Tamhle!“ ozvala se znenadání Astrid a ukázala na jih. „Tak se podívej!“

Brennerův pohled sledoval její gesto. To, co spatřil, způsobilo, že na okamžik vážně zapochyboval o svém zdravém rozumu. Nad lesním porostem tak těsně, že rotory bičovaly bílý závoj z vrcholků stromů, přilétala helikoptéra. Její motory vydávaly pronikavý a nerovnoměrný zvuk. Stroj neletěl rovně, ale kymácel se jako opilá obří vážka.

Za okamžik se nad lesem objevila druhá helikoptéra, která tu první viditelně pronásledovala. Vypadalo to, že oba vrtulníky hoří, protože za sebou táhly roztrhané cáry bílého dýmu.

„Co je zase *tohle*?“ zamumlala Astrid. Teprve když pokračovala, Brenner pochopil, že nemá na mysli, *co se děje*, nýbrž jednu ze dvou helikoptér. „Tahle přece vypadá jako Blue Thunder.“

„Je to *Apache*,“ odpověděl automaticky Brenner, ačkoli mu připadalo téměř pošetilé, aby se v téhle chvíli přeli o *filmu*. Ale stejně – existovalo něco, co je oba zajímalo... „Stal se vzorem pro filmové zpracování. Ale tohle... tohle je *bojový vrtulník*. Co, k čertu...“

Pod přední, zdánlivě seříznutou částí *Apache* zaplápolal oranžový plamen. Rozlehlo se ohlušující zavytí, podobné spíše pronikavým fanfárám než praskavému zvuku výstřelů, a menší helikoptéra se zapotácěla na stranu jako motýl, který byl při letu zasažen plochou dlaní.

„Panebože,“ zašeptal Brenner. „Oni... *střílejí!*“ Ani ho nenapadlo, že by se s dívkou mohli dostat do nebezpečí, ačkoli oba stroje mířily naprosto neomylně ke klášteru. Byly vzdáleny ještě dva nebo tři kilometry, což představovalo jen pár vteřin při šílené rychlosti, kterou se pronásledovaly.

„Třeba tu natáčejí nějaký film,“ zamumlala Astrid. Aniž si to stačila uvědomit, přitiskla se těsněji k Brennerovi. Citelně se chvěla.

Brennera připravila o odpověď další salva, kterou vypálil *Apache* po prchajícím vrtulníku. Salva sice minula cíl, ale výstřely proletěly se slyšitelným praskotem vrcholky stromů, rozdrtily listy a větve, zaprašťely jako ocelový déšť na spouštěčím mostě a rozdrtily tenký ledový příkrov na řece.

„*Panebože!*“ zakřičel Brenner. „*Pryč odtud!*“

Prudce se otočil, strhl dívku k sobě a pádl pod ochranu klenuté brány. Astrid zakřičela a začala kolem sebe máchat rukama, jako by se topila a ohrožovala svého zachránce tím, že ho stáhne s sebou do hlubiny, ale Brenner ji prostě dále vlekl za sebou. Vytí obou helikoptér bylo stále hlasitější a znovu zazněl pronikavý ocelový zvuk fanfár, při němž letecký kanon *Apache*, což byl speciálně přizpůsobený gatlin, vyplivl své střely.

Brenner se v běhu ohlédl a viděl, že menší helikoptéra ztrácí rychlost i výšku a blíží se k zahrocenému vyústění mostu. Pilot pravděpodobně doufal, že z druhého vrtulníku na něho nebudou pálit, aby nezasáhli budovu.

To byla ovšem klamná naděje. Brenner slyšel strašlivý zvuk leteckého kanonu ještě dříve, než spatřil *Apache*, který se řítí z oblohy jako pohádková příšera sršící oheň. Salva minula helikoptéru, ale přesně zasáhla klenbu brány.

Bylo po všem. Brenner věděl, že teď určitě zemřou, ale necítil ani záchvův strachu. V čele neuvěřitelně rychlého řetězce explozí, které vrhaly kamenné úlomky až na strop klenby, běžel s Astrid na druhý konec průchodu. Neměli sebemenší šanci, že by to mohli stihnout.

Brenner pocítil, že byl zasažen.

Ani to nebolelo. A možná právě tohle byla okolnost, která mu *skutečně* měla dělat starosti, protože přesně vzato McCormack necítil *vůbec nic*, ani lepidivě vlhké teplo, které mu v podobě rudého proudu prýštilo mezi prsty a kalhotami a vsákalo se do potahu sedadla z umělé kůže. Od imaginární čáry dva prsty nad páskem směrem dolů měl zcela necitelné tělo.

McCormack věděl, co tohle znecitlivění znamená, ale pomyšlení na to, že by mohl ochrnout, ho ve skutečnosti neděsilo. Ani mu pořádně nestačilo proniknout do vědomí – stejně jako druhý poznatek, že si nemusí dělat těžkou hlavu s přerušenými nervy ve svých zádech. Jeho život člověka ochrnutého v důsledku příčného přerušení míchy by netrval dlouho. Nanejvýš jen tak dlouho, kolik potřeboval na to, aby vykřvácel.

McCormack se cítil podivně lehký a zvláště veselý a uvolněný. Připomínalo mu to pocit, který měl při jednom ze svých vzácných kouření marihuany, ale teď to bylo mnohem příjemnější, protože byl zcela oprostěn od pocitu jakékoli viny nebo špatného svědomí. To, co se mu stalo, bylo také příliš absurdní na to, aby mohl dělat něco jiného, než se tím bavit. S úsměvem sledoval malý kulatý otvor ve skle před sebou. Pancéřování spolehlivě zadrželo kulometnou salvu, dokonce mnohem lépe, než slibovali konstruktéři tohoto technického zázraku. Z dobrých padesáti střel prorazila pancéřové sklo jen jediná. Ta ovšem stačila vyrýt v jeho vnitřnostech krvavou průrvu, rozdrtit mu páteř a prorazit čistý otvor do opěradla jeho sedadla, než se konečně zaryla do podlahy. McCormack cítil, jak z něho prýštil život v podobě lepkavého teplého proudu, který ochaboval jen proto, že tlak v jeho tepnách už nebyl dost vysoký na to, aby ho udržel. Kdyby svěsil ruce podél těla, vnitřnosti by mu vyhrézly na kolena. Dobře věděl, co dokáže v lidském těle natropit taková střela, jaká ho zasáhla. Chtěl Stypera ušetřit takového pohledu. Kromě toho by rána krvácela ještě silněji, kdyby ji rukama nestlačil – a McCormack už ztratil *spoustu* krve. Trochu ho trápilo pomyšlení, že by se kabina mohla naplnit jeho krví až po střechu a oni by se v téhle rudé záplavě utopili.

Hysterie, konstatovala malá část jeho vědomí, která ho ještě neopustila. Blížil se konec. Bože, vždyť ani nevěděl, *kdo* ho zabil!

McCormack s námahou zvedl hlavu. Musel se rozhodnout, jestli se chce podívat doleva na Stypera nebo před sebe na druhou helikoptéru – nebyl si totiž jistý, jestli mu ještě zbývá síla na to, aby udělal obojí. Rozhodl se pro vrtulník.

Nepřátelský stroj byl vzdálen nanejvýš ještě dvě stě metrů. McCormack slyšel, že Styper na něj dvakrát nebo třikrát vystřelil a nejméně jednou ho zasáhl, protože za vrtulníkem se táhl špinavý šedobílý mrak kouře a stroj stále zpomaloval. Někde před nimi bylo cosi, co na první pohled vypadalo, že je tmavší a mohutnější než les, nad kterým právě přelétali, ale trvalo to ještě chvíli, než McCormack identifikoval tuto stavbu jako klášter nebo snad malý hrad. Pilot vrtulníku k němu zamířil. Pravděpodobně se domníval, že se ho Styper neodváží ostřelovat, pokud využije budovu jako kryt.

McCormack věděl, že mu to nebude moc platné. Styper by zahájil palbu, i kdyby teď v zaměřovači viděl vlastní matku. Od svého nástupu k vojenskému letectvu žil pouze pro jediný okamžik – až bude konečně moci jednou *použít* zbraně této bojové helikoptéry.

Nepřátelský vrtulník teď stále příkřeji klesal ke klášteru; ještě pár stupňů a z jeho střemhlavého letu by se stal volný pád. McCormack spatřil dvě malinké postavičky, které stály pod velkou klenutou bránou a najednou se prudce otočily, aby se spasily útekem.

Styper vypálil. McCormack viděl, že nepřátelský vrtulník byl zasažen a odmrštěn stranou. Z jeho kabiny explodovaly skleněné úlomky a McCormack měl pocit, že viděl, jak z kabiny vypadlo něco velkého a temného a zřítilo se to do řeky. Najednou pocítil v obou nohách bodavou bolest. Věděl, že to není možné, ale opravdu se dostavila bolest, sevřela mu celé tělo a byla stále horší a nesnesitelnější. McCormackova poslední myšlenka patřila tomu, že na všech těch historkách a příbězích o očištění a věčném ztracení nejspíš přece jen něco bude.

Styper vypálil z bezprostřední blízkosti dávku na vrtulník. Střely minuly svůj cíl a zmizely v podobě žhnoucího ohnivého paprsku uvnitř klenuté brány.

Ale to už byl McCormack mrtev.

Brenner pocítil jen úder. Byl tak tvrdý, že ho to vrhlo dopředu a po posledním zavravorání mrštilo k zemi, ale doopravdy to nebolelo. Così jako svědivé ochrnutí se mu šířilo ramenem a částí pravé paže a něco teplého a lepkavého mu stékalo po zádech. Nic ho však nebolelo.

To, co opravdu bolelo, byl pád. Brenner si odřel obě dlaně a pravou tvář a v ústech najednou ucítil nahořklou měděnou chuť krve. Koutkem oka viděl, že Astrid byla stržena k zemi společně s ním – třeba, ale to mohl jen doufat, ji strhl *on sám* –, potom prudce narazil na zeď klenuté brány a na okamžik viděl jenom pestrobarevné světelné body a záblesky. Během další vteřiny ležel nehybně se zadržným dechem a čekal na smrt.

Ta sice nepřicházela, ale když Brenner otevřel oči a ohlédl se, *spatřil ji*.

Řítla se k němu ve žhnoucí plamenné záplavě. Byla to doběla rozžhavená řvoucí příšera, která zaplavila celý klenutý prostor chaosem ze světla, žáru a nepředstavitelného hluku, asi jako strážce pekel, který se utrhl z řetězu.

Byla to – *raketa!*

Prakticky v téže chvíli, kdy to Brenner pochopil, se zoufale snažil odvalit se stranou a chránit si pažemi obličej. Přesto si na zlomek vteřiny nebyl jistý, jestli už není pozdě. Převalila se přes něj vlna strašlivého žáru, příliš rychle, než aby ho mohla doopravdy zranit, ale dostatečně horká na to, aby to bolestně zkroutilo snad každíčký nerv v jeho těle. Vykřikl a uslyšel, jak do kvílení prolétající střely zazněl i Astridin výkřik. Potom byl démon pryč, hnál se dál, znenadání se o kousek zvedl – a Brenner věděl, kam narazí, o vteřinu dříve, než k tomu skutečně došlo.

Raketa se nečekaně naklonila o dobrých třicet stupňů vzhůru a zamířila do jednoho okna v prvním patře tak přesně, jako by to byl její původní cíl. Brenner instinktivně sklonil hlavu, když střela roztránila okenní sklo.

Přesně vzato to byly dvě exploze, které proběhly s odstupem čtyř nebo pěti vteřin; pravděpodobně to byla funkční porucha zbraně, možná také předčasný výbuch pohonné látky, za níž s opožděním následovala detonace trhaviny. První, téměř bílý záblesk roztránil

všechna okenní skla a zdeformoval část zdiva. Zároveň se objevila téměř beztvářá postava, zuhelnatělá už prvním plamenným bleskem exploze. Byla doslova naražena na veliký úlomek okenní tabule a *stále ještě byla naživu*, protože kolem sebe bezmocně tloukla rukama a nohama a pronikavě, téměř nelidsky křičela, zatímco ji tlaková vlna vymrštila vysokým obloukem na dvoranu.

Ještě než dopadla na zem a konečně utichly její strašlivé výkřiky, následovala druhá exploze.

Byla nesrovnatelně silnější než první detonace. Stěny se vyklenuly, jako by celá budova byla jen pomalovaný nafukovací balon, který byl během zlomku vteřiny nafouknut až k prasknutí. Detonace určitě roztříštila podlahu i strop místnosti, protože z oken v dolním patře znenadání vyrazily plameny. Vzdušný vír odnášel břídlícovou střešní krytinu jako útržky papíru, který zuhelnatěl v popelníku.

Potom se zhroutila celá přední strana budovy. Začaly se sypat kameny, které létaly všemi směry, provázeny a následovány záplavou zuřících plamenů a strašlivým burácením a duněním. Trosky a řevavé kameny rachotily ve dvoraně jako apokalyptický kamenný déšť.

Tam, kde byla modlitebna, praštěla žhavá koule oranžových plamenů. V jejím středu běsnilo ještě oslnivější žhnoucí světlo, pekelná pochodeň ve tvaru pět nebo šest metrů vysokého kříže, která rozstříkovala plameny všemi směry. Vypadalo to, jako by pohasínající řevavá masa pokaždé znovu vzplála novou silou. Přes Brennera se převalila druhá, ještě horší tepelná vlna, která ho donutila k zoufalému výkřiku. S nevýslovným zoufalstvím upřeně zíral na své ruce, z nichž se začala ve velkých mokrých puchýřích odlupovat kůže, a cítil, že žár působí stejným způsobem i na jeho obličej.

Náhle pocítil, že ho kdosi uchopil a prudce zvedl. Naslepo kolem sebe mával rukama, cítil, že něco zasáhl – a teprve když slyšel, jak Astrid vykřikla, pochopil, že to byla ona, kdo ho postavil na nohy.

Ale než si dokázal alespoň zčásti srovnat myšlenky v hlavě, zachvěl se klášter v základech pod třetím hromovým úderem. Astrid ho postrkovala před sebou, zatímco za nimi vlétla do klenuté brány rudá záplava žhnoucích plamenů.

Voda sice ubrala pádu jeho smrtelnou sílu, ale byla tak studená, že ho jenom sama tahle okolnost div nezabila. Tenký ledový příkrov, který by promáčkl jedním prstem, se změnil ve skleněnou plochu, kterou byl se strašlivou silou protlačen. Ledový chlad ho zasáhl jako elektrický šok. Ochromil ho a zároveň mu provrtal srdce rozžhavanou jehlou.

Salid se potopil až na dno říčky. Automaticky se pokoušel pohybovat, napodobovat plavecké pohyby nebo se aspoň otočit, aby se zase nějak dostal na hladinu. Nešlo to. Byl jako ochromený. Plíce ho pálily. Od chvíle, kdy byl vymrštěn z kabiny vrtulníku, uplynuly snad jenom dvě vteřiny, ale už mu nezbyl čas na to, aby se nadechl, a nedostatek kyslíku teď už byl nesnesitelný. Ledový chlad ho ochromil. Jeho tělo se stále zdráhalo ho poslouchat. Šaty se rychle nasákly vodou a táhly ho svou váhou do hlubiny.

Přesto viděl, co se nad ním odehrávalo. Voda v říčce byla průzračně jasná. Viděl neurčitý obrys helikoptéry, která se pod nárazy střel zakymácela jako boxer pod údery neviditelného protivníka, viděl malou hořící hvězdu, která se k němu řtila, minula ho a zmizela v klenuté bráně. Sledoval obrys druhého bojového vrtulníku, který se stále přibližoval, jako by jeho pilot skutečně chtěl přejít na boj zblízka. Za okamžik nepřesně vypálená raketa explodovala kdesi uvnitř kláštera. Salid viděl, jak za bránou vyšlehly oslnivé plameny a bezděčně se mu vybavily dvě postavy, které předtím zahlédl. Ti dva neměli sebemenší šanci.

Konečně se mu podařilo přimět údy k chabému náznaku plaveckého pohybu. Vodní hladina a obrysy obou helikoptér se stále přibližovaly a Salid znovu sebral poslední zbytek vůle, který v sobě našel, aby se probíjoval nahoru. Nakonec se vynořil nad hladinu a zoufale lapal po dechu.

Salidovy plíce se naplnily lahodným opojným kyslíkem a ocelový prstenec, který mu už začínal drtit hrud', praskl.

Vrtulník byl zasažen druhou salvou ze speciálně upraveného leteckého kulometu gatlin, která ho doslova rozřízla. Prasklá kabina se zřítila jako kámen dvacet metrů od Salida do řeky, zadní část stroje narazila do zdi a explodovala.

Další tlaková a tepelná vlna vtlačila Salida znovu pod hladinu, ale tentokrát už pohromu předvídal a zhluboka se nadechl. Nebojoval proti neviditelné pěsti, která ho chtěla vmáčknout do bahna na dně řeky, právě naopak, udělal několik silných a rychlých plaveckých temp, aby se dostal pod hladinu, pryč od strašlivé smrtící záře a nebezpečných trosek, které zbrázdily vodu jako kulometná salva. Salid se prudce zatočil jako dřívko, které právě přepadlo přes vodopád, ale plaval zarputile dál, dokud mu plíce znovu nezačaly zoufale volat po vzduchu a on už prostě nemohl dál.

Z řeky, ze které se vynořil, se kouřilo jako z termálního pramene. Salid se sípavě nadechl a ucítil, že vzduch je *horký* – a když se ohlédl, rázem věděl proč.

Říční proud k němu přinášel rozsáhlou skvrnu hořícího oleje nebo Pohonné látky, která se viditelně snažila dohnat a napravit to, co se první velké explozi nepodařilo dokonat.

Salid bleskurychle odhadl, jaké má šance této pohromě uniknout. Zhluboka se nadechl a ponořil se, tak rychle a hluboko, jak jenom dokázal. Voda nad ním začala hořet a Salid si se zděšením povšiml, že skvrna byla mnohem větší, než původně předpokládal. Nedovolil si ovšem pocítit strach, který by jeho reakce možná o rozhodující okamžik zpomalil. Plaval rychle a tak daleko, až měl pocit, že se mu plíce rozskočí – a i potom přidal ještě kousek.

Plameny mu sice sežehly obličej, když se vynořil, ale hořící pohonná látka už byla od něho kousek vzdálena. Salid zasténa bolestí, když jeho kůže během jediného okamžiku vyschla na troud a popraskala. Pevně stiskl víčka, aby si chránil oči. Zaklonil hlavu, znovu se ponořil a panickými pohyby se vzdálil o další kousek od hořícího leteckého benzínu. Tentokrát mu dech nestačil na to, aby se dostal příliš daleko.

Do uší mu proniklo ohlušující vytí. Salid vzhlédl a spatřil *Apache*, který pořád ještě kroužil nad hořícími troskami vojenského vrtulníku, jako dravý pták, který se nedůvěřivě snaží přesvědčit o tom, že jeho zasažená oběť je skutečně mrtvá. Zpočátku mu ten pohled připadal téměř absurdní. Teprve potom pochopil, že přes všechno, co dosud prožil, uplynulo nejspíš jen pár vteřin od chvíle, kdy se

zřítil do řeky a kdy explodoval vojenský vrtulník. A třeba to ještě neskončilo. Muži tam nahoře ho prostě *museli* vidět.

A jako by to opravdu přivolal, *Apache* se ve stejné chvíli naklonil na stranu a zamířil přesně k němu!

Ale něco s tím strojem nebylo v pořádku. Letěl nepravidelně a kymácel se a zvuk motoru byl stále pronikavější. Zdálo se, že se turbíny začínají zadržávat. Bílý dým se změnil na černý mastný kouř, který proudil ze zejícího otvoru na boku stroje. Helikoptéra se teď k Salidovi přiblížila natolik, že mohl rozpoznat obě postavy v její kabině. Jedna byla bezvládně zhroucená dopředu. Jejich první útok byl tedy přece jen úspěšný. Salid teď se směsicí melancholie a vzdorovitě rezignace pochopil, že mladý pilot měl pravdu a on sám se mýlil. Byli by bývali mohli *Apache* sestřelit, kdyby býval Salid nezabránil ve vypálení druhé salvy. Tenhle ocelový pták byl už smrtelně zraněn. Nechali ho ovšem naživu právě tak dlouho, aby *je* mohl pronásledovat a zabít, než vzal sám za své.

Apache se pořád přibližoval. Salid byl na chvíli přesvědčen o tom, že mu snad spadne přímo na hlavu, aby tak zakončil tento souboj téměř biblicky spravedlivým úderem. Ale potom se stroj nečekaně naklonil, letěl tak těsně nad hladinou řeky, že se rotory téměř dotýkal vody, a pak znovu ještě jednou nabral rovnováhu. Kymácivě se přiblížil ke břehu, zamířil ke klášteru a stále více přitom ztrácel výšku.

Pilotovi to dokonce téměř vyšlo.

Apache nabral v ostrém úhlu u obvodové zdi kláštera výšku. Svými lyžemi se otřel o střechu a vytrhal z ní břidlicové desky a dřevo. Z praskliny na boku, z níž dosud proudil jenom kouř, náhle zarsely jiskry a potom se objevily plameny. Stroj se zakymácel. Zadní rotor vypověděl poslušnost a *Apache* začal rotovat. Lyžemi se dvakrát dotkl střechy a roztříštil její hřeben. Potom se *Apache* nad hřebenem střechy překotil jako jezdec, kterého vyhodil ze sedla jankovitý kuň, a zřítil se.

Téměř vzápětí následovala exploze. Záblesk byl tak oslnivý, že se na okamžik zdálo, jako by přestalo svítit slunce. Salid viděl, jak se *celá budova* o kousek nadzvedla a poté s ohlušující tříštivou explozí dopadla nazpět. Kolmo k obloze vyrazily jako z nitra běsnícího vul-

kánu plameny a pronikavá záře a celý obzor zachvátilo ohnivé inferno.

Salid se ponořil, aby unikl tlakové vlně, otočil se pod vodou a sebral poslední zbytek sil, který se ještě našel v jeho poničeném těle, aby se pokusil doplavat ke břehu. Svět nad ním se mezitím měnil v trosky.

V této chvíli nejzřetelněji – ačkoli to v podstatě bylo opravdu k popukání – chápal skutečnost, že výrok: „Hůře to už nemohlo dopadnout“ je naprostá lež. Bylo úplně jedno, co se stalo – každopádně to *mohlo* být pořád horší a nejspíš dokonce existoval nějaký zvláštní přírodní zákon, podle kterého se to *muselo* neustále zhoršovat. Celý Brennerův svět se během jediné doruda rozžhavené vteřiny zhroutil. Z života, který se skládal z čísel, práce, nudy a jediné změny, kterou představovala vypůjčená dobrodružství v knize nebo ve filmu, se rázem stal chaos z ohně a hřmotu, který ho ve stále rychleji rotujícím víru strhával k definitivnímu konci. Brenner už nechápal, co se s ním děje. Skoro si přál umřít, jen aby už to měl konečně za sebou.

Tvrdý náraz do boku ho mrštil proti stěně a zároveň ho vrátil do reality. Náhle znovu cítil žár, uvědomoval si otřesy kamenné podlahy pod nohama, která se vzpínala a na první pohled se zdálo, že křičí bolestí, slyšel strašlivé drčení a lámání, s nímž se zdánlivě neotřesitelné stěny kolem něho pohybovaly jako divadelní kulisy z tenkého papíru. Automaticky vrávoral dál, otočil hlavu a teprve nyní pochopil, čím ruka ho postavila na nohy.

To, jak Astrid vypadala, v něm vyvolalo šok. Jen stěží ji dokázal rozpoznat. Většina jejích vlasů zuhelnatěla do jakési hrudkovité hmoty. To, co se dalo ještě poznat z jejího obličje, bylo zakrvácené a pokryté sazemi. Bunda se jí nadouvala a ruce, kterými ho uchopila, byly na dotek vlhké a lepkavé. Instinktivně se pokusil před tímto hrozným pohledem ucuknout, ale Astrid ho svírala s nečekanou silou. Téměř už jen mimoděčně si povšiml, že bílý obvaz, kterým ji Sebastian ošetřil, zčernal. Ruce jí tedy *určitě* hořely. Rázem mu bylo jasné, že to bylo její tělo, které ho chránilo jako živý štít před žhavým dechem rakety.

„*Utíkej!*“ zakřičela. „*Rychle! Ještě to neskončilo!*“

Zároveň ho postrčila, čímž ho donutila, aby se vpotácel do chaosu z plamenů a rozžhavených kamenů ve dvoraně. Brenner neměl čas ani na to, aby si srovnal myšlenky. Význam jejích slov, neuvěřitelný fakt, že ve svém stavu ještě mohla stát nebo vůbec něco *dělat*, otázka, jak věděla, kam mají jít, a především co se ještě stane – tohle všechno pochopil mnohem, mnohem později, aniž by ovšem na kteroukoli z těchto otázek našel uspokojivou odpověď. Téměř bezmocně vrávoral vedle ní přes hořící dvoranu, přímo k budově na druhé straně, z jejíchž dveří a oken pořád ještě vyřázely plameny. Cítil stále větší žár, ale Astrid ho nelítostně popoháněla vpřed – silou, která by ho jistě překvapila, kdyby v téhle chvíli dokázal jasně myslet.

Toho ovšem nebyl mocen. Kdyby to dokázal, nejspíš by zůstal stát a zemřel by. Astrid ho popálenýma rukama neustále postrkovala vpřed. Klopýtal, padal, ale pokaždé byl nesmlouvavě postaven na nohy, než si vůbec stačil povšimnout bolesti, která mu vystřelovala do rukou, když se pokoušel zmírnit pád na rozžhavené kamenné podlaze.

Spíše postrkován a vlečen než vlastními silami doklopýtal na druhý konec dvorany ke zdi zčernalé požárem. Teprve teď spatřil, že jedny dveře nebyly vytrženy ze závěsů nebo prostě neshořely na popel. Byly to nízké, ale viditelně nesmírně masivní dveře s mohutným zámkem. Astrid postrčila Brennera, který bezmocně dopadl na zeď vedle dveří, pustila konečně jeho rameno a dotkla se dveří. Brenner neviděl, co udělala, byl si ovšem zcela jistý, že *určitě* neměla *žádný* klíč nebo něco podobného – ale najednou se dveře rozletěly a umožnily tak nahlédnout do půlkruhové zděné chodby, která ani ne po dvou krocích přecházela do prvních schodů příkře se svažujícího vychozeného schodiště.

„Běž!“ vykřikla Astrid. „*Rychle!*“

Zároveň ho uchopila za ramena, bez viditelné námahy ho k sobě strhla a postrčila ho tak prudce, že se jen tak tak nezřítíl střemhlav po schodišti v chodbě. Na poslední chvíli našel na drsných kamenných stěnách napravo a nalevo od nejvyššího schodu oporu a chvílku křečovitě bojoval o udržení rovnováhy. Schodiště se po několika krocích ztrácelo v podsvětní temnotě, takže nemohl říci, jak bylo dlouhé. Cítil však, že vede opravdu hluboko; opravdu *velmi* hluboko.

„Běž!“ zakřičela dívka znovu. „*Zachraň si život, protože jsi nevinný!*“

Pravděpodobně to byl nezvyklý výběr těchto slov, co ho zastavilo; snad se právě teď vrátil poprvé alespoň trochu do reality, která se překotně a drsně změnila v noční můru. Brenner každopádně nevyběhl, nýbrž se otočil a podíval se na Astrid.

Nikdy se nedostal k tomu, aby položil svou otázku nebo vůbec něco udělal, nemluvě o tom, že by *pochopil*, co se děje. Všechno se odehrálo během jediné vteřiny, snad to trvalo ještě kratší dobu, ale on znenadání viděl, slyšel a cítil s fantastickou ostroší. Bylo to ono jasnozření, které dokážou vyvolat pouze chvíle absolutní jistoty smrti:

Viděl Astrid, která před ním stála s široce roztaženými pažemi. Byla strašlivě poraněna, a přesto se v jejím obličejí nezračila ani stopa bolesti nebo strachu. Zároveň však spatřil i helikoptéru, která se za ní objevila nad střechou kláštera jako hořící hvězda, která sem dovrávorala z oblohy, převrátila se...

A explodovala.

Poslední, co Thomas Brenner vnímal, byl plápolající ohnivý válec, který se spustil dolů z oblohy a zahalil dívku do ohnivého pláště. Potom se ho zmocnila tlaková vlna a odmrštila ho nazpět ze schodiště do hlubiny.

Salid později sám přesně nevěděl, jak se dostal ke břehu. Možná to byla pouhá náhoda, že ho jeho instinktivní plavecké pohyby zanesly správným směrem, třeba to byl poslední z nesčetných zázraků, jimž dosud vděčil za svou záchranu. Najednou se rukama zabořil do teplého bahna a pud sebezáchovy zavelel jeho prstům, aby se ohnuly a něčeho se zachytily. Z posledních sil se vyšplhal na plochý břeh a zůstal ležet. Tělem od pasu dolů a nohama ještě spočíval ve vodě. Ale aspoň mu už nehrozilo nebezpečí, že se utopí.

Salidův zarputilý boj proti bezvědomí, a tím nejspíš i smrti trval dlouho. Pravděpodobně by ho prohrál, kdyby se jeden ze spojenců smrti nečekaně a nedobrovolně nestal jeho pomocníkem. Voda byla stále chladnější. Začaly ho svědět nohy a cítil, jak začíná v těle odchodidel směrem nahoru ztrácet jakýkoli cit. V částečném bezvědomí, ve kterém ležel na břehu, náhle viděl sám sebe, jak ho najdou, až

sem přijdou zjistit, co se tu stalo: mrtvý muž, od pasu dolů zmrzlý v jednolitém kusu ledu, z něhož muselo být jeho mrtvé tělo vysekáno – jako v případě muže z doby kamenné, který byl před několika lety objeven v Alpách. Tahle absurdní představa mu nevysvětlitelně poskytla sílu k tomu, aby povylezl dále na břeh a převalil se na záda. Salid byl přitom odkázán jen na sílu své paže. Nohy měl necitelné a už ho neposlouchaly.

Přesto mu v boku explodovala strašlivá bolest, když se otočil. Salid zasípal a sevřel zuby, aby potlačil výkřik. Pak se na sebe podíval.

Bahno vedle jeho nohy se zbarvilo dorůžova. Tam, kde bývala nasazená kapsa bundy, spatřil jen roztrženou díru, pod kterou bylo vidět krvavé zranění. Nejprve ho napadlo, že se nějak poranil v řece, ale potom se rozpomněl na úder, který ho vymrštil z helikoptéry. Zasáhla ho jedna ze střel leteckého kulometu. Salid ji ani necítil.

Prozatím.

O to živěji začala rána o sobě dávat vědět právě teď. A Salid dobře věděl, že tohle je teprve začátek. Ledový chlad mu umrtvoval nervy, ale to byl jenom bezděčný odklad, který bude muset o to drážce zaplatit. Zranění sice příliš silně nekrvácelo, ale přesto viděl, že z rány trčí úlomky kostí.

Zcela nečekaně mu bylo jasné, že tohle znamená konec. I kdyby nějak přežil nadcházející hodinu a podařilo se mu *uniknout* – Salid se neodvažoval ani odhadnout, která z těchto obou možností byla méně pravděpodobná –, nebyl by už nikdy tím, kým byl ještě před hodinou. Byl těžce zraněn a už nikdy nebude moci normálně chodit. Měl spálený obličej; Salid už viděl dost spálenin, aby věděl, že by se už nikdy nezbavil nápadně viditelných jizev. Nevěděl sice, jaká zranění ještě utrpěl, ale věděl, že jich *pár bude*. Ve stejné míře, jak ustupoval ochromující chlad, se hlásily bolesti. Po celém těle. Byl to zázrak, že se ještě vůbec mohl pohybovat. Z Abú el-Mota, Otce smrti, se teď Salid stal mrzákem se znetvořeným obličejem – v jediném okamžiku nepozornosti, kvůli nezkušenosti pilota a jeho vlastní lehkomyšlnosti, že neuposlechl nedobrý pocit, který ho varoval.

Kdokoli na jeho místě by to teď nejspíš vzdal. Salid však nepocíťoval žádné zoufalství, nýbrž hlubokou, skoro už rozradostnělou

netečnost, která mu poskytovala sílu z nového, dosud neznámého pramene. Nenamlouval si, že by ještě něco mohl získat nebo vyhrát. Nepodléhal iluzi, že by mohl *přežít*. Abú el-Mot vybojoval svou poslední bitvu a prohrál. Žil jako válečník a jako válečník zemřel.

Nechtěl však, aby ho našli v tomhle stavu, jako roztřesený balík masa, který by nejspíš křičel, možná dokonce žebrol o život, až by utrpení a strach překročily snesitelnou mez. Pokud musel zemřít, pak tedy jako muž – sám, a aniž by někdo slyšel jeho křik.

Salid zaťal zuby a posadil se. Chvilku přemáhal nevolnost a závrat' a s překvapením zjistil, že se cítí docela lehce. Vypadalo to, jako by jeho tělo právě teď, když už neměl co ztratit, ještě jednou nabralo síly z celého rezervoáru síly, který by jinak ještě postačoval na celá desetiletí.

Salid se ohlédl ke klášteru. Budova byla úplně zničena. Její stěny ještě stály, ale Salid viděl výbuch, v němž explodoval *Apache*. To, na co hleděl, už nemohlo být nic jiného než prázdná kamenná schránka, v níž veškerý život shořel na popel. Všechny střechy se propadly a hořely. Okna, jichž nebylo mnoho, se změnila v černě orámované rány, ze kterých stoupal kouř, tu a tam se objevily i plameny. Obloha nad klášterem odrážela krvavě rudou záři ohnivého pekla, které určitě ještě zuřilo ve vnitřní dvoraně. Salida lehce zamrazilo. Veškeré zásoby munice a pohonných látek *Apache* nepochybně náraz explodovaly, snad vteřinu poté, co helikoptéra zmizela za mohutnými zdmi budovy, a pravděpodobně ještě před dopadem na zem. Byla to opravdu náhoda, pomyslel si, že ho jen jediný okamžik uchránil před jistou smrtí – jen proto, aby teď strastiplně zemřel?

Tuto myšlenku okamžitě zaplašil. Utrpení už nebude dlouho trvat. Proud ho sice zanesl kolem hořící budovy a vraku helikoptéry, ale zdaleka ne tak daleko, jak si myslel. Od brány ho dělilo zhruba třicet metrů, od vraku vojenského vrtulníku nanejvýš čtyřicet. Musel se tam dostat. Zbraň mu při pádu vypadla z ruky a skončila na dně řeky – a on nutně nějakou zbraň potřeboval. Byla to dlouhá trasa, ale mohl to dokázat, i kdyby přitom musel lézt po čtyřech.

Jeho první pokus skončil bolestným výkřikem. Salid se zhroutil nazpět do bahna, jen co se *pokusil* zatížit zraněnou nohu. Připadal si,

jako kdyby mu chodidlem projelo rozžhavené kopí a jediným mocným trhnutím mu vrazilo až do ramena.

Byla to tak strašlivá bolest, že se dvakrát nebo třikrát za sebou vydávil, než se konečně uchýlil do milostivé temnoty bezvědomí, o které věděl, že za ní bude nepochybně následovat ještě hlubší a definitivnější tma.

SVOBODNÝ.

PO TAK DLOUHÉ DOBĚ.

KONEČNĚ, KONEČNĚ SVOBODNÝ!

Probral se s pocitem nevýslovné roztrpčenosti. Nacházel se v bezvědomí dlouho a cítil, že to nebyla temná šachta, do níž se zřítil, nýbrž studna bolesti, naplněná ohněm a světlem *džehenny*, vzpomínkami a šílenými a zoufalými obrazy a vizemi. Byl však naživu. Peklo se ho zmocnilo a zase vyplivlo, jako by s ním ani ďábel nechtěl mít nic společného.

Salid se pokusil pohnout, ale nedokázal to. Měl znecitlivělé nohy. Ležel obličejem v kaluži vlastních zvratků a hnus, který v něm tohle poznání navodilo, by vedl k dalšímu zvracení, kdyby na to ještě měl sílu.

To, že žil, nebyla žádná milost. Znenadání pochopil, že smrt ho neušetřila, nýbrž jím *opovrhovala*. Právě *tohle* byl trest, který mu uchystal Všemohoucí. Nezemře smrtí bojovníka, ale bude žít jako zatracenec, mrzák, který už v nikom nevyvolá pohrdání, nýbrž jenom soucit. Peklo, které čekalo na Salidu, se nazývalo život.

Znovu uplynula nějaká doba, nekonečné první minuty věčnosti, která se před ním rozprostírala. Potom uslyšel zvuky – vzdálené zesilující a zase slábnoucí skučení a ječení, v němž se části jeho vědomí podařilo rozpoznat zvuk sirén, aniž by mu ovšem tento poznaček pronikl až do mozku. Bzučení motoru, hluk, hlasy? Ještě jednou se v něm ozvalo cosi jako vzdor, zoufalý vztek, který ho prostě přiměl ignorovat nezvratnou jistotu, že se mu nikdy nepodaří překonat vzdálenost k vraku vojenské helikoptéry a zmocnit se spásné zbraně. Zahrabal rukama v měkkém bahně a pokusil se posunout vpřed metrův náklad svého těla, ale nedokázal to. V boku mu explodovala

vlna strašlivých bolestí. Salid zakřičel. Během jediného okamžiku neměl nohy znecitlivělé, nýbrž v jednom žhnoucím plameni. Pak vycítil, že už není sám.

Namáhavě otevřel oči, zvedl svůj potřísněný obličej a vzhlédl k bytosti, která stála vedle něho. *A pochopil...*

„Ne!“ zasípal. „Ne! Ne! *Prosím... prosím, TO NE!*“

Bytost tu stála dlouho a mlčky a shlížela na Salida. Nereagovala na nic, ani na jeho slova, ani na jeho zoufale zapřísahavý pohled, ani na zoufalství, jež z něho vyzařovalo jako explodující záplava bílého slunečního světla. Prostě tady stála a hleděla na něho očima, které byly starší než tento svět a hleděly do Salidova nitra tak snadno, jako by bylo ze skla. Poznala jeho nejintimnější myšlenky, během okamžiku přehlédla celý jeho život a viděla věci, o kterých sám nevěděl, a ani nikdy nechtěl vědět.

Salid se rozplakal. „*Šejtan*,“ zakňučel. „*Šejtan. Šejtan.*“ Pořád dokola opakoval toto jediné slovo. Svíjel se a pokoušel se zavřít oči, aby se zbavil pohledu na tento obličej, ale nedokázal to. Pouhá blízkost této bytosti ho ochromovala. Nemohl se už pohybovat, dýchat ani myslet.

Bytost se pomalu a bez sebemenšího spěchu sklonila k Salidovi, napřáhla ruku a dotkla se jeho rozdrčeného boku. Bolest pohasla. Zároveň zmizel jakýkoli strach. Tam, kde dosud převládala úzkost a panika, necítil Salid najednou nic jiného než velkou hřejivou prázdnotu. Proti své vůli zvedl hlavu a podíval se do tváře záhadné bytosti – a najednou tu už nebylo ani ono nevýslovné zoufalství, které předtím při tomto pohledu pociťoval.

Bytost se usmála. „Vstaň a chod’“, prohlásila – a muž, jenž byl Abú el-Motem, Otcem smrti, vstal a rychlými kroky zmizel v zasněženém lesním porostu.

Lidé... budou hledět tři a půl dne na jejich mrtvá těla a nedovolí je pochovat...

... ale po třech a půl dnech vstoupil do nich duch života...

... postavili se na nohy a hrůza padla na ty, kdo to viděli.

Zjevení, 11,9-11

SE SLUNCEM

nebylo něco v pořádku. Zářilo tak pronikavě, že pálilo do očí, i když nehleděl přímo do plápolajícího kotouče na obloze, ale přesto svět nerozjasňovalo. Všechno bylo šedé, sinalé, a ani stíny nebyly skutečnými stíny; a jako se nikde pořádně nerozjasnilo, nikde se také jaksepatri nesetmělo. Noc a den se sblížily tak, jako by svět začal pohasínat. Možná se jednou opravdu setkají v jakémsi imaginárním bodě mezi světlem a tmou a všechno navždy zešedne – zavládne všeobsáhlá pustina, v níž už nic nebude platit, svět bez rozdílů, bez světla a tmy, dobra a zla, radosti a utrpení. Byla to nejspíš nejstrašnější vize pekla, kterou dosud prožil.

Nebyla to jeho první vize. Během tří dnů, které tu strávil, zažil noční můry a každá se mu zdála trochu horší než ta předcházející. Často se mu zdálo o pekle, zániku světa, apokalypse a o Armageddonu, poslední rozhodující bitvě mezi dobrem a zlem. Ale to nebyla jediná zvláštnost. Mnohem horší bylo to, že věděl, že sní, zatímco snil. Tohle poznání, které ho vlastně mělo přivést k tomu, aby se na místě probudil, mu to nijak neusnadňovalo; jenom propůjčovalo těmtom snům závažnost, která jim nepříslušela. Činilo je jaksí... reálnějšími. Pořád zůstávaly zcela absurdní a zbaveny jakékoli logiky, ale stávaly se něčím, co se možná stane.

Pohasínající svět, jímž krácel, nebyl prázdný. Nebyly tu žádné budovy, ulice, řeky, hory, lesy, ba ani skutečný obzor. Ale byli tu lidé. Slyšel temné dunění, které se přibližovalo, výkřiky, hluk. Viděl utíkající lidi, kteří před něčím prchali; jiní zase padali, svíjeli se na zemi v agonii a tloukli se rukama do těla. Cosi přes ně přelézalo. Zpočátku nedokázal pořádně rozpoznat, co to bylo, ale potom uviděl, že to byl hmyz, malé lezoucí hnusné potvory, dlouhé jako půl dětské dlaně, které však vypadaly jako pekelné stroje, opancéřované a vyzbrojené mnoha čepelkami ostrými jako břitvy, ostny a zuby. Pekelný hmyz dopadal po stovkách na své oběti, zakusoval se do nich svými zoubky, bodal trny na konci zakřiveného ocasu a řezal bzučícími křídly do krvavého masa.

Znovu uslyšel onen zvláštní bušivý dusot a otočil se. Řadami umírajících, křičících lidí se k němu rychlým cvalem přibližovali ko-

ně. Jezdce na nich nerozpoznal, ale věděl, že pohled na ně by ho nevýslovně vyděsil, kdyby to dokázal. Samotní koně se podobali obrovským černým příšerám se lvími hlavami, z jejichž nozder šlehaly plameny. Pod jejich podkovami pukala země a kdo jim zkřížil cestu, byl nemilosrdně udupán. Přibližovali se přesně k němu a on věděl, že to není náhoda. V tomto neskutečném zešedivělém světě byl pouhým divákem; lidé ani kobyly se štířími ocasy ho nebrali na vědomí – ale jezdci se dostavili kvůli němu. Kdyby ho dostihli, znamenalo by to jeho smrt.

Nedostihli ho. Brenner se probudil.

Moc se toho ovšem nezměnilo. Dunění podkov, výkřiky, hluk a bzučení skleněných křidélek sice zmizely, ale pořád ještě se nacházel ve světě, který byl převážně tvořen vzájemně se prolínajícími šedavými stíny, jež nebyly – i když naprosto jiným způsobem – o nic méně děsivější. Možná že byly dokonce horší, protože z *téhle* noční můry by se nejspíš už nemohl probudit.

Lékaři mu všechno vysvětlili. Brenner dokonale pochopil, z čeho pramení jeho strach – a tím i sny, ve kterých nabýval konkrétní podoby. Takové pochopení mu vlastně mělo pomoci s tím, aby se s nimi vyrovnal. Přinejmenším podle názoru lékařů. I v tomto bodě se však skutečnost a vize, které ho trýznily už tři dny, sbližovaly. Podobně jako mu tam nepomohlo vědomí, že sní, k tomu, aby mučivé sny ukončil, nepomohlo mu ani poznání příčiny strachu k tomu, aby ho potlačil. S bolestmi by se vyrovnal. S temnotou ne.

Brenner se velmi opatrně posadil. Přesto mu tento pohyb uchystal bolesti, ale zaťal zuby a statečně se dostal do polohy, v níž se – ani vleže, ani vsedě – opíral o pravý loket. Více mu nedovolily obvazy a nesčetné jehly, hadičky, kabely a dráty, s nimiž byl tak či onak spojen a které ho spoutávaly jako jakousi netalentovanou housenku v počínajícím zámotku. Jedním z četných zázraků, jimž vděčil za přežití, byla skutečnost, že – zase podle tvrzení lékařů, které však stále více zpochybňoval každým výbuchem bolesti, která mu zuřivě explodovala v nervovém systému – si nezlomil žádnou kost. A to po pádu ze schodiště, jež by mu záviděl každý kaskadér, a takové maličkosti, jako bylo střelné poranění na rameni. Odvrácenou stranou mince bylo to, že si narazil snad každický sval v těle a natrhl pravdě-

podobně všechny šlachy. Nebyl poset modřinami a krevními podlitinami – jeho celé tělo byla jediná modrá skvrna.

Každopádně to tak cítil.

Brenner si dopřál několik vteřin, aby se zotavil z téhle námahy, a potom zvolna pootočil hlavu doleva, tedy směrem k oknu. Žádné okno ovšem nespátřil. Tam, kde mělo být, se nacházel pouze trochu světlejší obdélník ve všudypřítomné šedi, která ho obklopovala. Pocítil úzkost. Na okamžik hrozilo, že propadne panice. Podařilo se mu ji však potlačit – aspoň pro tuhle chvíli. Panika by mu v ničem nepomohla, nanejvýš by si vysloužil další injekci, která by ještě více snížila podíl krve na chemickém složení jeho tělních tekutin. To, že neviděl žádné okno, mohlo mít řadu nejrozmanitějších důvodů. Například ten, že venku byla tma nebo že byly spuštěny žaluzie. Kromě toho dojem z jeho pozorování okna nebyl zcela přesný – okno přece viděl. Včera tam naproti nebyl ještě žádný šedý obdélník. Nejspíš to bylo tak, jak tvrdili lékaři: vracel se mu zrak. Pomalu, ale přece jen se vracel. Bude to trvat ještě pár dní, možná dokonce jeden nebo dva tříznivé týdny, ale jednou zase bude vidět úplně normálně. Snad.

Svým pohybem pravděpodobně zapnul nějaký druh poplachu. Za několik vteřin se totiž otevřely dveře, něco cvaklo – a za okamžik se šed', do níž byl ponořen, trochu rozjasnila. Ted' připomínala mlhu, v níž se pohybovaly jakési zakouřeně neurčité obrysy.

„Co to tu už zase vyvádíte, proboha? Nesmíte přece vstávat. Víte vůbec, kolik je hodin?“ Byl to hlas sestry, která měla noční službu. Dosud ji neviděl – jak také? –, ale bylo podivuhodné, jak rychle začaly zbylé smysly nahrazovat funkce ztraceného zraku. Jakmile se probral a už neviděl, slyšel, hmatal a cítil věci tak intenzivně, že si to dříve ani nedokázal představit.

Především bolest.

„Ne, to nevím,“ odpověděl. „Mám trochu problém rozpoznat hodiny. Svítící čísla se nejspíš nějak porouchala.“

„Výborný žert,“ odušila sestra. Přistoupila k němu rychlými rozhodnými kroky a nikoli zrovna jemně ho vtiskla do prohlubně, kterou vytlačil tělem na polštáři. „Je krátce po třetí, jestli vás to zajímá. Tři hodiny *ráno*. Proč se trochu nevyspíte?“

Brenner hledal ironickou odpověď, ale žádná ho nenapadla. *Byl unavený, ale zároveň věděl, že by teď už nedokázal usnout. Panebože, to byl tady opravdu teprve tři dny? Připadalo mu to už jako tři měsíce.*

„Je to nuda, že?“ zeptala se sestra. Nebyl si jistý, jestli zaslechl v jejím hlase soucit, protože v něm skutečně byl, nebo protože ho v něm prostě chtěl slyšet. „Chápu to. Někdy neutíká čas ani mně. Je to zlé, když nic nevidíte. Nemůžete číst, dívat se na televizi...“

„Mohla byste mi aspoň přinést rádio,“ navrhl Brenner.

„Co máte proti našemu nemocničnímu programu?“

„Nic,“ zareptal Brenner. „Ale už ho umím celý nazpaměť.“

Bud' jí to nepřipadalo moc žertovné nebo potřebovala pár vteřin na to, aby vtip pochopila. Zasmála se, ale opožděně a ne zrovna moc od srdce. „Je mi opravdu líto, ale technika je prostě proti nám. Ještě se bohužel nepodařilo opravit kabelovou přípojku.“

„A co takhle tranzistor?“ zeptal se Brenner. „Malý levný přístroj s anténou? Víte přece, taková ta věčička, co se dá vytáhnout?“

„Správa bohužel nepovoluje žádné soukromé přístroje,“ odpověděla sestra. „Kromě toho by vám moc nepomohl. Jsme tady odstínění od signálu. Slyšel byste jenom šumění.“

„Miluji šumění,“ ujistil ji Brenner. Nepřátelsky vzhlédl na bílou skvrnu, která byla tam, kde sestra měla mít obličej. Ptal se sám sebe, kolik je jí asi tak let. Měla mladický hlas, ale příliš těžké kroky na ještě velmi mladou ženu – a to, co dělala s ním a jeho tělem, prozrazovalo značnou rutinu. Na druhé straně měla velice jemné ruce.

„Někde ve skříni určitě leží moje náprsní taška,“ pokračoval. „Napíší vám šek a vy půjdete a koupíte tranzistor, ano?“

„Ale vždyť jsem vám přece řekla...“

„Já vím,“ přerušil ji Brenner. „Ale vážně – já poslouchám *rád* šumění. Hlavně když je to stereo!“

I teď trvalo několik vteřin, než odpověděla, a i nyní mírně pozměněným hlasem. Ještě před třemi dny by nevěřil, kdyby mu někdo vyprávěl, že je to vůbec možné, ale on skutečně *slyšel* její pousmání.

„Je mi líto,“ ozvala se. „Ale víte co? Zatím to je poměrně klidná noc. Musím se ještě postarat o dva další pacienty, ale jestli se nestane

nic nepředvídaného, mohla bych později za vámi přijít a dělat vám společnost. Mohla bych vám něco předčítat.“

„Z denního tisku?“

„Obávám se, že tu nemám žádné noviny. Politika mě nezajímá. Co byste říkal bibli?“

Brenner si dal úmyslně pár vteřin načas, než odpověděl. V životě se nikdy nezajímal o náboženství a už vůbec ne o bibli. Za její otázkou však vycítil dobrý úmysl a nechtěl jí ublížit, a tak si ušetřil jízlivou odpověď, která se mu už drala na jazyk. Místo toho odpověděl: „Teď bych bral spíše něco... méně těžkého.“

„Já mám kapesní vydání,“ opáčila sestra. „To neváží skoro nic.“

Brenner se zasmál. „Každopádně díky za návrh. Možná že ho později využiji. Ale teď... asi se přece jen ještě pokusím trochu si zdřímnout.“

„To je dobrý nápad,“ ujistila ho sestra. „Asi za tři hodiny přijde ranní směna a pak budete nemilosrdně probuzen.“

Slyšel, jak něco dělala na přístrojích vedle jeho postele. Potom pokračovala: „Všechno už to vypadá velmi dobře. Byl jste hodný pacient a vzal jste si všechny své léky?“

„Měl jsem na výběr?“ Brenner zvedl pravou ruku jak nejvíce mohl. Moc daleko to nebylo. Ve hřbetu pravice měl zapíchnutou jehlu, kterou byl nejen nitrožilně vyživován, ale zároveň také zásobován většinou léků. Kromě toho ho ruka ještě značně bolela.

„Ne,“ odpověděla sestra. Teď to znělo jednoznačně vesele. „A je to taky dobře. Kdybyste něco potřeboval, zazvoňte.“

Její kroky se vzdálily a za okamžik slyšel, jak se zavřely dveře. Byl sám – to znamenalo, že v pokoji nebyl kromě něho nikdo. Pravděpodobně ho nepřetržitě sledoval nejméně jeden pár očí. Brenner si byl poměrně jistý tím, že sestra v žádném případě nepřišla čistou náhodou právě ve chvíli, kdy se pokoušel vstát z postele. Pokud to nebyla přímo ona, pak ho kontrolovaly četné přístroje, na které byl připojen, a to tak důkladně, jak to jenom šlo. Lékaři to popírali, pravděpodobně aby ho uklidnili, ale Brennerovi bylo od první chvíle jasné, že tohle *není* běžný nemocniční pokoj. Nacházel se na jednotce intenzivní péče, možná dokonce na nějaké speciální klinice.

Ptal se jen sám sebe proč.

Kromě očí mu toho zase tolik nechybělo. Jistě, bolel ho každý sval v těle a od prvního probuzení v tomhle pokoji dostal tolik injekcí, že si připadal jako jehelníček, ale určitě nebyl těžce poraněn. Každopádně ne tak těžce, aby to odůvodňovalo takové ošetřování. Třeba ho přece jen obelhali, pokud šlo o jeho zrak. Co kdyby se mu nevrátil, nýbrž naopak úplně pohasl – nebo co kdyby byl pro zbytek svého života lapen v tomhle šedém univerzu?

Brenner vytušil nebezpečí, které číhalo v tomto myšlenkovém pochodu, a vědomým úsilím ho ukončil. Během posledních dnů se několikrát dostal na okraj paniky – a jednou či dvakrát zcela jednoznačně za tento okraj –, ale pochopil, že panika k ničemu nevede. Nebyla konstruktivní a neplnila ani funkci očištné bouře, protože se po ní necítil lépe, ale naopak velmi bídne – nikoli očištěn, nýbrž jako vyhořelý článek.

Brenner zvedl levou neobvázanou ruku a nešikovně šátral po rozhlasových sluchátkách – přesněji řečeno po věci, které se říkalo sluchátka jen nedopatřením. Malá mušlička připevněná na gumové hadičce měla zvukovou kvalitu špatných sluchátek do uší, která obvykle používají stenotypistky, a tomu odpovídala i kvalita přijímaného programu. Vypínač na stěně, na který nemohl rukou dosáhnout, aniž by si přitom napůl vykloubil ruku, měl sice šest poloh, ale na čtyřech z nich přijímal jen statické šumění a na dvou zbývajících běžel vlastní nemocniční hudební Program, který byl pouštěn z magnetofonového pásku a šestkrát denně obměňován. Na jednom hudebním kanálu zněl povrchní pop, na druhém neméně povrchní klasika. Návaznost jednotlivých skladeb už znal mezitím z paměti. Přesto to pořád ještě bylo lepší než vůbec nic.

Zdlouhavě si zasouval nepohodlné sluchátko do ucha. Pak se ušklíbl, když poznal melodii. Navíc si ještě vybral kanál s klasickou hudbou. Měl teď dvě možnosti: mohl přivolat sestru nebo se levou rukou v téměř nemožném úhlu natáhnout po vypínači na stěně, čímž by pravděpodobně znovu na sebe upozornil sestru. Třetí alternativou bylo poslouchat nejbližších dvacet minut mizerně hranou klavírní sonátu od Debussyho nebo bůhví koho z pásku, který byl už celé měsíce nepřetržitě přehráván ve dne v noci.

Zvedl ruku a dostal se přesně tak daleko, jak se obával. Hmatal prsty podél suché umělohmotné trubičky. Natočil paži tak daleko, jak to jenom šlo, a špičkami prstů se právě dotkl vypínače.

„Počkejte, já vám pomohu.“

Brenner sebou tak vylekaně škubl, že se nemocniční lůžko pod ním citelně zatřásl. „Kdo je to?“ Neslyšel nikoho vejít do pokoje, ani zaskřípání dveří ani kroky. V šedém mlžném oparu se kolem něho pohybovaly jakési stíny, ale nedokázal říci, které z nich jsou reálné a které jsou přeludem.

„Promiňte. Nechtěl jsem vás polekat. Chtěl byste poslouchat hudbu?“

Brenner si spěšným pohybem sundal sluchátko a přece jen se teď posadil. Přinejmenším dva z jeho elektronických andělů strážných začali žalobně pípat, ale on na to nedbal. „Kdo jste?“ zeptal se znovu. „A odkud jste sem, k čertu, přišel?“

„No, zrovna *odsud* určitě ne.“ Návštěvníkův tichý smích mu konečně dovolil, aby alespoň rozpoznal směr, ze kterého přicházel jeho hlas. „Promiňte, prosím. Opravdu jsem vás nechtěl vylekat. Sestra mi sdělila, že jste vzhůru a že byste měl určitě radost, kdybych vám dělal trochu společnost. Jmenuji se Jan. Otec Jan, ze Společenství Ježíšova, ale tím se nemusíte nechat nijak ovlivňovat. Většina lidí mi říká prostě a jednoduše Jan.“

„Páter?“ Brenner pootočil hlavu stranou a s napětím se podíval směrem, odkud přicházel návštěvníkův hlas. Za chvíli opravdu spatřil stín – první *skutečný* stín od doby, kdy se tady probudil. Všechny ostatní přízraky, které k němu promlouvaly, byly světlé. Tenhle byl temný. „Vy jste tady jako vězeňský farář?“

Jan se zasmál, nepřiliš hlasitě, ale znělo to srdečně a velmi upřímně. Měl starší hlas než sestra, ale nebyl starší než Brennerův hlas. „Tak nějak,“ odpověděl. „Ale nedejte se tím vyvést z míry. Kromě toho nejsem ve službě.“

„To je dobře,“ podotkl Brenner. „Nepotřebuji totiž žádného zpovědníka. Ještě se nechystám umřít.“

Tentokrát se Jan nezasmál. I Brennera trochu udivil tichý a ostrý podtón v jeho hlase. Už nebyl zmatený, ale zato se ho zmocňoval nepřátelský pocit, který si vůbec nedokázal vysvětlit.

„Řekl jsem vám přece, že nejsem ve službě,“ připomněl po chvíli Jan. „Už jsem byl na cestě domů, když jsem potkal sestru, co má noční službu. Domnívala se, že by nebylo od věci, kdybych se podíval i na vás. Ale zase odejdu, jestli se mnou nechcete mluvit.“

„To ne,“ odpověděl spěšně Brenner. „Prosím, promiňte, otče. Nechtěl jsem se vás dotknout.“

Kroky obešly postel a Brenner slyšel, jak byla uchopena židle a šoupavě přisunuta k jeho lůžku.

„Tak dobře,“ pokračoval Jan. „Jestli jsme už skončili se vzájemnými omluvami, mohli bychom si trochu promluvit. Samozřejmě jestli chcete.“

Brennerovi se do toho vlastně vůbec nechtělo. Neuměl si to vysvětlit, ale vůči netělesnému hlasu toho duchovního pořád ještě pociťoval bezdůvodnou, ale velmi úpornou nedůvěru. Proč?

Byl to tak silný pocit, že v něm probudil špatné svědomí. Ten muž mu přece nic neudělal, ba naopak, choval se k němu velmi laskavě. Obětoval konečně část svého volného času, což pro člověka s jeho povoláním nejspíš nebylo tak úplně samozřejmé, ačkoli by to všichni od něho očekávali. Brenner se nedomníval, že by nemocniční duchovní měli volný čas na rozdávání.

„Jistě, to bych chtěl,“ pronesl váhavě. „Jenom se obávám, že... no, že nejsem zrovna velký znalec bible.“

Jan si povzdechl. „Proč si vlastně všichni lidé myslí, že umíme mluvit jen o bibli a smyslu života?“ zeptal se. „To je asi kvůli mé kutně.“

„Vy nosíte mnišskou kutnu?“ zeptal se Brenner.

„Ne. U nás nic takového neexistuje. Podívejte...,“ Jan se zarazil, na dvě či tři vteřiny se odmlčel a potom pokračoval zřetelně nesmělejším hlasem: „Promiňte. Na chvíli jsem zapomněl, že... nic nevidíte.“

„To nevadí,“ zalhal Brenner. Neznělo to moc přesvědčivě, a on se ani moc nesnažil, aby to vyznělo jinak. „Člověk si na to zvykne, víte? Není to přece nadlouho. Dnes už vidím lépe než včera. A včera o něco lépe než předevčírem.“ Znělo to ještě méně přesvědčivě. Jan na to nereagoval, ale cosi na jeho způsobu mlčení Brennera vyvádělo

z míry. Za několik vteřin dodal: „Za několik dní bude zase všechno v pořádku. Aspoň... doufám.“

„Ale nezní to ani trochu přesvědčivě,“ opáčil zpříma Jan. Brenner si uvědomil, že kněz má velmi zvláštní přístup k výkonu své práce. Zároveň se mu však tento způsob docela zamlouval. Dosud se houževnatě zdráhal rozmlouvat s duchovním, ačkoli to bylo první, co mu tady nabídli, jen co přišel k sobě. Koneckonců byl umístěn v nemocnici, kterou spravovala *církev*. To bylo to druhé, co mu sdělili.

„Jste tady, abyste se postaral o mé deprese nebo abyste mě povzbudil?“ zeptal se Brenner a usmál se. „Ne, žádné obavy – to se zase spraví. Jde to prostě jen... pomalu. Člověk je dost bezmocný, když nic nevidí. A napadají ho přitom i ty nejpodivnější myšlenky.“

„Podivné myšlenky?“

„Nic určitého,“ odpověděl Brenner vyhýbavě. Už teď mu bylo líto, že vůbec o něčem takovém začal mluvit. „Všechny ty nesmysly, které člověku táhnou hlavou, když leží upoután na lůžko a nudou div nevypustí duši.“

„Vás nikdo nenavštěvuje?“

„Kdo by mě měl navštěvovat?“ opáčil Brenner. Nemělo to znít lítostivě, ale sám slyšel, že právě tak to vyznělo.

„To nemáte žádné příbuzné, přátele... kolegy?“

„Ale jistě,“ odpověděl spěšně a jednoznačně s obranným podtónem. „Jenom jsem nechtěl, aby je informovali.“

„Proč ne?“

„Matce je už skoro sedmdesát a deset let je nemocná na srdce,“ odpověděl Brenner. „Nechtěl jsem, aby se zbytečně rozrušovala. A otec je už dávno mrtev.“

Jan si zřejmě správně vyložil intonaci jeho odpovědi a o otázce přátel a kolegů diskrétně pomlčel. Na chvíli se rozhostilo ticho – jakýmsi nedobrým, snad až hrozivým způsobem. Brennerovi se zdálo, že temnota k němu přilezla zase o kousek blíže a cítil se nesmírně osamocen. Jan to nevěděl a určitě to neměl v úmyslu, ale jeho otázka otevřela dveře do pacientovy paměti, které byly dosud s úzkostlivou pečlivostí uzamčeny. Nechtěl myslet na svou rodinu, ani na přátele, které prakticky neměl, a už vůbec ne na své kolegy, s nimi – pokud to vůbec bylo možné – žil v jakémsi předstíraném míru, při němž se

nedalo ze všech stran přeslechnout skřípání zubů. Samozřejmě že na ně pomyslel – stejně jako na umírání, svou nehodu, oheň... Tři dny byla dlouhá doba, když neměl na práci nic jiného, než ležet a přemýšlet.

„Chcete o tom mluvit?“ zeptal se za chvilku Jan.

„O mé rodině?“

Slyšel, jak kněz zavrtěl hlavou. „O vaší nehodě. Někdy se člověku ulehčí, když se může vymluvit.“

Přece jen nedokázal překročit svůj stín, pomyslel si Brenner. Pastýř duší zůstává prostě za všech okolností pastýřem duší, i když se jenom při cestě domů zaskočí podívat na pacienta, aby mu dělal chvíli společnost. Z jakéhosi důvodu ho však tohle pomyšlení uklidňovalo.

„Skoro si na to nevzpomínám,“ přiznal. „Určitě to bylo dost zlé, ale...“ Chvíli hledal vhodná slova a nakonec ho zachránilo pokrčení rameny. „V podstatě o tom už nevím nic než to, co mi sdělila policie.“

To v žádném případě nebyla pravda. Vzpomínal si na spoustu událostí, ale nedokázal přesně říct, co z toho se skutečně stalo a co ne. Leccos z toho bylo natolik bizarní, že to mohl být jedině výplod představy. S pamětí byl na tom stejně jako se zrakem – ujistili ho sice, že se mu vrátí, ale byl to zdlouhavý proces, plný utrpení a nejistoty. A byl tu ještě jeden rozdíl – ani zdaleka nevyhlížel její návrat tak toužebně jako v případě zraku. Možná že po ní vůbec netoužil.

„Říká se, že jste měl veliké štěstí.“ Vypadalo to, že Jan měl aspoň jednu lidskou slabost – byl zvědavý.

Brenner se téměř proti své vůli pousmál.

„Myslím, že zřítit se střemhlav po kamenném schodišti a nezlomit si přitom jedinou kost je *dost velké* štěstí,“ připomněl. „To by mi záviděl každý kaskadér – každopádně takhle mi to popsali.“

„Vy si na to nevzpomínáte?“

Brenner zavrtěl hlavou, ušklíbl se a dodal úmyslně přehnaným utrápeným hlasem: „Ale něco na tom určitě bude. Cítil jsem každíčký schod, na který jsem narazil. Určitě jich bylo víc než pětatřicet... já bych to viděl asi tak na čtyři tisíce a na některé z nich jsem nejspíš dopadl dvakrát.“

Jan se zasmál, ale znělo to spíše jako povinnost nebo opravdu pobaveně, a když mluvil dál, Brenner slyšel v jeho hlase tak napjatý podtón, že si to určitě jenom nenamlouval. „Co se vlastně stalo? Myslím tím nejen vám, ale obecně? Slyšel jsem něco o jakémsi požáru, výbuchu...“

Chtěl odpovědět, ale potom se upřeně zadíval na několik neko-nečných vteřin mlčky tam, kde Janova postava prozařovala tmou jako plápolavý přízrak a nechal si v duchu jeho otázku ještě třikrát nebo čtyřikrát zaznít, ale nedospěl k žádné uspokojivé odpovědi.

Ano, co se vlastně stalo?

Nevěděl to. Neznal realitu. Hlavou se mu míhaly obrazy, pocity, hluk... nesmyslná změť, jako by někdo nevzal jen jednu, ale hned pět, nebo dokonce deset různých skládaček a promíchal všechny jejich součásti. Ale ani tohle ještě nebylo to nejhorší. Když se snažil vzpomínat na svou nehodu – třeba když mluvil s některým lékařem, činil tak s jakousi netečností. Bylo to prostě něco, co ho ve skutečnosti nezajímalo nebo se ho to přinejmenším netýkalo. Nyní si poprvé položil otázku, jestli se opravdu nemohl rozpomenout – nebo jestli se mu snad dokonce *nechtělo*.

Tahle představa ho vyděsila. Nebyl sice žádným psychologem, ale jako každý viděl dost filmů a četl dost knih na to, aby věděl, co znamená pojem „potlačení“. Bylo snad to, co prožil, tak zlé, že měl dobrý důvod k tomu, aby si to nevybavoval, nebo...

„Nezeptal jsem se nějak nevhodně?“ Janův hlas mu pronikl do myšlenek jako záchranné lano. „Nechtěl jsem vám způsobit žádné nepříjemnosti.“

„To jste také neudělal,“ ujistil ho Brenner. *To dokáží jenom já sám.* „Ale obávám se, že si nevzpomínám. Je to všechno... velmi zmatené.“

„Částečná amnézie.“ Slyšel, jak Janovi zašustila bunda, když přikývl. Byl to drahý zvuk. Nejspíš hedvábí. „V takovém případě to není vůbec nic neobvyklého. Neexistuje naprosto žádný důvod k obavám. Paměť se většinou po několika dnech vrací sama od sebe.“

Tak jako můj zrak? „Většinou?“

„Téměř vždy,“ opravil se spěšně Jan. Po několika vteřinách to udělal znovu a potvrdil: „Vždy.“

„Pozor, pane faráři,“ upozornil ho Brenner jízlivě. „Existuje přece nějaké přikázání, které zakazuje lhát, že?“

Jan se zasmál. Tentokrát to znělo upřímně.

„Raději *otče*,“ opravil ho pobaveně. „A takové přikázání skutečně existuje, ano...“ Povzdechl si. „Tak si říkám, že to nejspíš nebyl tak dobrý nápad sem zajít. Nejspíš jsem způsobil víc škody než užitku. Mám zase jít?“

„Ne,“ ozval se Brenner rychle. „Jsem trochu nervózní. Není...to nijak zvlášť příjemné, že tu musím ležet, a ani nic nevidím. Neviděl jste náhodou někde postávat nějaký mrňavý tranzistorák?“

„Tady ne. Ale podívám se doma. Jestli najdu něco vhodného, zítra vám to přinesu. Drží vás tady pěkně zkrátka, pokud jde o informace, že?“

„Ano. Ale aspoň mi drží od těla novináře.“

„Buďte rád,“ ubezpečil ho Jan s neskrývaným přesvědčením. „Už to povolilo, ale během prvních dvou dní to bylo skutečné obléhání. Ti chlapi dokonce dřepěli i na stromech a pokoušeli se teleobjektivy pořídit snímky vašeho pokoje. Proto vám taky asi zatemnili okno.“

To byla nová informace, která měla vlastně Brennerovi přinést ulehčení – místo toho ho rozzlobila. Žádný div, že přes den neviděl žádné okno. Ušetřilo by mu to spoustu hloubání, kdyby býval věděl, proč zůstalo okno zatemněné.

„Když je to tak, pak byste mi snad spíš vy mohl vyličít, co se stalo,“ nadhodil.

„To sotva,“ odpověděl Jan lítostivým hlasem. „Noviny se předhánějí v nejdivočejších spekulacích, ale ve skutečnosti nikdo neví víc než to, že došlo k explozi a následně k obrovskému požáru. Policie celou oblast uzavřela a nikoho nepouští ani do její blízkosti.“

Blesková bezděčná vize: Černý přízrak, který se k němu s jekotem řítí na ohnivém paprsku. Vidina pohasla, než mohl rozpoznat, co se to k němu blížilo. Navíc to bylo příliš bizarní, než aby to byla skutečnost. Kousíček z nějaké skládanky, který do ní viditelně nepatřil. Neubránil se otázce, jestli mezi všemi nepravými dílky vůbec někdy objeví ten pravý obraz.

„Bylo to... něco jako klášter, že?“

Brenner pokrčil rameny. „Neměl byste být odborník na kláštery a kostely spíše vy?“

„Ano,“ odtušil Jan. „Vy jste pojišťovací agent, že?“

„No a?“

„Znáte všechna zastoupení ve městě? Nebo dokonce v celé zemi?“

„*Touché*,“ uznal Brenner. „Ano. Myslím, že to bylo... něco jako klášter. Auto nám vypovědělo službu a chtěli jsme... telefonovat.“

„My?“

„Ta dívka a já.“ *Jaká dívka?*

„Jaká dívka?“

Nová vize, ještě kratší než první, ale nesrovnatelně zřetelnější: úzký obličej orámovaný tmavými vlasy a s očima, v nichž se zračila hluboce zakořeněná nedůvěra k životu; nejspíš stopy nějakého starého zranění, které se nikdy zcela nezhojilo. Byl si jistý, že tohle je střípek správného obrazu, možná dosud vůbec první. Pokoušel se ho udržet, ale vidina mu vyklouzla z mysli.

„Stopařka?“ zareagoval váhavě. „Myslím, že jsem... ji... vzal s sebou.“ Nebylo to jen bizarní. Tenhle fenomén v něm začal probouzet něco jako téměř vědeckou zvědavost. Vzpomínky se vracely v téže chvíli, kdy vyslovil příslušná slova. Bylo to přesně naopak, než to mělo být: slova v něm probouzela obrazy, nikoli naopak. Náhle pocítil silné rozrušení. Třeba právě tímto nedopatřením objevil konečně ty správné dveře. Možná že teď stačilo jen důsledně kráčet po této cestě, aby se na všechno rozpomněl.

„Víte, jak se jmenovala?“

„Ne,“ odpověděl Brenner. „Jeli jsme spolu jen kousek. Potom... ano, došel mi benzin. Museli jsme dál jít pěšky, ale bylo velmi chladno, a když jsme objevili tu cestu...“

„Cestu ke klášteru?“

Kouzlo zmizelo. Viděl zasněženou silnici a dvě souběžné stopy po pneumatikách, ale pak už nic. Tam, kde vedla do lesa cesta, už nebylo nic, jen temnota. Slova přestala rodit obrazy. Jeho fantazie mu dokonce vyvedla obzvlášť perverzní kousek: temný kousek chy-

bějící reality, který zakrýval počátek lesní cesty, měl opravdu obrysy dílku z puzzlu...

„Možná,“ odpověděl. „Já... nevím to určitě.“

„A ta dívka?“ V knězově hlase teď bylo slyšet mnohem více než pouhý zájem. „Znáte její křestní jméno? Nebo jak vypadala?“

„Já...“

Rozletěly se dveře a jakýsi velmi hlasitý a neméně rozhněvaný hlas se zeptal: „Co se to tady, k čertu, děje?!“

Něco zašoupalo – byly to nástavce z tvrdé gumy na nohách Janovy židle, když kněz s vylekaným šklubnutím vyskočil –, pak bylo slyšet energické kroky a potom znovu řezavý hlas, podle kterého teď Brenner poznal jednoho z lékařů.

„Kdo jste? Co tady pohledáváte?“

„Já...“

„Opusťte tento pokoj! Okamžitě!“

„Prosím, pane doktore,“ pokoušel se Jan uklidnit lékaře. „Není žádný důvod se rozčilovat. Jsem tady jenom proto, abych...“

Brenner slyšel, jak lékař skočil Janovi do řeči energickým pohybem. Bílý lékařský plášť šustil jinak než bunda duchovního. „To, proč jste tady, si hned vyjasníme – venku a v přítomnosti policie. A teď opusťte tuto místnost. Pacient potřebuje absolutní klid. To, co tu děláte, je nejen omezování osobní svobody, ale i velká neodpovědnost!“

„Ale prosím vás!“ začal znovu Jan, ale ani tentokrát se nedostal k tomu, aby domluvil, protože byl znovu přerušen:

„Ne, *já* naposledy žádám vás, abyste opustil tento pokoj. Jestli okamžitě nepůjdete, zavolám policii!“

Brenner dosud tuto prudkou výměnu názorů sledoval mlčky, ale se stále větším zmatkem, ale teď se zvedl, jak nejvíce jen mohl, a obrátil se k lékaři. „Co se to děje? Nežádal jsem sice o duchovní podporu, ale to přece ještě není důvod...“

„Duchovní podporu?“ Lékař se suše zasmál. „On se vám snad představil jako pastýř duší?“

„Copak to není kněz?“ zeptal se nechápavě Brenner. Podíval se doprava, ale Janův stín zmizel. Jeho svět se zmenšil. Stačil jediný

krok a přízrak se změnil na netělesný hlas. „Myslel jsem, že je to nemocniční farář.“

„Možná, ale v žádném případě u nás,“ odpověděl lékař. Brenner slyšel, jak se zase otočil k Janovi. „Vy jste pořád ještě tady?“

„Prosím, pane doktore!“ ozval se Jan. „Já přece chápu vaše rozčilení, ale musím bezpodmínečně...“

„Sestro Annegreto, zavolejte policii,“ vyzval chladně lékař.

Jan se slyšitelně nadechl. „To není nutné,“ prohlásil teď už rezignovaným hlasem. „Už jdu. Promiňte prosím, že jsem sem vnikl. A – pane Brennere, pokuste se laskavě vzpomenout na tu dívku. Je to velice důležité.“

Brenner slyšel, jak obešel postel a rychlými kroky vyšel z pokoje. Ženský hlas, který dosud neslyšel, se zeptal: „Mám zavolat policii, pane profesore?“

„Ne,“ odmítl lékař po krátkém přemýšlení. Nyní se Brennerovi vybavilo i jeho jméno: Schneider. Profesor Schneider. „Ten se už nevrátí. A poprask kolem něho by se nám teď beztak nevyplatil.“

Neslyšně se zase otočil k Brennerovi a přistoupil k němu blíž, takže netělesný hlas se opět změnil v bílý přízrak bez zřetelného obličeje. Brenner se zpočátku domníval, že mluví přímo k němu, ale když se tak stalo, pohybovaly se okraje bílého přízraku nahoru a dolů. Lékař tedy upravoval elektronické přístroje a mluvil dál:

„Doufám, že vás ten chlap moc nerozrušil. Lidem na recepci pořádně vynadám. Něco takového se už nestane, to vám slibuji.“

„Já... vůbec nechápu, co se to děje,“ odpověděl zmateně Brenner. „Copak to nebyl kněz?“

Profesor pohrdavě odfrkl. „Nevím, kdo je ten chlap, ale mohu vám říct, za koho ho pokládám.“

„A za koho?“ zajímalo Brennera.

„S nejvyšší pravděpodobností to byl nějaký reportér,“ odpověděl Schneider. „Nevěřil byste, co tyhle chlapíky napadne, když jdou za svým příběhem. Není jim svaté vůbec nic. Co jste mu řekl?“

„Nic,“ ujistil ho Brenner. „Abych byl upřímný, většinu času mluvil on.“

„Tak to jsme ještě přišli právě včas. Tak... to bychom měli.“ Přestal si hrát s přístroji vedle Brennerovy postele a sklonil se přímo nad ním. „A jak se dnes cítíme?“

Brenner jen tak tak spolkl špatný vtip: Mně je dobře, pane doktore, ale co vám? Místo toho jen pokrčil rameny a řekl: „Upřímně řečeno ne o moc lépe než včera. Pořád ještě nic nevidím.“

„Ano, to jsem už slyšel. Oční lékař nemá zítra službu, ale pozítří si s ním znovu promluví, to vám slibuji.“

Brenner se lekl. Ještě dva dny jako zajatec v tomhle světě, který se skládal jenom z šedivých příznaků a nejistoty? „Je to... opravdu nutné?“ zeptal se zajíkávě.

V jeho hlase nepochybně zaznělo mnohem silnější zděšení, než si sám uvědomoval, protože lékař si najednou pospíšil s ujištěním: „Zase budete vidět, nebojte se. Kolega mě ujistil, že vaše oční nervy neutrpěly žádnou trvalou škodu. Ale musíte být ještě trochu trpělivý.“

„A co je to *trochu*?“ zeptal se Brenner. „Tři dny? Tři týdny? Tři měsíce?“

Vteřinu, která díky šedivému přišerí, v němž se nacházel, trvala desetkrát déle než obvykle, se rozhostilo tíživé mlčení. Schneider ho ukončil usečným zasmáním, které neznělo ani trochu přesvědčivě. „Odkdy dostává pacient od lékaře konkrétní informaci?“ zeptal se.

„Občas přece ještě dochází k podivuhodným znamením a zázrakům.“

„Snad, ale k tomu by byl pak nejspíš povolán ten pán, co právě odešel... Ale teď vážně: nejsem odborník v této oblasti a nemíním také předjímat svého kolegu, ale myslím, že se v nejbližších dnech dostaví citelné zlepšení. A teď, myslím, jste zažil za jediný den vzrušení víc než dost. Pokuste se trochu vyspat.“

Brenner si ušetřil odpověď. Jestli během dobrých tří dnů, které tu už strávil, něco dokonale pochopil, pak to byl fakt, že je naprosto nesmyslné chtít diskutovat s lékaři.

Nechal se tedy znovu uložit na polštář a zavřel oči, ačkoli to byla téměř marná snaha. Slyšel, jak se vzdalují profesorovy a sestřiny kroky. Oproti svému očekávání usnul, ještě než zaslechl známé zaskřípění dveří.

Znovu zažil noční mŕu, ale tentokrát se mu nezdálo o štírech vylézajících z trhlin pohasínajícího světa, aby trýznili lidi, nýbrž o dívce bez obličeje.

Alespoň zpočátku.

Po všem prožitém to bylo na samém konci snad až příliš snadné. Kdyby byl Salid ještě mužem, který nedávno přišel do této země, pocítil by nejspíš dokonce něco jako zklamání. To, co mu připadalo jako největší výzva jeho dosavadního života, se totiž po třech dnech ukázalo jako dětská hříčka.

Salid miloval hříčky. Ba co víc, on je *potřeboval* tak naléhavě jako toxikoman svou drogu – stejně pravidelně a ve stále vyšších dávkách. Ostatně i se stejným nepředvídatelným koncem.

Natáhl ruku po klice u auta, ale znovu ji pustil a naposledy se pro jistotu rozhlédl. Bylo to chování, které mu tak silně přešlo do krve, že se prostě už jinak nedokázal zachovat – i když to, jako teď, bylo naprosto zbytečné. Zaparkoval automobil na parkovišti šikmo naproti klinice, kterou objevil při prvním průzkumu dnes odpoledne. Byla to ideální situace – Salid viděl silnici v obou směrech, zatímco jeho nikdo vidět nemohl. Stála tu sice zdvojená řada moderně tvarovaných pouličních lamp, které ulici i v noci osvětlovaly skoro jako za dne, ale mezi nimi stála ještě hustší zdvojená řada stejně pečlivě tvarovaných platanů, které vrhaly dostatečný stín na to, aby byl vůz pod nimi téměř neviditelný. Tato ulice byla ideální i v jiném ohledu: s výjimkou samotné nemocnice tu stály jen středně velké a velké rodinné domy, většinou situované za pečlivě pěstěnými předzahrádkami nebo polovysokými živými ploty a vždy ve značné vzdálenosti od svých sousedů. Salid tak měl na výběr doslova desítky únikových cest.

Ačkoli je vůbec nepotřeboval.

To, co ho nyní očekávalo, byl snad nejtěžší boj, který musel podstoupit za celý svůj život. Neměl dosud ani sebemenší tušení, jak v něm obstojí, ale jedno věděl s naprostou jistotou: bude probíhat podle zcela jiných pravidel než všechno, co dosud znal.

Přesto Salid nemohl ani nyní překročit svůj vlastní stín. Počkal dalších pět vteřin, během nichž pozorně sledoval ulici. Pak vystoupil

z auta a rychlými kroky přešel silnici. Měl na sobě tmavý oděv – nikoli černý, to by bylo příliš nápadné – a pohyboval se právě tak rychle, aby to nevypadalo, že spěchá. Byl to chodec, který měl naspěch, ale ne zase tak naspěch, aby byl nápadný. Později si nikdo nevybaví muže v tmavých flanelových kalhotách a modrém kordovém saku, i kdyby se někdo náhodou i v tuhle dobu ještě díval z okna. Další reflex z jeho dřívějšího života, který byl naprosto nesmyslný. Nebyl pronásledovaným. Protivník, s nímž měl tentokrát co činit, neměl zapotřebí pronásledovat svou oběť. Vyčkával, až se k němu sama dostaví.

Salid se při přecházení silnice podíval na hodinky a blížil se v ostrém úhlu k nemocnici. Vrátný ho takhle ve své kalně žlutě osvětlené vrátnici nemohl vidět. Trochu větší starosti mu dělala videokamera, kterou objevil během své inspekční jízdy během dne, ale i s ní se vyrovná. Třeba nebyla stále zapnuta nebo snad nebyla nepřetržitě připojena k videorekordéru. Kdo by si také nahrával naprosto neškodného nočního chodce?

Přiblížil se ke vchodu a zastavil se ve stínu jednoho keře. Vrátný hleděl přesně jeho směrem, ale Salid věděl, že ho nemohl vidět; vrátnice byla jasně osvětlená, zatímco svítily tady venku byly dobré na nejvyšší jen pro dekoraci. Přesto na okamžik nehybně strnul, než se vrátný zase pohledem vrátil k časopisu, jímž zaháněl dlouhou chvíli.

Salid vyčkával. Neměl ještě žádný konkrétní plán – dostat se do nemocnice nebyl žádný problém, ale nevěděl, v jakém pokoji se nachází osoba, kterou hledal, ani to, v jakém stavu ji najde. Pravděpodobně bude muset improvizovat.

K uším mu tlumeně proniklo zvonění telefonu. Salid viděl, jak vrátný sáhl po sluchátku a několik vteřin naslouchal. Potom však začal rozčileně a viditelně v nijak zvlášť dobré náladě gestikulovat. Nakonec zavěsil, vstal a vyšel z vrátnice. Salid viděl, že muž silně kulhá – to byla výhoda, protože to znamenalo, že se nemohl moc rychle pohybovat. Vypadalo to, že má štěstí; přinejmenším jeden z jeho problémů se podle všeho vyřešil sám od sebe.

Počkal, až muž zmizí z dohledu, potom v duchu ještě zvolna napočítal do pěti a vstoupil do nemocnice. Vrátný byl právě tak lehkomyslný, jak Salid doufal: vrátnice nebyla zamčena. Salid bleskurych-

le proklouzl dveřmi, přistoupil k psacímu stolu a bez velkého zklamání zjistil, že tu není žádný seznam pacientů. Psací stůl byl až na rozevřený automobilový časopis a zpola naplněný popelník úplně prázdný. Na stolku vedle psacího stolu stál počítačový terminál; měl sice vypnutý monitor, ale samotný přístroj byl v pohotovostním stavu. Salid uměl s počítačem zacházet dostatečně na to, aby nastartoval systém a zjistil, v jakém pokoji se nachází hledaná osoba. Přesto zaváhal. Nevěděl totiž, kam vrátný šel, nemluvě o tom, jak dlouho tam zůstane. Hrozilo nebezpečí, že by ho mohl překvapit, zatímco by se ještě věnoval terminálu, a Salidovi by se nehodilo, kdyby ho musel zabít.

Právě se chystal otočit a vyjít z vrátnice, když koutkem očí zaznamenal nějaký pohyb. Někdo se blížil k nemocnici. Byl to jakýsi stín, který se příkrčený plížil kolem fasády, a přitom se pokoušel využít skromné krytí, které mu skýtala budova a několik náhodně rozestavěných květináčů. Nepočínal si přitom nijak zvlášť obratně, ale pohyboval se s jakousi přirozenou elegancí, která ho chránila před pohledem trochu méně vnímavějšího pozorovatele, než byl Salid.

Většina jiných mužů by sebou v takové chvíli nejspíš polekaně trhla nebo by se urychleně pokoušela skrýt se v nejbližším bezpečném úkrytu. Nikoli však Salid. Znehybněl jako solný sloup. Ať už se tam venku plížil kdokoli, nepochybně sledoval vrátnici stejně pozorně, jako to předtím dělal on sám. Kdyby se pohnul, ten druhý by ho okamžitě objevil; v nehybném stavu měl dobrou šanci být jen jedním stínem z mnoha jiných. Lidské oko je oko lovce. Reaguje na pohyb, mnohem méně na to, co vidí. Salid tam stál se zadrženým dechem a úkosem sledoval blížící se postavu.

Za chvíli opravil svůj názor na neznámého – ten muž si počínal dokonce vysloveně nešikovně. Nutně by ho musel objevit i vrátný, který se jinak jednoznačně věnoval více četbě než svému vlastnímu úkolu. O videokameře nad vchodem už ani nemluvě.

Čím více se postava přibližovala ke vchodu, tím se pohybovala pomaleji. Salid už teď rozpoznal, že je to muž v tmavém a zřejmě příliš širokém plášti. Pořád se zastavoval, příkrčoval se, znovu se narovnával, jednou ukročil vpravo, pak zase vlevo – byly to typické

pohyby muže, jenž dělal něco, co vlastně ani nechtěl. A nejen že to nebyl profesionál, pomyslel si Salid pohrdavě, ale jednoznačně diletant. Ale to pořád ještě nebyla odpověď na otázku, co tu ten cizí muž vlastně pohledával.

Neznámý se přiblížil a na okamžik upřel svůj pohled přímo na Salida. Slabý odlesk hvězd se třpytil na tmavých zřítelnicích, jejichž pohled se zdánlivě zabodl Salidovi přímo do očí. Salid stál naprosto tiše a spoléhal na to, že jeho nehybnost napomůže tomu, k čemu by samotná tma ve vrátnici nejspíš nestačila. Tak se stal opět tím, čím byl po většinu svého života – stínem.

To, co se tak často osvědčilo, se neminulo účinkem ani tentokrát. Nedošlo k žádné reakci, k sebemenšímu zaváhání v chůzi, natož k polekanému šubnutí tělem. Nestalo se vůbec nic. Muž rychle vykročil a prošel otočnými skleněnými dveřmi. Pohledem přitom nadále pozorně zkoumal halu a vnitřek vrátnice.

Salid už přece jen začínal být nervózní. Nevěděl, kam vrátný odešel, ale určitě by tu nenechal všechno dokořán, kdyby se chystal odejít na déle než jen pár minut. Salid přesto dalších pět vteřin strnul v dokonalé nehybnosti. Pak se otočil a následoval neznámého muže.

Profesor Schneider zavěsil telefon, několik vteřin zíral na přístroj se zadržovaným vztekem a potom upřel pohled se stále méně potlačovaným hněvem na svůj protějšek.

Muž zareagoval na jeho hněv stejně, jako dosud na všechno, náznakem úsměvu, který žádným úsměvem nebyl. Právě tenhle úsměv provokoval Schneidera ze všeho nejvíc. Byl to zvláštní – ne, zvláštní nebylo výstižné slovo, *zvláštní* připadal Schneiderovi zpočátku, později ho však začal pociťovat jako vysloveně *hrozivého* – muž s řídkými šedivými vlasy a malou jizvou nad levým okem, který dokázal něco, co by profesor ještě před třemi dny pokládal za nemožné: Schneider rozhodně nebyl násilnický člověk, ale během posledních hodin cítil stále častěji potřebu tohohle starého muže uchopit a tak dlouho jím trást, až mu konečně prozradí, co se to tu hraje za komedii.

„Předpokládám, že jste se dověděl, co jste chtěl vědět?“ zeptal se Alexandr a pokývl hlavou k telefonu. Každopádně se Schneidero-

vi představil jako „Alexandr“. Schneider si nebyl jistý, jestli to bylo jméno nebo příjmení – nemluvě o tom, jestli to vůbec bylo jeho skutečné jméno.

„Dozvěděl jsem se, že vím všechno, co v téhle chvíli musím vědět, a že kromě toho neexistuje nic, co bych měl ještě vědět,“ odpověděl důrazně Schneider. Jeho protějšek se usmál tak složité stavbě věty, ale tentokrát zůstaly jeho oči ještě vážnější než předtím. Schneider až na několikrát opakované „ano“ a „ne“ a pár nakousnutých polovět, při nichž byl pokaždé přerušen, toho zrovna moc neřekl, ale pro tak zkušeného pozorovatele, jako byl Alexandr, se stal i tento telefonní rozhovor nepochybně zdrojem cenného poučení.

„Chápu vaše rozhořčení, pane doktore,“ ozval se za chvíli. „Ale věřte mi prosím, je to...“

„Já nejsem rozhořčený,“ přerušil ho Schneider. „Já jsem pořádně naštvaný! Nejsem zvyklý na to, aby mi někdo nasazoval náhubek.“

„Jste zahořklý,“ konstatoval Alexandr s chápavým přikývnutím. „Chápu to, pane doktore, ale prosím věřte mi, že...“

„O tom pochybuji,“ zareagoval Schneider, čím znovu Alexandra přerušil. Byl to aspoň malý triumf, i když velmi levný. Udeřil plochou dlaní vedle telefonu na psací stůl. Zvuk úderu zazněl v nočním tichu, které se mezitím rozhostilo i ve Schneiderově kanceláři jako výstřel z pistole, ale Alexandr ani nemrkl. „Ani trochu mi nevadí přijímat pokyny. Ale opravdu hodně mi vadí, když jsem nucen jít proti vlastnímu vnitřnímu přesvědčení.“

„Existuje také nějaké vnější?“ zeptal se s úsměvem Alexandr.

Schneider přešel tuto námitku mlčením. Neměl v úmyslu pouštět se do řečnických subtilností. „Říkejte si tomu svědomí, jestli chcete. Nebo Hippokratova přísaha. Vyjde to nastejno. Přísahal jsem, že budu lidi léčit, ne že jim budu ubližovat.“

Alexandrův úsměv se na okamžik beze stopy vytratil. Tahle chvíle však pominula příliš rychle na to, aby si tím mohl být Schneider jistý, ale třeba se mu teď poprvé podařilo narušit jeho dosud zdánlivě neotřesitelný klid.

„Dovolíte, abych vám připomněl, profesore,“ poznamenal nikoli bez určitého ostrého podtónu v hlase, „že jste přísahal sloužit Boží-

mu dílu – vyslechnout a poslouchat bez ptání, když to od vás budou vyžadovat vaši duchovní vůdcové?“

„Jinak byste tu už dávno nebyl,“ zavrčel Schneider. Složil tuto přísahu před lety, jako syn konzervativní křesťanské rodiny a máje na paměti výhody, které takové spojení přinášelo, ačkoli nosným motivem bylo i přesvědčení, že musí konat správnou věc. Platilo to ještě před třemi dny. Pak se dostavil tenhle šedovlasý stařec, aby mu připomněl jeho povinnost. Svým vystupováním mohl být tento muž stejně dobře z nějaké tajné služby – nebo z CIA.

Alexandr se mezitím stačil zase dokonale ovládnout. „Svému pacientovi zachráníte s nejvyšší pravděpodobností život,“ připomněl. „A mnoha dalším lidem nejspíš také.“

„Ach!“ Schneider rozhněvaně mávl rukou, ale pohyb správně neodhadl. Narazil dlaní na telefon a téměř ho shodil ze stolu. Bleskově po přístroji hmátl a zachytil ho, ale touto akcí samozřejmě připravil svá slova o patřičnou intonaci spravedlivého rozhořčení. Prostě a jednoduše působil jen komicky. Přesto pokračoval: „Ten chlap je naprosto zdravý! Měl neškodné zranění na rameni a pár pohmožděnin, to je všechno. Ani náznak ohrožení života. Vůbec nepatří do nemocnice, natož pak na jednotku intenzivní péče!“

„Posuzováno z lékařského hlediska pravděpodobně nikoli,“ uznal s úsměvem Alexandr, „ale existuje...“

„...více věcí mezi nebem a zemí, než se nám, nepoučeným jedincům, může zdát,“ dokončil Schneider úmyslně cynickým tónem.

„Tak nějak.“ Alexandr přikývl. „Já bych to vyjádřil jinak, ale takhle jdete přímo k jádru věci, ano.“

Schneider upřeně zíral na šedovlasého muže dlouhých pět vteřin téměř nenávidně, ale potom se ovládl a spolkl svůj hněv – ačkoli měl přitom pocit, že skutečně musí pozřít něco hmotného; jakousi ostnatou hořkou kouli, která mu způsobovala v ústech nepříjemnou pachut' a zanechávala po čase celou řadu malých krvácejících ran. A navíc ho tížila v žaludku jako kámen.

Přesto se vyťasil s dalším pokusem: „Není to tak, že bych vám chtěl úmyslně způsobovat potíže, monsignore.“ Použil toto slovo úmyslně a ostře přitom pohlédl Alexandrovi do očí. Protože – po třech dnech, k čertu! – pořád ještě nevěděl, s kým má vlastně tu čest,

vyhýbal se za běžných okolností tomuto přímému oslovení, pokud to bylo jen trochu možné. Když se k němu přece jen uchýlil, volil po-
každé nějaké jiné: velebnosti, excellence, otče..., ale muž reagoval
pořád stejně. Nedopřál Schneiderovi to potěšení, aby se prozradil.
Pobavené jiskření v jeho očích však Schneiderovi prozradilo něco
jiného – totiž že tenhle muž v žádném případě nemá pocit, že by prá-
vě *jemu* Schneider dělal nějaké potíže. „Bylo by pro mě mnohem
snazší vám pomoci, kdybych pochopil, o co tady vůbec jde.“

„To vám nemohu vysvětlit,“ odpověděl Alexandr. „Prosím,
snažte se mě správně pochopit. Není to tak, že bych nechtěl. Já prostě
nemohu. Ale ujišťuji vás, že jde o záležitost církevního významu. A
pravděpodobně s dalekosáhlými důsledky.“

Schneider přešel do útoku. „Velebnosti, promiňte, ale tohle je
nemocnice. Tady se staráme o tělesné, nikoli duchovní blaho lidí.“

„Jedno nezřídka nelze oddělit od druhého.“ Tentokrát to byl
Alexandr, který přerušil Schneidera, ale profesor jeho námitku neu-
znal.

„Možná. Ale odmítám ještě dlouho nečinně přihlížet tomu, jak
tomu muži způsobujete něco, s čím se možná už nikdy nevyrovná.
Vy mluvíte o jeho duchovním uzdravení? Uvědomujete si vůbec, co
tropíme s jeho duší?“

„Zcela přesně,“ odtušil Alexandr tak lhostejně, že Schneidera
zamrazilo. „A jestli chcete slyšet právě tohle, pak budu muset tuto
vinu vzít na sebe. Tady jde o mnohem více než blaho *jednoho* člově-
ka.“

Schneiderovi nebylo zcela jasné, o čím blahu Alexandr mluvil –
jestli o svém nebo o Brennerově. Ono to vlastně nebylo důležité.
„Odmítám podílet se na takové kalkulaci,“ namítl. „Jeden lidský ži-
vot proti stu? Obětujeme tisíc lidí, abychom jich zachránili milion?
Nebo milion kvůli deseti miliardám? Tak to hned shod’me vodíkovou
bombu na Dillí, abychom potlačili morovou epidemii, která tam prá-
vě zuří. Z dlouhodobého hlediska se tím počet obětí na životech
zmenší.“

Z Alexandrova pohledu bylo jasné, že se mu nechtělo pouštět se
do takové diskuse. Však to také nebylo poprvé, co ji spolu vedli. Je-
jich rozhovory se už tři dny točily v bludném kruhu.

Zazvonil telefon a vysvobodil Schneidera z rozpaků, že by musel něco říct a pravděpodobně by to byl ještě větší nesmysl. Zvedl sluchátko, chvíli poslouchal a potom se přeptal: „Jste si jistý? Stejný muž?“

Alexandr tázavě naklonil hlavu, ale Schneider předstíral, že si toho nevšiml. Neprokázal mu ani tu laskavost, že by stiskl tlačítko příposlechu. „Tak dobrá,“ ozval se za několik vteřin. „Nic nepodnikajte, ale zavolejte policii.“

„Počkejte,“ vyzval ho Alexandr.

„Okamžik.“ Schneider spustil ruku s telefonem, zakryl levou rukou mluvítko a záměrně nevrle pohlédl na Alexandra. „Ano?“

„Zase ten kněz?“ ujistil se Alexandr nezvykle věcným tónem.

„Každopádně tvrdí, že jím je,“ odpověděl Schneider. „Měla by se o to postarat policie.“

„Ne.“ Alexandr vstal a během tohoto krátkého pohybu se s ním odehrála podivuhodná změna. Najednou to už nebyl starý, pořád se laskavě usmívající muž. Svými pohyby i intonací vyzařoval autoritu. „Žádná policie. Postarám se o to.“ Nedal Schneiderovi možnost cokoliv namítnout a vzápětí vyšel rychlými kroky z kanceláře. Dveře za sebou nechal otevřené.

Schneider znovu přiložil sluchátko k uchu a současně vstal. „Tak dobře, žádnou policii,“ ujasnil. „Ale přijďte nahoru, na jednotku intenzivní péče. A... přiveďte s sebou ošetřovatele, který má pohotovostní službu.“

Ze zatuchlé, nasládle teplé dusné atmosféry horečnatého snu vklouzl do něčeho, o čem nevěděl, jestli to byl bdělý stav nebo jiná, snad ještě horší můra. Pocítil všudypřítomné teplo, pryskyřičnou vůni hořícího dřeva, jež z jakéhosi nepochopitelného důvodu, který ani on sám nechápal, nechtěla zapadnout do tohohle obrazu, a viděl tmavě rudý plápolavý svit. Možná to byla jenom asociace k vůni pochodně, ale třeba to bylo reálné. Ležel na zádech, a ačkoli byl příliš malátný, aby se chtěl pohybovat, měl pocit, že je spoután na rukou i chodidlech. Ale kdo by ho spoutal?

A proč?

Pokusil se otevřít oči. V první chvíli si myslel, že to nepůjde, ale potom mu bylo jasné, že se jeho víčka poslušně zvedla. Zrak mu moc nesloužil. Rudý třpyt, pronikající zavřenými víčky, nebyl ani teď o moc světlejší. Něco s jeho očima nebylo v pořádku – nebo ležel opravdu v téměř dokonale temné místnosti. Odněkud se ozývaly zvuky: sametově měkký šustot, látka, nejspíš kus oděvu, možná příkrývka klouzající po podlaze, hlasy rozmlouvající vzrušeným šepotem. Slovům nerozuměl. Bylo tu teplo.

Ačkoli všechno v tomto snu – a určitě to byl sen, protože za temnotou, jež pohltila jeho vzpomínky, cíhalo ještě něco jiného, cosi šeredného a strašlivě zlého, na co si pravděpodobně nevzpomínal jen proto, že to nechtěl – ačkoli tedy všechno v tomto snu bylo takového rázu, aby ho to děsilo, naplňoval ho zároveň pocitem bezpečné ochrany a tepla, snad proto, že se sebou přinášel nejstarší ze všech vzpomínek – rudé a teplé bezpečí, v němž se spojují uklidňující zvuky a ochrana bezpečného objetí.

Ale tento pocit mohl být klamavý. Pořád tu ještě za jeho vzpomínkou bylo temné Něco, jež se postupně zhmotňovalo, ale dosud nenabylo žádného tvaru. Něco se stalo. Někdo mu něco udělal.

Už jenom tento poznatek – ačkoli se proti němu pokoušel ze všech sil bránit – stačil k tomu, aby sklouzl kousek dál za hraniční linii mezi spánkem a bděním. Bezpečí a teplo ustoupily jako vlny teplého příboje a pláž, která se na jejich místě objevila, byla plná ostrých kamenů a střepů. Ruce a nohy ho bolely, nejprve mírně, potom stále silněji a nakonec nesnesitelně. Zároveň slyšel stále zřetelněji hlasy. Ted' už rozuměl i jednotlivým slovům...

„Dříve či později to musíte tak jako tak udělat. Nemůžeme ho tady držet věčně.“

„Ale je to na jeho vlastní ochranu!“

„Ochranu? Před čím? To je směšné!“

„Možná před sebou samotným.“

... ale nedávala žádný smysl. Přesto v nich bylo něco hrozivého. Obsahovala pravdu, které ještě nerozuměl, ale jejíž význam už začínal tušit. Ne, co se stalo – nebo co se mohlo stát –, ale co to znamenalo. Třeba nebyla temnota v jeho vzpomínce něčím, co se stalo, nýbrž čímśi, co ještě nastane.

„Už se probral. Dávejte pozor, co říkáte.“

Smýkavý zvuk byl stále hlasitější. Přibližovaly se k němu kroky a pak se objevila jakási postava v narudlém příšeří, jež vyplňovalo jeho svět. Zpočátku pocítil ulehčení, když rozpoznal její obličej jako tvář přítele. Ale potom se podíval znovu, a když spatřil výraz v očích neznámé bytosti a dostavilo se pochopení toho, co tento pohled znamená, začal křičet...

Už přestali přivážet mrtvé, ale nic se tím nezlepšilo. Poslední nákladák přijel před hodinou, možná už před půldruhou hodinou – ačkoli neminula minuta, kdy by se aspoň jednou nepodíval na hodinky, ztratil zároveň veškeré ponětí o čase. Zdálo se, že jeho subjektivní cit pro plynoucí čas se nějak rozštěpil: na jedné straně počítal vteřiny do konce své strážní služby, ale současně nedokázal popsat, co se stalo před půlhodinou nebo deseti minutami. Noční můra začala před dvěma dny a od té doby Weichsler Poznal všechny možné a představitelné tváře a odstíny hrůzy a zoufalství – i celou řadu takových, které si dosud vůbec nedokázal představit.

Přitom Weichslera nebylo možné podezírat z toho, že by to byl nějaký měkota. Nikdo, kdo sloužil ve zvláštní jednotce, do níž patřil Weichsler a jeho kamarádi, nebyl bačkora, a on na to byl dokonce pyšný – až do osudové chvíle před dvěma dny, kdy seskočil z korby nákladáku a spatřil, co je očekávalo ve skutečnosti. Od té doby se toho spousta změnila. Nejen Weichslerův postoj k umírání a smrti, nýbrž i názor na život.

Nejhorší nebyl ani tak pohled na mrtvé. Na ten si už opravdu zvykl, a to už před lety. Nejhorší byly pytle. Byly to černé pytle opatřené umělohmotným zipem, pytle z materiálu, který byl vysloveně nepříjemný na dotek a pořád vypadal, jako by byl silně navlhhlý. A vydával zvuky. O ty šlo především.

Weichsler si roztřesenýma rukama zapálil cigaretu – bylo to sice zakázáno, ale na to všichni zvyšoka kašlali – a vdechl dým tak hluboko do plic, až se mu zatočila hlava. Kouř byl příliš horký a zanechával mu na jazyku hnilobnou pachut'. Weichsler se zhnuseně ušklíbl, ale odolal pokušení odhodit cigaretu na zem a zašlápnout ji.

Cigareta za to nemohla. Všechno, co si za poslední dva dny dopřál, chutnalo nějak hnilobně.

Znovu se podíval na hodinky. Od chvíle, kdy to udělal naposledy, uplynulo půldruhé minuty – byly tři minuty po čtvrté. Ještě dvě hodiny, než bude vystřídán. Tři hodiny do východu slunce. Weichsler se neubránil další zkroušené grimase. Nejspíš ani dnes nebude moci spát.

Něco za ním zachrastilo. Ve skutečnosti *zachrastit* nebylo to správné slovo. Byl to spíše zvuk, který vydává tenká hliníková fólie, když se mačká v ruce – nebo černý pytel na mrtvolu, v němž se něco pohnulo...

Weichsler potlačil instinktivní škubnutí tělem, ale nedokázal zabránit tomu, aby jeho ruka sevřela pevněji hlaveň samopalů, zatímco se úmyslně pomalu otáčel. Část jeho vědomí naprosto neomylně věděla, že i tyhle zvuky se dají vysvětlit, ale v hlavě mu zněl ještě jiný hlas, nepřístupný racionálním argumentům – a právě *tenhle* hlas mu říkal něco úplně jiného.

Šelest utichl. Možná tu byl, třeba taky ne – to nehrálo žádnou roli. Na okamžik viděl všude míhající se stíny, zdrhovadla, která se zevnitř otvírala, zkroucené ruce s modrošedou vyschlou kůží, jež se trhavými úsečnými pohyby propracovávaly z černých umělohmotných pytlů ven a...

„Konec!“

Jeho vlastní hlas mu připadal cizí a ozvěna, kterou vyvolal ve velké, spoře osvětlené tělocvičně, působila podivně hrozivým dojmem; jako by to nebyla jeho slova, která se mu vracela, nýbrž jako by... přinášela cosi s sebou. Přesto se uklidnil. Byl už dost dlouho zvyklý poslouchat rozkazy – dokonce i tehdy, když je vydal on sám.

Weichsler si dopřál další potažení z cigarety, vyfoukl hnilobně páchnoucí kouř tak daleko od sebe, jak to jen dokázal, a nakonec cigaretu přece jen zašlápl. Potom vykročil pomalou chůzí mezi dokonale rovnými řadami rozestavěných polních lůžek. Byla to spousta polních lůžek ve velmi mnoha řadách. Weichsler nevěděl, kolik jich přesně bylo: První den je spočítal, to jich bylo tři sta, ale potom s tím přestal. Teď jich už bylo asi pět set, snad i víc – to nebylo důležité. Každopádně jich ale bylo přespříliš.

Znovu uslyšel nějaký zvuk, ale tentokrát to nebyl výplod fantazie v podobě škrábání přízračné ruky, která se pokoušela vysvobodit ze svého umělohmotného zámotku, nýbrž zvuk, jehož se obával snad ještě více. Venku předjel nákladní automobil, otevřely se dveře a pak se ozval nezaměnitelný rachot, s nímž se vyklápěla korba. Oddechl si předčasně. Ještě to neskončilo. Přivezli další mrtvé. Weichsler se znovu zašklebil, na místě se otočil a vykročil ke dveřím.

Jen co se pohnul z místa, dveře se zvenčí otevřely a na chvíli ho oslepilo pronikavě bílé světlo. Reflektory nákladáku byly namířeny přímo na dveře. Weichsler zrychlil, došel ke dveřím a otočil vypínačem. Vzápětí se obrátil ke stínu, který se objevil ve světle zalitých veřejích.

Voják v něm byl zřejmě silnější než dokonale nejistý člověk, protože nejprve poznal hodnostní odznak a teprve potom tvář svého protějšku. Nadporučík Nehrig. Zrovna on. Ze všech důstojníků jednotky měl Weichsler nejméně rád právě jeho. A jejich setkání samozřejmě nemohl nijak vylepšit fakt, že tento pocit nesympatie byl oboustranný.

Nehrig zřejmě potřeboval chvíli, aby se zorientoval, protože nejprve zmateně zamžoural do bílého neonového světla, které se po jednotlivých řadách rozsvěcovalo na stropě tělocvičny. Potom kývl na Weichslera, nedbale zasalutoval a druhou polovinou téhož pohybu pokynul někomu venku na školním dvoře. Teprve potom vstoupil konečně dovnitř.

„Á, poručík Weichsler. Všechno v pořádku?“

Co by asi tak nemělo být v pořádku? pomyslel si Weichsler mrzutě. *Myslíš si snad, že vstanou a utečou odtud, když se nebudu dívat?* Samozřejmě to nevyslovil nahlas – v podstatě ani ne tak z respektu ze svého nadřízeného, ale spíše proto, že tahle myšlenka se v něm čehosi dotkla a probudila k životu něco, co by ho nevýslovně vyděsilo, kdyby se dopustil té chyby, že by to vyslovil nahlas. Proto přikývl jen stejně úsečně jako právě teď Nehrig a odpověděl: „Hlásím, že je všechno v pořádku, pane nadporučíku.“

Vypadalo to, že z jakéhosi důvodu toto formální hlášení Nehriga nevýslovně překvapilo. Krátce zíral na Weichslera téměř konsterno-

vaně a pak se dopustil něčeho, co u něho bylo nesmírně vzácné. Usmál se.

„Oukej, nechme formality stranou,“ vyzval ho. „Tak bylo tady něco?“

„Ne.“ Weichsler zavrtěl hlavou. „Všechno v klidu.“

„A předpokládám, že vražedná nuda,“ dodal Nehrig. „Přineseme vám ještě pár hostů. Máte přece volná lůžka, ne?“

„Dvě nebo tři.“ Weichsler mávl rukou zpět přes rameno. „V poslední řadě.“

„To stačí.“ Nehrig zopakoval své gesto směrem ven. „Přineste je sem.“

Weichsler ustoupil o krok stranou, aby uvolnil místo dvěma vojákům, kteří plnili Nehrigův rozkaz a přivlekli další černý umělohmotný pytel. Za nimi následovali další dva muži, kteří nesli viditelně velmi lehký pytel; buď je to velmi štíhlá žena, napadlo Weichslera, nebo dítě.

„Úplně dozadu,“ upřesnil Nehrig. „Poslední řada.“

Zatímco čtyři vojáci přenášeli svůj strašlivý náklad, Nehrig několik vteřin civěl se sraštělým čelem na místo vedle dveří, kde několik posledních hodin stál Weichsler a hlídal jemu blíže neznámý počet nebožtíků. Na zeleně natřené betonové podlaze se povalovalo asi patnáct zašlápnutých cigaretových oharků. Weichsler si pomyslel, že nejspíš hledá v duchu odpovídající formulaci, aby ho pokáral za tento přestupek proti služebním předpisům.

Weichsler však během krátké doby zažil druhé překvapení: Nehrig se na něho neobořil, ale znenadání sám vyndal z kapsy krabičku cigaret West a nabídl mu. Weichslera to natolik zaskočilo, že si bezmyšlenkovitě posloužil a trochu se předklonil, když mu Nehrig nabídl oheň. Jeho samopal narazil s tichým zarachocením na zárubeň. Nehrig se automaticky podíval po směru zvuku a nesouhlasně sraštil čelo. Weichslerova zbraň visela poručíkovi po ruce u boku, místo aby ji měl přehozenou přes rameno. Nezmínil se však o tom ani slovem. Weichsler si přehodil zbraň přes rameno pohybem, který byl přece jen nepatrně rychlejší než obvykle. Nehrig si mezitím sám připálil a s viditelným požitkem vdechl dým do plic. Weichsler pocítil,

jak v něm naprosto absurdně vzkypěla závist. Jeho cigareta chutnala pořád ještě podivně zatuchle.

„Odkdy jste tady?“ zeptal se Nehrig. Nepohlédl přitom na Weichslera, ale zdánlivě soustředěně sledoval čtyři vojáky, kteří přenášeli dva pytle s mrtvolami na druhý konec tělocvičny.

„Dnes v noci?“ Weichsler se úplně zbytečně podíval na hodinky. „Od půlnoci.“

„Hodina duchů, co?“ Nehrig se zašklebil. Weichslerovi nepřidala jeho poznámka ani trochu směšná a nejspíš to na něm bylo také vidět, protože Nehrigův úšklebek naráz zmizel, když se k němu obrátil. „Podělaná práce, co?“

„Ujde to,“ odpověděl vyhýbavě Weichsler.

„Venku je to horší,“ přitakal mu Nehrig, a ačkoli Weichsler souhlasně přikývl, dobře věděl, že to tak nebylo. Před dvěma dny byl rád, že byl odvelen právě sem na stráž než k nějaké z mnoha jednotek, které hledaly v okolních vesnicích mrtvolu. Mezitím však uplynulo hodně času. Času k přemýšlení, času, který strávil společně s těmito mlčenlivými nebožtíky v tělocvičně nebo společně se svými nočními můrami ve třídě, která byla předělána na hromadnou ložnici. Rozhodně to bylo příliš mnoho času. Byl to nejspíš strašlivý úkol, pročesávat okolní vesnice dům za domem, poschodí za poschodím a místnost za místností a pátrat po dalších nebožtících. Ale muži tam venku měli aspoň co dělat a Weichsler dospěl do stadia, kdy mu všechno připadalo lepší, než postávat v téhle studené tělocvičně a jejím věčném průvanu a čekat na to, až se rozední. Mrtví nebyli němí. Vydávali zvuky, a kdyby tu strávil ještě den nebo dva, pravděpodobně by začal slyšet jejich hlasy.

„Tihle dva byli poslední,“ poznamenal Nehrig za chvíli. „Nevěřím, že ještě někoho najdeme. Zaplaťpánbůh tenhle sajrajt nepůsobí moc dlouho.“

„Kolik jich je?“ zeptal se Weichsler a skoro se vyděsil. *Proč se na něco takového ptá? Vždyť to nechtěl vědět!* Přesto přikývl, když si Nehrig vyndal cigaretu z koutku úst a tázavě se na něho podíval.

„Celkem? Tisíc dvě stě sedmnáct – i s těmi dvěma tady.“

„Dobrý Bože!“ zašeptal Weichsler. Věděl, že skutečná čísla se liší od těch, která zveřejnily sdělovací prostředky, ale *tohle...*

„Je to pořádná porce, že?“ Nehrig vyšpulil rty a dodal náhle zcela změněným tvrdým tónem: „A přesto je to ještě o jednoho méně. Pořád ještě nedostali tu svinu. Bud' ho to rozložilo na atomy nebo je ještě naživu.“

Weichslerovi se nelíbila intonace Nehrigova hlasu. Přitom by mu měl dokonale rozumět, vždyť mluvili o muži, odpovědném za smrt tisíce dvou set mužů, žen a dětí. Ale během posledních dvou dnů byl smrti prostě příliš blízko, aby to ještě takhle pociťoval.

„Však oni ho vypátrají,“ odpověděl. „Pokud je ještě naživu, najdou ho. Nikdo nemůže provést něco takového a myslet si, že mu to projde.“

Nehrig si odfrkl. „Čerta starýho najdou! Oficiálně to celé byla nehoda, to jste už zapomněl? Původce je mrtev, Američané se zahabili do mlčení, vláda vyplatí pozůstalým velkorysě odškodné a pár papalášů v Bonnu si přijdou na velkorysou kompenzaci za to, že položí pro veřejnost hlavu na špalek. Tak to chodí.“

Weichsler mu neodporoval – Bůh ví, že neměl chuť pouštět se s Nehrigem zrovna do politické diskuse, a už vůbec ne, pokud probíhala na úrovni hospodských keců –, ale pochyboval, že to tak opravdu proběhne. To, co řekl o teroristovi Salidovi, platilo pro celou tuhle zatracenou událost: Nikdo nemůže provést něco takového a myslet si, že mu to projde. Ani Američané. A žádná zatracená vláda na světě.

Vojáci složili svůj náklad a vrátili se. Pohybovali se velmi rychle a mlčky, ale když se jim Weichsler podíval do obličeje, spatřil ve všech čtyřech tvářích stejný výraz: jakousi otupělou zahořklost, která v něm na chvíli vyvolala pochybnost, jestli právě on dostal skutečně tak těžkou práci. Ale taková otázka byla zřejmě zbytečná: Každá práce byl rázem těžší, když se musela právě teď vykonat.

Vojáci nepronesli ani slovo, jenom se tázavě podívali na Nehriga. Ten je rovněž beze slov vyprovodil jediným gestem ven a vojáci odešli. Weichsler se za nimi díval, dokud nezmizeli ve stříbrošedé směsici tmy a deště za dveřmi. Kromě zoufalého výrazu měli tihle čtyři muži ještě něco společného: všichni byli ještě velmi mladí. Weichsler odhadoval, že nikomu z nich nebylo víc než dvacet. Pravděpodobně branci. Sám sebe se ptal, jestli to, co tady prožili, ještě

někdy dokáží zase zapomenout. Ale ani tato otázka neměla přirozeně žádnou akademickou hodnotu. Správná otázka totiž zněla, jestli na to někdy on sám dokáže zase zapomenout, a odpověď byla v tomto případě naprosto jednoznačná. *Ne*.

Po několika vteřinách si uvědomil, že Nehrig se vůbec nechystá k odchodu. Pohodlně se opřel o stěnu vedle dveří a žmoulal cigaretu. V bílém neonovém světle, které nevrhalo téměř žádný stín, vypadal jeho obličej trochu strašidelně. Měl nepřirozeně sinalou pokožku a podle toho, z jakého úhlu se na ni člověk podíval, se zdánlivě modrozeleně třpytila. To jediné, co neodpovídalo tomuhle mrtvolnému vzhledu, byly oči. Jejich pohled téměř bez přestání bloudil tělocvičnou, chvíli utkvěl tady, potom zase na okamžik jinde, zkoumavě přejížděl to i ono, jako by hledal něco určitého... nebo se snad něčeho obával?

Weichsler tuhle myšlenku rázně zaplašil. Nehrig byl unaven, tělesně vyčerpán a ve svém nitru stejně vyřízen jako on a všichni ostatní tady a to bylo všechno. I tohle samo o sobě už bylo dost zlé.

„Je to tu pěkně strašidelný, co?“ ozval se nečekaně Nehrig. Nervózně se uchechtl, zabafal z cigarety a odstoupil od stěny. „Tady by snad člověk začal vidět přízraky.“

Weichsler chvíli vážně přemýšlel, kam Nehrig touhle otázkou směřuje. Nejspíš nikam. Na druhé straně...

„Ne,“ odpověděl. „Tady dává jaksepatří zabrat jen nuda. A zima.“

„Ano, je to tu trochu jako v chladírně,“ potvrdil Nehrig. „Ale musí to tak být. Když pustíme topení, začnou naši přátelé tady ve svých umělohmotných kombinézách pěkně páchnout. To by se vám určitě zamlouvalo ještě míň.“

Weichsler na poslední chvíli spolkl ostrou odpověď, která se mu už drala na jazyk. Neúcta, s níž Nehrig mluvil o mrtvých, ho pobuřovala, protože byla strašně banální a zhola zbytečná.

Ale o tomhle se nakonec nezmínil ani slůvkem, jenom se zeptal: „Proč je neodvezou pryč?“ To byla otázka, kterou si beztak kladl celé poslední dva dny.

„Odkdy se voják ptá na smysl rozkazů?“ zareagoval Nehrig místo odpovědi. Přitom se zašklebil, ale úšklebek moc přátelský nebyl.

Však také za okamžik pohasl a Nehrig pokračoval: „Všechno je už zorganizováno. Zítra večer začíná odvoz. A do té doby dávejte bedlivý pozor na to, aby nikdo z nich nevstal a neutekl, ano?“

Weichsler zůstal i nadále velmi vážný. Nehrigova poznámka ho ani v nejmenším nepobavila, nýbrž poskytla drtivému strachu v jeho myšlenkách další živnou půdu. „Co tím sledujete?“ zeptal se přímo. Zvuky. Byly tady ty zvuky, neustálé šustění a šeleštění, jako by se v černých umělohmotných pytlích něco pohybovalo, jako by v nich bez přestání cosi lezlo. Vysvětlili mu, proč to tak bylo. Nebožtíci nejsou tiší. V mrtvém těle dochází k hnilobným a kvasným procesům. Mohou se nadýmat a škytat a občas se opravdu pohybovali, i po několika dnech. Ale to bylo vědecké vysvětlení, které mu teď zrovna moc nepomohlo. Byly tady zvuky a jsou tu pořád, i teď, v téhle chvíli, i když momentálně nejsou slyšet.

„Cože?“ Nehrig se na něho podíval s nepříliš přesvědčivě předstíraným nepochopením.

„Obáváte se, že by se to mohlo opravdu stát?“ zeptal se Weichsler. „Myslím tím, že by vstali a utekli?“

Nehrig na něho další chvíli civěl, tentokrát s nepředstíraným překvapením. Potom se rozesmál. Po krátkém zaváhání se Weichsler přidal k jeho smíchu, ale mělo to zhruba kvalitu písně, kterou si nahlas pískáte, když jdete v noci na hřbitov. Také jim to dlouho nevydrželo.

„Né, vážně,“ prohodil Nehrig. „Dávejte pozor. Už před hodinou chytili docela blízko dva reportéry, kteří se nějakým podfukem dostali přes zábrany. Mějte tedy oči otevřené – a hlaste cokoli neobvyklého.“

Jestli se našlo něco, co bylo tady a teď vysloveně zbytečné, pomyslel si Weichsler, pak to byla tahle poznámka. Beztak dostal rozkaz, aby se každých třicet minut hlásil na velitelském stanovišti – rozkládalo se padesát metrů odtud na druhé straně školního dvora –, a on ho úzkostlivě přesně plnil.

„A co mám dělat, když se tady objeví nějaký... novinář?“ zeptal se důrazně. „Zastřelit ho?“

„Mějte jenom oči dokořán,“ odpověděl Nehrig. „To je všechno. Dobrou noc.“

Zašlápl cigaretový oharek podpatkem a odešel. Weichsler za ním zavřel dveře, ale ne úplně. Úzkou škvírou, která mu na obličej i levém oku zanechávala stejně úzkou, ale velmi nepříjemnou stopu ledového chladu, přihlížel, jak přikrčený Nehrig běžel deštěm a pak nastoupil do jednoho ze dvou nákladních automobilů, které pořád ještě stály s běžícím motorem před tělocvičnou.

Ten pohled v sobě skrýval cosi bizarního. Těžké stroje a svět, jímž se pohybovaly, se najednou jaksi divně k sobě nehodily. Celý okolní vesmír pohasl. Byla to nejtemnější noční hodina a temnota zakryla pozemek bývalé základní školy jako neprodyšný příkrov. Pršelo tak hustě, že v něm zmizela i rozsvícená okna protější školní budovy. Jediné světlo přicházelo od reflektorů obou nákladňáků, které začaly pomalu couvat, aby se otočily na co nejmenším místě – ačkoli na školním dvoře bylo místa opravdu požehnaně. Svými masivními tvary, mohutnými pneumatikami a zamlženými obdélníkovými skly vypadaly jako podivná ocelová zvířata, a navíc působily prastarým dojmem, jako poslední zástupci jakéhosi dávno vyhynulého živočišného druhu. Jejich vzhled v sobě tajil něco definitivního. Jakmile oba automobily zmizely v rozevlátém dešťovém závoji, zdálo se, že se zároveň za nimi zavřela i časová brána.

Byla to ztřeštěnost. A přesto nebylo na téhle myšlence nic komického, nebo dokonce směšného – ba právě naopak. Děsila ho silněji a hlouběji, než si byl sám sobě ochoten přiznat; jako by se ve svém nitru dotkl jakési utajené pravdy, o jejíž existenci dosud neměl sebemenší tušení.

Už chtěl tuhle myšlenku zahnat a právě se otáčel od dveří, když tu měl pocit, že se venku něco pohnulo. Nebyl si tím zcela jistý – stalo se to moc rychle a výhled byl příliš mizerný na to, aby vůbec něco mohl bezpečně rozpoznat –, ale na okamžik měl dojem, že uprostřed stříbrného dešťového závoje spatřil jakousi... *postavu*. Prostě tam jen tak stála, vysoký štíhlý obrys v nějakém podivném hávu, a hleděla na něho. Potom zamrkal, a když zase otevřel oči, přízrak zmizel.

Ne, pomyslel si Weichsler. Nikdo by nebyl tak šílený, aby v takovém počasí tam venku postával a civěl na něho – ani reportér v

honbě za opravdovým bestselerem. Pomalu začíná vidět strašidla – žádný div po dvou posledních nocích.

Weichsler pochopil, že by si takto mohl přivodit nejnesmyslnější omrzliny na světě, důkladně zavřel dveře a otočil se. Měl celý obličej ztuhlý a levé oko mu silně slzelo. Natáhl ruku k vypínači, ale zase ji stáhl, aniž se ho dotkl. Na dobu od půlnoci až do Nehrigova příchodu mu stačilo nouzové osvětlení, ale dvě zbývající hodiny nechá svítit zářivky, i když bílé neonové světlo mu za normálních okolností vadilo.

Weichsler sáhl do kapsy, vyndal předposlední cigaretu a připálil si. Dým chutnal ještě hůře než předtím, ale i tak ho vdechl hluboko do plic.

A pak znenadání naprosto jistě věděl, co znamenal výraz v Nehrigově tváři. Pokládal ho za projev únavy, ale pochopil, že to bylo něco jiného. Byl to strach.

Probudil se s tíživým pocitem zapomenuté, ale ještě nezpracované noční můry a s intenzivním pocitem, že je něco najednou jinak. Další okamžik potřeboval Brenner na to, aby pochopil, co to bylo: vrátil se mu zrak.

Nijak zvlášť dobře ani přehnaně moc, ale *viděl* – a to byla novinka, která mu rázem dala zapomenout na bolestné dozívání noční můry, naprosto zmateného příběhu, který měl něco společného s nějakou dívkou, ale také s ohněm, šeptajícími hlasy a obličejem jakéhosi vousatého muže. Brenner se trochu nadzvedl z polštáře, ale právě včas si vzpomněl, že jakýkoli prudký pohyb ihned přiměje jeho elektronické hlídací psy k tomu, aby hlasitě zavyli. Rozhlédl se tak široce rozevřenýma očima, že pravděpodobně vypadal jako naprostý zoufalec – kdyby tu ovšem byl někdo, kdo by ho mohl vidět.

Nikdo tu nebyl. Jako většinou, když se probudil, byl sám. Ale ještě něco se změnilo – samotou a ticho už najednou nepociťoval jako hrozbu, kupodivu se cítil bezpečněji, i když to byl velmi zvláštní pocit bezpečí. Bylo to bezpečí zajatce. To, co pociťoval, byl pocit ulehčení trestance z minulých staletí, pro něhož byla samota jedinou obranou před jeho žalárníky, kteří za ním přicházivali jenom proto, aby ho mučili.

Brenner se velmi opatrně posadil – naučil se pohybovat tak, aby přístroje kolem jeho postele nezačaly hned vyvádět – a pokoušel se potlačit takový zvláštní pocit, který v něm však naopak stále sílil. Byl to naprosto absurdní pocit, kdyby ovšem zároveň nevyvolával strach. Všechny tyhle přístroje a aparatury, celý rozsáhlý nemocniční aparát se svými stroji, operačními sály, rentgenovými přístroji, počítači a kontrolními aparaturami a všichni lékaři, ošetřovatelé a sestry tu byli koneckonců z jediného důvodu, totiž aby ho chránili, a přesto mu připadalo, že je ohrožen a spoután.

Mělo to snad něco společného s jeho snem? Pokoušel se na něj přesněji rozpomenout, ale jako většinou, když se probudil s bušícím srdcem a pachutí v ústech, se mu to nepodařilo. Navodil sice jednotlivé obrazy, ale ty se prostě a jednoduše nedaly spojit do nějakého smysplupného děje.

Možná proto, že žádný takový děj neexistoval, napadlo ho. Zřejmě – v podstatě každou noc – fantazíroval o nějakých šílenostech a něco z nich si s sebou přinesl do světa bdění. Jeho tělu se přes veškerou námahu zřejmě nepodařilo nechat ho na holičkách, a tak se to teď, zřejmě už v součinnosti s podvědomím, pokoušelo napravit. Nebylo na tom nic složitého.

Nevýslovně opatrně se dále narovnával, až se mu podařilo opřít se o lokty a vidět trochu větší část svého pokoje. Pořád tu ještě byl šedivý opar, ale už se přece jen prosvětлил. Brenner teď opravdu na vlastní oči rozpoznal levný stůl a tři umělohmotné židle na druhé straně pokoje a nad nimi černý obdélník. Bylo to zatemněné okno. Vedle okna se nacházela trochu menší, rozplizlá a viditelně světlejší skvrna – pravděpodobně obraz, jedna z oněch levných reprodukcí, které byly v nemocničních pokojích druhé třídy naprosto běžné. Ale bylo tu ještě něco.

Brenner střemhlav padl do víru vzájemně protikladných emocí a myšlenek. Pocit, že je tady – *uvězněný* –, tady pořád ještě byl, ale pociťoval i jisté ulehčení, jež hraničilo s euforií, a téměř hysterický požitek z věcí, které v posledních třiceti letech svého života pokládal za samozřejmé. Cítil své tělo tak intenzivně jako nikdy předtím, každý jednotlivý centimetr čtvereční své pokožky, každý vlas, každou jehlu, která v něm vězela, každý obvaz a každou elektrodu, jež na

něm byla tak či onak upevněna – a poprvé teď vlastně cítil, kolik zdrojů rozdílně intenzivních bolestí měl v sobě a na sobě. Ale i tahle bolest byla zároveň téměř blažená, protože tady prostě *byla* a už jenom to samo o sobě bylo důležité. Bolest byla něco zlého, ale necítit *nic* bylo horší. A současně viděl věci, které by před třemi dny nevzal na vědomí ani tehdy, kdyby na ně narazil nosem. Viděl každý sebe-menší prášek na nočním stolku, mikroskopicky jemné škrábance na pochromované kostře lůžka, každíčké jednotlivé vlákno v bělostných obvazech, které mu obepínaly ruce.

Kdyby byl v trochu méně euforické náladě, nejspíš by pochopil, že byl pořád ještě téměř slepý. Část vesmíru, kterou viděl, měřila snad pět metrů, ale to bylo pořád o čtyři metry víc než před pár hodinami. Lékař měl pravdu. Zrak se mu vracel.

Velmi opatrně otočil hlavu a podíval se doprava. Tímto směrem končil jeho svět stejně jako předtím zhruba po metru, ale teď se už neztrácel v šedé mlze, v níž plavalo pár světél a několik rozplzlých obrysů, nýbrž končil stěnou pokrytou bílou zdrsňenou tapetou, před kterou stál pochromovaný vozík s přístroji.

Při tomto pohledu vystřízlivěl. Technické zázemí, které ho střežilo, nebylo ani zdaleka tak rozsáhlé, jak očekával. Na vozíku stály tři přístroje o velikosti krabice na boty, které byly vzájemně propojeny jedním kabelem a dvěma či třemi s ním. Jeden přístroj už vypadal trochu opotřebovaně. Brennera to až trochu zklamalo. Po všem, co prodělal, by si vlastně zaslouhoval trochu víc technologie. Ale co vlastně mohl čekat, pomyslel si jízlivě. Vždyť byl jen pacientem na pokladnu.

Dodal si odvahy a vysoukal se trochu výše. Jedna z pochromovaných krabic na to zareagovala rozzlobeným pískáním a dva nebo tři červené digitální displeje začaly hekticky blikat, ale obávaný poplach se pořád ještě nedostavoval. Buď ty krámy nefungovaly nebo si toho v posledních dnech příliš mnoho namlouval, nejen spoustu fantastické aparatury vedle své postele, která ve skutečnosti vůbec neexistovala. Pomalu si přitáhl nohy k tělu, konečně se úplně posadil a pokusil se také zvednout paže. Nezpůsobil tím sice žádný alarm, ale přesto to nešlo. Levé rameno ho ukrutně bolelo a ve hřbetu pravé ruky měl zapíchnutou jehlu, která z každého pokusu o pohyb touto

rukou dělala dobrodružství, jež mu vhnělo slzy do očí. Ještě nikdy v životě nemusel snášet bolesti.

Přesto teď zaťal zuby, ignoroval bušení a pálení v levém rameni a pokusil se vytáhnout jehlu z ruky. Zůstalo jen u pokusu. Bolest vystřelila tak silně, že člověk ani nemusel být takový zbabělec jako on, aby se před ní schoulil do klubička.

Nechal tedy jehlu tam, kde byla, vytáhl ale po chvilce uvažování umělohmotnou hadičku, k níž byla připevněna. Z hadičky začala pozvolna vykapávat jakási bezbarvá kapalina, zanechávající na prostěradle tmavé skvrny. Brenner to chvíli sledoval a potom z jakési absurdní potřeby pořádku hadičku zauzloval, takže kapání ustalo. Rychlý pohled na vozík s přístroji mu prozradil, že digitální čísla se mezitím před elektronickou variantou záchvatu zuřivosti zastavila, ale očekávaný alarm se pořád nedostavoval. Možná že v téže chvíli zazněl kdesi v pohotovostní místnosti na druhé straně chodby, ale nikdo nepřicházel.

Brenner opatrně odhodil pokrývku stranou, spustil nohy z postele a neubránil se křečovitě grimase, když se dotkl nahými chodidly ledové podlahy z PVC. Ucítil v prstech křeč, takže chodidla nadzvedl a dotýkal se podlahy jenom patami. Ještě pár vteřin počkal a potom levou rukou neobratně uvolnil dvě elektrody, které měl připevněné náplastí na srdci a pravém spánku. Teď už se každopádně musel ozvat nouzový signál, ale pochromované krabice vedle jeho postele pořád nijak nereagovaly. To tedy byl opravdu technický výkřik!

Trochu se mu zatočila hlava, ale kdo by necítil závrať, kdyby ležel tři dny nehybně v posteli a potom se zničehonic posadil? Brenner se dvakrát zhluboka nadechl a vydechl, pak statečně spustil obě chodidla na ledovou podlahu a přenesl na ně váhu.

Kdo by mohl tvrdit, že se už nevyskytují žádné zázraky? Nejen že se dokázal vlastní silou postavit, ale nevrátily se mu ani křeče do prstů u nohou a cítil se dokonce dostatečně silný na expedici, na kterou se také okamžitě vydal. Výsledek byl ohromující – dokázal se dostat nejen k oknu, ale nebyl potom ani trochu unavený, ba naopak cítil se ještě silnější než předtím. Jeho tělo mu najednou připadalo jako stroj, který zatím běžel jenom na volnoběh, ale stačilo jen zařadit rychlost a stroj spolehlivě zabral. Napadlo ho, že je tu třeba na

nesprávném místě. Místo do nemocnice by měl jít spíše do autoopravny, aby mu tam zvýšili otáčky.

Myšlení mu ještě pořád fungovalo podivně schizofrenním způsobem. Stále převažovala pošetilost pramenící z hysterie, ale pod ní se nacházely i další, mnohem vážnější úrovně; bylo to stejné, jako by slyšel rozmanité hlasy rozmlouvající nejrůznějšími intonacemi a o naprosto odlišných věcech – a některé z těchto rozhovorů nebyly nijak zvlášť příjemné.

Byl tu hlas, který mu vysvětloval, že myslí jen na hlouposti a že by bylo ze všeho nejlepší, kdyby si ještě způsobil pár šrámů a prodloužil si tak pobyt v nemocnici. Jiný hlas zase úporně trval na tom, že vůbec není v nemocnici, nýbrž v *zajetí*; přirozeně mu neprozradil, kde a kdo ho zajal. Nemluvě o tom proč.

Brenner se křečovitě ušklíbl, vyzval zmatený chór ve své hlavě, aby laskavě držel klapačku, a znovu se soustředil na okno. Bylo zakryté černou roletou, která tam zřejmě byla připevněna nedávno a dost narychlo; i byla to levná papírová žaluzie, která se dala vytáhnout prostou šňůrkou. Brenner se o to pokusil, ale ukázalo se, že jen jednou rukou to nebude vůbec jednoduché. Roleta se zpříčila a musel dvakrát začínat od začátku, než ji dostal tak vysoko, aby se v předklonu mohl podívat z okna.

To, co spatřil, ho zklamalo. V podstatě totiž neviděl nic – venku pořád ještě panovalo zimní příšeří, v němž by ani zdravé oči nerozpoznaly nic víc než stíny a kompaktní obrysy. Rozpoznal alespoň rozdíl mezi nebem a zemí, protože příšeří nad ním nebylo ani zdaleka tak intenzivní jako pod ním. Spatřil dokonce i pár hvězd, nesvítily ovšem na obloze, nýbrž dole. Pouliční svítilny. Fantazie. Ještě včera by neviděl rozsvícenou pouliční lampu nejspíš ani tehdy, kdyby stál přímo před ní. Vypadalo to, že si náklady na pořízení slepeckého psa přece jen může ušetřit.

Postál u okna notnou chvíli a cítil, jak se mu stále rychleji vrací síly do těla. Pořád ještě nevypukl žádný poplach a nevpadla sem ani sestra ani půl tuctu ošetřovatelů v bílých teniskách a svěracích kazajkách, aby ho natlačili zpátky do postele. Třeba měl diagnostický počítač – nebo co mu to stálo vedle postele za krám – opravdu výpadek.

A možná byl právě tohle důvod, proč se on sám cítil mnohem lépe.

Tahle myšlenka ho zmátla. Nedokázal přesně určit, který ze změti hlasů v jeho hlavě ho vyslovil, ale zarazilo ho to. V nemocnicích se lidé uzdravují, tam se jim přece nepřivozují nemoci. Ačkoli se část jeho fantazie zřejmě rozhodla udělat si výlet do kojeneckého stadia, tak *tohle* snad pořád ještě věděl najisto.

Opatrně – levou ruku na okenním parapetu, aby získal větší oporu, kdyby ho nečekaně opustily síly – se zase otočil k posteli a udělal k ní několik kroků. Ale síly mu neubývaly, nýbrž se naopak stále rychleji vracely, a tak se na půli cesty pootočil o devadesát stupňů a zamířil ke dveřím. To, co prožíval, bylo nejspíš cosi jako malý zážrak. Krátce předtím, než naposledy zavřel oči, se cítil tak strašně slabý, že nedokázal ani zvednout paži – a teď věřil, že je bez problémů schopen vyjít z pokoje a vykonat překvapující návštěvu u noční sestry. No ta by asi koukala!

Jeho výprava však téměř skončila u dveří. Nebyly zamčené, ale otvíraly se tak těžko, že mu na to skoro nestačila síla – vypadalo to tedy, že se přece jen tak daleko zase nedostal. Ale neočekávaný odpor probudil i jeho vzdor; Brenner se do dveří zapřel ramenem a vykročil na chodbu.

Byla prázdná a tmavá, takže Brenner si zpočátku myslel, že se dostal do nějakého temného tunelu, než mu došlo, že si s ním znovu zahrávají jeho oči. Zřejmě bylo rozsvíceno jen noční osvětlení, protože neměl před sebou nic než temnotu, v níž se vznášelo půl tuctu roztrpených světelných ostrůvků. Brenner na několik vteřin zaváhal. Asi by bylo prozíravější, kdyby se už dál nevydával. Nehledě už vůbec na to, že jeho zázračně se navrátilivší síly ho zase stejně nečekaně mohly opustit, se vystavoval vážnému nebezpečí poranění, pokud narazí na nějakou překážku. Neočekávané pokroky, které přinášelo jeho uzdravování, ho sváděly k tomu, že se přeceňoval.

Ale Brenner teď nebyl naladěný na racionální notu. Na okamžik pozorně naslouchal. Na nemocnici mu tady připadalo příliš hluboké ticho, i s ohledem na časnou ranní hodinu. Všechno, co slyšel, byl jeho vlastní dech a tiché hlasy, jejichž kovový zvuk mu prozrazoval, že pocházejí z rádia; zřejmě jeden z těch tranzistorů, které tu nebyly

dovoleny. Brenner pustil kliku, chvilku ještě přemýšlel a potom se obrátil doleva. Jedna ze světelných skvrn byla o trochu větší než ostatní – pohotovostní místnost, kde sloužila noční sestra. Ostatně hlasy přicházely právě odsud.

Opatrně šátral jejich směrem, přičemž levou rukou s roztaženými prsty klouzal po stěně a pravou natáhl trochu dopředu, aby nedopatřením nenarazil na nějakou překážku. Přesto skoro upadl. Jeho ruka znenadání sáhla do prázdna a on neobratně zavrával doleva, aby zase obnovil rovnováhu, čímž vstoupil do pokoje, jehož dveře byly tak neočekávaně otevřené. Chodidlem narazil na nějakou překážku, která se s polohlasitým rachocením odkutálela.

Brenner se už automaticky chtěl začít omlouvat, ale ještě než stačil vyslovit první slovo, pochopil, že omluva by byla zbytečná. Pokoj byl Prázdný. Kromě světlého obdélníku okna a několika rozplizlých obrysů sice nic nerozpoznal, ale v posledních dnech měl mnohem ostřejší sluch, takže dobře věděl, že se před ním nic nehýbá. Nikoho nevyrušil, protože vklopýtal do prázdného pokoje.

Brenner zase šátravě vykročil na chodbu a tentokrát si už počíнал pozorněji. I další dveře byly otevřené a tentokrát vycítil ještě dříve, než překročil jejich práh, že pokoj za nimi je prázdný. U třetích dveří se to opakovalo znovu. Tahle nemocnice zřejmě nebyla nijak mimořádně obsazena. Tahle myšlenka ho zneklidnila z důvodu, který pro něho zpočátku nebyl nijak zvlášť jasný a pochopitelný.

Šel dál a ušetřil si prohlídku dvou zbývajících pokojů na této straně chodby. Rozhlasové hlasy zněly hlasitěji a teď spatřil namodralý třpyt, který se mísil do rozplizle bílých světelných ostrůvků. Televizor. Copak mu sestra netvrdila, že televizory nejsou na této klinice povoleny?

„Haló!“

Polekal se vlastního hlasu. Tady venku zněl úplně jinak než v jeho pokoji. *Jako v úplně prázdné chodbě? Jako v chodbě, patřící do úplně prázdné nemocnice?*

Nesmysl!

Aby si sám sobě dokázal, že je pouze hysterický, zavolal znovu a potom ještě potřetí, ale nedostalo se mu žádné odpovědi. Pokud světlý prostor za skleněnou tabulkou, které se nyní dotýkal prsty,

byla skutečně místnost zdravotních sester, znamenalo to, že je prázdná.

Na okamžik se mu před očima míhaly šedé mlhavé cáry a na ještě kratší chvíličku se v něm ozval strach. Než se však stačil změnit v nezvladatelnou paniku, cáry mlhy se jakoby samy od sebe rozeštopily – a on viděl nejen stejně dobře, ale *mnohem lépe* než ještě před vteřinou. Zřejmě se mu zrak nevracel postupně, nýbrž nárazově.

Byla to sesterna. Za prosklenými dveřmi stál psací stůl, který byl kromě přenosného televizoru, šálku od kávy vedle příslušné termosky a přeplněného popelníku tak prázdný, že si bylo jen těžko možné představit, že někdo někdy za ním seděl a pracoval. Noční sestra tady nebyla. Hlasy, které předtím slyšel, zněly z televizoru.

Brenner si na chvíli pohrával s myšlenkou, že bude ve svém průzkumu pokračovat – rychlý pohled přes rameno mu totiž ukázal nejen to, že chodba je prázdná až na druhý konec, kam dohlédl, ale že i jeho původní obavy byly silně přehnané. Nebylo tady vůbec nic, o co by mohl klopýtnout. Chodba byla tak prázdná, jak by to člověk vlastně od běžné nemocniční chodby očekával, ale jak to ve skutečnosti málokdy viděl: žádná nemocniční lůžka, žádné invalidní vozíky, prostě vůbec nic. Na druhé straně chodba po několika krocích končila dvoukřídlými dveřmi, prosklenými mléčným sklem, na kterém si zrcadlovým písmem přečetl nápis: JEDNOTKA INTENZIVNÍ PÉČE, VSTUP POVOLEN JEN NEMOCNIČNÍMU PERSONÁLU.

Nejspíš to nebyl moc dobrý nápad jít dál. Nejlepší rada, jaké se mu teď mohlo dostat, by zněla, aby nepřepínal své síly. Ale přesto se nevrátil do svého pokoje, ale po krátkém zaváhání vešel do pohotovostní místnosti a obešel stůl, aby se zběžně podíval, co dávají v televizi.

Bylo to zklamání, aspoň zpočátku. Viděl teď už sice lépe, ale na monitoru o třiceticentimetrové úhlopříčce přesto nerozpoznal nic než třpytivé zrnění, v němž se pohybovaly beztvaré stíny. Brenner se už chtěl zklamaně odvrátit, ale najednou přece jen něco upoutalo jeho pozornost. Nebyl to obraz, který beztak neviděl, ale to, co k němu povídal rovněž neviditelný komentátor.

„... počet obětí se mezitím zvýšil na tři sta dvanáct. Každopádně je to číslo, které udávají oficiální místa. Neoficiální hlasy však hovoří o mnohem vyšším počtu mrtvých a pohřešovaných.“

Tři sta obětí? Jak se zdá, život se tam venku ve světě za tři dny, které tady strávil, nezastavil, ale pro některé lidi dost nečekaně skončil. Brenner rozhodně nebyl senzacechtivý člověk; za běžných okolností mu bylo cizí obveselovat se neštěstím jiných. Ale po třech dnech samoty, kdy jedinou změnou byly noční můry a jeho slepota, byl doslova vyhladovělý po novinkách.

„Celá oblast byla dále důkladně uzavřena, takže vám bohužel ještě nemůžeme nabídnout žádné záběry z místa katastrofy,“ pokračoval hlas v televizoru. „Byli jsme však s kamerovým štábem na místě a pokoušeli jsme se získat originální názory od členů záchranných týmů, kteří se včera vrátili ze zakázané oblasti.“

Co se to mohlo stát? pomyslel si Brenner. Havárie letadla? Trochu ho to znepokojilo. Pořád ještě nic neviděl, ale už jenom zabarvení slov, která slyšel, v něm probudilo podezření, že tentokrát nešlo o nějakou chemickou katastrofu v Bangladéši nebo na jiném velmi vzdáleném místě světa, nýbrž o něco, co se odehrálo mnohem blíže. Předklonil se, soustředěně zamžoural...

... a fosforeskující bílé a černé body na televizní obrazovce se slily do obrazu. Byl příliš bledý, a navíc měl příliš nápadné obrysy, což působilo nepřírozeným a zároveň podivně plastickým dojmem, ale jednoznačně to byl *obraz*, který teď viděl a jenž mu také něco říkal.

Například to, že si intonaci zpráv vyložil naprosto správně. Tentokrát to nebyli žádní chudáci v Mexiku nebo andských velehorách, které něco postihlo. To, co rozpoznal na monitoru, byla změt lidí, automobilů a budov, která v prvním okamžiku vypadala, že ji tvoří ryzí pohyb, jenž se zdráhá zformovat se do konkrétního tvaru. Ale okamžitě viděl, že tento záběr nezprostředkoval satelit z Kajmanských ostrovů, nýbrž že pochází ze vzdálenosti nanejvýš několika set kilometrů – a možná ani to ne. Auta měla *německé* poznávací značky. Lidé – alespoň většinou – byli oblečení jako ti, které potkával ještě před pár dny, a hlasy, jež nyní slyšel, nemluvily žádnou hatmatilkou, ale spisovnou němčinou a hesensky. Ať už se stalo cokoli,

došlo k tomu tady. Žádný div, pomyslel si, že novináři odpískali ztec jeho nemocničního pokoje. Jistě měli mnohem lepší sousto než muže, který přežil pád ze schodů.

A zásah samopalem do ramena, explozi celého kláštera, bitvu vojenských vrtulníků a ostřelování palubními raketami.

Tato myšlenka proletěla hlavou tak bleskově, že měla téměř kvalitu vzpomínky. Kdyby nebyla na jedné straně tak fantastická a kdyby Brenner na druhé straně nebyl upoután tím, co právě spatřil na obrazovce, nejspíš by dokonce hned pochopil, že je to přesně ono. Takhle jí však nedovolil, aby se stala realitou, a dále se plně soustředil na to, co mu ukazovala televizní obrazovka.

Kamerový štáb nebyl jediný, kdo se tlačil na přeplněné ulici. Brenner rozpoznal na zdvižených kamerách a mikrofonech loga dvou nebo tří soukromých stanic a téměř na samém okraji záběru neohrabaný přenosový vůz ZDF. Lidé se tísnili na chodníku a v domovních vchodech a určitě by vyšli i na samotnou ulici, kdyby mohli. Bránila jim v tom neprodyšně uzavřená řada mužů v zelených uniformách, které nedokázal přesně identifikovat, ale o nichž se domníval, že jde o pohotovostní policejní jednotky.

Komentátor dále informoval o katastrofě, ale nikdy ji konkrétně nepojmenoval. Pravděpodobně, pomyslel si mrzutě Brenner, zaměstnávalo toto téma už celé hodiny všechny sdělovací prostředky a on byl možná jediný člověk v téhle celé zemi, který *nevěděl*, co se stalo. Přesto vyrozuměl, že policie a příslušníci pohraniční stráže neuzavřeli jen nějakou malou oblast, nýbrž dvě celé vesnice se všemi příslušnými silnicemi a poli. Pokud šlo opravdu o havárii letadla – jak pořád ještě instinktivně předpokládal –, co tedy mělo proboha na palubě? Ostrou atomovou bombu?

Už se chtěl obrátit, aby se buď vrátil do svého pokoje nebo přece jen opustil jednotku intenzivní péče – ještě nebyl definitivně rozhodnutý, co udělá –, když se beztak neklidný obraz na monitoru začal pohybovat ještě rychleji. Nejprve neviděl prakticky nic, jen všeobecnou přeskakující mazanici, ze které jeho poškozený zrak nedokázal vyfiltrovat žádné jasné informace. Ale potom se stalo totéž co už jednou předtím, a tentokrát to bylo téměř strašidelné, snad proto, že tentokrát už nebyl prostě šokovaný a chápal podstatu toho, co se dě-

je: Během jediného okamžiku se útržky informací před jeho očima spojily do obrazů, tak rychle a přesně, jako by mu někdo v hlavě přepnul spínač nebo nacvičenými pohyby provedl jemné doladění obrazu. Nejstrašnější na tom byla skutečnost, že tento efekt se týkal jen obrazovky. Zaostril pohled na televizor; všechno, co bylo kolem něho, zůstávalo rozplizlé a zamlžené.

Policejní kordon na ulici se rozdělil, aby udělal místo malému konvoji nákladních automobilů. Nejprve dva, tři a posléze čtyři neohrabané nákladáky v olivovém zabarvení NATO rachotivě projely mezi muži. Korby měly zakryté skvrnitými plachtami, ale plachta posledního vozu nebyla zcela stažená, takže kameře se pod ni podařilo pokradmu nahlédnout. Muži, kteří tam seděli, neměli uniformy, jak očekával. Vypadali, jako by přišli přímo z rekvizitárny *Industrial Light & Magic*. Měli na sobě bílé kombinézy, které jim zahalovaly celé tělo a jež beze švů přecházely v rukavice, vysoké boty a těžkou helmu. Obličejové masky měli schované za tmavými skleněnými průzory. Ti muži byli oblečeni do ochranných oděvů proti atomovým, biologickým a chemickým zbraním.

Hlavou mu znovu prolétla jeho vlastní původní myšlenka, ale teď už ji nepokládal za tak zábavnou. Se značnou jistotou se na území, odkud se vraceli tihle muži, nenacházela *žádná* atomová bomba, ale určitě tam bylo něco v téhle cenové skupině; třeba to nebylo tak velké, ale na ty, které to zasáhlo, to mělo stejně dramatický účinek.

Obrazy Brennera tak neodolatelně přitahovaly, že sotva slyšel komentátorův hlas. Fascinovaně přihlížel, jak si tahle malá kolona rychlostí chůze razí cestu davem lidí, přičemž se jí to nijak zvlášť moc nedařilo a dvakrát či třikrát dokonce musela zastavit, dokud policisté dav zase trochu nezatlačili nazpět. Marně se pokoušel pochopit to, co viděl. Dav lidí na okraji ulice působil rozrušeným, nikoli však skutečně rozhněvaným dojmem. Probíhalo tam něco velice znepokojivého. Něco, co...

... *snad ani nebylo reálné.*

Brenner zamžoural, přejel si hřbetem ruky přes oči a znovu pohlédl na monitor, na kterém se kolona nákladních automobilů mezitím zcela zastavila, protože ji obklopovaly desítky mužů a žen, které něco volaly na řidiče i muže na korbách. V jedné chvíli se ptal sám

sebe s veškerou vážností, jestli má ještě všech pět pohromadě. Obrazy byly fascinující a jakýmsi obtížně uchopitelným způsobem působily nezpochybnitelně a hrozivě, ale právě to ho vlastně mělo varovat. Působily trochu příliš hrozivě a trochu *příliš* nezpochybnitelně. Realita se málokdy poslušně řídila dramaturgií hraného filmu – ale tyhle obrazy to prostě a jednoduše dělaly.

To bylo konečně vysvětlení. Žádný stomegatunový výbuch v Bavorském lese, ale katastrofický film na nějaké soukromé stanici, jemuž prostě a jednoduše naletěl ve své nenasytné touze po informacích z druhé strany šedé bariéry, za kterou strávil poslední tři dny a noci. A mohl si dokonce tuto teorii poměrně rychle ověřit. Stačilo jen přepnout stanici.

Teoreticky. Prakticky neměl tento televizor žádné viditelné ovládací prvky, jimiž by mohl přepnout na jiný kanál, a dálkový ovladač nenašel. Pravděpodobně si ho vzala sestra, když jí skončila služba. Ale stejně to bylo vysvětlení. Film. Fikce, nic víc.

Brenner se s ulehčením nadechl a ustoupil o půl kroku od desky stolu. A kdyby mu teď někdo vychrstl vědro ledové vody do obličeje, jen těžko by zažil horší šok.

Jedna z postav, které obklopovaly kolonu vozů, se otočila a podívala se přímo do kamery, ale tak to jenom na první pohled *vypadalo*. Ve skutečnosti nehleděla do kamery, ale přímo Brennerovi do očí.

Věděl prostě, že to tak je, s toutéž stejně bezdůvodnou jako neotřesitelnou jistotou, se kterou znovu rozpoznal její tvář.

Byla to Astrid.

Brenner zavrával. Zdaleka to nebyla jen pouhá vzpomínka. V duchu se mu jméno a vzpomínka vynořily současně a obojí ho zasáhlo stejnou silou; byl to téměř fyzicky prožitý úder pěstí, který ho zasáhl přímo mezi oči.

Astrid. Dívka z jeho snu. Dívka, na kterou se ho ptal kněz. Dívka, která mu před očima *shořela na popel*. To nebylo možné. Byla to jenom postava ze snu, a pokud ne, pak byla mrtvá; a přesto tady stála a nedívala se jen tak prostě do kamery, nýbrž hleděla na *něho*. Věděla naprosto přesně, že tu byl, tady v tomhle pokoji, v téhle nemocnici, o které ani on sám přesně nevěděl, kde se vlastně nacházela, a před touto zcela určitou obrazovkou.

Brenner cítil, jak se mu myšlenkami začíná rozlévat hysterie, připomínající jakýsi řídký inkoust. Srdce mu divoce bušilo; rázem byl celý zbrocený potem. Marně čekal na to, že se obraz znovu změní; nový záchvěv, další nové přiřazení obrazové sekvence a z tváře mrtvé snové dívky se stane obličej *nějaké* dívky, která byla jen náhodně podobná stopařce. Ale nic takového se nestalo. Astridina tvář zůstávala i nadále její tváří – a právě naopak, najednou se ještě více pootočila, usmála se do kamery a pokynula levou rukou; pro miliony diváků nebyla nikým jiným než dívkou, která se na dvě vteřiny cítila jako televizní hvězda a jež mohla vyvolat sraštění čela, úsměv, nebo dokonce jakési utajené pohrdání, ale Brenner to věděl lépe. Tenhle úsměv neplatil nikomu jinému než jemu a zamávání rukou nebylo žádné zamávání, ale znamení, které mu prozrazovalo jediné: *Jsem reálná. Nemýlíš se. Jsem tady a čekám na tebe.*

Brenner na chvílku zavřel oči a stiskl víčka tak silně, až mu na zřítelnicích začaly tančit pestré hvězdičky. Když je zase otevřel, obraz se nezměnil. Byl pořád ještě tady a Astridin úsměv se teď jednoznačně změnil v jízlivý úsměšek. Viděla ho a bavila se jeho zděšením. A proč taky ne? Jako proměnlivý výplod noční můry měla koneckonců právo se radovat z toho, že se jí někomu podařilo nahnat pořádný strach.

Pravděpodobně to byla právě tahle myšlenka, která nakonec vrátila Brennera do reality. Byl prostě příliš pošetilý na to, aby mohl něco takového vnímat z něčeho jiného než čisté hysterie. Byl hysterický. Část jeho vědomí jednoznačně překročila hranice paniky a on tudíž viděl neexistující věci. Ta dívka nebyla na obrazovce. Ještě pořád ji viděl, ale teď už věděl proč: protože ji *chtěl* vidět. Možná že tenhle celý ztřeštěný film neexistoval a kdo ví, třeba tu ve skutečnosti nestál ani *on*, nýbrž ležel v posteli a pletl ve snu páté přes deváté.

Tahle představa mu pomohla. Bylo lhostejné, zda odpovídala pravdě či nikoli. Panika patřila zřejmě k mimořádně záluďným nepřátelům, jejichž hrůznost však začala blednout v téže chvíli, kdy si člověk uvědomil jejich přítomnost. Žádná dívka neexistovala. Neexistoval ani tento film – no dobře, ten *snad* ano – a neexistovala žádná vzpomínka na dívku.

A jestli tu bude ještě dlouho stát a myslet na hlouposti, pak už nejspíš nebude brzy existovat ani *on*, a pokud ano, tak nanejvýš jako uslintaný idiot ve vypolštářované cele.

Na obrazovce byla stále ještě vidět tvář Astrid, a jestli bylo zapotřebí nějakého dodatečného důkazu pro jeho teorii, pak to byl její výraz. Přestala se usmívat a působila trochu zmateně, ale také rozloženě. Jednoznačně mu četla v myšlenkách.

„Ne,“ prohlásil Brenner. „Takhle ti to zase usnadňovat nebudu.“ Ve skutečnosti samozřejmě nevěřil tomu, že rozuměla jeho slovům, ale musel s ní prostě mluvit, i kdyby to bylo ze stejného důvodu, z jakého si dítě píská písničku, když jde do tmavého sklepa. A pomáhalo to – přinejmenším zčásti. Její obličej pořád ještě nezmizel. Stále na něho hleděla vyčítavě, ale obojí už nyní ztratilo svou přízračnou hrůzu. Pravděpodobně nikoli natrvalo, protože hned za tímto prvním, téměř poraženým strachem číhal druhý, který snad byl ještě horší: totiž obava, že je *opravdu* na nejlepší cestě ztratit rozum. Nedovolil však této obavě, aby nabyla konkrétní podoby. Teď ne. Naposledy vrhl pohled na obrazovku, vyšel ze sesterny a šátřavě vykročil po opuštěné chodbě ke svému pokoji.

Opravdu si myslel, že drží svůj strach na uzdě? To bylo k smíchu. Byl tady a šeptal mezitím tak ohlušivě, že mu to dunělo v uších. Křečovitě se vyhýbal tomu, aby se otevřenými dveřmi podíval do ostatních pokojů, ačkoli věděl, že za nimi nic nebylo. On by však teď tohle nic viděl mnohem zřetelněji – a snad ještě něco víc. Jestliže viděl věci, které tam nebyly, proč by tedy naopak *nemohl vidět* věci, jež tam byly? Prostě by to nesnesl, kdyby se podíval do některého pokoje a našel tam v posteli spícího pacienta.

Bylo to jen několik kroků. Ačkoli šel velice pomalu, trvalo mu to nanejvýš minutu; ale tahle minuta mu připadala dlouhá jako rok. Ještě před deseti minutami by to nepokládal za možné, ale teď pocítil ulehčení, že se zase ocitl v pokoji, který mu v posledních dnech připadal jako žalář. Nebyl to žádný žalář. Bylo to jeho útočiště. Tma mu nebyla nepřítelem, nýbrž ochranou před šílenstvím, které za ní číhalo, blikající přístroje vedle postele byly jeho strážci a jehla, která mu vězela ve hřbetu ruky a na niž si teď díky tepající bolesti zase vzpo-

mněl, byla jeho jedinou zbraní. Tady nebyl v zajetí, tady byl v bezpečí. Nikdy neměl vstávat, nebo dokonce vycházet ze svého pokoje.

Brenner za sebou opatrně zavřel dveře, vrátil se k posteli a pomalu se usadil na její hranu. Ale místo toho, aby se pohodlně opřel a jako za dětství si přetáhl pokrývku přes hlavu – a po ničem jiném teď netoužil –, jen tak tady seděl a civěl do prázdna. Stále ještě viděl tu tvář a vědomí toho, že to byl pouhý výplod fantazie, mu nebylo nic platné. Možná proto, že se nacházel v určitém dilematu, ze kterého podle všeho neexistovalo žádné východisko. Mohl sice věřit, že to všechno právě *skutečně* prožil, ale *to* by znamenalo, že se zhroutil mnohem hlouběji než po pětatřiceti schodech, totiž nejen na dno sklepení, nýbrž do takové hlubiny, kde už moc neplatily pojmy jako realita a logika. Nebo mohl věřit, že si to doopravdy jen namlouval. Nebyl si však jistý, jestli by se mu takové vysvětlení skutečně zamlouvalo víc. Co bylo lepší? Uvíznout v jakémsi neznámém kontinuu nebo ztratit rozum?

Potřeboval jistotu. Ale jak ji získat? Vždyť přece ani ještě nevěděl, jestli ta dívka vůbec existovala, a nejen ona, nýbrž celý ztřeštěný příběh, který se mu při pohledu na její tvář vybavil jako vzpomínka. Byl tady kněz, jenž tvrdil, že ta dívka je důležitá; ale třeba ho jenom balamutil, aby z něho vytáhl co nejvíce? Novinář, který se vydával za jezuitu a mluvil o dívce, kterou vůbec nemohl znát – to neznělo nijak zvlášť přesvědčivě.

Otázka: Jak mohl rozhodnout, co je skutečné a co ne, když to nemá možnost s ničím porovnat?

Odpověď: Vůbec nijak.

Po této myšlence spíše vystřízlivěl, než aby ho vyděsila. A jen tak mimochodem nebyla správná. *Měl* určitou možnost. Patřila ke všem vzpomínkám, které se mu znenadání vynořily v paměti. Nebyl si jenom jistý, jestli ji chce využít.

Přesto zůstal ještě chvilku nehybně sedět, potom se znovu pracně zvedl a přešel šoupavými kroky ke dveřím a k úzké vestavěné skříni vedle nich. Najednou mu připadalo, že má nohy jako kusy olova. Síly, které se mu před chvílí vrátily, začaly zase ochabovat.

Roztřesenými prsty otevřel dveře skříně a získal několik vteřin tím, že si prohlížel své šaty. V jakékoli jiné situaci by si položil otáz-

ku, proč se vůbec namáhal s tím, že je věšel. Byly to už jen hadry. Kalhoty a sako byly roztrhané a tak zašpiněné, že se téměř nedala rozpoznat jejich původní barva. V saku – a také v košili, jejíž ožehlý límec se pod ním objevil – zel velký otvor s ohořelými okraji, jak se o něho otřela střela ze samopalů. Těžko si představit, že člověk, který měl tyhle šaty na sobě, byl ještě naživu. A ještě obtížnější si bylo představit, že tím Někým byl měl být právě *on*. Kromě toho pohled na šaty nabízel další znepokojivý aspekt: Vypadalo to, jako by se potvrdzovalo to, nač se rozpomínal – ne, zatraceně, *nač se domněle rozpomínal!*

Ruce se mu ještě více roztráslly. Ještě před vteřinou se domníval, že nedokáže snést nejistotu. Nyní si už nebyl jistý, jestli by dokázal snést *jistotu*. Proč se zase nevrátí do postele, nezavře oči a nedoufá, že se mu vybaví jen další naprosto pomatený sen, až je zase otevře; pokud byl opravdu šílený, nehrálo koneckonců žádnou roli, jestli příslušný důkaz získá o hodinu dříve či později.

Ale stejně tak dobře mohl vyndat svou náprsní tašku a hledat v ní tento důkaz.

Ani ona nebyla v lepším stavu než zbytek jeho oblečení. Kůže byla sežehlá a zřejmě promokla, protože byla na dotek křehká a drsná. Její obsah se většinou slepil do beztvare šedé hmoty. Jedinou poměrně nepoškozenou částí byla – jako výsměch osudu! – zlatá kreditní karta Eurocard, která koneckonců způsobila celou tuhle katastrofu. Kdo by po takovém zjištění ještě mohl tvrdit, že osud nemá patřičný smysl pro humor? On ho *měl*, ale pro poměrně černý humor.

Brenner zaťal zuby a pokusil se pravou rukou uchopit rozevřenou náprsní tašku tak, aby si přitom nevrážel jehlu ještě hlouběji do masa. Levačkou zatím od sebe rozlepoval slepené papíry. Nic z toho se už nedalo použít, ale tahle ztráta brzy přebolí: několik stvrzenek, pár poznámkových papírků, stvrzenka od čerpací stanice...

... a skoro nakonec prošlý parkovací lístek, na jehož zadní straně si poznamenal telefonní číslo Astridiných rodičů.

Byl stejně rozmočený jako všechno ostatní, co se nacházelo v jeho náprsní tašce, ale přece jen tu byl jeden rozdíl. Vlhkost se nezařadila před inkoustem, propisovací tužkou, tužkou ani tiskařskou černí a všechno napsané rozmazala do jediné nečitelné mazanice. Jen

telefonní číslo, ve velikém chladu naškrábané velmi kostrbatě, se dalo přečíst tak zřetelně, jako by bylo napsáno před minutou. Jednotlivé číslice nesplývaly a byly dokonale čitelné. Měl pocit, jako by se na něho posměšně šklebily.

Brenner civěl na desetimístnou číselnou kombinaci a věděl, co se stane, ale nemohl proti tomu nic dělat. V hlavě se mu začalo cosi točit a v dalším okamžiku se pokoj před jeho očima převrátil nejprve doprava, potom velmi daleko doleva a nakonec pohasl. Osud nakonec přece jen projevil nádech soucitu a nechal ho upadnout do milosrdné mdloby.

Málem se stal obětí vlastní opatrnosti. Něco v této nemocnici nehrálo a člověk nemusel být zrovna žádaný a zároveň úporně hledaný profesionální terorista, aby *to* pochopil. Už při chůzi po schodech do horních poschodí ho zaujalo nápadné ticho. Nemocnice – obzvlášť ráno ve čtyři – jistě nepatřily k místům, kde by člověk neslyšel vlastního slova jako na rybím trhu, ale přinejmenším tady, ve třetím patře, kam následoval vetřelce, bylo prostě hrobové ticho.

Salid neslyšel vůbec *nic*. Vetřelec – byl to poměrně mladý běloch s nakrátko zastřiženými světlými vlasy, oblečený do tohohle počasí vysloveně nedostatečně – rezignoval na výtah a vydal se nahoru po schodech. Salid mu poskytl určitý náskok, aby se neprozradil – a jen o vlásek nebyl sám objeven. Byla to stará hra o pronásledovaném pronásledovateli, ale osud si ji dnes chtěl zahrát opravdu na doraz – zatímco neznámý zřejmě následoval vrátného, pravděpodobně jen proto, aby ho vrátný prostě neobjevil, Salid následoval *jeho* a téměř příliš pozdě pochopil, že tuhle hru hraje ještě jeden hráč. Jen co zavřel dveře na schodišti, uslyšel za sebou kroky a za rýhovaným mléčným sklem spatřil čísi stín. Bleskurychle se otočil doprava, sklouzl o pár schodů níž a se zadržným dechem se přitiskl ke stěně.

Prakticky v téže chvíli se otevřely dveře a dvě postavy vkročily na schodiště. V matném světle, které sem dopadalo z chodby, Salid rozpoznal, že na sobě mají bílé kalhoty a světlé pláště s krátkými rukávy. Lékaři nebo ošetřovatelé, každopádně zaměstnanci nemocnice, kteří se, ať už z jakéhokoli důvodu, rozhodli, že použijí schodiště místo mnohem pohodlnějšího výtahu, který měli přímo u nosu.

Salid v duchu zuřivě zaklel. Jakmile rozsvítí, určitě si ho všimnou – a potom bude mít problém. Nepochyboval o tom, že by mu stačilo jen pár vteřin na to, aby je přemohl – ale tím by to rozhodně neskončilo. Musel by je zabít, aby si mohl být zcela jistý, že ho neprozradí – a *to* byl jeho problém. Nevěděl, jestli by to dokázal. Srdce se mu rychleji rozbušilo, zatímco se instinktivně vypnul a s vytrštěnými očima si dva metry nad sebou měřil oba černé obrysy v temnotě.

Definitivního rozhodnutí zůstal ušetřen. Muži nerozsvítili. Jeden z nich velmi potichu zavřel dveře a druhý nehybně se šikmo ukloněnou hlavou naslouchal směrem vzhůru. Nerozhodli se pro schodiště ze zdravotních důvodů nebo aby si ušetřili dlouhé čekání na výtah, ale z úplně stejných důvodů jako on.

Salidovi však vydržel pocit ulehčení jen pouhý okamžik, než pochopil, že k němu nemá sebemenší důvod. Zřejmě nebyl jediný, kdo pochopil, že se po této klinice pohybuje nezvaný host – ale kdo mu vlastně řekl, že hledají toho druhého a nikoli jeho? Oba přece pronikli do budovy prakticky současně, takže odkud čerpal přesvědčení, že byl objeven *ten druhý* a ne on, nebo dokonce oba? Třeba ten kulhavý vrátný vůbec nebyl lehkomyšlný, ale velice dobře věděl, co dělá – a uchystal jim past, do které se mu oba slepě chytili.

Salid byl profesionál, a tak neztrácel čas rozčilováním nad touto zřejmou skutečností. Bude si počínat jako obvykle a nejhorší možnou alternativu přijme jako nejpravděpodobnější, pokud se jednoznačně neprokáže její opak. Přesto uložil poznatek, že zřejmě začíná být nedbalý, pečlivě do paměti, aby o něm později mohl popřemýšlet.

Oba ošetřovatelé spěchali po schodech nahoru jistými kroky mužů, kteří znají toto prostředí tak dobře, že nepotřebují světlo. Nepromluvili ani slovo, ale Salid slyšel, že na okamžik zaváhali, než otevřeli dveře o poschodí výše – a i v tomto případě si počínali na nejvyšší opatrně. *Byli* na lovu.

Salid počkal, až nad ním dveře zase zapadly do zámku, nechal uplynout další vteřinu a potom se rychle a téměř nehlučně mihl po schodech nahoru. Tep se mu zase uklidnil. Ať se s ním onoho rána v lese stalo cokoli, nejspíš ho to zásadně změnilo, ale nepřipravilo ho to o jeho staré instinkty a reflexy. Když dorazil ke dveřím v dalším

poschodí a přiložil ucho ke chladnému sklu a pozorně naslouchal, byl ještě o trochu více než dokonalý bojový stroj. Kdyby v této chvíli někdo z druhé strany otevřel dveře, skončilo by pro něho toto setkání s nejvyšší pravděpodobností smrtí.

Neslyšel však nic. Ačkoli oba muži měli nanejvýš desetivteřinový náskok, jejich kroky se už nedaly lokalizovat. Buď se pohybovali velice rychle nebo nesmírně potichu.

Salid stiskl kliku, přitiskl levou dlaň velkou silou proti sklu, aby zabránil sebemenšímu šelestu, a na škvíru pootevřel dveře. Chodba rozkládající se za dveřmi byla stejně prázdná jako chodba o poschodí níže, ale jasně osvětlená. Oba muže už nebylo vidět, ale když Salid otevřel dveře dokořán a prošel jimi, ihned věděl, kam zmizeli. Pár kroků od něho chodba na levé straně ostře zahýbala, zatímco po pravé straně pokračovala dobrých dvacet nebo pětadvacet metrů dál. Salid se otočil vlevo, rychlými kroky došel až k rohu...

„Vy tam! Stůjte!“

Salid se bleskurychle otočil a zvedl paže. Levou rukou si kryl hrdlo, zatímco pravačku zdvihl výše a sevřel v pěst, aby s ní mohl zaútočit na oči, ohryzek nebo měkké části protivníkovy těla. Za ním však nikdo nebyl. Hlas zazněl z opačného směru. Zatraceně! Byl mnohem napjatější, než si byl sám sobě ochoten přiznat. Byla to další možnost, jak spáchat chybu – a tuto možnost rozhodně nemohl podceňovat...

„Stůjte! To přece nemá význam!“ Intonace těchto slov byla slyšitelně ostřejší. Zároveň slyšel dupající kroky a potom něco, co znělo jako bitka nebo krátký zápas. Salid opatrně vyhlédl za roh.

To, co spatřil, bylo tak groteskní, že se téměř nahlas rozesmál. Mladý muž, kterého sledoval, kličkoval jako vyplašená slepice zprava doleva a zase zpět po nemocniční chodbě, pronásledován kulhajícím starcem v modrém správcovském plášti, jenž se ho marně pokoušel chytit za rukáv bundy.

Přesto vypadal úprk mladého muže poměrně beznadějně – chodba vzadu po několika krocích končila zamčenými dvojítymi dveřmi z drátěného skla a druhý směr úniku zatarasili dva ošetřovatelé, kteří téměř překvapili Salida. Ti se touto scénou viditelně kochali,

protože se ani trochu nesnažili pomoci muži v modrém plášti s jeho stíháním.

„No tak se už konečně zastavte. Už to nemá přece žádný smysl!“ sípal správce. Nepohyboval se sice o moc rychleji než průměrný chodec, ale sípal tak, jako by měl právě za sebou stometrový sprint, a zrudlé tváře prozrazovaly nezdravou hektičnost. „Zatraceně, chcete, abych... abych dostal srdeční infarkt?“

Ačkoli Salidovi tato otázka připadala nevýslovně absurdní, veřelec se opravdu zastavil a vylekaně pohlédl na těžce oddechujícího starce. Přesto spěšně ustoupil o další krok, když se k němu správce opět přiblížil. Oči mu neklidně těkaly a Salid viděl, jak nervózně pohyboval prsty. Krátkými trhavými pohyby otáčel hlavu sem a tam a znovu ustoupil o krok. Pak narazil zády na stěnu. Jednoznačně propadl panice.

Salid se ptal sám sebe, proč. Poprvé si ho teď mohl pořádně prohlédnout a stačil mu jediný pohled, aby mu bylo jasné, že před sebou rozhodně nemá žádného lupiče – ledaže by ovšem lupiči v téhle zemi nosili kolárky.

Rozletěly se skleněné dveře a vyřítil se z nich muž v bílém lékařském plášti. Měl prořídle vlasy a elegantní tenké zlaté brýle, ale výraz v jeho tváři se k této vnější podobě vůbec nehodil. Vypadal tak nesmírně rozčileně, jak by u takového muže nikdo nečekal, a jeho hlas zněl odpovídajícím způsobem.

„Co se to tady děje?“ zeptal se pánovitě. „Co je to za hluk? Tady jsme v nemocnici, nikoli na nádraží!“ Jeho pohled klouzal pohrdavě po obličejích obou ošetřovatelů a správce a potom se soustředil na muže v kolárku. Nad obroučkami brýlí se objevily tři hluboké souběžně probíhající vrásky, které mu zničehonic propůjčily vzhled velice rozmrzelého jezevčíka.

„Vy jste pořádně tvrdohlavý, co?“ zeptal se.

„Už jsem vám řekl,“ začal oslovený muž, „že...“

„A já jsem vám řekl,“ přerušil ho lékař rozhněvaně, „že už vás tady nechci vidět. Měl jsem za to, že jsem se vyjádřil dostatečně zřetelně. To, co tu děláte, je ilegální. Mohlo by se to vykládat jako vloupání. Přinejmenším ale jako porušování domovní svobody.“

„Mám zavolat policii?“ zajímal se vrátný.

Lékař předstíral, že musí o odpovědi chvíli přemýšlet, ale Salid mu vyčetl z očí, že už tuto otázku dávno rozhodl. „Ne,“ odpověděl. „Alespoň prozatím ne. Můžete se zase vrátit na svá místa.“

Vyčkal zcela přesně na to, dokud se vrátný neotočil a nevykročil směrem k Salidovi. Potom dodal tichým, ale ledovým hlasem: „A vám bych byl nanejvýš zavázán, kdybyste svou práci v budoucnosti vykonával trochu svědomitěji. Zřejmě se tu v poslední době může proménádovat každý podle své libosti.“

Vrátný stáhl hlavu mezi ramena a byl dostatečně chytrý na to, aby už nic neříkal. Salid se opět urychleně uchýlil na schodiště. Nehlučně se dostal po dvou schodech nahoru a čekal. Byl si jistý, že muž tentokrát nepoužije schodiště. Byl přece tělesně postižený; žádný mrzák, ale přece jen člověk, pro něhož by chůze do schodů jistě znamenala značnou námahu.

Předpokládal správně. Po několika vteřinách shrbený stín proklouzl kolem tabule mléčného skla a zanedlouho zaslechl zvuk výtahovných dveří. Salid se znovu vrátil do chodby, tentokrát se však neobrátil hned doleva, ale rychle se rozhlédl vycvičeným pohledem.

Pobýval v mnoha nemocnicích na celém světě a všechny se jakýmsi zvláštním způsobem podobaly, takže téměř okamžitě našel to, co hledal. Nehlučně přeběhl přes chodbu, otevřel dveře do komory na prádlo a vklouzl dovnitř, aniž by rozsvítil.

Tentokrát měl smůlu. V regálech byly naskládány až ke stropu ručníky, lůžkoviny a vlněné příkrývky, ale žádné pláště. Po krátkém hledání však objevil jeden lajdácky zmačkaný modrý župan, který někdo hodil na polici a zapomněl ho tam. Salid vyklouzl z bundy, navlékl si župan a roztaženými prsty si rozcuchal vlasy. Nebylo to moc dobré maskování, ale pokud se někdo nepodíval pozorně, pak se mohl vydávat za pacienta, který prostě zabloudil.

Pečlivě zkontroloval kapsy své kožené bundy, aby v nich nezůstalo nic, co by na něho poukazovalo, schoval ji na nejvyšší polici a potom přistoupil ke dveřím. Nemohl odtud vidět, co se děje za ohybem chodby, ale slyšel to. Právě zněl lékařův hlas: „...bylo po mém, seděl byste teď v policejním voze a mohl byste vysvětlovat někomu jinému, co jste tu pohledával.“

„Ono to tady nechodí po vašem?“ zeptal se druhý muž.

„V podstatě ano. Ale zdá se, že máte štěstí.“

„Mohu s ním promluvit?“

„S Brennerem?“ Salid živě slyšel, jak lékař zavrtěl hlavou. „Ne. Ale pokud jste přišel, abyste si s někým promluvil – dobře, může být. Nejsem si jenom jistý, jestli se vám to bude líbit... Tak co je? Budete rozumný nebo mám odvolat ty dva ošetřovatele od jejich práce a nechat vás hlídat?“

„To nemusíte.“

„No to doufám. I moje trpělivost má své hranice, víte? A už jsme se k nim skoro dostali. Takže můžete jít, pánové. Ale zůstaňte prosím v pohotovosti, pokud by si to náš host přece jen rozmyslel a *nebyl* rozumný.“

Salid přitlačil dveře, ale nenechal zapadnout zámek, aby ho neprozradil sebemenší zvuk. Kroky se přiblížily, minuly dveře a ve změněném zvukovém zabarvení zase utichaly. Slyšel tlumené hlasy, přes dřevo však nerozuměl významu jednotlivých slov. Netrpělivě čekal na to, až uslyší zvuk výtahových dveří, ale nedočkal se.

Salid v duchu zaklel. Uplynula dobrá minuta, ale venku se nic nehýbalo – až na hlasy obou ošetřovatelů, jejichž tlumené mumlání bylo slyšet za dveřmi. Muži buď pořád ještě stáli u výtahu a čekali, až přijede kabina, nebo se věnovali něčemu jinému, ale každopádně tam pořád byli. Levá ruka, kterou pořád ještě vši silou tlačil kliku dolů a zároveň držel dveře pevně zavřené, se mu pozvolna začínala křečovitě svírat. Na okamžik zažil znenadání bizarní pocit, jako by na své kůži cítil, že čas plyne stále pomaleji.

A ještě něco.

Ten pocit byl ještě bláznivější, ale stejně intenzivní, a nejspíš právě *proto*, že byl naprosto absurdní, působil zároveň nesmírně reálně. Najednou pocítil, že v komoře na prádlo už není sám.

Cosi tu bylo.

Někdo.

Salidovo srdce začalo bušit těžkými, ale nepravidelnými tepy. Kov kliky v jeho ruce mu zničehonic připadal tak chladný, že pálil na kůži jako oheň. Cosi na něho zíralo. Nebyl to jenom pocit. Byl to pohled, jehož dotek fyzicky cítil – stejně jako nečekaně cítil zvlášť-

ním způsobem materializovanou přítomnost něčeho, přesněji někoho cizího, a to tak intenzivně, až mu to téměř působilo bolest.

On byl tady.

Pronásledovatel nečekal, až k němu dojde, jak si namlouval. Byl tady a pravděpodobně se po celou dobu nacházel v jeho blízkosti a sledoval ho: neviditelný stín, možná i bezhlasý pozorovatel v jeho myšlenkách, jenž věděl o každém jeho kroku ještě dříve, než ho udělal. Opravdu si namlouval, že by nad ním mohl zvítězit? To bylo směšné. Co by mohl pořídit proti takové bytosti?

Salid zasténal a zavřel oči, ale temnoty se tím nezbavil, jenom ji zahnal za víčka a tím to bylo snad ještě horší. Nepociťoval strach; nebál se o sebe, v této chvíli mu byl strach naprosto cizí. Něco mu napovídalo, že *To*, co neviditelné stálo za ním, nepřišlo proto, aby ho usmrtilo. To už dávno mohlo udělat; rozhodně před třemi dny onoho rána v lese a potom nejspíš v každé vteřině, která od té doby uplynula. Stálo to za ním, aby to udělalo něco mnohem strašnějšího: Demonstrovalo mu to jeho vlastní bezmocnost. Všechno, co dělal, všechno, co plánoval a nač myslel, bylo odsouzeno k nezdaru. Zamíchal se do záležitostí, které na něho byly příliš velké, připadal si jako muž, jenž se pokouší zastavit náhlý příliv holýma rukama. *Tohle* bylo poselství, které mu nehlasný stín vyřizoval. Stejně dobře to mohl vzdát, vyjít z komory a postavit se oběma mužům tam venku.

Ale to by snad nebyl Salid, kdyby se vzdal; ani teď to prostě nemohl udělat. Místo aby učinil to, co mu našeptával hlas jeho strachu, otočil se a vytřeštěnýma očima zíral do temnoty za sebou.

Byl tady sám, ale intenzivní pocit jiné přízračně stínové bytosti spíše ještě zesílil, místo aby zeslábl. Něco s ním tady uvnitř v temnotě pobývalo. Salid třesl oči, až mu začaly slzet, a pokoušel se proniknout černým závojem, a když se mu to nepodařilo, snažil se posřehnout temnotu za tímto černým závojem, bariéru, která oddělovala reálný svět od nepochopitelného nadpřirozena. Nic z toho se mu nepodařilo, ale pouhá koncentrace mu přesto pomohla znovu objevit kousek skutečnosti.

Připadal si, jako by se probudil ze snu. Byl zbrcen potem a v ústech měl znenadání pachů, jako kdyby snědl něco špatného, ale

pocit, že ho kdosi číhavě pozoruje, už neměl. Salid si najednou uvědomil, jakého nepřítele tady v temnotě potkal.

Byl to strach.

Domníval se, že ví, co znamená strach, ale nebyla to pravda. Znal všechny možné druhy strachu: strach o svůj život; strach, že padne do rukou svým protivníkům; strach ze selhání; strach z bolestí a nemocí a tisíce jiných obav. Nyní však pochopil, že existuje jakýsi nadřazený, mnohem horší strach, který nepotřeboval žádný důvod a žádného iniciátora. Nebyl to strach z něčeho, nýbrž čistý, v podstatě ryzí strach, který tu prostě byl a proti němuž neexistovala žádná ochrana. A poznal ho právě tady, v téhle tmavé komoře na prádlo, pravděpodobně nejsměšnějším místě na světě pro takové poznání.

Teď už věděl, že vždy bude po jeho boku, lhostejno, bude-li světlo nebo tma, bude-li tady uvnitř nebo venku na chodbě, bude-li sám nebo obklopen davy lidí. Něčeho se dotkl, onoho rána v lese, a tento dotek otrávil část jeho Já a změnil ho v něco jiného. Bylo to něco, co v něm od této chvíle zůstane po zbytek jeho života. A zároveň to bylo něco, co nad ním nakonec nepochybně zvítězí.

Weichsler se během poslední půlhodiny už nedíval na hodinky, ale přesto by dokázal na minutu přesně říci, kolik je hodin. Počet cigaretových oharků u jeho nohou vzrostl o dalších pět a i teď by si zapálil další cigaretu, kdyby nebyla krabička mezitím už prázdná. Nepřišlo mu to ani líto. Beztak kouřil jenom proto, aby něčím zaměstnal prsty a myslel na něco jiného, ale nebylo mu to nic platné. Neskutečný strach, který se dostavil s Nehrigem, ale už s ním neodešel, se ještě zvětšil. To jediné, co mu přinesla nadměrná spotřeba nikotinu, byl odporně drsný pocit na jazyku a pobolívání hlavy.

Weichsler by rád vyšel ven, aby se nadýchal svěžího vzduchu, ale vzpomínka na poslední pohled na školní dvůr a neustávající hebké šumění deště na střeše ho od toho stále odrazovalo. Kromě toho vzduch v tělocvičně nebyl špatný. Byla to dost velká místnost na to, že by musel vykouřit nejméně pět kartonů cigaret, aby ji zamořil.

Navíc dostal striktní rozkaz, že musí zůstat uvnitř a hlídat, aby nikdo nebožtíky nezcizil.

Ještě před dvěma dny by se Weichsler takové formulaci zasmál, ale teď ji přesně takhle používal ve svých myšlenkách a na jejích slovech mu už nepřipadalo nic směšného. Pokud vůbec měl ještě něco takového jako smysl pro šibeniční humor, pak Nehrigova návštěva vymazala i jeho poslední stopy. Cítil se prostě už jenom bídne a chtěl odtud pryč. Pryč z téhle tělocvičny, tohohle místa, které se změnilo v přízračné město, a z celé téhle akce.

Od této chvíle ho dělilo ještě asi půldruhé hodiny. Byla to celá věčnost, pokud člověk čekal na to, až uplyne, ale přesto to byla jasně vymezená přehledná doba. Chvíli se s ní pokoušel vypořádat tak, že odpočítával jednotlivé vteřiny a odečítal je od zbylé doby; potom tím, že pomalými kroky přecházel po tělocvičně sem a tam a pokoušel se vypočítat, kolikrát bude muset tuhle pochůzku ještě absolvovat, než ho konečně přijdou vystřídat. Existovala ještě celá řada dalších věcí, které mohl dělat, aby si ukrátil dlouhou chvíli. Všechny byly ovšem zhruba stejně smysluplné a všechny měly jedno společné: pomáhaly vždycky jenom nakrátko. Půldruhé hodiny bylo půldruhé hodiny a basta – a byla o to delší, pokud ji člověk musel strávit sám a zimomřivě roztrfesený v nevytopené hale plné nebožtíků.

Weichsler se nakonec přece jen opět podíval na hodinky a zjistil, že právě uplynulo pět minut od okamžiku, kdy zašlápl svou poslední cigaretu. Nejspíš to byl dobrý nápad dát si ještě pár koleček, i kdyby to bylo dobré jenom k tomu, aby zase trochu rozhybal svůj krevní oběh. I přes teplé zimní boty měl ledové nohy a připadalo mu, že několik znečitlivělých prstů u nohou mu už téměř odumřelo. I tato okolnost se hodila k tomuhle strašidelnému příběhu: Na tohle roční období bylo příliš chladno. Podle kalendáře mělo před několika dny začít jaro, ale zdálo se, že se rok nějak divně zvrtnul, protože místo toho bylo každý den o trochu chladněji.

Několikrát zadupal nohama na místě, upravil si zbraň na rameni a začal pomalými kroky procházet tělocvičnou. Pohledem klouzal po dokonale vyrovnaných řadách, v nichž stála polní lůžka, ale ačkoli už tady uvnitř trávil třetí noc, neztratil tento pohled ani špetku ze své ponuré strašidelnosti. Stejně byly nejen postele, ale i černé umělohmotné pytle, které na nich spočívaly – nebo aspoň většina z nich.

Dva pytle, které předtím přinesl Nehrig se svými muži, byly jiné. Při prvním zběžném pohledu si Weichsler žádného rozdílu nepovšiml, ale když se dostal na nejzazší bod své obchůzky a zastavil se před nimi, viděl, že jsou světlejší, protože zřejmě byly vyrobeny z mnohem tenčího materiálu. Pod modrošedým umělohmotným příkrovem se zřetelně rýsovaly obrysy těl, která v nich byla uložena.

Weichsler si nervózně přejel hřbetem ruky přes bradu. Nedokázal říci proč, ale přisun těchto dvou pytlů s nebožtíky ho znepokojoval mnohem více než v případě tří set pytlů předtím. Nejspíš protože doufal, že to už skončilo, a tyhle dva pytle mu dokázaly, že to není pravda a že se zřejmě stále ještě nacházejí další mrtví. Možná i proto, že si u všech ostatních umělohmotných pytlů mohl namalovat, že obsahují bůhvíco: papír, prázdné krabice, šatstvo, trávu, odpad – prostě cokoli, jenom ne mrtvá těla. O těchhle dvou pytlích to neplatilo. Weichsler dokonce rozpoznal, že v jednom ze dvou pytlů leží žena.

Něco rachotivě narazilo do dveří. Weichsler se zděšeně otočil, zároveň strhl zbraň z ramene a sám se tím vyvedl z rovnováhy. Nesvalil se, ale nešikovně narazil na lůžko s mrtvolou ženy, upadl na koleno a převrátil lehátko, když se ho instinktivně pokoušel zachytit. Plastikový pytel s mrtvou ženou sklouzl na druhé straně na podlahu a narazil na další lehátko, které se okamžitě naklonilo na stranu.

Weichsler zažil na zlomek sekundy strašlivou vizi: Viděl, jak se polní lůžka převracejí jako řada kostek domina a jak se tři sta pytlů s mrtvými těly řítí k zemi. Přirozeně se nic takového nestalo. Nezřítilo se ani nejbližší polní lůžko. Trochu se zakývalo a černý umělohmotný pytel se posunul maličko doprava, jako by se mrtvý v něm jenom pohnul ve spánku, aby si zjednal pohodlnější polohu.

Ale výsledek byl i takhle dost tristní. Polní lůžko, které převrátil, leželo na boku a napůl pod sebou pohřbilo pytel s nebožtíkem. Jedna noha lehátka se zlomila a prasklý konec roztrhl tenký plastikový pytel. Objevil se v něm kousek modré džínové bundy. Weichsler si v duchu vynadal za vlastní nešikovnost, ale když sklopil pohled a shlédl na sebe, zbledl. Zbraň mu napůl sklouzla z ramene, když upadl, a zachytila se za nejhorší možné místo – za spoušť. Pocítil, jak mu z

obličej zmlizela všechna krev. Kdyby nebyla zbraň zajištěna, ustřelil by sám sobě koleno.

Zvuk, který způsobil celou katastrofu, se rozlehl podruhé, a Weichsler sebou znovu a téměř stejně vyděšeně trhl. Spěšně vstal, stáhl pušku z ramene a odjistil ji; teprve potom prošel rychlými kroky halou a přistoupil ke dveřím. Ruka se mu viditelně trásla, když ji natáhl ke klíče a opatrně otevřel.

Tak to alespoň chtěl udělat. Jakmile se však kliky dotkl, opřel se zvenčí do dveří mohutný poryv větru a vtlačil je dovnitř s tak zuřivou silou, že Weichsler zavrával o pár kroků nazpět a opět skoro ztratil rovnováhu.

Bouře a ledový chlad se přes něho převalily jako smečka vyjících vlků. Vítr ho bičoval ledovým deštěm do obličej a Weichsler prakticky nic neviděl, ačkoli zvedl na ochranu ruku před oči. Teplota během zlomku sekundy poklesla natolik, že pocítil mráz jako řezavou bolest v obličej i na holých rukou.

Weichsler zaklel a znovu našel rovnováhu, otočil obličej z přírného dosahu větru a šikmo předkloněný se snažil dostat se ke dveřím, které mu poryv větru vytrhl z rukou. Musel skutečně vynaložit veškeré síly, protože to, co předtím vypadalo jako silný vítr, mezitím nejspíš zesílilo v orkán. Bouře bičovala školní dvůr téměř vodorovnými provazci deště, a ani jasně zářící okna na druhé straně už nebyla vidět. Nepotřeboval se už ptát, co narazilo do dveří. Ať už tato bouře uchopila a strhla s sebou cokoli, muselo to přiletět obrovskou silou.

Propracoval se ke dveřím a pokusil se je zavřít, ale okamžitě se mu zase vytrhly z rukou. Teprve když se do nich zapřel ramenem a vši silou zatlačil, podařilo se mu je zase zavřít. Vytí bouře se rázem ztišilo na snesitelnou míru.

Weichsler se opřel zády o dveře, zavřel na chvíli oči a slyšitelně se nadechl. Obličej mu mrznul a plášť měl úplně promočený, ačkoli byl dešti vystaven jen pár vteřin. Přinejmenším si však mohl být jistý, že se sem nikdo nepokoušel vniknout, ani novináři, před nimiž ho varoval Nehrig. Za takového počasí by se sem nikdo neodvážil, a i kdyby, nejspíš by se v dešti utopil, ještě než by se stačil ke škole aspoň přiblížit.

Weichsler pušku opět zajistil a opřel ji o stěnu vedle dveří, projel si prsty mokré vlasy a rozhlédl se. Dveře byly sice otevřené jen pár vteřin, ale celá oblast u nich se přesto změnila v mělké jezírko, jehož třpytivé chapadlo zasahovalo daleko do haly. Z jeho hromádky cigaretových oharků už nebyl vidět žádný a první dvě nebo tři řady umělohmotných pytlů se vlhce leskly. Nejspíš mohl ještě mluvit o štěstí, že bouřlivé poryvy větru prostě neodfoukly vratká polní lůžka. Vždyť se právě na vlastní oči přesvědčil, jak byla stabilní. To ho upozornilo na jiný, momentálně mnohem naléhavější problém. Kaluž před dveřmi nebude muset vysvětlovat. Převrácená polní lůžka a spadlý pytel s mrtvým tělem už ano. Dokázal si představit Nehrigův komentář, až spatří tuhle nadílku. Bude lépe, když se to pokusí napravit sám. S trochou štěstí by mohl polní lůžko provizorně opravit a roztržený pytel položit tak, aby nikdo na první pohled nic nepoznal.

Pověsil si pušku zase přes rameno, rychlým pohledem se přesvědčil o tom, že dveře jsou také bezpečně zavřené a že se třeba při prvním nárazu větru nerozletí, a vykročil. Při chůzi čvachtal botami v centimetrové louži na podlaze. Soudě podle množství vody, kolik se jí sem během několika okamžiků dostalo, odehrával se venku určitě zánik světa.

A tady uvnitř s ním někdo byl.

Weichsler se zastavil uprostřed pohybu a zíral na vlhké otisky chodidel, které se před ním leskly na betonové podlaze. Nebyly to ve skutečnosti otisky lidských chodidel, na to byly příliš rozmazané a nezřetelné, ale vzdálenost souhlasila, byly rovnoměrné a následovaly jeden za druhým. Byly to stopy. Vedly z kaluže za ním a ztrácely se mezi řadami postelí. Někdo vešel dveřmi, prošel kaluží a potom zmizel někde v hale.

Weichsler cítil, jak se mu zježil i poslední vlásek na hlavě, když pochopil, co tohle zjištění opravdu znamenalo. Kaluž tady nebyla, dokud neotevřel dveře, což neznamenalo nic jiného, že ať už sem vešel kdokoli, musel projít těsně kolem něho. A to byla zhora nemožné.

Zavřel oči, počítal v duchu do pěti a znovu je otevřel. Stopy tam pořád byly. Kdosi byl tady vevnitř.

A ostatně nehrálo žádnou roli, jak se sem dostal. Weichslerovy rozkazy pro takový případ byly jednoznačné.

Sundal pušku z ramene, znovu ji odjistil a ještě jednou se rozhlédl. Nic neviděl, ale nic jiného ani neočekával. Ten hajzl byl pravděpodobně skrčený za nějakým lehátkem a popadal se za břicho při pohledu na jeho obličej a ještě více při pomýšlení na strach, který mu nahnal. No, však uvidíme, kdo se bude smát poslední.

Weichsler si ušetřil námahu s vyzýváním vetřelce, aby se vzdal. Místo toho stáhl z opasku vysílačku a stiskl hovorový přepínač. „Tady Weichsler. Hlavní stanoviště, ozvěte se.“

Nic. Z malého přístroje bylo slyšet jen statický praskot. Weichsler opakoval volání celkem třikrát. Pak vysílačku vypnul a zase zapnul, dvakrát změnil kanál a nakonec namátkou stiskl všechna tlačítka, ale nic se nezměnilo. Přístroj oněměl – nebo se počasí projevovalo takovými vrtochy, že to znemožňovalo jakékoli rádiové spojení. Weichsler to však nepokládal za pravděpodobné. Nerozuměl moc vysílačkám, ale protější stanice nebyla vzdálena ani padesát metrů. Pravděpodobně se ten krám prostě a jednoduše porouchal – a podle Murphyho zákona přirozeně v nejhorší možné chvíli. Weichsler ho znovu zavěsil za opasek, uchopil pušku oběma rukama a opět se pozvolna otáčel na místě. Hala byla pořád ještě prázdná, ale to nic neznamenalo. Mezi třemi sty polními lůžky bylo dost místa na to, aby se tam ukryla celá armáda.

„Tak dobrá!“ zvolal tak hlasitým a pevným hlasem, jak jenom dokázal. „Pobavil ses, ale teď už je toho dost! Vyjdi ven!“

Nic se nepohnulo. Weichsler ani vážně nepočítal s tím, že by se dočkal odpovědi, ale přesto zopakoval výzvu ještě jednou: „To už přece nemá smysl. Jenom si to zhoršuješ! Pojď sem a o všem si promluvíme. Kdo ví, třeba tě nechám dokonce běžet. Ani vlastně nemám chuť podávat hlášení a potom celé hodiny vyplňovat formuláře!“

Ani teď se nedočkal odpovědi, a přesto měl pocit, že se ve tmě před ním něco pohnulo. Byl to strašidelný pocit, že na něho někdo zírá, a to pohledem, který rozhodně nebyl přátelský. Rukama sevřel pevněji pušku, ale pocit bezpečí, který mu měla přinést důvěrně známá váha zbraně, se nedostavil. Právě naopak, znenadání se ho

začala zmocňovat stísňenost – a potom si naráz uvědomil, jak je tahle scenerie neskutečná. Tělocvična byla jasně osvětlená; přesto tu bylo tolik temných zákoutí, v nichž mohlo číhat všechno možné. Hedvábné šumění deště se dávno změnilo na rachotivé bubnování, které přehlušovalo i vytí větru, a teplota dále klesala. Tady uvnitř bylo nyní tak chladno, že svůj vlastní dech viděl před obličejem jako šedou páru. Žádný div, že nad sebou postupně ztrácel kontrolu.

Weichsler se potřetí obrátil k domnělým stopám a prohlédl si je pozorněji. Teď už si nebyl zcela jistý, jestli to byly skutečně otisky chodidel. Vypadaly tak, jistě, ale v podstatě jen na první pohled. Třeba to bylo jen pár mokrých skvrn, které jen náhodou vypadaly jako otisky chodidel.

Z logického hlediska to nebylo možné. Nikdo by kolem něho nedokázal dveřmi projít tak, aby si ho nevšiml.

Za normálních okolností by měl po výpadku vysílačky přeběhnout do školní budovy a bít na poplach. Ale to by znamenalo, že by v dešti a stále silněji zuřící bouři musel ven – a kdyby se navíc vrátil s tuctem mužů, kteří by obrátili tělocvičnu vzhůru nohama a nic nenašli... ne, díky! Neměl chuť po všem, co prodělal, se stát ještě objektem posměchu celé jednotky.

Weichsler se rozhodl, že se sebou samým uzavře kompromis. Už se sice skoro sám přesvědčil o tom, že jen z přetažení byl vystaven mámení smyslů, ale přesto se vrátil ke dveřím, pečlivě je uzamkl a začal poté důkladně prohledávat tělocvičnu. Dvakrát přešel kolem každé řady polních lůžek, přičemž se tu a tam překvapivě otáčel a občas si podřepl, aby se podíval lesem tenkých dřevěných noh, který se tyčil pod černou umělohmotnou krajinou. Jediný pohyb, který viděl, byl pohyb jeho vlastního stínu.

Najednou ho napadlo, že se takhle zesměšňuje. Zaplat'pánbůh tu nebyl nikdo, kdo by se mu mohl smát; ale vypadalo to, že nevyvolávat žádný poplach byl opravdu dobrý nápad.

Přesto inspekci tělocvičny pečlivě dokončil a nakonec zkontroloval jediné dvoje dveře, které tu kromě vchodových ještě byly. Jedny vedly do malé místnosti, kde byly uloženy žíněnky, míče a další sportovní náčiní, které jaksi neodmyslitelně patřilo ke každé tělocvičně. Weichsler ji prohlédl na počátku své strážní služby a dveře

pak zamkl. Dveře byly i nyní stále zamčené. Klíč měl uložen v pravé kapse pláště.

Druhé dveře vedly do šaten a k záchodům. Weichsler všechny místnosti důkladně prohledal a nelitoval ani námahy na to, aby námtkou nezvedl několik prkýnek a nepodíval se pod ně. Když skončil prohlídku, zbývalo sice ještě dvacet minut do střídání stráží, ale teď si aspoň mohl být jistý tím, že kromě něho nebylo v tělocvičně ani živáčka.

Tedy přesněji řečeno až na muže, který stál v druhé řadě vlevo od dveří a skláněl se nad jedním pytle s nebožtíkem.

Působilo to jako přímý úder do žaludku. Weichsler byl na okamžik zcela šokován, takže prostě jenom stál na místě a civěl na postavu, aniž by chápal, co vidí. Ale potom přece jen převládly dlouhé roky nacvičované reflexy. Byl stále ještě pod vlivem šoku a vyděšen způsobem, který mu vléval strach do žil už jen svou povahou, ale přesto jediným plynulým pohybem strhl zbraň z ramene a namířil ji na neznámého.

„Nehýbejte se! Jestli se jenom pohnete, budu střílet!“

Neznámý se skutečně nepohnul, ale Weichsler měl zvláštní pocit, že to ani tak nezáleželo na jeho slovech jako mnohem spíše na tom, že neznámý byl příliš hluboce soustředěn na to, co právě dělal. Weichsler mluvil dost hlasitě, ba téměř křičel, ale zdálo se, že neznámý muž ho vůbec neslyšel.

„Vy tam! Odstupte od lehátka! Zpět! A otočte se – velice pomalu!“

Tentokrát už křičel, ale muž se ani nepohnul. Weichsler cítil, jak mu začal v těle vibrovat každíčký jednotlivý nerv. Pravý ukazovák se křečovitě přitiskl ke spoušti a téměř ji přivedl k bodu odporu. Co když ten chlap jeho slova prostě jenom ignoroval? Nemohl ho přece jen tak zastřelit!

Ale udělá to, jestli se nestane nějaký zázrak. Weichsler prožíval jednu z oněch katastrof, kterou zřetelně vidíte přicházet, aniž můžete cokoli udělat, abyste ji zadrželi – a to ačkoli zcela přesně víte, jak to udělat. Ještě zlomek sekundy a stiskne spoušť a toho muže zastřelí a...

... právě v té chvíli se neznámý narovnal, ustoupil o půlkrok od lehátka a otočil se.

Weichsler udiveně vytřeštil oči. Dosud viděl v podstatě jen světlý stín, naklánějící se nad polním lůžkem, ale teď neznámého zřetelně rozpoznal. Byl to muž neurčitého věku – snad mu bylo třicet, možná ale i pětadvacet nebo ještě více. Celá postava působila... *bizarně*. Jiné slovo pro to Weichslera prostě nenapadlo.

„Kdo jste?“ zeptal se Weichsler nervózně. „Jak jste se sem dostal a co tu děláte?“ Ačkoli položil naráz tři otázky, neposkytl svému protějšku odpověď na žádnou z nich, nýbrž k němu přistoupil a panovačně pokynul zbraní.

„Zpátky! Odstupte od toho lehátka, velmi pomalu a opatrně! Chci vidět vaše ruce!“

Neznámý se nepohnul. Velmi pozorně hleděl na Weichslera, ale nebyla na něm patrná ani stopa zděšení, nebo dokonce strachu. Měl zvláštní oči, tmavé a jakýmsi zneklidňujícím způsobem jasné, ale zároveň také neobvykle zastřené, jako by se naučil hledět na svět po svém, jinak než Weichsler, ale současně jako by se téměř odnaučil skutečně vnímat jednotlivosti.

Kdo byl tenhle chlap? Nebyl to snad nějaký poblázněný stoupelec hnutí Haré Kršna?

„Zatraceně, řekl jsem ustoupit o krok!“ procedil mezi zuby Weichsler. „Tebe snad unavil život! Tohle tady je zakázané vojenské území, je ti to jasné? Máme rozkaz střílet!“

Zdůraznil svá slova dalším hrozivým pohybem pušky – a tentokrát dosáhl alespoň nějaké reakce, i když to nebyla zrovna ta, kterou si představoval.

Pohled zneklidňujících černých očí sledoval tento pohyb a nakonec ulpěl na zbrani. Pořád se v něm však neobjevovalo žádné zděšení, ale nanejvýš jen zvědavý zájem. Ten chlap ho buď nebral vážně, nebo ještě nikdy v životě neviděl zbraň.

Potom spatřil Weichsler něco, co mu dalo rázem zapomenout na tuhle otázku.

Pytel s mrtvolou, nad kterým se neznámý skláněl, byl otevřený. Umělohmotné zdrhovadlo bylo roztažené, takže viděl obličej a ramena muže, který v pytli spočíval.

„Co, k čertu...?“ Weichsler se znovu podíval na muže a namířil mu hlaveň pušky přímo na hlavu. Vzrypěla v něm prudká vlna žhavého vzteku a na nepatrnou, ale strašlivou chvilku se musel veškerou vůlí ovládnout, aby toho chlapa nepraštil pažbou do obličeje.

„Co to má znamenat?“ zeptal se roztřeseným hlasem. „Co tady hledáš? Co si myslíš, že jsi? Někdo, kdo nemusí mít žádný respekt k mrtvým?“

Ani teď se mu nedostalo odpovědi, ale v očích neznámého muže cosi zažhnulo. Mohl to být náznak úsměvu, ale třeba také jeho pravý opak.

A potom zmizel.

Ne že by snad uprchl nebo se vypařil nebo se ztratil v záplavě dýmu a ohně. Byl prostě pryč, během jediného zlomku vteřiny, nehlasně a naprosto nedramaticky – a snad právě proto o to působivěji.

Weichsler dobrou půlminutu upřeně zíral na místo, kde stál neznámý muž, než byl schopen zamrkat. Ani ho to doopravdy nevyděsilo.

A nebyl ani v nejmenším překvapen, když se konečně obrátil a spatřil, že černý umělohmotný pytel za ním je zavřený.

Musel se pořádně uhodit do hlavy, protože to první, co pocítil po probuzení, byla šílená bolest hlavy. Další vjem znal z poslední doby už docela dobře, ovšem doufal, že ho jen tak brzy zase neucítí: vpich jehly do žíly na levé paži, za nímž následovalo krátké silné pálení. Potom uslyšel hlas sestry: „Myslím, že se probouzí.“

„Omyl. Je vzhůru a jenom předstírá, že spí.“ Jehla byla vytažena z Brennerovy žíly trhnutím, které bylo podle jeho názoru přece jen trochu moc silné. Nedobrovolně otevřel oči a pohlédl přímo do obličeje ošetřujícího lékaře.

„Nemá smysl chtít těmhle borcům tady něco předstírat,“ připomněl lékař s gestem na stolek s přístroji a značně neveselým pousmáním. „Oni registrují v podstatě všechno, víte? Jak se cítíte?“

„Bolí mě hlava,“ odpověděl Brenner.

„Dobrá. Soudě podle velikosti boule na vašem spánku to bude nejspíš pořádná bolest.“

„Je to tak,“ procedil Brenner zaťatými zuby. „Váš soucit je opravdu fajn, profesore.“ Mezitím se mu podařilo přiřadit hlas konkrétní tváři.

„Kdo vám řekl, že nějaký mám?“ opáčil špatně naladěný Schneider. „Proč vlastně každý od nás, lékařů, očekává, že budeme mít neustále a pro všechno porozumění? Myslím, že si to docela zasluhujete. Je vám vůbec jasné, jak lehkomylně jste se choval?“

„Ale já jsem přece chtěl jenom...“

„... vstát a trochu se projít, já vím,“ přerušil ho Schneider. „A přitom nejspíš jen tak mimochodem zničit to, čeho jsme v posledních dnech dosáhli.“ Ve Schneiderových očích se zablýskla zloba. Jeho hněv nebyl předstíraný a pravděpodobně byl pochopitelný, aspoň z jeho pohledu. Nikoli však v tomto rozsahu. Přesto se jeho slova neminula účinkem.

„Je mi líto,“ omluvil se Brenner. „Opravdu jsem vám nechtěl dělat žádné mrzutosti, pane profesore.“

„Tak to jste ovšem neměl vstávat a promenádovat se tady, jako byste se pokládal za nějakého mladého boha,“ odpověděl doktor stále ještě příkrým, ale zároveň přece jen téměř smířeným tónem. Lékaři sice nebyli žádní světci, kteří by všechno odpouštěli a chápali, ale byli viditelně zvyklí na různé strasti. Chvíli se na Brennera přísně zahleděl a potom pokračoval: „Ale teď vážně. Co jste si jenom přitom myslel? Domyslel jste vůbec, co všechno se mohlo stát?“

„Obávám se, že ne,“ přiznal zkroušeně Brenner. „Je mi to opravdu líto. Ale cítil jsem se dost silný na to, abych...“

„No jistě, že jste se na to cítil!“ skočil mu do řeči Schneider. „Vždyť jste od hlavy až k patě napumpovaný léky.“ Znovu ukázal na přístroje vedle postele. „Tyhle věcičky na vás nedávají jenom pozor, ale ochraňují vás také před nejhoršími bolestmi a jinými nepříjemnostmi. A nejspíš vám poskytují i pocit, že byste mohl vyvracet stromy. Ale jen tak dlouho, dokud vás nechají, to mi věřte.“

Brennera bolela hlava příliš na to, aby mohl sledovat Schneiderovo gesto, ale i takhle vycítil, že během mdloby byl opět připojen na všechny možné kabely. Tohle pomyšlení ho však nijak neuklidňovalo, ba právě naopak. Jediných pár minut za poslední tři dny, kdy se aspoň zpola cítil dobře, byly vlastně ony chvíle, kdy nebyl spojen s

těmito přístroji – a kdy neměl v paži žádnou jehlu, z níž mu odkapávalo do krevního oběhu bůhvíco.

„Já vidím,“ prohlásil nesouvisle.

Schneider zamžoural. „Prosím?“

„Moje oči,“ odpověděl Brenner. „Najednou vidím mnohem lépe. Ještě to není úplně ono, ale se včerejškem se to už nedá srovnat. Přišlo to úplně nečekaně – probudil jsem se a zase jsem viděl. Proto jsem taky vstal.“

Schneiderova reakce ho zmátla. Lékař na něho několik vteřin pronikavě hleděl, ale teď se mu poprvé nedíval jen do obličeje, nýbrž přímo do očí. Pak rychle ustoupil o krok, zvedl ruku a zeptal se: „Kolik je to prstů?“

„Čtyři,“ odpověděl Brenner – což, upřímně řečeno, prakticky jenom hádal. Schneiderova ruka se už pohybovala v rozostřené hraniční oblasti jeho stále ještě omezeného zorného pole, takže si nebyl úplně jistý, jestli zvedl jen dva, tři nebo čtyři prsty. Ale měl třicetiprocentní šanci – a zaznamenal úspěšný zásah. Schneider byl na okamžik tak ohromený, že ani nepotřeboval vidět jeho obličej k tomu, aby vycítil lékařovo překvapení. A profesor byl skutečně příliš vyvedený z míry na to, aby pokus znovu opakoval. Přistoupil blíže k pacientovi a znovu se na několik vteřin beze slova zadíval na Brennera. Ten kupodivu vyčetl z jeho očí všechny možné pocity – překvapení, zmatek, profesionální zvědavost a onen zvláštní druh nedůvěřivé pochybnosti, která se u takových mužů snad už stala čímsi jako instinktem, pouze jeden cit chyběl. Radost.

„Moc velký dojem to na vás neudělalo,“ neodpustil si Brenner.

Schneider sebou trošku trhl a okamžitě vykouzlil na tváři neupřímný úsměv. „Ó ne,“ ujistil ho spěšně. „To mi křivdíte. Vždycky se raduji, když je má práce završena úspěchem. Přišlo to jen... dost překvapivě.“

„Opravdu?“ Brenner si povšiml, že Schneider si vyměnil rychlý pohled se sestrou – a že to nebyl jen tak nějaký pohled. „Myslím, že vy sám jste mi to před pár hodinami prorokoval – že k tomu jednou spontánně dojde.“

„Ano, přirozeně,“ zareagoval rychle Schneider. Jeho úsměv působil znenadání ještě neupřímněji. „Občas to člověka překvapí, když

se vlastní předpovědi najednou naplní. Říkáte, že to přišlo naprosto nečekaně?“

Brenner na poslední chvíli potlačil instinktivní přikývnutí, po němž by se mu lebka pravděpodobně definitivně rozskočila. „Otevřel jsem oči a viděl jsem, ano. Tak to přece mělo být, že?“ Ted' si už byl jistý, že Schneiderovi se ani trošku neulevilo, ale že mu právě naopak způsobil starosti, pokud ho rovnou nevylekal.

„Ano, jistě. Ale dávejte si pozor, abyste se... předčasně neradoval. Stejně tak spontánně se může objevit i recidiva. Sestro, co je s tím krámem?“

Brenner v duchu zaťal zuby a jenom pootočil hlavu na polštáři. Bolest nebyla tak krutá, jak očekával, ale to, co spatřil, se mu nelíbilo. Schneider mohl mít své důvody k tomu, aby reagoval takhle a ne jinak, ale stejné zděšení spatřil i v očích sestry, která se ho ani nijak zvlášť nenamáhala skrýt. Po lékařových slovech se rychle sklonila nad stolem s přístroji a začala – Brenner si byl jistý, že v podstatě namátkou – mačkat jednotlivá tlačítka a vypínače. Nakonec se s přehnaným pokrčením rameny zase obrátila. „Všechno funguje bezvadně.“

Ze Schneiderova pohledu se dalo zřetelně vyčíst, co si myslí o technických schopnostech své noční sestry. Ušetřil si však jakoukoli odpovídající poznámku. „To je v pořádku, sestro,“ ujistil ji. „Podívejte se teď prosím, co dělají naši hosté. Nechtěl bych, aby zůstávali příliš dlouho sami.“

Sestra odešla, ale Schneider se ji viditelně nechystal následovat. Zároveň však nic neřekl ani neudělal, nýbrž nadále pouze svým zvláštním způsobem hleděl na Brennera. Lékařův pohled ho začal postupně nejen zneklidňovat, ale přímo znervózňovat. Něco tady nehrálo.

„Cítíte... jinak ještě nějakou změnu?“ zeptal se konečně.

„A měl bych?“

„Nemám rád, když na otázku dostanu místo odpovědi zase otázku,“ prohlásil Schneider, ted' už opět trošku ostřeji, ale přesto pořád ještě slyšitelně nervózně.

„Nejsem si jistý,“ odpověděl Brenner. „Myslím, že se ted' lépe rozpomínám.“

„Na co?“

„Nemám tušení,“ přiznal Brenner. „Ještě včera bych přísahal, že jsou to jenom noční můry, ale mezitím...“ Pokrčil vleže rameny, což ho tak pronikavě zbolelo, že se o to podruhé už rozhodně nebude pokoušet. „Co se vlastně skutečně stalo? Vzpomínám si jen na explozi a požár – a na spoustu zmatených hloupostí.“

„Já o moc víc také nevím,“ odpověděl Schneider – tónem, který vcelku snadno nahradil dovětek: *Ale to je lež*. Mezitím se podle všeho stihl přizpůsobit tomu, že Brenner zase vidí, protože když pokračoval, vyhýbal se jakémukoli kontaktu očima. „Mohu vám říci jen to, co psali v novinách. Vypadá to, že vy a ta dívka jste se připlekli přímo do rozhodujícího boje mezi Abú el-Motem a jednotkou CIA.“

„Abú el-Mot?“

„Terorista,“ odpověděl Schneider. „Jeho skutečné jméno je Salim nebo Salid... něco v tomhle duchu. Pronásledovali ho deset let po celém světě – a vy s tou ubohou dívkou jste zřejmě měli smůlu, že jste se ocitli přesně tam, kde ho dopadli.“

„Moment,“ ozval se Brenner. „Jestli si správně vzpomínám, vyletělo půl kláštera do vzduchu...“

„Celý klášter,“ poopravil ho Schneider. „Nikdo kromě vás nepřežil. A i vy jste přežil jenom proto, že jste se nacházel zhruba deset metrů pod zemí.“

„Ale něco takového se snad ani nemohlo stát.“ zareagoval Brenner. Vlastně to udělal proti své vůli. Cítil prostě, že každé slovo, které Schneider pronesl, je pravdivé. Přesto pokračoval: „Řekl bych, že něco takového se stává jenom ve filmu.“

„To je pravda,“ přikývl Schneider. „Za běžných okolností se něco takového může přihodit jenom v amerických akčních filmech, i když to rozhodně neuvidíme ani v těch prvotřídních. Ale tentokrát se to skutečně odehrálo.“

„Helikoptéra CIA a celosvětově hledaný terorista si rozdají nad zakletým klášterem vzdušný souboj – a já si na to nemohu vzpomenout. To není fér.“

Schneider se pousmál, ale jen na letmý okamžik. „Ale vy se ještě rozpomenete,“ prohlásil. „Řekl bych, že si s tímhle příběhem vyděláte spoustu peněz, až se dostanete tady odtud ven a přepadnou vás

novináři. Obávám se však, že předtím budete muset ještě zodpovědět spoustu otázek.“

„CIA?“

Schneider zavrtěl hlavou. „Říkal jsem přece, že něco takového se za normálních okolností stává jenom v druhořadých filmech, ne ve skutečnosti a nikoli ve Spolkové republice Německo. Jestli jsem správně četl v novinách mezi řádky, Američané momentálně stáhli ocas a hrají mrtvého brouka. Veřejnost nebyla touto akcí z Divokého západu nijak zvlášť obšťastněna a tisk udržuje tuhle story ve vysokém kurzu. V posledních dnech tu byli třikrát úředníci ze státního zastupitelství, o policii ani nemluvě. Budu vám je držet od těla, jak dlouho to jenom půjde. Ale obávám se, že už to moc dlouho nedokážu.“

„Já jim toho moc neřeknu,“ povzdechl si Brenner.

„To buďte rád,“ poznamenal Schneider. „A jestli vám ještě mohu soukromě poradit, držte se toho. Nehleďte na to, kdo se vás bude vyptávat. A na co.“

Bylo to zvláštní, ale proč měl Brenner stále silnější pocit, že Schneider pořád jenom chodí kolem horké kaše? Jen málokdy potkal člověka, který byl tak bezprostřední a přímý jako tenhle lékař, ale teď rozpačitě otálel jako žáček nachytaný na švestkách. Brenner se rozhodl, že to jemu – i sobě samému – trochu ulehčí a poskytne mu náповědu.

„Ta dívka, co byla se mnou... to byla stopařka. Našli ji?“

„Ne,“ odpověděl Schneider. „Ani její mrtvolu. Určitě beze zbytku shořela.“

Ale odkud pak tedy Schneider o ní věděl? Pokud žádný obyvatel kláštera nepřežil, nemohl také nikdo vědět, že měl tu dívku s sebou. A to zase mohlo znamenat pouze jediné. Schneider lhal. Ale proč?

„Je to vůbec možné?“ zeptal se Brenner.

„Aby lidské tělo beze zbytku shořelo na prach?“ Schneider přikývl. „Proč ne? Aspoň teoreticky ano.“

„A prakticky?“

„Nemám tušení,“ přiznal Schneider. „Nebyl jsem tam. Víím jen to, co mi říkali. A to nebylo zrovna moc.“

„Děláte kolem toho dost tajnosti, že?“

„A vy se divíte?“ zeptal se Schneider. „Jak jsem říkal, veřejnost je u vytržení. Raketové souboje mezi vrtulníky patří do kina, nikoli do Taunusu. A pak ještě ten podivný klášter...“

Napjatý podtón v jeho hlase se už nedal přeslechnout; zřejmě to nedokázal ani on sám, protože po chvilce dodal s tichým nervózním smíchem: „Co to vůbec bylo za klášter? Žiji tady už dvacet let, ale nikdy jsem o něm neslyšel, ačkoli není odtud vzdálen ani dvacet kilometrů.“

To byla první skutečně konkrétní informace, kterou Brenner obdržel od chvíle, kdy se probudil v téhle zvláštní nemocnici. Ale během posledních minut se mu dostalo celé řady informací, které byly snad méně konkrétnější, ale zato mnohem znepokojivější; jako například ta, že Schneider tu viditelně nesetrvával proto, aby mu něco oznámil, ale aby se od něho něco dověděl.

„Nemám tušení,“ prohlásil po pravdě. „Ale jestli se nepletu, neměli tam ani elektřinu. A nevypadali zrovna moc nadšeně, když nás uviděli.“

Schneider reagoval bezprostředněji. „Jinak vám nebylo nic nápadné?“

„Nic, na co bych si vzpomínal,“ odpověděl Brenner. „Proč?“

„Jsem jenom zvědavý,“ ujistil ho Schneider.

A kromě toho lžeš, jako když tiskne, napadlo Brennera. Už si to jenom nemyslel, bezpečně to věděl. Zničehonic mu bylo všechno jasné. Nedobrý pocit, který měl od svého předposledního probuzení, se rázem stal jistotou: Něco tady nehrálo. Nepobýval tady jenom jako pacient, ale i jako zajatec.

„Třeba mě ještě něco napadne,“ ozval se. „Jak to vypadá, vaše prognóza byla správná. Postupně se všechno vrací. I mé vzpomínky.“

Schneider sice nijak nezastíral své zklamání, ale ani se nepokoušel na Brennera dále naléhat. „Nejspíš máte pravdu,“ uznal. „Později si budeme moci spolu ještě dost dlouho povídat – snad v trochu civilizovanější dobu. Mohu vás nechat o samotě, aniž byste se zase vydal na procházku?“

Brenner zvedl volnou ruku k hlavě, ale dával si pozor, aby se jí doopravdy nedotkl. „Jistě,“ odpověděl. „Ale ještě byste mi mohl

prokázat laskavost. Namíchejte mi do toho chemického koktejlu, který do mě pumpuje tahle mašina, něco proti bolestem hlavy.“

„Bez obav – už je v tom všechno, co potřebujete.“

A ještě nejspíš celá spousta navíc. Brenner hmatatelně cítil, jak mu do těla tenkou jehlou ve hřbetě ruky zase odkapává zapomnění. Vzpomínky, o kterých se zmínil, se nevrátí, dokud bude připojen k tomuhle přístroji.

Schneider ještě naposledy a úplně zbytečně zaváhal a potom odešel, aniž by se rozloučil a zhasl světlo.

Později si uvědomil, že v komoře na prádlo strávil sotva pět minut, ale zatímco v ní pobýval, měl pocit, že se čas nejen zastavil, ale plynul pozpátku. Salid se ještě neodvážil otočit, ačkoli věděl, co uvidí – totiž nic. Nebyly to příšery z jeho dětství, které sem přišly, aby splnily svůj starý slib. Tomuhle nemohl uniknout jen tím, že by se sřežil na ně pohlédnout; bylo totiž v jeho nitru. Ale jeho čas ještě nenadešel. Salid ve svém nitru tisíckrát zemřel, zatímco čekal na to, až přijede výtah a on bude moci opustit své dobrovolně zvolené vězení – vsadil by pravici na to, že v téhle malé místnosti strávil poctivou hodinu.

Přesto nechal uplynout ještě několik vteřin, když zazněl zvuk výtahových dveří. Teprve potom zase vyšel na chodbu a pozorně se rozhlédl. Výtah odjel a žárovicka vedle dveří zase svítila zeleně; kabina tedy dorazila ke svému cíli a čekala na to, až ji někdo přivolá. Salid si okamžik pohrával s myšlenkou, že udělá právě tohle a výtah potom zablokuje, aby měl krytá záda, ale téměř v mžiku se rozhodl přesně opačně. Pokud nepočítal tohle podivně opuštěně působící poschodí, nacházel se v úplně normální nemocnici. Proto nedělal raději nic, co by mohlo narušit normální běh věcí. Přistoupil tedy znovu ke dveřím, za nimiž zmizel lékař se svým nezvaným návštěvníkem.

I tento úsek chodby byl naprosto prázdný, ale ukázalo se, že dveře jsou větším problémem, než původně očekával. Zámek nebyl nijak zvlášť rafinovaný – jednoduchý mechanismus, který zaklapl, jakmile dveře zapadly do rámu. I když Salid patřil ke skutečným odborníkům na otvírání zámků, zadržel ho, protože tu prakticky stál s

prázdnýma rukama. Za několik vteřin, během nichž zámek marně a frustrovaně ohmatával prsty, se vrátil, aby našel nějaký nástroj.

Všechno, co potřeboval k otevření mnohem složitějších zámků, měl uloženo ve své bundě, ale neodvážil se znovu vstoupit do komory na prádlo, takže ztratil několik minut tím, že otvíral dveře a v místnostech za nimi hledal kousek drátu nebo nějaký jiný vhodný nástroj. Potom šlo ovšem všechno velice rychle. Za několik vteřin poté se už nacházel na jejich druhé straně a nechal zámek zase nehlučně zapadnout.

I tato část chodby byla zcela prázdná, ale odkudsi sem pronikaly zvuky: tlumené hlasy, tiché bzučení a cvakání a někde vzadu nepřetržité rozhlasové povídání. Chodba nebyla příliš dlouhá – dvoje dveře na levé a troje na pravé straně – a končila u dalších dveří prosklených mléčným sklem. Nápis na nich prozrazoval, že prostory za nimi patří jednotce intenzivní péče. Všechny dveře byly příliš úzké, aby se jimi dala pronést postel, a vedly do správních a obytných místností personálu. Salid tohle všechno zaznamenal jediným rychlým pohledem a v podstatě jenom instinktivně. Zapamatoval si však i sebemenší informaci, a když ji potřeboval, prostě ji najde ve své hlavě. Možná že už nebyl zabiják, ale instinkty mu fungovaly stejně dokonale jako dříve.

Potřeboval asi dvě vteřiny, aby určil směr, odkud hlasy zněly. Jedny dveře po pravé straně byly jen přivřené; škvírou pronikalo bílé neonové světlo. Žádné stíny. Ať už tam uvnitř byl kdokoli, určitě se nepohyboval. Ale mluvil – a nijak přitom nešeptal, ani nepoužíval obzvlášť uměřený hlas. Salid sice ještě nerozuměl jednotlivým slovům, ale i na pouhý poslech mu bylo jasné, že jde nepochybně o hádku.

Salid se neslyšně přiblížil ke dveřím, podíval se na prst širokou škvírou a zaposlouchal se ještě soustředěněji. Hlasy byly kupodivu sice hlasitější, nikoli však zřetelnější, a ani z toho, co viděl, nebyl zrovna moudrý: byl to úzký výřez úplně normální kanceláře – podlaha z PVC, šedý kovový psací stůl s neodmyslitelným monitorem počítače, pečlivě složená registratura... Potom mu došlo, že stojí před vstupní místností lékařské ordinace. Samotné hlasy zaznívaly právě odsud.

Nikam by se nedostal, kdyby nepřistoupil na určité riziko. Salid se ještě jednou rychle a pozorně rozhlédl, potom otevřel dveře a rychle vstoupil. Jak očekával, byla tato místnost prázdná, ale na druhé straně byly druhé dveře, které vedly do Schneiderovy vlastní kanceláře.

Jakmile se přesvědčil o tom, že ho neprozradí jeho stín, přistoupil ke dveřím a obezřetně nahlédl do místnosti za nimi. Byla podstatně větší než tato vstupní místnost a svým chladným funkcionalismem spíše připomínala tovární halu než kancelář. Lékař, jehož předtím viděl, se tam nenacházel, ale zato tam pobývali jiní dva muži. Starší šedovlasý muž seděl v těžkém koženém křesle za psacím stolem, zatímco mladší rozčileně přecházel na druhé straně stolu sem a tam.

Pak Salid zažil něco zvláštního. Ani venku, bezprostředně u dveří, nerozuměl jednotlivým slovům, ačkoli se nikdo z nich nesnažil ztišit hlas. Avšak teď, když oba muže viděl, se zvuky znenadání slily ve slova.

„Pokládal jsem vás za rozumnějšího, bratře Jane,“ promluvil šedovlasý muž. Jeho hlas zněl velmi přísně a káravě, nikoli však jako hlas otce, mluvícího se svým neposlušným synem, nýbrž jako hlas ředitele školy, rozmlouvajícího se svým žákem – přesněji řečeno s takovým žákem, jemuž by tajně nejraději ze všeho zakroutil krkem. „Copak sám necítíte, jak směšně zní to, co se mi tu snažíte namluvit?“

Jan se zastavil uprostřed kroku a zíral na svůj protějšek. „Nenazývejte mě bratrem,“ ohradil se hněvivě. „Já nejsem váš bratr, Alexandře, nebo jak se to vlastně jmenujete.“

Muž, který si říkal Alexandr, zvedl konejšivě ruce, ale jeho gesto bylo stejně falešné jako úsměv, který se mu vynuceně objevil na tváři. „Jak jsem právě řekl, chováte se dětinsky. Musím přiznat, že jste mě trochu zklamal.“

„Zklamal? A čím? Že se nenechám odbýt několika hezkými slůvky a prostě zase půjdu? Že se nenechám zastrašit jako tenhle takzvaný lékař?“

„Profesor Schneider je schopný muž,“ oponoval Alexandr. „Co proti němu máte?“

„Nic – snad až na to, že porušil svou přísahu. Tomu ubohému chlapovi ubližuje, místo aby mu pomáhal.“

Alexandr viditelně otevřel ústa k ostré námitce, ale potom vše zůstalo jen u zavrtění hlavou. Pohodlně se opřel v křesle. „Měl byste sám sebe slyšet, co tu povídáte, Jane,“ poznamenal nečekaně téměř jemným hlasem. „To, co tu tvrdíte, zatraceně připomíná paranoiu, je vám to jasné?“

„Stihomam?“ Jan se hořce usmál. „Kdo ví? Možná máte dokonce pravdu. Jde-li o zánik světa, je snad trochu paranoie docela na místě.“

Salid se jen tak tak neprozradil. Ještě před okamžikem přemýšlel o tom, že zase půjde a oba muže nechá jejich sporu, který se ho vůbec netýkal, ale Janova slova všechno změnila. Nebylo to snad tak, že...že nebyl jediný, kdo skutečně věděl, co se stalo? Ale to přece nebylo možné! Nikdo kromě něho nepřežil – kromě něho a toho pojišťovacího agenta, jenž ležel v jednom z pokojů za nejbližšími prosklenými dveřmi a kterého si přišel odvést!

„Konec světa?“ Alexandr se s neskryvaným zájmem předklonil. „Zdá se, že máte silný sklon k dramatičnosti, mladý příteli.“

„Přestaňte mi pořád něco předstírat,“ opáčil pohrdavě Jan. „Víte stejně dobře jako já, o čem mluvím. Víte to dokonce lépe.“

„A proč bych měl?“

„Protože jste viděl ta znamení stejně zřetelně jako já,“ tvrdil Jan. „Proč si hrajete na nevědomce, Alexandře? Vy víte zatraceně dobře, co se tam venku děje.“

„Víte, jak to zní?“ zeptal se Alexandr s úsměvem.

„To je mi úplně jedno!“ Jan v bezmocném gestu sevřel ruce v pěst. „Takže já jsem se podle vás zbláznil, ano?“

„Já bych to nejspíš vyjádřil trochu méně dramaticky, ale...“

„Ale o to právě usilujete!“ skočil mu Jan rozčileně do řeči. Rozrušeně se naklonil nad psacím stolem a Alexandr instinktivně uhnul o stejnou vzdálenost dozadu. „A pokud jsem se doopravdy zbláznil a tohle všechno jsou jen výplody fantazie, potom mi laskavě prozradte, co tu pohledáváte vy! Proč jste tady? A proč jste využil s dalšími bratry veškeré své moci k tomu, abyste toho chudáka schovávali před veřejností?“

Alexandr chvíli mlčel, ale když odpověděl, zaznělo mu v hlase kupodivu téměř ulehčení; jako by mu Jan bezděčně prozradil mnohem více, než co vyplývalo pouze z jeho slov. „Na to vám snadno odpovím, příteli,“ ozval se. „Při té strašlivé tragédii přece jen více než tucet našich bratrů přišlo o život a jak se zdá, je pan Brenner jediným existujícím svědkem, který přežil. Přirozeně by nás zajímalo, co se doopravdy stalo. A pokud jde o mou údajnou moc... kdybych ji měl a všechno bylo tak, jak si myslíte, pak byste tu vy nyní zřejmě nebyl, co říkáte?“

„Tak už s tím přestaňte!“ řekl Jan. „Víte stejně jako já, že to začalo! Jenom to nechcete přiznat, protože pak byste musel přiznat i to, čím byl ve skutečnosti ten takzvaný kostel. A jaké netvory jste vypustil na svět!“

„A tomu opravdu věříte?“ zeptal se jemně Alexandr. „Vaše slova mě bolí, příteli.“

Salid dospěl k rozhodnutí. Slyšel toho dost, aby se nejen domníval, ale věděl, že v tomhle mladém muži má přinejmenším potenciálního spojence – a v Alexandrovi zapřísáhlého nepřítele. Ale tento poznatek celou situaci nesmírně zkomplikoval. Jeho původní plán předpokládal, že unese Brennera z této kliniky a nejprve ho dopraví do hotelového pokoje, který si pro tento účel pronajal. Ale teď už neměl co činit s jednou, nýbrž se třemi osobami. Nebylo možné, aby s sebou vzal oba, ale přitom nemohl na Jana jen tak prostě a jednoduše zapomenout – na to byl tenhle muž příliš drahocenný. Udělá tedy to, v čem byl vždycky nejlepší – bude improvizovat. Brenner mu neuteče, o to – tohle podezření změnila Janova slova v jistotu – se postarají lékaři v této nemocnici. Místo toho vezme s sebou Jana.

Salid právě přemýšlel, jak by to mohl nejlépe nastrojít, aby nepůsobil velký rozruch, když mu jeho instinkty vyslaly jasné varování. Někdo přicházel. Jakési dveře cvakly v zámku a blížily se kroky.

Doba, která mu ještě zbývala, nestačila na to, aby se schoval, nehledě už na to, že tu prostě nebyl žádný vhodný úkryt. Salidovi však postačovala k tomu, aby použil své zvláštní mimikry. Obrátil se ke dveřím a během tohoto pohybu mu ramena poklesla o kousek dopředu. Držení těla ochablo. Obličej rázem ztratil výraz napjatého soustředění, s nímž sledoval rozhovor ve vedlejší místnosti, a ani oči

už mu už neleskly tak pozorně jako předtím. Když do místnosti vstoupila noční sestra, málem už nepotřeboval ani modrý froté župan, aby se ze Salida Abú el-Mota stal pacient této kliniky, který tu zabloudil.

„Co...?“ Sestra udiveně vytřeštila oči, na okamžik strnula uprostřed pohybu a pak opět promluvila, tentokrát ovšem změněnou, ostrou intonací a nejspíš o trošku hlasitěji, než bylo v dané situaci přiměřené. „Co tu děláte? Kdo jste a co tu máte co pohledávat?“

„Chci mluvit s lékařem,“ odpověděl Salid. „Tohle je přece jeho kancelář. Chci s ním mluvit.“

„S lékařem? Se kterým...“ Sestra se znovu zarazila. Když se za nepatrný okamžik znovu vzpamatovala, zmizel jí z hlasu sebemenší náznak laskavosti. „Kdo vás sem pustil?“

„Pustil? Nikdo,“ odvětil Salid. Vložil teď do svého hlasu vzdorně vyzývavý tón. „Dveře byly otevřené. Nikdo mě sem nepustil. Tady člověku stejně nikdo nic neřekne. Chci mluvit s lékařem. Už celý týden čekám na to, že mi někdo řekne, co se mnou vlastně je. Chci teď konečně mluvit s doktorem!“

Trik se vydařil. Z tváře sestry se definitivně vytratila nedůvěra smíšená s hněvem a uvolnila místo rezignovanému výrazu, který ovšem neměl nic společného s ústupností. „Poslouchejte,“ vyzvala ho. „Tady jste na nesprávném oddělení.“

„Ale tady je snad přece vedení nemocnice, ne?“ zeptal se vzdorně Salid.

„Ano, ale...“

„No tak vidíte!“ opáčil Salid se slyšitelným triumfem v hlase. „A já teď chci vědět, jak to vypadá. Okamžitě požaduji...“

„Vy tady nemáte co požadovat,“ přerušila ho sestra. „Jste tu na nesprávném místě, snažte se to pochopit. Řekněte mi, na jakém oddělení ležíte, a já vás tam dovedu nazpět, oukej? A hned zítra ráno se osobně postarám o to, aby si s vámi jeden z našich lékařů promluvil, na to vám dávám své slovo.“

„To už mi tady slibujete týden,“ namítl Salid.

Rozhovor ve vedlejší místnosti mezitím utichl. Salid za sebou uslyšel kroky a spatřil Alexandra a mladšího duchovního, jak za sebou vstoupili do místnosti. Velmi zajímavá byla výrazová hra na

jejich tvářích: Jan ještě vypadal trochu rozrušeně, především ale podrážděně, zatímco Alexandr byl ztělesněná nedůvěra. Salid si ho s konečnou platností označil za nebezpečnějšího z obou mužů.

„Vy jste lékař?“ zeptal se Salid. „Jestli ano, tak...“

„To není profesor Schneider,“ zareagovala rychle noční sestra, obrátila se k Alexandrovi a dodala: „Omluvte prosím tohle vyrušení. Okamžitě dám celou záležitost do pořádku.“

„Kdo je tenhle muž?“ zeptal se Alexandr. Oči se mu zúžily a v jejich pohledu zablesklo něco, co Salida varovalo. Nenápadně napnul svaly.

„To je pacient,“ odpověděla sestra. „Jak říkám, je to nedorozumění. Hned to...“

„Tenhle muž není žádný pacient,“ řekl Alexandr. Mluvil naprosto klidně. V hlase mu nezazněl ani náznak výčitky, nebo dokonce rozrušení, ale zároveň také nepřipouštěl žádné pochybnosti.

„To není pacient? Ale kdo...“

Salid doslova explodoval. Jediným plynulým pohybem se pootočil a mrštil s ní tak zuřivě o stěnu vedle dveří, že se napůl v mrákotách zhroutila na podlahu. Zároveň vykopl nataženou nohou dozadu. Alexandr pozpátku zavrával, narazil na dveřní rám a klesl s podivným zasténáním na zem. Všechno to netrvalo ani vteřinu. Ještě než se Alexandr a sestra definitivně sesuli na podlahu, Salid se znovu otočil a přistoupil k Janovi.

„Panebože, to ne!“ sípal Jan. „Co... co ode mě chcete?“ Vrávoravě ustoupil o krok a bojácně neobratným pohybem si kryl rukama obličej. V očích se mu leskl holý smrtelný strach.

„Nebojte se,“ ujistil ho spěšně Salid. „Nic vám neudělám.“ S konejšivým gestem zvedl ruce, ale vypadalo to, že Jan mu vůbec neporozuměl. Strach se v jeho pohledu na okamžik změnil v čistou paniku. Znovu ustoupil, klopýtl o Alexandrovo nehybné tělo a div neupadl na rám dveří.

„Prosím!“ vyzval ho naléhavě Salid. „Ničeho se nebojte! Já nejsem váš nepřítel!“ Spustil zase ruce podél těla a z opatrnosti ustoupil o krok nazpět. Zapůsobilo to. Strach sice dále brázdil Janův obličej, ale panika zmizela.

„Poslouchajte,“ pokračoval Salid. „Teď vám to nemohu vysvětlovat, ale nejsem váš nepřítel. Právě naopak, stojím na vaší straně.“

Za ním se ozvalo polohlasité zasténání. Salid se rychle otočil a zároveň přidřep. Sestra se nejistě pohnula. Se zasténáním zvedla hlavu a otevřela oči, ale pohled měla stále zakalený. Salid jí nedal čas na to, aby se úplně probrala. Nahmatal rukou určité místo na její šíji a krátce a pevně ho stiskl. Pohled tmavě hnědých očí definitivně pohasl.

„Dobrý Bože!“ zasípal Jan. „Co to děláte? Vy... vy jste ji zabil!“

„Jen se nebojte, ještě žije.“ Salid opět vstal a pokusil se o uklidňující úsměv, ale znovu tím dosáhl přesně pravého opaku. Nejspíš to nehrálo žádnou roli. S nejvyšší pravděpodobností nemohlo Jana uklidnit nic, co teď dělal.

„Přestaňte,“ obrátil se k němu, spěšně a hlasitě, ale tónem, o kterém přinejmenším sám doufal, že nezní výhružně. „Teď vám to nemohu vy světlit, ale jsem váš spojenec. Jsem tady kvůli Brennerovi a ze stejného důvodu, z jakého jste tady vy – a nakonec i on.“ Ukázal na Alexandra „Prosím, prostě mi důvěřujte. Všechno vám vysvětlím, jakmile se tad odtud dostaneme. Ale teď musím najít Brennera. Víte, kde leží?“

Jan zcela mechanicky přikývl, ačkoli Salid pochyboval, že vůbec pochopil, nač se ho ptá.

„Kde?“

„Za... za těmi dveřmi,“ vykotal Jan. „Je to... třetí pokoj na pravé straně... myslím.“

„Dobrá.“ Salid se obrátil ke dveřím, znovu se zastavil a ohlédl se na Jana. „Zůstanete tady? Chci tím říct, jestli se mohu spolehnout na to, že nebudete tropit žádné hlouposti? Jen dokud se nevrátím a všechno vám nevysvětlím?“

„Ale co chcete vysvětlovat?“ zeptal se vyděšeně Jan.

Salid věděl, že teď je každá vteřina drahá. Nebál se. Nebyl ani nervózní. Ale byl v podobných situacích už dost často na to, aby věděl, že si teď může dovolit všechno kromě jednoho: ztrácet čas. Mladý duchovní se však nacházel ve stavu, ve kterém byl naprosto nevypočitatelný. „Měl jste pravdu, Jane,“ ujistil ho. „Všechno, co jste

tvrdil Alexandrovi, je pravda. A ve skutečnosti je to všechno ještě horší, než si myslíte.“

Samozřejmě tam nikdo nebyl, ani v šatně, ani ve sprše – a už vůbec ne tady uvnitř; stejně jako neexistovaly na podlaze žádné stopy, nebo dokonce stíny. Jediný stín, který se v tělocvičně pohyboval, byl jeho vlastní a jedinou hrůzu, která se tu vznášela ve vzduchu, přivodil on sám. Ale teď už toho bylo tak akorát. Přesněji řečeno, bylo toho už mnohem víc, než mu bylo milé.

Weichsler nepotřeboval nijak zvlášť dlouho na to, aby překonal paniku a našel jediné možné vysvětlení toho, co právě prožil: totiž že se mu to zdálo. Když se to stalo, dal by ruku do ohně za to, že toho muže vidí před sebou. Slyšel jeho hlas. Hleděl mu do očí. Byl tak realistický, jak to jen bylo možné; a přesto to nebyla pravda. Pouhá halucinace, nic víc. Kdyby halucinace nebyly realistické, nebylo by na nich nic děsivého. Po třech dnech v tomhle blázinci snad měl nárok na svou vlastní malou ztřeštěnost.

Hluboko ve svém nitru Weichsler cítil, že tohle vysvětlení nebylo pravdivé, ale dával si bedlivý pozor na to, aby tuto myšlenku dále nerozvíjel. Něco se v něm děsilo takové pravdy, jako se ruka instinktivně bojí sáhnout na rozpálenou plotýnku sporáku.

Kromě toho měl teď na práci důležitější věci, než dumat o podivných postavách, které se rozplývaly ve vzduchu. Po třech dnech, během nichž se každá minuta stala jeho osobním nepřítelem, už teď neměl času nazbyt. Za deset minut ho měli vystřídat – a do té doby musel uklidit alespoň ten největší nepořádek.

Weichsler se vzdal myšlenky, že by mohl opravit lehátko; neměl na to čas ani potřebné náradí. Bude se muset spokojit s tím, že mrtvou ženu zase položí na polní lůžko a jeho kostru vyváží tak, aby se zhroutila až ve chvíli, kdy už tady nebude.

Stálo ho to veškeré jeho přemáhání, aby zvedl tenký umělohmotný pytel z podlahy a položil ho na rozlámanou kostru lehátka. Plastiková fólie byla na dotek odporná; nebyla studená ani hladká, jak by se dalo očekávat, nýbrž teplá, měkká, téměř... živá. Něco se pod ním pohnulo. Něco lezoucího.

Weichsler se pokusil tuhle myšlenku zaplašit. Měl prostě nervy v kýblu, to bylo všechno. Opatrně uložil pytel na vojensky zelený potah a jen s krajní námahou odolal pokušení, aby rychle nevstal a neotřel si ruce o kalhoty. Místo toho svůj strašlivý náklad jen nevýslovně pomalu pustil. Kdykoli byl připraven po něm zase hmátnout, kdyby se lehátko začalo hroutit.

Zatím drželo. Na okamžik se sice nyní trojnohá kostra naklonila stranou, ale pak se zase vrátila do původní rovné polohy a ustálila se v ní. Weichsler obezřetně povstal, přisunul ruce k tělu a s ulehčením se usmál. Asi tak na vteřinu. Pak mu úsměv zmrzl na rtech.

Pytel s mrtvým tělem se pohnul.

Nedalo se o tom pochybovat. A nevypadalo to snad jen tak, že by se hýbal sám pytel. Nebylo to ani tak, že by se pohyb rozkymáčeného polního lůžka na něj mechanicky přenesl. Bylo to prostě jednoznačné: Pytel – ne, ne pytel, ale cosi v něm – se pohnulo.

Pohnulo se něco, co bylo v něm a chtělo to ven.

Byla to právě tahle myšlenka, která Weichslerovi bleskově projela hlavou. Vypadalo to, jako by se kdesi v jeho mozku rozpojily kontakty, přerušila spojení a deaktivovaly organické spínací obvody. Dostavilo se vše, co se dalo očekávat: panika, zoufalství, strach a hysterie – ale zatím bez sebemenšího účinku. Panika a hysterie zuřily jako zdivočelé bestie, ale činily se takto v malých, pečlivě zablokováných a zajištěných buňkách. Strach a zděšení rozžhavyly jeho nervy jako tenký drát žárovky, která byla nedopatřením připojena k silnoprůběžnému vedení. Přesto nic nedělal. Nezmohl se na to. Cosi v něm zablokovalo jakoukoli reakci včetně snad jediného rozumného impulzu – totiž toho, který by mu velel vzít nohy na ramena a začít utíkat tak rychle a daleko, jak to jenom bylo možné.

Lesklá černá plastická fólie se dále pohybovala, vyboulila se, zvrásnila se a znovu se vyhladila. Něco pod ní se hýbalo. Ruce, které chtěly ven. Nehty, jež s nejasným gumovým zvukem škrábaly po umělohmotném příkrovu. A cosi lezlo vzhůru i ve Weichslerovi; možná strach, který si našel jinou cestu než přes jeho nervové dráhy a nyní mu vylézal hrdlem jako velký chlupatý míč na pavoučích nohách. Pořád ještě nebyl s to se pohnout. Měl dokonale ochromené tělo; nefungoval mu dokonce ani dýchací reflex.

Polní lůžko se přestalo chvět. Naklonilo se na stranu, na okamžik se ještě silněji zachvělo a potom se zase narovnal – jako loď s velkým otvorem v boku po nárazu silné vlny. Ale tentokrát pohyb neustal. Pytel se kousek svezl stranou, pak se vrátil na původní místo a uprostřed se prolomil. Weichsler nevěřícně vytřeštěnýma očima zíral na to, jak se mrtvola ve svém černém přikrovu snad dokonce snažila posadit. Nebyl to dlouhý pohyb a neudělala ho nijak zvlášť rychle, ale přece jen dost daleko na to, aby nakonec ztratila rovnováhu a s vlhkým čvachtavým zvukem spadla na podlahu.

Tenhle zvuk prolomil pouto. Černý pavouk se jediným skokem dostal do Weichslerova hrdla a tady se změnil ve výkřik; zazněl jako zasípání, s nímž muž prudce zavrával nazpět a narazil na další lehátko. Potom udeřil vši silou strach. Všechno, co kolem sebe viděl, se na chvíli zbarvilo rudě. To byla barva strachu. Srdce mu bušilo tak překotně a silně, že to vypadalo, jako by mělo každou vteřinu vypadnout z rytmu. Posléze se sice dokázal zase nadechnout, ale zdálo se mu, že nasál do plic rozemleté sklo. Záchvat trval jen několik vteřin, ale nejspíš by zachránil Weichslerovi život, kdyby udělal to, oč úpěnlivě volala každá sebemenší buňka jeho těla: kdyby vzal nohy na ramena.

On to však neudělal.

Nejspíš ho ochromila neúnosná hrůza. To, co viděl, bylo příliš bizarní, aby to mohlo být skutečné. Mohl utéci a snad si zachránit život, ale na tenhle obraz by už nikdy nezapomněl.

To, co spatřil, prostě nemohla být pravda. Takhle to určitě nebylo. Sám si dokáže, že není pravda nic z toho, čím ho šálil zrak. Musel to udělat. Přišel by o rozum, kdyby to neudělal.

Strnule jako robot a centimetr po centimetru se Weichsler přibližoval k pytli. Potom přidřepł a natáhl k černému plastovému rubáši ruku. Tenhle pohyb ho stál nevýslovnou námahu, protože měl všechny svaly napnuté k prasknutí. Lopotně pytel otočil a nahmatal zip. Nedal se otevřít. Levný uzávěr byl vzpříčený nebo měl teď prostě jen strašně nešikovné prsty. Každopádně však musel tu mrtvou ženu vidět. Musel se na vlastní oči přesvědčit o tom, že je mrtvá!

Weichsler přestal pracně tahat za zip. Místo toho nahmatal jednu z trhlin, která se v pytli vytvořila při jeho pádu z lůžka. Zabořil do ní

ruce a vši silou trhl, ale ačkoli byl černý plastický materiál tenký, vyznačoval se neuvěřitelnou pevností. Weichsler trhal a škulal ze všech sil, ale jen stěží se mu podařilo prodloužit trhlinu přes boky mrtvol. Umělá hmota se mu pod prsty prostě roztáhla a v pruzích změnila barvu od černé ve špinavě šedou – ale neroztrhla se.

Weichsler byl stále zoufalejší. Prudkým trhnutím otočil mrtvou ženu na záda a znovu zkusil štěstí se zipem. Nakonec ho napadlo vytáhnout nůž. Byl tak nešikovný, že se přitom řízl do palce; rána krvácela, ale vůbec ji necítil. Konečně obnažil celou čepel.

Když ji chtěl zabodnout do černé umělé hmoty, padl mu pohled na obličej mrtvé. Viděl ho, a to ne jenom náznakem. Nikoli v hrubých obrysech. Naopak – se všemi podrobnostmi. Do nejmenšího detailu. Černá fólie se mrtvé ženě přitiskla na obličej jako druhá kůže, pod níž se rýsoval každý sebemenší detail, každá vráska, každá nerovnost pokožky, každá řasa. Rozpoznal jemné, mírně protažené obočí, vystouplé lícní kosti, které celému obličejí propůjčovaly cosi mírně asijského, rovný nos, dokonce i hrubší strukturu pokožky na rtech. Ty byly lehce pootevřené. Černá fólie mezi nimi se pohybovala sem a tam. Žena dýchala.

Weichsler teď měl dvě možnosti: buď se mohl zbláznit, pokud se tak už nestalo, nebo jeho rozum musel najít vysvětlení toho, co teď viděl, bez ohledu na to, jak neuvěřitelně toto vysvětlení vyzní. Nebyla mrtvá. Bylo to docela prosté.

Do směsice paniky a děsu, která pohltila Weichslerovo racionální myšlení, se vmísil nový, ale úplně jiný strach, když pochopil jediné logické vysvětlení toho, co se mu odehrávalo před očima: Muži, kteří venku dělali svou práci, udělali chybu. Tahle mladá žena nebyla mrtvá.

„Panebože!“ zašeptal Weichsler.

Tenká umělohmotná membrána mezi rty se pohybovala dál. Potom se materiál zvrásknil o kousek výš; domnělá mrtvá se pokusila otevřít oči, ale nedokázala to.

„Počkejte!“ oslovil ji Weichsler. „Nenamáhejte se tak! Já... já vám po můžu.“ To jsou ale idioti! Ti proklatí idioti našli živou ženu! Našli člověka, který tu katastrofu přežil – možná jako jediný! – a prostě a jednoduše ji uložili mezi všechny ostatní mrtvé. Ti ztracení

debilové ji strčili jako nějaký odpad do odpadkového pytle a hodili ji na korbu nákladáku, aniž by se namáhali nahmatat jí pulz!

„Ještě okamžik!“ zakoktal. „Pomůžu vám! Počkejte!“ Ti zatracení idioti! Ti proklatí pošahaní idioti! Zakrvácenou rukou zvedl nůž a vedl rovný, podivuhodně jistý řez, který rozevřel fólii od boků až po ramena mladé ženy. „Počkejte! Hned to bude! Ještě chvilku a zase budete dýchat. Já vás z toho dostanu!“

Dívka mu teď ze všech svých sil pomáhala. V trhlině se objevila voskově bledá ruka, pokrytá strupem krve a špíny, vzápětí uviděl druhou. Weichsler si povšiml, že většina nehtů byla roztržštěná a ulomená daleko do citlivého masa pod nimi. A ještě něco si uvědomil: Z pytle na mrtvé tělo vycházel lepkavě nasládlý zápach. Stejný zápach, který nepřetržitě zaplňoval celou tělocvičnu, jen nestejně intenzivně. Pro tuto dívku se noční můra stala skutečností; byl to pravděpodobně nejhorší ze všech představitelných snů. Byla pohrbená zaživa a znovu se probudila ve světě mrtvých.

„Můj Bože!“ koktal pořád dokola Weichsler. „Můj Bože, můj Bože!“ Rukama škubal a trhal fólii a pomáhal dívce zvětšovat trhlinu. Jeho prsty se dotkly dívčiných a znovu v něm explodovala záplava hrůzy, když ucítil, že i její kůže připomíná na dotek kůži mrtvého člověka – byla chladná, mazlavá a příliš měkká; ne jako živé maso, ale jako pěnová pryž. Tato žena zažila více než peklo. Weichsler vši silou trhal fólii, která jí zakrývala hlavu, až se jí se syčivým zvukem uvolnila z obličeje. Na zlomek sekundy v ní ještě setrval její otisk, vypadalo to, jako by ve skutečnosti utrhl dívce obličej.

To, co se objevilo pod fólií, také nebyl doopravdy obličej živého člověka.

Weichsler zakřičel. Tentokrát nebyl paralyzován a tentokrát to nebylo přidušené zasípání, které mu přešlo přes rty, nýbrž pronikavý ostrý výkřik, který mu zazněl ozvěnou v hlavě jako pichlavá bolest. Dívka měla ochablý a šedivý obličej, zašpiněný nánosem zaschlé krve a hlenů.

Weichsler si rázem opět vzpomněl na to, co slyšel o účincích této bojové látky: Zabíjela rychle a bez výjimky, ale neomezovala se na to, že ničila nervový systém a způsobovala celkový kolaps krevního oběhu. Její smrtelný účinek spočíval v tom, že zasažený orga-

nismus podněcovala k tomu, aby produkoval určitý enzym, který přírodě sice nebyl neznámý, ale rozhodně neměl co pohledávat v těle savce. Vzdáleně připomínal látku, kterou pavouci vpichovali své kořisti, aby jí zkapalnily pevné tělesné tkáně. Účinek tohoto enzymu nebyl sice tak drastický, ale stejně spolehlivě smrtelný: Tělo zasažené oběti ztrácelo svou vnitřní soudržnost. Nezkapalnilo, ale začalo se drobit. Právě tohle Weichsler slyšel o nové bojové látce.

A teď spatřil její účinek.

Kousek dívčiny levé tváře přinejmenším o velikosti pětimarkové mince se přilepil na vnitřní stranu fólie a prostě se utrhl. Pod ním se obnažila bílá kost a část svalstva, které hýbalo obličejem, když byl ještě naživu. Ústa mrtvé byla stále ještě pootevřená a dásně v nich už neměla sílu udržet zuby, které z ní zohýbaně a nakřivo trčely. Nejohroznější ale byly oči. Weichsler by snad ještě snesl, kdyby uviděl prázdné oční důlky, jimž by scházelo cokoli lidského; ale tohle *byly* oči, velké a téměř nepoškozené, jež na něho zíraly. To, co nebylo v pořádku, bylo jejich zabarvení.

Vypadalo to, že se skládají už jenom ze zřítelnic. Měly mléčné modrofialový odstín – a byly to oči mrtvého člověka. A přesto v nich byl život nebo přinejmenším něco jako život; cosi, co se z nich před třemi dny vytratilo a nyní se to do nich vynuceně vrátilo, proti vůli života, proti všem zákonům přírody – i Boha? – a proti všemu, co bylo náležité.

Weichsler se definitivně probral ze svého ochromení, převrátil se s divoce mávajícíma rukama dozadu a pokusil se pozpátku odlézt od něčeho, co se tu před ním právě vylouplo ze svého černého zámotku. Narazil přitom na další lehátko a převrátil ho, ale vůbec to nebral na vědomí. Kňučel strachy a lezl dál pozpátku. Narazil na další lůžko a pak ještě na jedno, až ho nakonec zastavila zeď.

Mezitím se mrtvá z větší části zbavila svého strašlivého obalu a pokusila se dostat na nohy. Zdálo se, že ji už tělesné údy jaksepatří neposlouchají, jako by pouhé tři dny stačily na to, aby zapomněla, co se naučily za předchozích dvacet let. Pohled stále upírala na Weichslera a on znovu vycítil, že měla v očích něco podivného; něco, co ho nevýslovně vyděsilo. Bylo to cosi jako úpěnlivá prosba, žádná hrozba, nýbrž jen němý výkřik o pomoc.

Možná že by Weichsler dokonce pochopil, co tenhle pohled znamená, avšak v téže chvíli se stalo to, co z něho rázem odválo poslední jiskřičku jasného myšlení jako bouřlivý vítr zvadlý list.

Nehýbala se totiž pouze tato mrtvá žena. To, co se právě stalo, se opakovalo, a nejen u mrtvého vedle dívky, nýbrž před ní, vedle ní, za ní... Bylo to, jako když hodíte kámen do asfaltového jezírka, které šíří jedinou kruhovou vlnu přes svou celou hladinu. Všude to praskalo a šustilo; škrábavé, čvachtavé, plazivé a trhavé zvuky se mísily se zuřivým vytím sněhové bouře a za několik vteřin ji přehlušily. Jeden po druhém, vycházejíce z imaginárního středu, který se nenacházel příliš daleko od Weichslera, se začali všichni mrtví vyprošťovat ze svých příkrovů a povstávat!

Weichsler vyskočil. Něco se dotklo jeho nohy a pokusilo se jí zachytit. Weichsler zařval, jako by ucítil nesnesitelnou bolest, pokusil se nohu osvobodit a cítil, jak něco roztrhl, než se mu podařilo mohutným trhnutím vyprostit a vrávoravě obnovit rovnováhu. Nevnímal už podrobnosti toho, co se kolem něho dělo. Všechno bylo bizarní a zároveň nesnesitelně skutečné, jako na nějaké středověké jeskynní kresbě. Bytosti zvolna vstávaly. Rukama hmataly jeho směrem a civěly na něho želatinovými prázdnými očima. Weichsler strhl samopal z ramene a stiskl spoušť.

Rachot samopalu by jinak ohlušil Weichslerův sluch, ale jeho vnímání se zvláštním způsobem rozštěpilo. Staccato automatické zbraně nebylo hlasitější než nárazy měkkých vatových chomáčeků na skleněnou desku, zato s hrůznou jasností slyšel zvuk, s nímž střely zasahovaly svůj cíl: rozstříkující měkké zvuky, nikoli náraz olova na maso a kosti, ale nořící se do hustého bahna.

Weichsler držel spoušť zbraně stisknutou tak dlouho, dokud se tělocvičnou ozýval strojový rachot. Zvuk výstřelů se odrážel od stěn, střely tříštily sklo a dřevo, skosily půl tuctu lehátek a nesčetné mrtvolné postavy na podlahu. Ale zasažené bytosti nezůstaly ležet. Okamžitě se pokoušely vstát. Smrt ztratila svou moc nad těmito cíli. Weichsler vyprázdnil zásobník, ale přesto držel spoušť stále stisknutou, ačkoli zbraň už dávno přestala chrlit oranžově narudlé plameny a olovo.

Musel proběhnout po celé délce tělocvičny, aby se dostal ke dveřím. Munci spotřeboval dříve, než urazil polovinu této vzdálenosti, ale salva mu přesto zjedнала trochu prostoru. Jen jediné z přízračných postav se podařilo zastoupit mu cestu a vztáhnout po něm paže. Weichsler se pokusil tomuhle dotyku vyhnout, ale už se mu to nepodařilo. Vlastní setrvačností narazil na mrtvého a oba se sesuli na podlahu. Ruce mrtvého muže mu klouzaly po obličeji a pevně se do něj zařaly.

Ani to moc nebolelo, ale byl to nejstrašnější zážitek, jaký ve svém životě prožil. Zubatě zlomené nehty mu rozrývaly pokožku a zanechávaly za sebou krvavé škrábance. S krví se mu mísilo něco studeného a těstovitého. Jednu či dvě vteřiny Weichsler jenom hystericky lezl po podlaze, kopal nohama a tloukl naslepo kolem sebe; potom se mu nějak podařilo setřást strašlivé mrtvolné ruce a jejich majitele od sebe odstrčit. Už nekřičel, protože na to mu dávno nestačil dech, ale zatímco vyskočil a běžel ke dveřím, vrátil jako ustrašené děcko. Po tvářích mu stékaly slzy. Narazil tak prudce do stěny vedle dveří, že si způsobil na čele další krvácející ránu. Nejistými pohyby nahmatal kliku, rozrazil dveře a vyvrávoral do noci.

Bouře se změnila v orkán, který na něho skočil jako příšera z ohlušivého dunění a mrazivého chladu – a s miliony neviditelných řezajících nožů. Za normálních okolností by ho už první náraz vichřice povalil nebo přinejmenším přitiskl ke zdi, ale panika a šílenství, které se už dávno zmocnilo jeho myšlení, mu zároveň propůjčilo i téměř nadlidskou sílu. Kolem něho zuřilo ohlušující peklo a vířící krystalky ledu, ostré jako žiletky, ale někde vzadu byla školní budova, bylo tam světlo a teplo a další lidé, bylo tam bezpečí. Weichsler se rozběhl.

Bouře za ním se zuřivým zavytím uchopila dveře a definitivně je vytrhla ze závěsů. Její síla byla sice nepředstavitelná, ale přesto existovalo něco, co ani ona nemohla v tělocvičně zadržet.

Tentokrát se už nenamáhal s tím, aby zauzlil konec infuzní hadičky, když ji uvolnil z jehly ve své ruce, takže se na jeho posteli začala tvořit tmavá, rychle se zvětšující skvrna. Nebylo mu to líto,

právě naopak, tento pohled ho naplňoval jistým uspokojením. Nebyla to velká ani malá pomsta. Ale byla to pomsta.

A byl to mimochodem důkaz, který jeho domněnku konečně změnil v jistotu. Nepatrná námaha, jíž bylo zapotřebí na uvolnění umělohmotné hadičky z kanyly, byla téměř nad jeho síly, ale hmatatelně cítil, jak se mu vracejí, když ten zatracený krám teď odkapával do pokrývky a nikoli už do jeho krevního oběhu.

To, co se navracelo mnohem pomaleji než jeho fyzické síly, byla Brennerova schopnost logicky myslet, nebo dokonce rozpoznat něco tak komplikovaného jako kauzalitu. Myšlení se mu začalo lehce plést ještě ve Schneiderově přítomnosti. Za pět minut, které nechal uplynout jako bezpečnostní přestávku po lékařově odchodu, se z pocitu mírného opojení po třech pivech stal pocit úplné opilosti, při kterém si nic neuvědomoval kromě přání ulehnout a užívat si teplé objetí.

A kromě myšlenky vytáhnout si jehlu ze své ruky.

Ani sám Brenner teď ještě neuměl říct, proč právě tahle myšlenka dokázala odporovat velké houbě, která začala mazat něco jako bridlicovou tabulku v jeho hlavě, ale ona myšlenka tady prostě byla, jasná a zářící jako oheň v nejtemnější noci: Musí se zbavit té zatracené jehly.

Nepodařilo se mu to. Pokoušel se sice o to, ale bolest při snaze vytáhnout jehlu svými neobratnými prsty ze hřbetu ruky byla příliš silná, takže nakonec stáhl jenom z jehly hadičku. Vzápětí se začal cítit lépe. Fyzicky.

Přesto uplynulo ještě dobrých deset minut, než mu šedá mlha v hlavě aspoň zčásti prořídla – přinejmenším tak, že vůbec chápal, co dělá. Ani pak ještě nemohl doopravdy jasně myslet, ale v neproniknutelné mlze mezi jeho spánky postupně začaly probleskovat další majáky. Byl zajatec. Ti, kdo se vydávali za jeho přátele, byli ve skutečnosti jeho nepřáteli. Musel pryč. Najít tu mrtvou dívku. Každá z těchto myšlenek mu připadala dokonale izolovaná od ostatních, a ačkoli seřazené za sebou v podstatě vytvářely příběh, ale protože za ním chybělo jakékoli historické povědomí o tom, co se opravdu stalo, postrádaly i jednotlivé myšlenky sebemenší hodnověrnost. Přesto měly všechny tyhle majáky svou váhu, která vůbec nepřipouštěla

otázku po jejich opravdovém původu. Byl zajatec. Všichni, kteří se vydávali za jeho přátele, byli jeho nepřáteli. Musel se odtud dostat a najít tu dívku. Bylo to velmi prosté – a bylo to důležitější než jeho život.

Trvalo to dlouho, ale potom přece jen sebral všechny síly, posadil se na posteli a otočil hlavu doprava. Zrak mu zase ochabl, ale to ho nepřekvapovalo; kupodivu ho to ani nevyděsilo. Nedokázal si to sice zdůvodnit, ale věděl, že právě tohle očekával – měl dokonce absurdní pocit, že by byl snad zklamaný, kdyby viděl víc než šedou mlhu s rozplizlými obrysy. Ale nemusel ani nic vidět, aby věděl, že elektronický zrádce stojí na stolku vedle jeho postele. Věděl dokonce i to, jak by ho mohl přelstít, první bezděčný impulz mu velel odstranit elektrody, které měl připevněny na hrudníku a na spáncích, ale to by někde o dvě nebo tři místnosti dál okamžitě vyvolalo poplach.

Místo toho opatrně přenesl váhu na pravý loket, zaťal zuby a natáhl se po přístroji. Prsty zašátraly po lakovaném kovu, sledovaly průběh hrany a nahmataly kabel. Bolelo to. Nemohl kabel pořádně uchopit, protože jehla mezi ukazovákem a prostředníkem se mu při každém pohybu zarývala stále hlouběji do kůže. Nakonec ho sevřel prsteníkem a malíčkem a pokusil se ho vytáhnout ze zásuvky. Podařilo se mu to na třetí nebo čtvrtý pokus a v očích se mu přitom objevily slzy, ale zaznamenal úspěch, který původně nečekal – nebo aspoň ne tak brzy.

Brenner se posadil, spustil nohy z postele a počkal další dvě až tři minuty, než se rozhodl. Nejen proto, že se bál bolesti. Vytáhnout jehlu z ruky byla odporná záležitost, ale mnohem významnější než bolest bylo to, co tenhle úkon signalizoval. Až stane příště tváří v tvář Schneiderovi nebo sestře, nebude se už moci vymlouvat na nedopátrání, ale bude muset snést jejich láteření.

Bolest byla mnohem horší než očekával. Ruka mu silně krvácela a cítil v ní jehlu ještě dlouho poté, co ji odhodil na podlahu.

Další etapa byla mnohem méně bolestivá, ale zato nesrovnatelně namáhavější. Brenner – napůl naslepo a stále ještě otupělý – se tápavě došoural ke skříni a pokusil se obléknout. Tentokrát však zůstalo jen u pokusu. Síly mu stačily jenom na to, aby otevřel dveře od skříně, ale už mu nezbyly na to, aby sundal šaty z ramínka. A už taky

neměl čas, aby sebral případný zbytek energie na druhý pokus. Otevřely se dveře a kdosi vstoupil do pokoje.

Brenner se namáhavě otočil a pokusil se proniknout za šedý mlžný závoj před svými očima. Měl pocit, že zrak se mu nevrátil jen na úroveň včerejšího stavu, ale že se mu prudce zhoršil. Viděl jen to, že u dveří někdo stojí, ale neviděl, kdo to je.

„Brenner?“

To byl cizí hlas, nepatřil lékaři, sestře ani jinému nemocničnímu zřízcenci. Zpočátku ho napadlo, že je to nejspíš Jan, který se k němu vrátil.

„Vy jste Brenner, že?“

To nebyl Jan. Hlas sice mluvil bez akcentu, ale Brenner přesto cítil, že jeho nositel nemluví svým mateřským jazykem.

„Kdo je to?“ zeptal se Brenner. „Co... co chcete?“

Postava se přiblížila. Byl to nějaký cizí člověk. Neměl na sobě nemocniční oblečení, nýbrž staromódní župan z modré froté látky, který mu byl navíc moc malý. Jeho obličej dokazoval to, co se dalo vytušit z hlasu. Pokud to Brenner mohl se svým omezeným citem pro exotické obličejové rysy rozpoznat, měl před sebou někoho s tmavou a jižensky zabarvenou kůží, snad nějakého Araba. Na tomhle poznatku Brennerovi něco připadalo nesmírně důležité, ale ještě neuměl říci, co to bylo. Snad jen to, že tenhle poznatek nebyl zrovna moc povzbudivý.

„Vy jste Brenner.“ Muž v modrém županu k němu přistoupil a uchopil ho za loket tak energicky, až to zabořilo. „Jak na tom jste? Můžete chodit?“

Brenner se mu pokusil vytrhnout ze sevření, ale zůstalo jen u pokusu, ačkoli ho neznámý muž nesevřel pevněji. Spíše to vypadalo, že si Brennerova odporu ani nevšiml.

„Co chcete?“ zeptal se Brenner. Najednou pocítil strach. A stejně znenadání mu došlo, kdo před ním stojí.

„Vy... vy jste ten terorista!“ zasípal. „Panebože, vy jste ten Salim! Vyhodil jste do povětří celý klášter! Co ode mě chcete?“

„Jmenuji se Salid,“ upřesnil muž. Snažil se sice skrýt překvapení, ale Brenner neomylně vytušil, že v žádném případě nebyl připraven na to, že ho pacient pozná. „Teď vám to nemůžu vysvětlovat, ale

snažně vás prosím, abyste mi důvěřoval. Nejsem tady proto, abych vám jakkoli ublížil.“

Brenner se trochu podivil, že nepropadl panice nebo že ho prostě neochromil strach. Stál přece tváří v tvář opravdovému teroristovi, muži, jehož profesí bylo zabíjet lidi. Ale třeba to, co cítil, byla přece jen panika. Každopádně mu při jeho odpovědi slyšitelně zaznívala z hlasu.

„Co ode mě chcete? Proč jste tady?“

„Chci vás odtud odvést, Brenner,“ odpověděl Salid a konečně mu přestal svírat paži. „Vím, že to zní fantasticky, ale vy tady nejste jako normální pacient. Drží vás tu v zajetí.“ Na vteřinu či dvě se odmlčel a znovu si během nich Brennera změřil, ale tentokrát mnohem pozorněji. Jeho další slova Brennerovi dokázala, jak vyhraněný pozorovací talent má tenhle Palestinec. „Ale skoro bych řekl, že jste si toho už sám všiml. Dostanu vás odtud.“

„Proč?“ zeptal se Brenner. „Abyste mě zabil?“

„Kdybych vás chtěl zabít, už byste byl mrtev,“ ujistil ho Salid tak rychle a samozřejmě, že jeho slova měla mnohem větší váhu, než by jim mohla dodat jakákoli hrozba. „Obávám se, že naopak už nebudete dlouho naživu, jestli tady zůstanete. Nejspíš by nepřežil nikdo z nás.“

„Jste blázen, jestli si myslíte, že s vámi půjdu!“ Brenner se pokusil ustoupit o krok a div přitom neupadl.

„Mohl bych vás donutit,“ opáčil Salid. „A udělám to, když budu muset – ale bylo by lepší, kdybych nemusel. Víte, všechno by se tím zjednodušilo. Pro nás oba.“

Nepochybně se ho zmocnila panika. To, že byl klidný, a dokonce se snad ani nebál, si jenom namlouval. Byl to jeho jedinečný osobní přístup k potlačování strachu.

„Budu křičet.“

„A kdo vás uslyší?“ Salid se rozmáchl rukou. „Pravděpodobně to nevíte, ale jste jediný pacient na celém tomhle patře. A kromě toho,“ Salidův hlas teď zazněl o trochu ostřeji, „už byste i vy mohl začít pomalu chápat, že tady něco nehraje! Co máte s očima?“

„Co by s nimi mělo být? Jsou v pořádku.“

„To nejsou. Vždyť skoro nevidíte.“

„Jak to...?“

„Je to na vás vidět,“ přerušil ho Salid. Podíval se na hodiny a pokračoval: „To máte po nehodě?“

Nehoda?! Podivné označení hromadného vraždění, napadlo Brennera. „Ano,“ odpověděl. „Vlastně... ne. Snad. Nejsem si jistý.“

„Každopádně se poloslepý vlastními silami odtud nedostanete,“ připomněl Salid. „A to přece chcete nebo snad ne?“

„Ale ne s vámi.“ Brenner se pokusil, aby jeho hlas zazněl co nejjistěji a nejvyzývavěji, ale sám cítil, že vyzněl nanejvýš trucovitě. „Jestli mě chcete vzít s sebou, musíte mi nejdřív jednu ubalit.“

„Jak si přejete,“ povzdechl si Salid.

Brenner se kryl proti úderu, který teď měl dostat. Modlil se, aby byla pravda aspoň polovina z toho, co znal z příslušných filmů – totiž že okamžitě ztratí vědomí a že k tomu dojde ráz naráz.

Ale Salid ho neudeřil. Místo toho jen poznamenal: „Vím, kde je ta dívka.“

Profesor Schneider se podíval na hodinky, znovu setřásl rukáv svého bílého doktorského pláště a rozhodnými kroky vstoupil do výtahu. Patnáct minut, pokud připočítal dobu, kterou strávil u Brennera. To by mělo Alexandrovi stačit, aby jejich nezvanému návštěvníkovi řekl všechno, co bylo zapotřebí. Schneiderovi každopádně tahle doba stačila na to, aby dospěl k rozhodnutí. S touhle fraškou rázně skončí. Ještě dnes.

Stiskl tlačítko výtahu a velmi netrpělivě čekal na to, až se dveře zavřou a kabina se rozjede. Nevrátil se hned do své kanceláře, ale ještě sjel dolů do přízemí – jak si sám namlouval, aby si znovu promluvil s vrátným a přesvědčil se o tom, že je všechno v pořádku. Ve skutečnosti měl však úplně jiný důvod – chtěl si totiž vykouřit cigaretu. Na celé klinice platil přísný zákaz kouření – který nedodržovala ani jeho vlastní vrchní sestra a Schneider si časem zvykl na to, že jednou nebo dvakrát za noc vyšel ven, aby se tu oddal své neřesti. Cigareta mu nechutnala, a navíc ho zpátky do budovy zahnal i štiplavý mráz. Přesto se během této krátké přestávky stačil rozhodnout, že nejspíš změni veškerý svůj další život.

Teď vyjede nahoru a požádá toho Alexandra, aby mu nalil čistého vína. A tentokrát nestrpí žádné omlouvání a nepřistoupí na žádné vytáčky, ať už na něho bude vyvíjet jakýkoli nátlak. Člověk musí Boha – a své svědomí – poslouchat více než člověka, ujistil se. Nebo to snad dělal jen proto, že se hnusil sám sobě kvůli své bezmocnosti v téhle odporné hře?

Výtah zastavil. Schneider se protlačil bokem dveřmi, které se najednou otvíraly zdánlivě nesnesitelně pomalu, rychle se otočil doleva a vytáhl z kapsy svazek klíčů, zatímco rozhodnými kroky spěchal chodbou. Téměř se rozběhl. Schneider znal sám sebe příliš dobře na to, než aby si neuvědomoval, že teď pro něho byla důležitá každá vteřina. Nikdo ho nemohl zviklat v přesvědčení, že Alexandra donutí k tomu, aby konečně přiznal barvu. Marnit čas v tomto případě znamenalo mít čas k přemýšlení. K přemýšlení o tom, jaké důsledky by mohlo mít jeho rozhodnutí. Důsledky pro něho, pro kliniku – a nejspíš i pro Brennera.

Otevřel spojovací dveře, patřící do té části kliniky, kterou před třemi dny – po krátkém, ale velmi prudkém telefonátu – nechal celou vyklidit, nechal je za sebou zase zacvaknout a v duchu si znovu důkladně prošel všechna slova, jimiž začne rozhovor. Byla důležitá, možná rozhodující. Alexandr byl mistrovský řečník. Ze všech řečnických soubojů, které s ním Schneider dosud podstoupil, vzešel duchovní vždy jako vítěz. Jestli zkazí začátek, může si zbytek s pravděpodobností rovnající se téměř jistotě ušetřit.

Schneider otevřel dveře do předsíně, přešel ji energickými kroky...

... a zůstal stát jako opařený.

Obraz, který se mu naskýtal, byl natolik bizarní, že mu na první pohled připadalo téměř nemožné, aby ho pokládal za realitu. Jeho vstupní místnost se změnila v kulisu americké detektivky.

Alexandr a Jan už nebyli v jeho kanceláři, kde je zanechal. Jan klečel v téměř komické pozici na podlaze, pravou rukou křečovitě svíral malý zlatý křížek, který dosud zřejmě nosil na tenkém zlatém řetízků kolem krku, a levou ruku měl zaťatou v pěst a tiskl si ji na ústa. Alexandr ležel před ním na zádech. Jeho vytřeštěné a vyhaslé oči civěly na strop a hlavu měl otočenou tak daleko, že Schneider ani

nepotřeboval čtrnáct semestrů studia lékařství na to, aby věděl, že ten muž má zlomený vaz. Druhá nehybná postava ležela na podlaze hned vedle dveří. Sestra Marianne.

Schneider nakonec překonal svůj úlek a rozpomněl se zase na to, že je lékař. Rychle poklekl vedle nehybně ležící sestry a sklonil se nad ní.

„On... on ho zabil,“ vykoktal Jan. „On ho prostě... zavraždil!“

„Kdo?“ zeptal se Schneider. Jeho prsty klouzaly po Mariannině krční tepně a hledaly pulz. Byl slabý, ale pravidelný a hmatatelný. Byla naživu. Bohu budiž poděkováno, sestra žila.

„On ho prostě zavraždil,“ zakoktal znovu Jan. „Šlo to tak rychle. Já... já jsem nemohl nic dělat! On ho jednoduše zabil! Tak snadno, jako... jako by to nic nebylo.“

Schneider opatrně nadzvedl Mariannina víčka, prohlédl si její zornice a prohmatal jí lebku, jestli na ní neutrpěla nějaké zranění, ale kromě boule na zátylku nic nenašel. Nijak zvlášť ho to neuklidnilo; nejhorší zranění bývala často ta, která nebyla vidět na první pohled. Ale aspoň neměla frakturu lebky. Schneider rychle vstal, několika kroky se dostal k Alexandrovi a znovu poklekl. Bylo sice zbytečné ho vyšetřovat, ale přesto to udělal. Samozřejmě se nic nezměnilo. Starý muž, který ho naučil, co je to strach, byl mrtev. Schneider jediným trhavým pohybem zvedl hlavu a podíval se na Jana.

Obličej mladšího duchovního byl strnulý a měl barvu recyklovaného papíru. Stále upřeně civěl na Alexandrovy mrtvé oči.

„Co se stalo?“ zeptal se Schneider.

„On ho zabil,“ zamumlal Jan. „Prostě jen tak. Naprosto bezdůvodně a...“

„Kdo?“ přerušil ho Schneider. Když mu Jan hned neodpověděl, uchopil ho za ramena a zatřásl jím tak silně, až duchovnímu zacvakaly zuby. „Tak kdo?“

„Nějaký... nějaký muž,“ odpověděl zájímavě Jan. Ačkoli s ním Schneider pořád třásl, stále ještě upřeně civěl na Alexandra.

„Nějaký muž? Co to bylo za muže? Co se stalo?“ Schneidera ani na okamžik nenapadlo, že by Jan mohl být odpovědný za to, co tu viděl. Neznal sice tohoto mladého muže, ale chtěl nechtěl musel vzít

v úvahu skutečnost, že to byl – tentokrát doopravdy – duchovní. Zcela určitě však nebyl vrahem bez špetky svědomí.

„Já... je nevím,“ vykoktal Jan. „Najednou tady stál a... a zabil ho. Ale proč? Ježíši Kriste, já... já prostě nechápu, proč to udělal.“

Schneider vytušil, že nejspíš neuslyší žádnou konkrétní odpověď. Ať už se tu ve skutečnosti stalo cokoli, mladého kněze to dokonale vyvedlo z míry. Ale jednu věc se ještě musel dovědět, protože mohla být životně důležitá.

„Je ještě tady?“

Na okamžik skoro pocítil strach, že by Jan mohl přikývnout a ukázat na dveře do vedlejší místnosti, ale když pak uslyšel odpověď, téměř vůbec ho nepřekvapila.

„On... chtěl za Brennerem.“

Brenner. Skoro měl pocit, že přesně tohle očekával. Nedávalo to sice žádný smysl, protože mu prostě a jednoduše chybělo příliš mnoho informací, ale přesto to zapadalo do celkového obrazu.

Schneider vstal, přistoupil k psacímu stolu a zvedl telefonní sluchátko, aby vytočil číslo policie.

Bouře Weichslera zase vyplivla, ale zatímco se ztěžka opíral proti zuřícímu bílému crescendu, byl skálopevně přesvědčen o tom, že tenhle ohlušivě vyjící chaos kolem něho je neodvolatelně to poslední, co uslyší a spatří ve svém životě. Ničeho se nebál. Smrt byla vykoupením proti tomu, co viděl tam uvnitř v tělocvičně. A pravděpodobně to půjde docela rychle – zmrznutí je prý příjemná smrt a teploty poklesly tak hluboko, že se jeho dech měnil v ledové střípky ještě dříve, než mu přešel přes rty. Vítr ho řezal skrz kabát, jako by ho vůbec neměl na sobě, a řvoucí bouře se postarala o zbytek, tedy o to, aby mu z těla vytloukla poslední projevy citu. Už neměl dost sil na to, aby udržel zbraň. Kdesi na půli cesty ji odhodil.

Ale neumřel. Osud k němu nebyl tak milostivý. Bouře s ním notnou chvíli cloumala, ale nezabila ho, nýbrž ho nakonec přece jen pustila ze svého sevření. Před ním se nečekaně objevilo světlo a skučení bouře už nebyl jediný zvuk, který slyšel. Podařilo se mu přejít celý dvůr; před ním se tyčila školní budova, v jejímž přízemí se nacházelo provizorní velitelské operační středisko. A nejen to. Před

ním bouře ustala, jako by utál, a Weichslerovi se nabízel pohled na přímo absurdní mírumilovnost. Velkým hladce zaskleným oknem mu k nohám dopadalo bílé neonové světlo, které mu na první pohled i přes svůj studený odstín nabízelo bezpečí a teplo. Svět za oknem se nesrovnatelně odlišoval od bílého pekla, jež ho pohltilo a pak zase vyplivlo. Na stěnách visely pestrobarevné dětské malby, plakáty a velké listy s jednotlivými tištěnými písmeny a přímo na oknech neobratné koláže z průsvitného papíru, které vykouzly na lichoběžníkových světelných skvrnách na školním dvoře barevné rozstříknuté střípky. Postavy, které se pohybovaly za okenní tabulí, se hodily svými skvrnitými maskovacími uniformami ke školnímu prostředí stejně málo jako neohrabaná vysílačka na učitelském pultíku a mapa generálního štábu, jež zakrývala celou břidlicovou tabuli. Přesto nic z toho nedokázalo doopravdy narušit mírumilovný dojem, který z téhle scény vyzařoval.

Možná že by vhodnější slovo bylo *surrealistický*. Weichsler už nebyl schopen vědomě zpracovat vše, co viděl, ale cosi v něm velmi citlivě vnímalo přízračnou hrůzu této scenerie a ještě to v něm stupňovalo strach: Tahle bouře nebyla normální bouře. Sníh a led vířily s nepředstavitelnou zuřivostí, ale řádily jen na malém a přesně vymezeném pozemku. Weichsler teď nad sebou opět spatřil oblohu. Byla stejně jasná jako noc na druhé straně školní budovy. Vypadalo to, že se bouře soustředí jenom na oblast bezprostředně před tělocvičnou. Dokonce ani její vytí už skoro nebylo slyšet. Zato rozuměl hlasům svých kamarádů. Mluvili o naprostých bezvýznamnostech a smáli se. Nikdo z nich si nevšiml, co se odehrává tady venku.

Weichsler vyklopýtal po půl tuctu schodů, které vedly ke dveřím, ale nedokázal otevřít těžké dubové veřeje. Mráz mu změnil prsty na drápy, které už byly dobré jenom k tomu, aby ho bolely. Weichsler vyčerpaně dopadl na dveře a ohlédl se do bouře. Bílý chaos zuřil s neztenčenou prudkostí. Zdálo se dokonce, že se snad rozvzteklil ještě více. Ale v nitru tohoto bílého blizardu bylo ještě něco. To, co pokládal za vířící, bouří bičované krystalky ledu, nabývalo konkrétní podstaty. Hrůza a děs nesetřvaly v tělocvičně, nýbrž ho následovaly. *Oni* ho následovali a Weichsler věděl, že jim neunikne. Dotkl se části onoho temného světa, který patřil mrtvým, a oni teď

přicházeli, aby si odnesli to, co jim patřilo. Přesto se nevzdával. Nebát se smrti neznamená nemít strach z umírání.

Ruce ho pořád ještě neposlouchaly, takže neobratně stiskl těžkou mosaznou kliku a zároveň strčil do dveří ramenem. Sám byl nevýslovně překvapen, že se mu to napoprvé podařilo. Vpotácel se dovnitř, otočil se doleva a klopýtal kolem půl stovky skvrnitých bund, pověšených na háčcích ve výšce, kam dosáhli prvnáči.

Pohotovostní místnost se nacházela hned za prvními dveřmi. Kromě dvou důstojníků na stráži tu byli ještě tři další vojáci: Dva se povalovali vedle kávovaru a potichu se bavili, třetí se právě pokoušel protáhnout ruku levým rukávem své parky; druhý rukáv se mu už podařilo zdolat a bylo absurdní, že měl už samopal zavěšen na pravém rameni: chystalo se Weichslerovo střídání a tenhle voják měl převzít hlídku.

Hovor v místnosti rázem utichl, když tam Weichsler vevrávorál. Jeden z mužů u kávovaru se při doušku kávy zakuckal a div mu přitom nevypadl plastický pohárek z ruky, druhý se sice stále šklebil, ale najednou to začalo připomínat spíše grimasu. Voják, který měl Weichslera vystřídat, strnul uprostřed pohybu a vypadal jako komic-ká socha. Jeden mladší z obou strážných reagoval tak, jak by od něho nadřízení očekávali. Neztrácel čas tím, že by se vylekal nebo nečinně civěl na Weichslera, nýbrž vyskočil ze svého místa a zároveň se odpovídajícím pohybem ruky postaral o klid a pozornost.

„Weichslere! Co se stalo?“

Weichslerův první pokus o odpověď žalostně ztroskotal. Mrazem mu oněměly rty a srdce mu bušilo tak silně, že se mu v plicích stěží dostávalo vzduchu. „...čas,“ vykotal. „Oni... přicházejí!“

„He, he! Víím, že jsem se opozdil, ale kvůli tomu snad ještě nemusíš propadat panice!“ Weichslerův střídající voják se pokusil uvolnit napětí nepovedeným žertem, ale nikdo se nezasmál. S výjimkou strážního důstojníka, který tuto poznámku káravě postihl vztek-lým pohledem, snad tahle slova nikdo ani nevnímál.

„Takže, Weichslere, co se děje? Zhluboka se nadechněte a pak nám to řekněte.“

Weichsler zabloudil pohledem k oknu, zatímco tuto radu skutečně poslechl a nasál tolik vzduchu do plic, že mu div nepraskly.

Bylo to absurdní, ale při pohledu z téhle místnosti vypadala bouře venku naprosto nevinně. Vlastně se zdálo, že to ani není opravdová bouřka. Ohlušující vytí tisíce pekelných psů puštěných z řetězu se změnilo ve vzdálené šumění a z blizzardu se stala téměř esteticky pohledná chumelenice. Něco se však přibližovalo.

„Takže?“

„Ti... ti mrtví,“ vyhrkl bez dechu Weichsler. Oni...oni se probudili.“ Poslední slova vyhrkl tak překotně, že už jenom tím ztratila poslední zbytek věrohodnosti.

Nikdo se však nesmál.

„Co prosím?“ Strážní důstojník nevěřicně vytřeštil oči. „Co to má znamenat? Co tím, k čertu, chcete říct? Tak už mluvte, člověče!“

„Oni se probudili!“ opakoval Weichsler. Už jenom půl oktávy ho dělilo od křiku. „Musíme pryč! Oni přicházejí! Copak to nechápete?“

Nikdo samozřejmě nechápal, co měl na mysli – a jak by také mohl? Ale už prostě neměl čas na vysvětlování. Mrtví ho následovali a cítil, že jsou už blízko. Velmi blízko.

Zaznělo tlumené plesnutí a na okamžik se pozornost všech přítomných zaměřila na vojáka vedle kávovaru. Pohárek mu nakonec přece jen vypadl z ruky a válel se v louži hnědé kávy, z níž se ještě kouřilo. Jeho obličej během jediného okamžiku zesinal.

„Panebože! Jeho... jeho noha! Co to je?!“

Weichsler se podíval dolů a znenadání si znovu vybavil pocit povolujícího odporu, když násilně uvolnil svou nohu. Ve skutečnosti se ze sevření nevymanil. Pravý kotník mu svírala šedivá ruka, odtržená těsně nad zápěstím.

Voják, který měl vystřídat Weichslera, vydal přiškrcený zvuk, rychle si zakryl ústa rukou a jediným trhavým pohybem se odvrátil. Druhý voják reagoval o vteřinu později, ale zato tak prudce, že téměř převrhl kávovar ze stolu. Dokonce i strážní důstojník, který dosud zachovával rozvahu, se na chvíli přestal ovládat: S přidušeným sípáním prudce ustoupil a narazil na svého kolegu, jenž za ním polekaně vyskočil. „Panebože, Weichslere, co... co jste to dělal?“ zaskuhral.

Weichslerovi už nebylo dopřáno odpovědět. Così prudce vylétlo ze sněhové vánice a rozbilo okno. Se sklem se roztříštila i druhá ne-

viditelná ochrana, kterou dosud poskytovalo. Znenadání *byla* bouře tady a s ní se vřítíl dovnitř s ohlušujícím vytím mráz, led a záplava skleněných střepů ostrých jako žiletka. Překvapené výkřiky mužů zanikly ve strašlivém řevu, který už nezněl jako z tohoto světa: byl to zvířecí skřek mytického draka, nikoli zvuk sněhové bouře. Blizard překonal vzdálenost k domu jediným skokem a ocitl se uvnitř.

A jeho obyvatelé ho následovali.

V bílé chaotické změti se objevilo něco, co bylo skoro tak bílé jako sníh, ale Weichsler byl jediný, kdo to opravdu rozpoznal: Tahle grimasa byla částí bouře, která je obklopovala, a blizard byl nejspíš výrazem hněvu, jenž ji oduševňoval. Možná že ve skutečnosti ani nebyla reálná.

Zato reálné byly ruce, které náhle prudce sevřely okenní rám. Weichsler s neskrývanou hrůzou sledoval, jak jeden skleněný střep, dlouhý jako nehet a špičatý jako jehla, provrtal jednu z těchto rukou a rozlomil se. Stvoření, jemuž tato ruka patřila, však už necítilo žádnou bolest. Pomalu a pomocí pohybů, které působily podivně bezradným dojmem, ačkoli to tak nebylo, začalo vylézat na okenní rám a snažilo se dostat do třídy. Za ním se v bouři pohybovaly další přízračné stíny.

Vytí vichřice už dávno nebylo tady uvnitř jediným hlukem, ale pohlcovalo všechny ostatní zvuky. Weichsler viděl, jak se rty mužů rozevřely v ječivém křiku, ale on ho neslyšel. Oba vojáci i muž, jenž ho měl vystřídat, pobíhali prostě v divoké panice sem a tam, jen strážní důstojník si stále ještě zachovával chladné nervy. Možná že to byl už jenom reflex. Důvod tady nehrál žádnou roli – byl každopádně jediný, kdo vůbec něco *dělal*: levou rukou si chránil obličej proti bouři, přiběhl k oknu a uštědřil šplhajícímu tvorovi kopanec, který ho zase odhodil ven. Noha mu však přitom narazila na menší odpor, než očekával. Ztratil rovnováhu, zavrával k okennímu rámu a div nevypadl ven. Na poslední chvíli se ještě stačil zachytit. *Jeho* ruka krvácela, když se pustil. Okenní rám byl prošpikován skleněnými střepy.

„Weichslere! Co to znamená?“ zakřičel. „Co se to děje?“

Bouře pohltila jeho slova, ale Weichsler mu je odečetl ze rtů. Chtěl odpovědět, ale už se k tomu nedostal. Bouře znenadání vypliv-

la další přízračné postavy, a tentokrát to nebyla pouze jedna, ale hned tři, pět, osm... okno bylo náhle plné obličejů a prázdných úpěnlivě prosících očí, překypovalo pažemi a rukama, které se třaslavě natahovaly po důstojníkovi.

Nebyly nijak zvlášť rychlé. Bez velké námahy by se jim dokázal vyhnout, ale tentokrát ho nechaly jeho reakce na holičkách. Prostě tu jenom stál a jako ochrnutý civěl do okna – a potom už bylo moc pozdě. Tápavě po něm sáhl dobrý tucet rukou, do paže se mu zaryly jejich prsty, sevřely mu dlaně a obemkly mu hrdlo. Na poslední chvíli se probral ze své osudové ochablosti a vrhl se zpátky. Dvě nebo tři ruce ztratily oporu, ale z bouře se okamžitě šátravě natáhly další paže. Jejich prsty ohmatávaly vojákovi obličej a přejížděly mu přes ústa, oči a spánky.

Ale něco na téhle scenerii nebylo v pořádku. Ono vlastně v pořádku na něm nebylo vůbec *nic* – byl to pohled, který žádný živý člověk nikdy předtím neviděl, přesto nebyl nový: natočily ho stovky režisérů hororů, miliony lidí ho viděly v té či oné podobě. Zneklidňujícím způsobem ale stále působil *falešným* dojmem. Neodpovídal klišé, jež bylo neodmyslitelně spojeno s myšlenkou na chodící mrtvoly, které napadly živé lidi. Něco... *chybělo*.

Než Weichsler dokázal tuhle myšlenku dále rozvinout, smísilo se s vytím bouře ostré prásknutí. Jedna bytost venku před oknem byla odmrštěna a zmizela ve vánici. Jiná ihned zaujala její místo a strážník důstojník byl dále tažen ven. Hlava a horní část těla už zmizely ve stěně z obličejů a paží, ale krvácejícíma rukama se pořád ještě křečovitě držel okenního rámu. Byl ještě naživu.

A nečekala ho smrt. Tyhle chodící mrtvoly netoužily po jeho smrti; stejně jako nechtěly usmrtit Weichslera. Toto poznání ho zasáhlo jako blesk z jasného nebe. Najednou věděl, co znamenalo ono němé zapřísahání, které vyčetl z jejich zlomených očí.

„Ne!“ zasípal. „To ne! Přestaňte střílet!“

Poslední slovo zaniklo v prásknutí dalšího výstřelu. Zoufale sebou trhl a pokusil se muži vedle sebe vytrhnout zbraň. Voják ho tak prudce udeřil do hrudi, že se Weichsler zapotácel a vyvrávorál až na chodbu, než znovu našel rovnováhu. Voják plynule navazujícím po-

hybem zvedl samopal a přepnul z jednotlivých výstřelů na dávkovou střelbu.

„Ne!“ zaječel Weichsler. „Nestřílejte! Oni přece chtějí jenom pomoc!“

Úsečné staccato palby přehlušilo vytí bouře. Z okenního rámu explodovaly dřevěné třísky a vápno, dvě nebo tři mrtvé bytosti byly doslova roztrhány a na zádech, v oblasti ledvin a na stehnech strážního důstojníka se objevila pohyblivá šňůra perel, tvořená tmavě rudými a rychle splývajícími skvrnami.

Weichsler se s výkřikem vrhl vpřed a pokusil se muži vyrvat zbraň z rukou. Ani tentokrát se mu to nepodařilo, ale aspoň dokázal jeho paži násilím stlačit dolů, takže zbytek zásobníku vystřílel do podlahy.

„Zatraceně, nezbláznil ses?!“

Weichslerovu čelist zasáhl úder pěstí. Ucítil, jak mu praskl dolní ret a uvolnil se mu jeden zub, ale nepovolil, nýbrž naopak ještě pevněji sevřel zbraň, aby ji vytrhl jejímu majiteli.

I kdyby mu však na to síly stačily, katastrofu už nemohl zastavit. I tři ostatní muži mezitím zvedli své zbraně a začali pálit do bouře. Weichsler viděl, jak přízračné postavy vrávorají a hroutí se k zemi, jiné byly doslova rozcupovány nebo se dále potácely s odtrženými tělesnými údy, dokud nebyly znovu zasaženy a sraženy k zemi.

Voják, s nímž Weichsler bojoval, znenadání pustil zbraň. Weichsler neobratně podklesl na koleno a muž využil takto nabízené chvílky k tomu, aby mu zaťatou pěstí zasadil ránu do spánku.

Weichsler neztratil vědomí, ale bezmocně upadl stranou a na několik vteřin se nebyl schopen pohnout. Když se mu zčásti podařilo získat kontrolu nad tělem, byly všechny zásobníky samopalů prázdné. Bouře dál vřeštivě vyla roztržitými okny, ale to jediné, co teď přinášela, byl mráz a vířící krystalky ledu. Mrtvola mladého strážního důstojníka, jehož salvy ze samopalů téměř rozřízly na dvě části, visela nehybně přes okenní parapet.

Weichsler zasténal a pokusil se zvednout, ale zase upadl, když ho voják, kterému vytrhl zbraň, nakopl do boku. Necítil už téměř žádnou bolest. To, co se s ním dělo, bylo naprosto lhostejné. Copak skutečně nechápali, čeho se dopustili?

Letmo si povšiml, že se voják rozmáchl nohou k dalšímu kopanci, ale na poslední chvíli ho další kolega zadržel.

„Nech těch blbostí! Musíme vyhlásit poplach! Kdo ví, kolik jich tam venku ještě je!“

Weichsler to věděl. Něco přes tři stovky. Snad bez těch, které *on sám* zastřelil. Ale nedokázal ze sebe vypravit ani slovo. Hlas mu vypověděl službu, stejně jako ruce a nohy, když se znovu pokusil vstát. Cítil, jak se vrací bezvědomí, a tentokrát se mu už nedostávalo síly na to, aby se mu ubránil.

Televize pořád ještě běžela, když procházeli kolem vrátnice, ale teď už nevysílali žádné katastrofické zprávy, ale krátký reklamní film, propagující sex po telefonu s Kajmanskými ostrovy nebo nějakou jinou drahou předvolbou se dvěma nulami. Místnost byla stále prázdná a Brenner to všechno vnímal, i když neviděl z obrazu ani z místnosti za prosklenými dveřmi víc než neurčité obrysy. Ačkoli se mu postupně vracel zrak, fungoval mu sluch pořád ještě stejně neobvykle dokonale jako v uplynulých dnech, což ho trochu překvapovalo; zcela instinktivně očekával, že tahle propůjčená ostrost sluchu zmizí tak rychle, jako se objevila. Třeba to dokonce vůbec nebylo tak, jak se dosud pořád domníval – tuto myšlenku sice vědomě neformuloval, ale přesto ji přijímal s nepochopitelně samozřejmou jistotou –, že existovalo určité množství věmů, které byly rovnoměrně rozděleny na všechny smysly a jenom se přesouvaly, když jeden přestal fungovat. Spíše to vypadalo, že lidský nervový systém měl k dispozici obrovské rezervy, které mohl nasazovat téměř podle libosti. *Tohle* by byl smysluplný úkol pro takové lidi, jako byl Schneider a jeho kolegové, napadlo ho: nacházet a využívat takové rezervy. Bylo by to jistě užitečnější než ochromovat zdravé smysly.

No to byl opravdu životně důležitý poznatek. V jeho momentální situaci mu opravdu moc pomůže.

Brenner si dokonale uvědomoval skutečnost, že moc nechybělo, aby se prostě hystericky rozkřičel. Už Salidovi neodmlouval ani mu nekladl odpor, když terorista začal po krátké prohlídce prázdného nemocničního pokoje namátkově vytahovat různé kusy ošacení ze skříně – jednotka intenzivní péče byla zřejmě vyklizena tak kvapně,

že nestačili odnést všechny věci někdejších pacientů – a podávat mu je. Poprvé za několik dní měl na sobě zase pořádné šaty, žádné nemocniční pyžamo, které vystavovalo záda i zadek průvanu a posměšným pohledům. I Salid si místo svého modrého županu vypůjčil žaket. Brenner to sice zřetelně nerozpoznal, ale domníval se, že tenhle terorista – protože teroristé byli podle vžitých představ vždycky vysocí a měli široká ramena – má nějakou komickou postavu. Když vyšli z pokoje a spěchali po chodbě, pokusil se ze všech sil aspoň něco z toho spatřit. Upnuté záhyby, příliš krátké rukávy saka... nic takového neviděl, ale v jeho stavu to neznamenal, že by tak nemohlo být.

Kromě toho to bylo zhruba stejně důležité jako to, co si právě pomyslel o Schneiderovi – a sexu po telefonu se zámořím.

Přesto ho tyhle otázky zaměstnávaly mnohem intenzivněji než ty, které na něho nejspíš čekaly za nejbližšími dveřmi, nebo dokonce venku, pokud se jim opravdu podaří opustit kliniku. Malí pomocníci, které mu Schneider poslal do krevního oběhu, vykonávali svou práci zřejmě ještě pořád se značným úsilím, takže byl teď sice schopen soustředit se na určité věci, ale na nic *důležitého*.

„Počkejte tady chvilku,“ vyzval ho náhle Salid. „Ani muk.“

Brenner slyšel, jak otevřel dveře a rychle je za sebou přitáhl. Na okamžik se ho přece jen zmocnila panika, i když z důvodu, který by mu připadal skoro směšný, kdyby ovšem byl schopen cítit i něco jiného než strach: Najednou se prostě a jednoduše bál toho, že je *sám*. Ať už u něho byl kdokoli, i kdyby to byl osobně sám ďábel, všechno bylo lepší než to, čemu byl vystaven poslední tři dny – samotě.

Nějak se mu podařilo opanovat své pocity a potlačit paniku, ale bylo to velice těsné vítězství, o němž by na závodní dráze musela rozhodnout cílová fotografie. Chvěly se mu ruce a kolena a najednou dýchal dvakrát rychleji než předtím. Jeho fyzické síly se mu snad vracely, ale síla *rozumu* byla vyčerpána. To aspoň *nějak* vysvětlovalo, proč bez odporu následoval Salida. *Nedokázal* už nikomu odporovat. Ani masovému vrahovi a teroristovi.

Salid se za chvíli vrátil a natáhl ruku, aby uchopil Brennera za loket a posouval ho před sebou, jak to dělal celou trasu od jeho poko-

je až sem, ale pohyb nedokončil. Brenner neviděl jasně výraz jeho obličeje, ale Salid trochu šikmo naklonil hlavu a dal tak najevo, že si ho pozorně měří.

„Co je to s vámi?“ zeptal se. „Jste bílý jako křída. Nemáte vám dobře?“

Brenner si nebyl zcela jistý, je-li zvláštní tón v jeho hlase nedůvěra nebo opravdová starost; a pokud to byla starost, pak co mu ji dělalo. Naznačil zavrtění hlavou.

„To nic není,“ tvrdil. „Je mi trochu nevolno, to je všechno.“

„To přejde,“ ujistil ho Salid. „Nejspíš vedlejší účinek léků, které do vás nacpali. Dokážete sejít dolů?“

„To není problém,“ zalhal Brenner. Ve skutečnosti si tím nebyl vůbec jistý. Prázdný pocit panické hrůzy neochaboval, jak by to mělo být za normálních okolností, ale naopak se mu zdálo, že se snad ještě zhoršuje. Bylo to absurdní, protože cítil, jak se mu vracejí síly, s každou vteřinou, kterou se jeho krevní oběh bránil proti lékům, ale tato energie jako by se kdesi na půli cesty vypařila.

„Tak dobře,“ prohodil Salid. Neznělo to přesvědčivě. „Zatněte zuby. Nemáte to daleko. Potom si odpočnete.“

Brenner byl tentokrát téměř vděčný za to, že ho Salid uchopil za loket a protlačil ho před sebou dveřmi. Nepatrná námaha, kterou znamenalo klást jedno chodidlo před druhé, se s každým opakováním citelně zhoršovala. Klamal sám sebe: To nemizely jeho fyzické síly, ale jeho *vůle*.

To málo, co rozpoznal v chodbě na druhé straně dveří, se neodlišovalo od chodby, z níž právě přišli. Šedé obrysy a tu a tam příčka dveří. A bylo tu stejné ticho jako na druhé straně. Příliš ticho.

Popošli o několik kroků. Salid se potom znovu zastavil a opakoval svou výzvu, aby Brenner chvíli počkal. Brenner neurčitě vnímal, že terorista otevřel dveře a prošel jimi. V následující chvíli ho už slyšel, jak za dveřmi hlasitě kleje, navíc v jazyce, který Brenner vůbec neznal. Když se Salid vrátil, byla jeho nervozita doslova cítit ve vzduchu.

„Co se stalo?“ zeptal se Brenner.

„Nic,“ odpověděl Salid. „Udělal jsem chybu, to je vše. A teď rychle!“

Pokračovali ostřejším tempem. Salid otevřel další dveře, prostrčil jimi Brennera a asi po deseti krocích ho dotlačil do výtahové kabiny.

„Vidíte na ovládací panel?“ zeptal se.

Brenner co nejvíce přivřel oči, ale jeho zrak ještě zřejmě nedokázal rozlišovat něco tak jemného. Viděl panel, ale nic víc.

Salid si povzdechl, uchopil ho za ruku a položil mu ukazovák na jedno tlačítko. „Počítejte v duchu do třiceti,“ vyzval ho. „Jednadvačet... dvaadvacet... třiadvacet... Jasně? Potom stiskněte to tlačítko.“

Brenner přikývl. Vypadalo to, že Salid chce ještě něco říci, ale potom se beze slova otočil a rychlými kroky se vzdálil. Brenner slyšel, jak nedaleko otevřel nějaké dveře a zmizel za nimi.

Začal poslušně počítat. Netušil, co tenhle manévř znamená; nejspíš by na to nepřišel, ani kdyby měl psychiku naprosto v pořádku, ale v téhle chvíli by nejspíš i beztak dělal všechno, co po něm Salid – nebo kdo to vlastně byl – požadoval. Teď už nemohl ani myslet. Dospět k nějakému rozhodnutí, i kdyby se jenom týkalo toho, že něco *neudělá*, bylo příliš namáhavé.

Pomalu počítal v duchu do pětadvaceti, potom ještě do pěti a přehnaně soustředěným pohybem stiskl tlačítko. Výtahové dveře se zavřely a kabina začala sjíždět dolů.

Moc daleko se nedostal. Brenner nepřestal počítat u třiceti, ale výtah se zastavil dříve, než se dostal ke čtyřicítce, a dveře se opět otevřely. Když v duchu vyslovoval jednačtyřicet, přiletělo k němu něco obrovského a bílého a mrštilo ho to takovou silou na stěnu, že mu to vyrazilo dech. Hlavou narazil na pochromovaný kov kabiny. Před očima mu explodovaly oslnivé záblesky bolesti. Něco mu stisklo hrdlo a přiškrtilo v něm zbytek dechu.

„*Nechte toho! To není on!*“

Strašlivý tlak na hrudi povolil, ale pořád se mu nedostávalo vzduchu. Muž, který ho odhodil na stěnu, přitiskl ruku Brennerovi na krk a při dušení mu ještě zaklonil hlavu. Druhou rukou uchopil Brennera za pravou paži a zkroutil mu ji za zády, jako to dělají policisté při znehybnění násilníka.

„Tak už toho nechte, zatraceně! Pusťte ho!“

Přes nevýslovný úlek Brenner poznal Schneiderův hlas. Ale uplynula ještě další nekonečná vteřina, než mu útočník konečně uvolnil hrdlo, a další, než pustil jeho ruku. Brenner zřetelně cítil, že obojí udělal jen s velikou lítostí. Se zachrčením se předklonil, skoro zoufale se nadechl a současně bojoval se slzami. Ruka mu opět začala krváčet. Ten chlap mu ji stiskl tak silně, že by se Brenner vůbec nedivil, kdyby mu přitom zlomil pár kostí.

Útočník, velký zavalitý svalovec, kterého Brenner ani nemusel rozpoznat, aby věděl, že je to nemocniční ošetřovatel – jeden ze vzácných, ale přece jen se ještě vyskytujících exemplářů tohoto druhu, které si vybraly tuhle profesi právě proto, že občas mohly zkrotit nějakého vzdorného pacienta –, pozpátku vycouval z kabiny a udělal Schneiderovi místo. Brenner za ním poznal nejméně dva, možná dokonce i více dalších mužů. Teď už aspoň věděl, proč se Salid rozhodl, že nepojede výtاهem. Podle všeho tušil, že tu bude uvítací výbor.

Schneider se zastavil půl kroku před ním a neodpustil si, aby neotočil hlavu doprava i doleva. Musel se zřejmě přesvědčit, že Brenner je ve výtahové kabině, jejíž rozměry dosahovaly sotva dvou metrů čtverečních, opravdu sám.

„Kde je?“ zeptal se.

„Kdo?“ zasípal Brenner. Ještě se mu pořád nedostávalo jaksepatří vzduchu a byl tak zmatený, že v první chvíli skutečně nevěděl, o čem Schneider mluví.

„To dobře víte!“ Ze Schneiderova vynuceně přidušeného tónu se dalo usoudit, že měl na jazyku úplně jinou odpověď. „Ten chlap, který vás sem přivedl. Váš komplic!“

„Komplic? Nevím, koho...“ Brenner se opřel nezraněnou rukou o stěnu kabiny a napřímil se, nakolik mu to dovolovala bolavá žebra. Dvakrát se zhluboka nadechl a potom pokračoval: „Nevím, koho myslíte. Já toho muže neznám.“

Schneider udělal něco, co Brennera nejen dokonale překvapilo, ale co mu zároveň prozradilo mnohem více o jeho sebeovládání než jakákoli slova. Brenner počítal s tím, že lékař na něho zařve, ale ten nepronesl ani slovo, nýbrž nečekaně zvedl ruku a strčil do něho tak, že ho donutil bezmocně vyklopýtat z výtahu.

„No jak myslíte!“ prohlásil rozzlobeně. „Nemusíte se mnou mluvit. Můžete všechno vyličit policii. Už je na cestě.“

Brennerův odhad byl správný. Kromě Schneidera se v jeho omezeném zorném poli zdržovali tři další muži a za nimi jich mohlo být ještě více. Místnost, v níž výtah zastavil, byla velmi rozlehlá, jak mu prozrazovaly dunící ozvěny. Nejspíš to byla vstupní hala kliniky.

„Co chcete?“ zamumlal. „Nevím, kdo je ten muž. Donutil mě, abych s ním...“

„Jak říkám, tohle všechno už můžete sdělit policii,“ přerušil ho Schneider a hlas se mu teď slyšitelně zachvěl. Zřejmě měl stále větší potíže s tím, aby se ovládl.

„Policii? Jak to?“ Brenner ucítil náznak vzdoru, který si sám v podstatě nedokázal vysvětlit. „Odkdy je zakázáno odejít z nemocnice?“

„Téměř kdykoli,“ odpověděl Schneider. „Ale přinejmenším tehdy, pokud se přitom zabíjejí lidé. Takže – kde je ten chlap?“

„Zabíjení?“ Brenner sebou trhl, jako kdyby dostal ránu elektrickým proudem. Kromě tělesných bolestí tedy přece jen existovalo ještě něco, co dokázalo proniknout pancířem olověné únavy, kterou mu nakapali do žil. „Co... co to má znamenat?“

Samozřejmě věděl, co to znamená. Nedokázal si jenom představit, *koho* Salid zabil, a už vůbec ne proč – ale najednou se mu zase vybavilo to, co Salid předtím poznamenal: *Udělal jsem chybu, to je vše*. Panebože, to ten blázen označil vraždu člověka skutečně lapidárně jako *chybu*? Ale stejně mu to nedávalo smysl.

„Myslím, že mluví pravdu,“ pronesl jiný hlas, a ačkoli ho Brenner slyšel jen jedinkrát, okamžitě ho poznal. Patřil Janovi, vetřelci z minulé noci, jenž se vydával za nemocničního faráře.

„Co to má znamenat?“ zeptal se Schneider ostrým hlasem.

Brenner otočil hlavu směrem, odkud přicházel Janův hlas, a ke svému překvapení zjistil, že od doby, co vyšel z výtahové kabiny, vidí zřetelně lépe. Droga zřejmě nesmírně rychle přestávala působit. Ale možná že tady venku bylo prostě jen více světla.

„Takže jsem měl správný pocit, že zná Brennera,“ odpověděl Jan.

„Kdo ví, možná že jste v tomhle ohledu měl dokonce pravdu,“ zareagoval pichlavě Schneider. „Teď se ovšem spíše ptám sám sebe, jestli ho snad neznáte i vy, *otče*.“

Něco zaškrábalo na dveře na schodišti; nebylo to hlasité, ale přesto slyšitelné. A nezaslechl to jenom Brenner. Schneider zmlkl prakticky uprostřed věty a také oba ošetřovatelé se překvapeně otočili ke schodišti. Za chvíli se záhadný zvuk opakoval a tentokrát ho Brenner poznal: Takhle škrábal nehet na rýhovaném drátěném skle.

Schneider ho zřejmě rozpoznal ve stejné chvíli a nejspíš z toho vyvodil i správné závěry, protože levou rukou udělal chvatné gesto, aby všichni ztichli, a zároveň ukázal na dveře. Jeden z obou ošetřovatelů – podle postavy to byl onen brutální chlap, který právě Brennera přemohl ve výtahu – vykročil a sáhl po klice. Salidův trik asi přece jen nebyl tak dobrý. Na druhé straně si Brenner nedokázal představit, že muž jako Salid by se dopustil tak hrubé chyby.

I druhý ošetřovatel se pohnul a v napjatém očekávání se postavil po boku svého kolegy. Ten otevřel dveře – a v téže chvíli Brenner pochopil svůj omyl: To nebyl *Salid*, kdo se teď dopustil chyby.

Dveře se rozrazily takovou silou, že se zdálo, jako by se všechno odehrálo naráz: Železný rám dveří narazil na obličej a čelo ošetřovatele a srazil ho na podlahu. Síla nárazu stačila ještě na to, že druhý ošetřovatel zavrával o několik kroků nazpět. Prakticky ve stejné chvíli se objevil na prahu Salid, bleskově se k muži přiblížil a bleskurychlým kopem mu podrazil nohy. Ošetřovatel upadl na podlahu, s obdivuhodnou obratností se převalil na záda a napůl se zvedl. Salid zvedl paži a namířil na něho nataženou rukou jako zbraní – a muž strnul jako solný sloup. Byl to bizarní i směšný pohled zároveň, a přesto jeho gesto působilo snad i hrozivěji, než kdyby skutečně držel v ruce nějakou zbraň.

„Co se to krucinál...?“ ozval se Schneider.

Salid se velmi úsporným pohybem otočil a umlčel Schneidera jediným pohledem. Potom kývl směrem k Brennerovi. „Dobrá práce,“ uznal. „A teď rychle vypadneme. Obávám se, že tihle dobráci vyrozuměli policii.“

„Na to se můžete spolehnout!“ ujistil ho Schneider. Brenner by jistě obdivoval jeho odvalu, kdyby nebyl plně vytížen tím, že civěl na Salidu. Proč to říkal?

„Tak rychle!“ Salid spěšně vykročil, a když míjel kněze, uchopil ho a pokusil se ho vzít s sebou, ale duchovní se mu chvatným pohybem vytrhl a doslova uskočil stranou.

„Ne!“

Salid neskrýval upřímné překvapení. „Ale já jsem myslel, že jsme se shodli.“

„Nebudu dodržovat žádné dohody s vrahem.“

„Vrahem? Co to povídáte? Já jsem nikoho...“

„Zabil jste Alexandra,“ skočil mu Jan do řeči.

„Zabil? On je mrtev?“ Salid vypadal asi tak dotčeně jako muž, který objevil škrábanec na blatníku dvanáct let starého auta. Za chvíli pokrčil rameny. „To jsem nechtěl. Je mi to líto.“

„Ano, to je na vás opravdu vidět,“ poznamenal Schneider. Salidovi nestál ani za pohled.

Dvě nebo tři vteřiny vrtěl hlavou a díval se na Jana s výrazem upřímné lítosti. Potom ustoupil o půlkrok a vsunul pravou ruku do kapsy kabátu.

„Škoda,“ prohodil. „Ale když to nejde jinak...“

Tohle gesto, známé z nescíslného množství filmových detektivek, se neminulo účinkem ani na duchovního. Viditelně sebou trhl a Brenner předpokládal, že také zbledl. Přesto za chvíli zavrtěl hlavou.

„Nebudete střílet,“ ujistil se, ale hlas se mu třásl tak silně, že nemohl dosáhnout žádoucího efektu ani omylem. „Mrtvý vám nebudu k ničemu.“

Salid nevyndal ruku z kapsy, ale posunul ji odpovídajícím způsobem dopředu, takže se tenká látka vyboulila. „Vsadíte na to svůj život?“

Brenner věděl, že Salid nemá žádnou zbraň. Byl to cizí kabát, do kterého Salid vtěsnil svá ramena – která mimochodem byla skutečně tak široká, jak si Brenner myslel –, a v kapse kabátu žádnou zbraň nenašel. Salid nevzal nic ani ze županu, jenom ho nevšímavě hodil na podlahu. Brenner si byl jistý tím, že prostě žádnou zbraň nemá.

Jan si zřejmě tak jistý nebyl, protože zaváhal už jen na nepatrný okamžik, který byl dlužen své hrdosti. Potom přikývl. „Tak dobře, skláním se před násilím. Ale protestuji proti němu. Pokládám vaše chování za omezování osobní svobody!“

„Přesněji řečeno je to únos,“ odpověděl ležérně Salid. „Ale o tom si promluvíme později – ledaže byste chtěl ještě prožít pořádnou přestřelku.“ Ukázal volnou rukou k východu a naklonil hlavu na stranu. „Slyšíte? Přijíždí policie.“

I Brenner ve stejné chvíli zaslechl slabé, ale rychle se přibližující a stále hlasitější houkání. Byl to nezaměnitelný zvuk policejní sirény. Salid měl určitě přinejmenším stejně ostrý sluch jako on. Ačkoli skvěle viděl.

Salid netrpělivě pokynul volnou rukou a zároveň namířil svou imaginární zbraň na Brennera. *Neměl* zbraň. *Nemohl* mít žádnou zbraň. Na druhé straně... Nebyl Salid mezitím o samotě dost dlouho, aby si vzal zbraň, kterou někde uschoval? To sotva. Ani náhodou nebyl sám dost dlouho. Existovala jen nepatrná pravděpodobnost, že měl v kapse kabátu něco víc než jen prázdnou ruku. Ale i tahle jednoprocentní šance zemřít znamenala nejspíš smrtelné nebezpečí. A Salid nepůsobil dojmem muže, který by ještě mohl hodně ztratit.

Vytí policejní sirény zesílilo, když vyšli z kliniky a zabočili doprava.

Zdálo se, že aspoň fungují jeho vnitřní hodiny, protože když se Weichsler probral, přesně cítil, že uplynula nejméně půlhodina. Obklopoval ho strašidelné ticho, které bylo tak intenzivní, že se v první chvíli obával ohluchnutí. Potom jeho tělo zareagovalo na probuzení. Podvědomě se začalo hýbat a Weichsler slyšel téměř nepatrné zvuky, které přitom vydávalo. Otevřel oči, otočil se na bok a obtížně se posadil.

Moc toho neviděl. Světlo zhaslo a jediným zdrojem osvětlení byl matně šedý svit, který sem pronikal roztržštěným oknem a lámal se na střepech a na malých stopách navátého sněhu, které se utvořily téměř všude. Samotná bouře se však už utišila. Okny nevířily dovnitř žádné ledové krystalky a právě *to* byl také důvod strašidelného ticha, které pociťoval až bolestně. Ve skutečnosti tu nepanoval hluboký

klid, ale poslední vzpomínka, kterou si odnesl do bezvědomí, byl ohlušující řev orkánu.

Weichsler se usilovně bránil tomu, aby se otočil k oknu, protože kromě bouře měl ještě další vzpomínku: na mrtvého strážního důstojníka, visícího přes okenní parapet. Měl pocit, že to nebude jediný mrtvý, kterého tu najde.

Weichsler toporně přistoupil ke dveřím a otočil vypínačem, ale světlo nikde. Možná že svítidla byla rozstřílena, ale bylo přece jen pravděpodobnější, že vypadla hlavní pojistka. I venku na chodbě byla tma skoro jako v pytli.

Bál se vkročit do takové temnoty – a ukázalo se, že jeho strach byl naprosto oprávněný. Na školní chodbě, a nejspíš i v celé budově, bylo ticho jako ve třídě, ale Weichsler přes prakticky neexistující světlo rozpoznal, že je plná mrtvých těl. První mrtvola ležela jen několik kroků nalevo od dveří, ale druhá už hned na druhé straně a stále přibývaly, čím více se tahle strašlivá stopa přibližovala ke schodišti. Samotné schody byly posety mrtvými těly; leželo jich tu dvacet, třicet nebo snad ještě více. Třídy tam nahore byly přeměněny na noclehárny, které musely pojmout padesát mužů zásahové jednotky – a při ústupu do horního patra muselo dojít ke skutečné řeži.

Weichsler to v žádném případě nechtěl. Naopak, bránil se tomu všemi silami, ale jeho fantazie se osamostatnila a předvedla mu barevně a trojrozměrně, co se tam nepochybně odehrálo: Výstřely a hluk z přízemí muže probudily – a první, co spatřili, když polekaně a ospale vyvrávorali ze svých místností, byla armáda živých mrtvol. Nejspíš začali okamžitě střílet.

Weichsler pocítil na jazyku hořkou příchut', když pomalu stoupal po schodišti. Občas musel v pravém slova smyslu přelézat přes nebožtíky, aby se vůbec dokázal pohnout z místa. Znovu zvýšil svůj původní odhad, když došel do prvního patra, protože i tady byla chodba plná mrtvol. Některé na sobě měly skvrnité uniformy nebo alespoň jejich části a leckteré svíraly i ve smrti zbraně, jimiž se vojáci bránili – proti nepříteli, jenž od nich nic nechtěl. Weichsler se zastavil vedle každého ze svých mrtvých kamarádů a prozkoumal ho. Zjistil přesně to, co očekával: Všichni muži byli bez výjimky zastře-

leni a smrtící kulky je většinou zasáhly do zad. Poslem smrti tu nebyli mrtví, nýbrž živí. Ale copak to tak nebylo odjakživa?

Weichsler prohledal horní poschodí školy od jednoho konce ke druhému. Ve všech pěti třídách to bylo stejné: dveře dokořán a místnosti za nimi plné mrtvol. Většina oken byla rozbitých. Pravděpodobně nakonec rezignovali na to, že si cestu ven prostřílejí, a vyskočili okny.

Bylo to zcela nesmyslné. Ba co hůř, nebylo to jen nesmyslné, byl to přímo zločin – vždyť se stali svědky zázraku, možná prvního skutečného *zázraku* ve vědomě zaznamenávaných dějinách lidstva. Mrtví vstali ze svých příkrovů. A vojáci na to reagovali tak, jak lidé reagují všude a ve všech dobách na to, čemu nerozumějí.

Weichsler se pokusil odhadnout počet mrtvých, ale nedospěl k žádnému výsledku – snad proto, že se ho příliš obával, nebo třeba proto, že tak logická činnost se už nehodila k temným stezkám, po nichž mu bloudily jeho myšlenky. Hluboce ve svém nitru si byl jistý tím, že nikdo z těch, kteří sem přišli z tělocvičny, nebyl naživu, ale měl panický strach změnit tuhle intuitivní jistotu na *objektivní poznatek*. Zároveň se však skoro modlil, aby to tak bylo. Nejspíš teď prožíval jednu ze situací, o nichž dosud jenom četl, aniž by opravdu věřil, že existují: Jakékoli možné východisko bylo *špatné*.

Když došel na konec poslední místnosti, přistoupil k oknu a podíval se na dvůr. Bouře za sebou zametla stopy tak dokonale, jako by se nikdy nerozpoutala a teplota stoupala zřejmě stejně prudce, jako předtím závrtně rychle klesala. Asfalt se vlhce leskl, ale nikde neviděl sněh. Pět metrů pod ním ležela nehybná, do pasu nahá postava v maskovacích kalhotách; jinak byl dvůr prázdný.

Weichsler se odvrátil od okna a se stále stejným prázdným pocitem se vrátil ke dveřím – v podstatě ani nevěděl proč. Zmocnil se ho zvláštní pocit čehosi definitivního. Už se ničeho nebál a samotné zoufalství a hrůza ustoupily tupému tlaku, který po prožitcích z minulých hodin vnímal skoro jako úlevu; ale nedokázal si prostě představit, že jako jediný přeživší odtud mohl prostě a jednoduše odejít. Už vůbec si ovšem neuměl představit, že by mohl i dále vést stejný život, jako by se nic nestalo.

Když už chtěl vyjít ze třídy, padl mu pohled na obličej mrtvé ženy, která ležela napříč před dveřmi. Předtím by ji určitě jenom překročil a skoro by si ji ani nepovšiml, prostě jen další mrtvola mezi mnoha dalšími. Teď spatřil její tvář – a poznal ji.

Vlastně ji ani neměl poznat, protože se zásadně změnila. Když viděl tuhle ženu naposledy, měla znetvořený, šedivý a pěnovitý obličej, ve kterém dominovaly dvě modrofialové mrtvé oči, jež na něho hleděly se zoufale úpěnlivou prosbou. Pokud osud byl skutečně něco víc než jenom abstraktní pojem, nepochybně projevoval pozoruhodný černý humor. Byla to dívka, která se mu probudila pod rukama. Ale teď byla její tvář netknutá.

Weichsler tu několik minut jen tak stál a civěl na dívku u svých nohou – a potřeboval všechen tenhle čas na to, aby promýšlel jedinou myšlenku. Nedokázal ji jasně zformulovat, protože na to byla příliš strašná, a vycházela z poznatku, který byl ještě hroznější; tak příšerný, že mu mohl do vědomí jen velmi pozvolna odkapávat. Ti mrtví prostě jen tak nepovstali. Oni byli *vyléčeni*. To, co vyšlo z tělocvičny, nebyly zombie George Romera, nýbrž bratři a sestry Lazara. Zárak, jenž je navrátil do života, vyhladil i stopy po jedu.

Weichsler se posadil vedle mrtvé dívky na podlahu a natáhl ruku k jejímu obličejí, ale neodvážil se ho dotknout. Předtím měla příšerně zpitvořenou tvář. Teď byla krásná, naplněná kouzlem, jež by mohl sebemenší dotek zničit. Místo toho putoval špičkami prstů centimetr nad její pokožkou a obkresloval tak obrysy dívčina obličejí, později i jejího těla. Nad oběma velkými krvavými skvrnami v křehkém těle se zarazil. Druhá smrt byla definitivnější než první, ale nejspíš také milostivější; každopádně však rychlejší. Zmýlil se, když si předtím myslel, že pouze jeho kamarádi se stali obětmi moderních vyhlazovacích prostředků. Mýlil se, i pokud šlo o ničivou sílu zbraní, k jejichž používání se cvičil se svými kamarády po dlouhé roky. Věděl, že mohou vyhladit veškerý život. Tahle myšlenka ho nevyděsila, ale překvapila.

Vstal a prozkoumal ještě dva nebo tři další mrtvé, ale nenašel nic nového: jediná zranění, která utrpěli, byly smrtelné průstřely z automatických zbraní velké ráže.

Weichsler se vrátil do třídy, přistoupil k oknu a podíval se na postavu na druhé straně školního dvora. Nehybně tam stála a vzhlížela k němu, a ačkoli byla příliš vzdálena, aby mohla mít obličej, Weichsler cítil pohled jejích temných očí jako dotek horké, velmi silné ruky. Tenhle pocit byl nesrovnatelně intenzivnější než předtím v hale, ačkoli tam byl téměř očím mnohem blíže. Teď v nich nebyla hrozba, hněv ani výčitka – ale snad něco jako rozsudek, který ještě nebyl vyneseno, natož aby byl vysloven. Jen cesta k němu už byla předznamenána.

Potřetí během této noci Weichsler zažil onen zvláštní pocit čehosi definitivního, jenom nevěděl, co znamená. Ustoupil od okna a znovu se podíval na mrtvou dívku u dveří. Potom vytáhl pistoli a prohnal si kulku hlavou.

Jen co opustili kliniku, vyty policejní sirény zesílilo – a neušli ještě ani deset metrů, když se k němu přidal druhý, stejný tón, přibližující se z opačného směru. Brenner nejpozději teď očekával, že se Salid rozběhne, ale Palestinec nic takového neudělal, ale naopak naznačil úsečné, avšak nanejvýš určité gesto, když sebou Jan škubl a chtěl se vyděšeně ohlédnout.

„Jen klid,“ vyzval ho. „Úplně klidně jděte dál. Žádnou paniku.“

Soudě podle výrazu tváře duchovního – Brenner ho teď už opravdu *viděl*, ačkoli tady venku byla mnohem větší tma než v jasné osvětlené vstupní hale kliniky – se ho panika *zmocnila* už dávno, ale přesto poslechl. Nejspíš se Salida prostě jen bál – ačkoli Brenner si to v podstatě vůbec nedokázal představit. Vzápětí se sám sebe ptal, proč vlastně. To, že Jan byl *duchovní*, přece ještě zdaleka neznamenal, že neměl právo obávat se o svůj život. Sám Brenner sice odolával nutkavému pokušení se pořád nervózně ohlížet, ale pravým důvodem bylo spíše to, že by tak jako tak toho moc neviděl.

Kráčeli dál v rychlém tempu, ovšem ne tak rychle, aby vzbudili pozornost, kdyby je někdo pozoroval – ačkoli se zdálo, že vyty sirén přibližujících se z opačných směrů je brzy zaplaví. Brenner se v duchu neubráníl otázce, jestli má Salid skutečně tak pevné nervy, jak se zdálo – nebo jestli mu už prostě nezáleželo na životě. Zvuk sirény za nimi se v něčem změnil. Nezněl teď ve skutečnosti *hlasitěji*, ale ja-

koby z bezprostřední blízkosti Automobil zabočil do ulice a přibližoval se přímo k nim. Nejpozději teď, napadlo Brennera, byl nepochybně správný okamžik na rychlý útěk.

Salid se místo toho zastavil, rychle se rozhlédl napravo a nalevo a ukázal potom na roh budovy kliniky, od níž je dělilo ještě pět nebo šest metrů. Klinika nesousedila bezprostředně s další budovou, ale s malým parkem, který byl obehnan bíle natřenou zdí, vysokou dobré dva metry.

„Umíte šplhat?“

Otázka byla určena Brennerovi, jenž na ni odpověděl energickým zavrtěním hlavou. Nejnáročnější druh sportu, ke kterému se propracoval v posledních pěti nebo šesti letech, byl šach s počítačem. Za normálních okolností by si snad přesto věřil, že tuhle překážku zdolá, ale teď se přece nenacházel v normální situaci: Byl ještě stále poloslepý a – v tomhle ohledu si nic nepředstíral – na konci svých sil. V téhle chvíli se prostě radoval jako malé dítě, když bez cizí pomoci dokázal přejít přes práh dveří.

„Tak máte nejvyšší čas se to naučit,“ odpověděl Salid.

„Ale...“

Salid nevzal jeho protest ani na vědomí, ale rovnou mu uštědřil kopanec, který Brennera donutil k tomu, aby proti své vůli doklopýtal ke zdi, takže instinktivně natáhl ruce, aby se o něco opřel. Jeho pravá ruka protestovala svíravou bodavou bolestí, když se drsně poškrábala o bílý cementový nátěr, ale Salid už stál vedle něho, obdivuhodnou silou ho uchopil za boky a prostě ho zvedl do výše. Brenner se zcela instinktivně zachytil za horní okraj zdi a Salid své umělecké číslo dokončil tím, že mu uštědřil další kopanec, který ho doslova katapultoval na druhou stranu. Před vážným poraněním ho nejspíš uchránila jen měkká travnatá půda v parku. Za okamžik ho následoval Jan – sice mnohem elegantněji, ale zřejmě také nikoli zcela dobrovolně – a prakticky ve stejné chvíli přistál vedle něho pružným skokem Salid. Beze slova se sklonil k Brennerovi a energickým šklubnutím ho postavil na nohy.

„Ještě můžete?“

Brenner otupěle přikývl, ačkoli po pravdě řečeno si vůbec nebyl jistý, jestli je vůbec ještě mocen jediného kroku. Salid by na to ovšem stejně nebral sebemenší ohled.

„Musíte být blázen, když si myslíte, že vám na tohle opravdu naletí,“ poznamenal Jan. „Každé dítě by si domyslelo, co zamýšlíte. Auto, ve kterém chcete uprchnout, stojí na druhé straně kliniky, že?“

„Nejspíš nás dokonce sledovali, jak lezeme přes zeď,“ prohlásil Salid zvesela. „A pokud jde o auto k útěku... pořád doufám, že brzy přijede.“ Ukázal doprava. „Pokračujeme.“

Brenner se ani nepokoušel porozumět smyslu teroristových slov. Dávno pochopil, že Salid je určitě nesmírně inteligentní a ještě více nebezpečný, ale zároveň také naprostý šílenec.

Salid je neúprosně popoháněl dál. Tak rychle, jak jen Brenner dokázal, se vzdalovali od budovy kliniky, ale drželi se pořád poblíž zdi. Brenner odhadoval, že urazili nanejvýš dvacet metrů, když se před nimi rozsvítil a pak zase zhasl modrý světelný záblesk: bylo to modré světlo jednoho ze dvou policejních vozů, které probleskovalo nedaleko od nich zamřížovanou bránou. Vytyčením sirén se mezitím natolik přiblížilo, že oba zvuky splývaly a nedaly se už přesně lokalizovat. Na horním okraji zdi chvíli poskakoval modrý třpyt a potom za ním zase zmizel.

Salid ukázal na bránu, sám krátce zasprintoval a zastavil se přímo před zamřížovanou bránou. Brenner přesně nerozpoznal, co udělal, ale zámek teroristovi neodolával ani tak dlouho, než s Janem došli k Salidovi.

„Podívejte se.“ Salid ukázal skrz mříže brány na ulici. „Tamhle přijíždí naše únikové vozidlo.“

Jan nevěřičně vytřeštil oči. „Zbláznil jste se?“

„Úplně,“ potvrdil Salid. „To je můj recept na úspěch. A taky důvod, proč jsem ještě naživu.“ Naráz opět zvažněl. „Vy počkáte tady, než vám dám znamení. Jestli se pokusíte uprchnout, zabiju vás.“

Na člověka, který údajně stál na *jejich* straně, poměrně často hrozil, že někoho z nich zabije, pomyslel si Brenner. Nevěřil také, že tahle hrozba byla míněna vážně, ale kupodivu mu tohle přesvědčení nebylo nic platné. V ničem jeho situaci nezlepšilo. To byl také asi

důvod, proč i on sám – stejně jako Jan – bez odmluv poslouchal Salida, ani ne tak ze strachu z toho, čím jim hrozil, jako spíše z toho, čeho byl *schopen*.

A bylo tu ještě něco. V podstatě to věděl už dlouho, ale dosud si to nepřiznal – a i teď se téhle myšlenky vyděsil, ale pravdou bylo to, že ho Salid fascinoval. To, co dělal – ne *co* dělal, ale mnohem spíše okolnost, že dělal všechny tyhle věci, že měl odvalu, sílu nebo třeba jen nedostatek svědomí na to, aby všechno tohle dělal, to se dotýkalo čehosi v Brennerově nitru. Nebyl to zhnusený odpor, strach nebo spravedlivé rozhořčení, co pociťoval k takovým lidem, jako byl tenhle terorista, nýbrž něco úplně jiného, něco temného a prastarého, co dřímá v každém člověku a co rozpoznalo v Salidovi bratra; byla to bestie v jeho nitru, která vítala bestii, kterou Salid pravděpodobně ztělesňoval.

Tahle myšlenka ho děsila, ale obsahovala také pravdu, před níž se nemohl skrýt. Podle všeho, co slyšel o Salidovi, to byl vrah, člověk bez svědomí a skrupulí, pro kterého bylo násilí něčím naprosto normálním a jenž lámal odpor, místo aby ho obcházel. Nic takového Brenner nikdy neudělal – ale občas si přál, aby to *mohl* udělat. Ne že by se toho skutečně dopustil. Bohatě by mu stačila pouhá skutečnost, že je něčeho takového schopen. Ale to on nebyl a teď se přistihl, že Salidovi právě tuhle schopnost závidí.

A pravděpodobně nejen ji.

Kvílení první policejní sirény mezitím utichlo; automobil pravděpodobně dorazil ke svému cíli a zastavil před klinikou, ale zvuk druhého policejního vozu se stále přibližoval a kdesi v dálce slyšel další. Ať už Schneider svým telefonátem způsobil cokoli, bylo to mnohem více než běžná policejní akce a každopádně více, než on sám očekával. Zdálo se však, že Salidovi tahle myšlenka vůbec nevadí. Jako dokonalé ztělesnění vnitřního klidu vyčkal, až se zesilující a ochabující kvílení přiblíží. Potom prudkým pohybem otevřel bránu a s divoce mávajícími pažemi klopýtavě ustoupil o krok na chodník. Brenner naprosto nechápavě přihlížel, jak prudce poklekl, na poslední chvíli ztlumil pohyb připomínající pád rukama a zase ihned vztáhl ruce a divoce jimi gestikuloval. Kvílení sirény mezitím zesílilo, a když se Salid spěšnými neobratnými pohyby zase vyškrábal na nohy,

zaměřil ho oslepující paprsek světla z reflektoru. Salid zvedl na ochranu levou paži před obličej a vrávoravě se potácel na ulici.

„Tady je!“ zakřičel. „Pojďte sem! Rychle!“

Zaskřípaly brzdy. Na jednu nebo dvě desetiny vteřiny byl Brenner skálopevně přesvědčen o tom, že policejní automobil Salida zachytí a prostě převálcuje, ale řidič v poslední chvíli zareagoval. Zeleňobílý Passat dostal smyk, minul Salida o půl metru a zastavil se napříč vozovkou.

„Tady je!“ zakřičel znovu Salid. „V parku! Rychle!“

Dveře auta se zároveň prudce otevřely a spěšně vystoupili dva policisté. Jeden už měl zbraň v ruce, druhý ji vytáhl, zatímco vyskakoval z vozu.

„To vás omrzelo život, člověče?“ zahulákal. „Co se děje?“

Salid zavrávorál k policistům, přičemž se hodně předklonil a zároveň si paži kryl obličej, jako by ho pronikavé světlo reflektoru oslepovalo. Ve skutečnosti policisté nemohli rozeznat, kdo vlastně před nimi stojí – a právě to byl pravý smysl tohoto dokonale zinscenovaného výstupu. „Je v parku!“ zasípal. „Buďte opatrní! Je ozbrojen! Zastřelil kněze!“

I druhý policista mezitím obešel auto. Zbraní přitom mířil na Salida, ale teď se s ním otočil a zcela instinktivně ji namířil na otevřenou zamřížovanou bránu – a tudíž na Brennera, jenž si rázem uvědomil, že z ulice je určitě zřetelně vidět jako temný obrys za bránou. A že ho oba policisté po Salidových slovech budou nepochybně pokládat za vraha, kterého pronásledují.

Nejspíš podlehli tomuto osudovému omylu jen na vteřinu, ale to bylo víc, než Salid potřeboval. Jediným bleskurychlým pohybem se napřímil, jednomu policistovi vyrazil z ruky a druhého udeřil loktem do krku. Policista se zasípáním padl na kolena, sevřel si rukama hrdlo a zoufale lapal po vzduchu, zatímco jeho kolega zvedl ruce a chystal se zaútočit na Salida.

Neměl ovšem sebemenší šanci. Salid odrazil jeho úder loktem, poskočil stranou a zasadil mu úder pěstí, který policistu odmrštíł přes kapotu jeho automobilu. Bleskurychle k němu přistoupil, zvedl ho do výše a uštědřil mu druhou, ještě tvrdší ránu. Muž mu v rukou ochabl. Salid ho pohrdavě odhodil na zem a otočil se.

„Dělejte!“

Pokud bylo ještě zapotřebí nějakého důkazu, že cosi v něm *chtělo* poslouchat Salida, tak teď se ho dočkal. Brennerovy nohy se jako by samy od sebe rozběhly. Vyřít se z brány a přiběhl k Salidovi a policejnímu vozu tak rychle, jak to jenom dokázal, ačkoli mu v hlavě zněl stále pronikavější hlas, který na něho křičel, že to, co dělá, nejen *hraničí* se šílenstvím, nýbrž tyto hranice jednoznačně překračuje. Měl svou šanci. Salid byl pryč jen několik vteřin, ale tahle doba by Janovi a jemu přesto stačila na to, aby zmizeli v temném parku. Proč to vlastně neudělali? *Proč to, pro všechno na světě, neudělali?*

Pravděpodobně žádné vysvětlení neexistovalo; a pokud nějaké bylo, pak rozhodně žádné, které by teď dokázal snést. Salidova neodolatelná moc nad ním každopádně pořád působila – a viditelně jí úplně stejně podléhal i Jan, protože se i on, byť po nepatrném zaváhání, rozběhl.

Salid rychle otevřel zadní dveře policejního vozu a bez váhání vstrčil Brennera dovnitř, ještě než uslyšel nějaké námitky. Potom se obrátil k Janovi. „Umíte řídit auto?“

„Nijak zvlášť dobře,“ odpověděl Jan. „A neříkejte mi...“

„Tak je načas, abyste se to naučil,“ přerušil ho Salid. Uštědřil Janovi kopanec, který ho trochu drsně dopravil přímo za volant, a rychle obešel vůz. Než nastoupil, sklonil se k omráčenému policistovi a vzal si jeho zbraň. Brennera to nijak zvlášť nepřekvapilo, ale Jan civěl na zbraň s výrazem, který by za všech jiných myslitelných okolností mohl být prostě jen směšný.

A pro Salida dokonce i v této situaci, protože se najednou široce usmál, přehodil pistoli do levé ruky a druhou ruku strčil do kapsy kabátu. Když ji vytáhl, byla pořád prázdná, ale natáhl ukazovák, zvedl palec nahoru a prohlásil: „Mají to za sebou.“

„Vy jste neměl žádnou zbraň,“ poznamenal Jan.

No jistě, odpověděl Salidův pohled. *Ale přesto bych tě dokázal zabít rychleji, než si vůbec umíš představit.* Nahlas odpověděl: „Jste příliš lehkomyslný, příteli. A teď jedte – prosím.“

Jan na něho ještě chvilku rozhněvaně zíral, ale nejspíš porozuměl i té části Salidovy odpovědi, kterou *nevyslovil* nahlas, protože už neodporoval. Zařadil rychlost a opatrně vyjel. Salid natáhl ruku a

rychlým pohybem vypnul sirénu a modré výstražné světlo policejního automobilu.

Tohle *nemohlo* dopadnout dobře. Brenner to věděl. Dostal se do nějakého bláznivého příběhu, který *nemohl* logicky pokračovat. Pracoval proti nim čas a rovněž všechny zákony pravděpodobnosti a logiky. Přesto uplynulo jen pár vteřin od chvíle, kdy Salid zastavil policejní auto a přemohl oba policisty – ačkoli mu tahle doba připadala jako celá věčnost. Ale Schneider a ostatní jistě také potřebovali jen několik vteřin na to, aby policistům popsali, jakým směrem prchali. Brenner instinktivně zadržel dech, když projížděli kolem vchodu do kliniky. Druhý policejní vůz stál napříč přes chodník, ale po jeho dvou pasažérech nebylo ani vidu, ani slechu.

A přesto to *nemohlo* dopadnout dobře.

Ale zatím se to dobře vyvíjelo. Bez problémů projeli kolem nemocnice, a zatímco za nimi sílilo kvílení další policejní sirény, dojeli na konec ulice a zabočili doprava.

„Potom jsem viděl, jak se čtyři andělé postavili do čtyř úhlů země a bránili všem čtyřem větrům, aby žádný z nich nevál ani na zemi ani na moře ani na jakékoli stromoví.“

Zjevení 7,1

NA ZÁCLONOVÉ GARNÝŽI

seděl pavouk. Nebyl nijak zvlášť velký a nechoval se nápadně. Právě naopak, už nejméně půl hodiny si tam potichoučku seděl, jako by přesně cítil, že ho nepřetržitě sledují nedůvěřivé oči a čekají na sebemenší znamení jeho života.

Samozřejmě mu to nebude nic platné. Charlotte objevila toho malého netvora se svým vrozeným neklamným instinktem pro škůdce a špínu, jen co vylezl z úkrytu, a jediný důvod, proč byl ještě naživu, spočíval v tom, že Charlotte dosud prostě nenašla čas, aby s ním skoncovala. A taky neměla schůdky nebo vhodnou židli, aby dopravila svých sto jedenašedesát centimetrů tělesné výšky společně s devadesáti kilogramy na úroveň toho osminohého hnusu tam nahore.

Pokud jde o čas, ten si teď udělá, ať už se děje cokoli, a vhodnou pomůcku na šplhání už držela v pravé ruce. Stěží popadala dech, protože musela sejít do sklepa, aby přinesla třístupňový hliníkový žebřík, a tak se životnost téhle špinavé malé potvory ještě prodloužila o několik vteřin, které žena potřebovala na to, aby odložila svůj náklad a popadla dech. V poslední době bylo pro ni stále namáhavější chodit do schodů a *nebylo* to způsobeno jenom její spotřebou cigaret, jak se jí pořád pokoušeli namluvit lidé, kteří to s ní mysleli dobře, ale spíše skutečností, že za několik dní oslaví šedesátiny. Jednoznačně už nebyla ve věku, kdy by mohla sbíhat po příkrých schodech do sklepa a s neskladným nákladem v ruce zase vykřepčit nahoru. Cítila už teď v kostech bolestivě každý schod, který překonala, a zítra ráno bude bolet dvojnásob.

Přitom neměla v podstatě proti pavoukům vůbec nic. Tedy přesněji, nic zvláštního. Stejně jako neměla nic proti krysám, myším, štěnicím, psům, vším, kočkám nebo jinému zvířectvu – pokud se drželo na uctivou vzdálenost od hotelu. Domácí zvířata tu nebyla povolena, což platilo pro *jakýkoli* druh zvířete, nezávisle na jeho velikosti, vzhledu nebo počtu noh. Charlotte vedla penzion už čtyřicet let a byla hrdá na to, že si za celé ty roky ani jeden host nestěžoval na nějakou havěť.

Důvodem ovšem mohlo být i to, že rozdíl mezi většinou jejích hostů a tím, co Charlotte označovala jako *havět*, nebyl zrovna zásadní. Jediný rozdíl podle všeho skutečně spočíval jen ve velikosti a počtu končetin...

Chtěla jít dál, ale srdce jí pořád divoce tlouklo a teprve teď si pořádně povšimla, jak nesmírně ji vyčerpala cesta do sklepa a zpět. Třásla se jí kolena a vzduch ji v hrdle řezal a chutnal trochu po mědi. Pavouka na záclonové garnýži, který nebyl větší než nehet na malíčku, si znovu změřila nedůvěřivým pohledem a dospěla k závěru, že nejbližší dvě minuty se nepohne stejně jako půl hodiny předtím. Energicky rozevřela schůdky, aby se na ně na chvíli mohla posadit. Jen dokud zase nenabere dech. Stávalo se to zřídka, ale v takových chvílích, jako byla tahle, jí nadváha přece jen dávala zabrat. Podepi-sovala se nejen na jejích tělesných rozměrech, ale i na biologickém věku. V poslední době se tyhle momenty vyskytovaly ve stále kratších časových intervalech a Charlotte nikoli neprávem tušila, že zanedlouho je bude mít na krku ještě častěji. Dobře věděla, že už nebude dlouho naživu.

Tenhle poznatek neměl nic společného s nějakými lékařskými důvody a také ji nijak neděsil. Přehnaně moc kouřila, příliš málo spala, přeháněla to s jídlem a měla odpovídající nadváhu, ale dvakrát ročně se nechala důkladně vyšetřit a nevrlé lékařovo zavrtění hlavou pokaždé, když dostal na stůl výsledky vyšetření, nesouviselo s žádnými *chorobami*, nýbrž pouze a jediné s tím, že – citát – *vzhledem k jejímu způsobu života je přímo trestuhodně zdravá*.

Přesto to nic neměnilo na faktu, že většinu vyměřeného času pro svůj život už měla za sebou. Bylo jí šedesát – nebo jí každopádně bude za pár dní – a rozhodující část přisouzené délky života uplynula. Měla před sebou snad ještě deset let, možná i patnáct, ale sotva víc. Netoužila po tom, aby se dožila devadesátky a skončila jako senilní troska na invalidním vozíku. Měla za sebou poměrně dobrý život – přinejmenším ve většině jeho fází – a nemínila si stěžovat. Taky komu, že?

Mezitím popadla dech dostatečně na to, aby mohla podniknout druhou část své výpravy. Natáhla pravou ruku, přidržela se o kliku a

právě chtěla stejným pohybem sáhnout po schůdkách, když se ozvalo zazvonění.

Charlotte na okamžik strnula uprostřed pohybu. Byla překvapena a z nějakého důvodu, který ani ona sama dost dobře nechápala, zneklidněna. Hodiny ukazovaly skoro čtyři; to i pro ni byla hodně neobvyklá doba. Na druhé straně ale zase nikoli *natolik* neobvyklá, aby se tomu divila nadměrně, nebo dokonce tím mohla být *vyděšena*. Časy, kdy její hotel přijímal většinou hosty, příjíždějící a odjíždějící v aspoň trochu normální době, dávno pominuly, pokud vůbec někdy ve skutečnosti existovaly.

Hosté, kteří přicházeli dnes, si nelámali hlavu s rezervací a většina z nich neměla ani zavazadlo. Mnozí se také dlouho nezdrželi – dvě, někdy tři hodiny, zřídka celou noc.

Přesto pocítila určité znepokojení a v nitru jí cosi začalo jen obtížně vysvětlitelným způsobem bít na poplach. Snad to způsobily policejní sirény, které předtím slyšela, když stála na schodech do sklepa. Bylo to poměrně dost sirén, které sice nekvílely v bezprostřední blízkosti, ale také nijak zvlášť daleko.

Zvonění se ozvalo podruhé a Charlotte si sama sobě připomněla, že tenhle noční zvonek znamenal přinejmenším *potenciální* příjem – a ona nutně potřebovala každý feník. Hosté na úrovni jejího penzionu nepřicházeli jen neohlášení a občas i v naprosto nemožnou dobu. V poslední době přicházeli stále méně a méně.

Vrhla na pavoučka nad oknem pohled, z něhož jednoznačně vyplývalo, že záležitost mezi nimi se jenom odsouvá, ale rozhodně není zapomenuta. Potom se rychle otočila a vyšla z pokoje. Když se ocitla na chodbě a blížila se k částečně zaskleným vchodovým dveřím, ozval se zvonek potřetí; a tentokrát trvalo jeho drnčení déle a znělo nějak... netrpělivě. Ať už byl venku kdokoli, měl naspěch. Ale to nejspíš platilo o každém člověku, který ve čtyři ráno potřeboval hotelový pokoj. Pestrobarevnou vitráží rozpoznala vysoký černý stín, jenž právě v té chvíli zvedl ruku, aby stiskl tlačítko zvonku počtvrté.

„V pořádku, v pořádku!“ zavolala Charlotte. „Už jdu. Nemusíte mi hned budit celý dům!“

Stín skutečně spustil ruku, ale jinak se ani nepohnul. Vypadalo to, že noční návštěvník nic netuší o zdvořilém půlkroku odstupu od

dveří – pokud o něčem takovém vůbec někdy slyšel. Charlotte o tom upřímně zapochobovala.

Došla ke dveřím, ale nestiskla kliku, nýbrž otevřela malé okénko, které bylo zapuštěno uprostřed vitráže. „Tak co se děje, ztraceně?“

I ji samotnou trochu udivil ostrý tón v jejím hlase. Za běžných okolností takhle s hosty nikdy nemluvila; ani když přicházivali v tuhle dobu. Ale za běžných okolností ji také nevylekalo, když někdo ráno ve čtyři zazvonil u dveří.

Před nimi stál velmi vysoký tmavovlasý muž, jehož obličej v bledém odlesku měsíčního světla nedokázala pořádně rozpoznat, ačkoli byl tak blízko, že se ho mohla dotknout. Ale viděla aspoň, že měl ostře řezané rysy a s vysokou pravděpodobností patřil cizinci. Ne že by Charlotte měla něco proti cizincům – stejně jako proti pavoukům, psům nebo kočkám. Dokud zůstávali tam, kam patřili, nevadili jí.

Slova, jimiž se na ni cizinec obrátil, potvrdila její první dojem. Mluvil dokonalou němčinou; rychle a natolik bez akcentu, až to bylo skoro nápadné. Přesto instinktivně vycítila, že se nevyjadřuje svým mateřským jazykem.

„Omluvte prosím, že vás tak pozdě ruším,“ začal. „Ale viděli jsme vývěsní tabuli a dole se ještě svítilo.“

Ustoupil o krok a složitým gestem ukázal postupně na malý neonový štít vedle dveří, který hlásal „volné pokoje“, na osvětlené okno vedle něho a potom na další postavu, která stála ve tmě pár kroků za ním. Něco na ní bylo zvláštního, ale Charlotte v první chvíli neuvěřila přesně říci co. Na jejím obrysu bylo cosi podivného.

„Víte, kolik je hodin?“ přeptala se nedůvěřivě Charlotte.

Cizinec přikývl a vynutil na tváři úsměv, který byl tak falešný, že se ho Charlotte div nelekla. „Ano. Ještě jednou se omlouvám za to, že vás ruším. Nechtěli jsme vás budit, ale... dnes v noci už nemůžeme dál, nejsme zdejší a nevyznáme se tady.“

Charlotte mávla rukou. Pokoušela se co možná nejméně nápadně hledět za cizince, aby zjistila, co nebylo s obrysem člověka, který ho doprovázel, v pořádku. Vypadal nějak... moc široký. Ale venku bylo opravdu málo světla. Obloha se zatáhla a on nebyl dost blízko

na to, aby si ho prohlédla ve světle, jež sem dopadalo z okna. Charlotte se v duchu neubránila otázce, jestli to nebyl záměr.

„Nevzbudili jste mě,“ odpověděla. „Můžete mít pokoj. Sto dvacet na noc – ale musíte zaplatit *celou* noc.“

„To není problém,“ ujistil ji cizinec.

„Předem.“ Charlotte položila ruku na kliku, ale ještě ji nestiskla. Vyčkala, až neznámý muž sáhne do kapsy kabátu a vytáhne náprsní tašku.

Vypadalo to, že tento pohyb byl signálem pro jeho doprovod. Jakmile se pohnul, mohutný stín se rozpadl na dva štíhlejší, těsně k sobě přivinuté obrysy a Charlotte ucukla rukou z kliky tak, jako kdyby sáhla na rozžhavenou plotnu. Byli to dva muži. Jeden podpíral druhého.

„No ne, co...“

„Není to tak, jak si myslíte,“ ujistil ji cizinec klidně, ale tak rychle, že si Charlotte byla v podstatě jistá, že to bylo *zcela přesně tak*, jak se domnívala. „Našemu příteli není dobře. Je nemocný. Proto také už nemůžeme dnes v noci dál.“

„Nemocný?“

„Nebojte se, není to nic nakažlivého.“ Cizinec se usmál ještě falešněji, rozevřel náprsní tašku a vytáhl dvě složené stomarkovky. „Samozřejmě zaplatíme více. Vždyť jsme také tři.“

Charlotte zaváhala, když měla sáhnout po dvou bankovkách, které jí cizinec podával do okénka. Peníze teď opravdu naléhavě potřebovala a ti tři taky nebyla první trojice teploušů, která sem přišla a na pár hodin se ubytovala. Ale v cizincově hlavě se zachvívalo něco, co ji varovalo, cosi jako hrozba. Ne, ani snad to nebyla hrozba... Vypadalo to sice zmateně, ale měla přesně takový dojem: Jeho hlas zněl, jako by byl zvyklý štekát rozkazy a hrozby, a teď se ze všech sil snažil o mírnost. Něco jí říkalo, aby tyto tři cizí muže nevpuštěla dovnitř.

„Je... je tady nemocnice, jen dva bloky odtud,“ připomněla váhavě. „Jestli je váš přítel tak nemocný, měli byste ho raději dopravit tam. A taky by vás to vyšlo levněji.“

„To nebude zapotřebí.“ Mezi ukazovákem a prostředníkem cizince se jako kouzlem objevila třetí stomarkovka. „Víme, co mu chybí. Potřebuje se jen pár hodin vyspat, to je všechno.“

Charlotte upřeně zírala na peníze a potom si znovu prohlédla obě propletené postavy za cizincem. Nakonec zvítězila její hamižnost. Vzala si peníze, otevřela dveře a o krok ustoupila. Cizinec se otočil, přistoupil k oběma mužům a položil nehybné postavě paži přes ramena. Alespoň v tomhle ohledu nelhal – ten chlapík nevypadal, že je nemocný, byl jednoznačně v *bezvědomí*. I při špatném osvětlení Charlotte viděla, že má sinalý obličej.

„Jste si jistý, že váš přítel nepotřebuje lékaře?“ zeptala se.

„Naprosto jistý. Několik hodin spánku a bude zase v pořádku.“ Cizinec zavrtěl hlavou a pohlédl jí zpřímá do očí, zatímco jeho průvodce rychle sklopil zrak. Zřejmě nechtěl být poznán. Charlotte však neuniklo, jak byl nervózní. V dálce znovu zaslechla policejní sirénu. Sama sebe se ptala, jestli příchod těchhle tří divných chlapů s tím nemá něco společného. Pokud ano, nebyl to její problém. Pokrčila rameny, ustoupila stranou, aby uvolnila vchod a zároveň ukázala za sebe.

„První poschodí. Můžete si vybrat pokoj. Dveře jsou otevřené.“

Pokud to cizinci připadalo podivné – což tak opravdu bylo –, nedal to na sobě ani trochu znát. Jen přikývl a přešel kolem ní tak rychle, že jeho průvodce měl co dělat, aby s ním udržel krok a bezvládného chlapíka mezi nimi div nepustil. Charlotte si teprve teď povšimla, že cizinec měl na sobě kabát, který mu byl nejméně o dvě čísla menší. I muž v bezvědomí vypadal, jako by se oblékal v Armádě spásy. Na tohle měla oko jako málokdo.

„Snídaně se tu nepodávají,“ zavolala za třemi návštěvníky. „Ale na pokoji máte kávovar. Av jedenáct začíná další den. Pokud tu potom ještě budete, musíte doplatit.“

„To je v pořádku. Tak dlouho tu určitě nezůstaneme.“

Charlotte se dívala za třemi muži, dokud nedošli ke schodišti a nezmizeli jí z dohledu. Byla nevýslovně zmatená – a bála se, ačkoli ani nevěděla čeho. Jistě neměla strach z těchto tří mužů; ačkoli ten cizinec v příliš malém obleku a se svým podivným způsobem mluvy ji zneklidňoval více než bylo zdrávo. Ale to nebylo ono. Charlotte

měla bohaté zkušenosti s nezvyklými hosty. Tihle tři *byli* zvláštní, ale zdaleka to nebyli nejhorší ptáčkové, které u sebe ubytovala, a určitě ani nejnebezpečnější. Ale něco na nich bylo jiného. Jiného než na všech ostatních, kteří se tu kdy ubytovali.

Zamkla dveře, ale nechala otevřené kolibří okénko a v měsíčním svitu, který jím dopadal dovnitř, se podívala na tři bankovky, které stále svírala v pravé ruce. Tři stovky, to byla dobrá cena za noc; zvláště když se tu zdrží jen dvě až tři hodinky. Bylo to vlastně přehnaně moc, i na trojici teploušů, která hledala dobře utajené hnízdečko. Ale Charlotte tyhle tři chlapíky už dlouho nepokládala za neukojené teplouše. Spíše se sama sebe ptala, jestli někdo, kdo zaplatí tolik peněz jen za to, že je vpuštěn dovnitř a nemusí odpovídat na hloupé otázky, by snad nebyl ochoten zaplatit ještě více.

Možná. Ale třeba by byl ochoten udělat i úplně jiné věci, aby si zachoval své inkognito. Myšlenku na to, že by za neočekávanými návštěvníky vyšla nahoru a požadovala ještě více, zase rychle potlačila a spěšně zastrčila peníze do kapsy pláště. Naučila se, že její hosté akceptují, ba dokonce očekávají určitou míru hamižnosti, ale nebylo dobré to přehánět. Překročit tuto určitou míru by dokonce mohlo vést až k újmě na zdraví.

Kromě toho ty peníze potřebovala jak prase drbání. Tři stovky ji pro zbytek týdne zbaví všech finančních starostí. To bylo víc, než v co mohla většinu týdnů doufat. Zavřela okénko a pečlivě zajistila dveře. Mohlo jí být srdečně jedno, co ti tři tam nahoře vyvádějí a kdo vlastně jsou. *Muselo* jí to být jedno.

Ale hluboko ve svém nitru věděla, že to tak není. Nikdy to tak nebylo, jenomže nikdy jí to nebylo tak průzračně jasné jako právě teď.

Mrzutě zavrtěla hlavou, vyloudila na rtech vzteklý úsměšek a pokusila se tuhle myšlenku zaplašit, jak to často dělávala. Nešlo to. Místo aby ji potlačila a vrátila do vězení, kam podobné myšlenky zavřela už před deseti nebo snad i dvaceti lety a ve kterém neustále vyzdívala další a další cely, začal být pocit naopak stále silnější a nutkavější a potom, naprosto nečekaně, jí připadalo, jako by jí spadly šupiny z očí a ona poprvé – po letech? po desetiletí? nebo vůbec poprvé? – po dlouhé, předlouhé době viděla své prostředí tak, jak vypa-

dalo ve skutečnosti. Hotel už dávno nebyl žádný hotel, nýbrž zchátralá ubikace, jejíž hosté platili po hodinách. Po bývalé eleganci nezbyla ani stopa, všechno bylo prostě jenom ošumělé.

Charlotte zamžourala. Cítila se... cize, a to takovým podivným způsobem, který se snad ani nedal vyjádřit slovy. Žila v tomhle domě už přibližně čtyřicet let, ale nikdy předtím ho neviděla tak jasně jako teď. Jejím zaslepeným očím se náhle vrátil dar jasného prozíření, takže dost dobře nepoznávala prostředí, o němž se domnívala, že ho celý život důvěrně dobře zná. Všechno tu bylo zchátralé. Bylo to *laciné* a hlavně to bylo vylhané.

Nebylo to tak vždycky, ale nedokázala si prostě vzpomenout, kdy tenhle dům přestal být *domem* a začal být hrobem jejích snů a žalářem jejího svědomí. Před deseti lety? Před dvaceti? Nebo už tehdy, když tento dům přejímala, sama ještě skoro dítě, které u hrobu rodičů dostalo dar, o kterém netušilo, co udělá s ním samotným i s jeho duší?

Charlotte udělala krok, znovu se zastavila a rozhlédla se vytřeštěnými očima, jejichž výraz, kdyby ho mohla vidět, by ji vyděsil více než cokoli jiného. Přinejmenším tady dole a ve třech malých místnostech, které sama obývala, všechno zářilo čistotou, ale to neměnilo nic na skutečnosti, že znenadání měla pocit, že se udusí ve špíně. Kdy to začalo? Kdy, proboha, se přestala starat o věci, do kterých jí *nic není*, a kdy začala skutečně *věřit* všem těm lžím, s nimiž od té doby žila?

Nevěděla to – a nejspíš právě tohle bylo vůbec to nejhorší. Už ani nedokázala říct, *kdy* sama sebe zradila. Ona...

Opona spadla stejně rychle jako se zvedla a během jediného okamžiku jí všechny její dosavadní myšlenky připadaly stejně bizarní a hloupé, jako ji vyděsil pohled na její vlastní dům.

No to byl ale nesmysl!

Zavrtěla přehnaně energicky hlavou, nervózně se usmála a znovu se zadívala tam, kde zmizela ta podivná trojice. Co se to s ní dělo? Začínala snad stařecky dětinstět, nebo ji ti tři chlapi jenom zastihli v nevhodnou chvíli? Nejenže jí *mohlo* být jedno, co tam nahoře provádějí, ono jí to také *bylo* jedno, ztraceně, dokonce na to *kašlala*. Nic jí do toho nebylo. Každý měl právo žít svůj vlastní život a dělat, co

se mu zlíbilo. Kdyby jim nepronajala pokoj, pelešili by se na zadním sedadle auta nebo v nějakém parku. Nic by se nezměnilo. A *jí do toho nic nebylo*.

Charlotte narovnala pohublá ramena, definitivně se otočila a vydala se zpět do kuchyně. *Tam* byla potvora, kterou chtěla opravdu zahubit.

Proti všem očekáváním usnul ještě v autě. Nejspíš to byla jenom opožděná reakce na nějakou drogu, kterými měl napumpované celé tělo, možná se tak projevila zcela přirozená obranná reakce jeho těla, kterou reagovalo na stres a strach, nebo to prostě byl *jeho* způsob, omdlít jako nějaká hysterická panna – ať tak či onak, když se Brenner probudil, nevzpomínal si, kde je, ani na to, jak se sem dostal. Opět ležel na posteli, znovu ho bolela hlava a zase se probral s trýznivou vzpomínkou na nevýslovně zmatenou noční můru.

Ale tím jakákoli podobnost s uplynulými třemi dny vzala rázem za své.

Strop nad ním nebyl bílý, ale měl jakýsi nedefinovatelný ušmudlaný odstín a byly na něm nepravdivé mapy po vodních skvrnách. Vypadalo to, že má štukovaný okraj, který se však už natolik oddrotil, že nebyl k poznání. Ve vzduchu se vznášel lehký, ale velmi nepříjemný zápach, směsice vystydlého cigaretového kouře, dlouho neměněného ložního prádla a různých výparů z jídla. A postel, na které ležel, byla tvrdá. V zádech bolestně cítil péra proleželé matrace. Kromě toho tu bylo chladno.

A nebyl sám. Místo tichého bzučení svých elektronických hlídačích psů slyšel hlasy, které nebyly o moc hlasitější, a tudíž ani o moc srozumitelnější, ale byly to *lidské* hlasy, které se bavily. I přesto musel přinejmenším podvědomě nějakému slovu rozumět, protože mezitím pochopil, že se tahle rozmluva točila kolem *něho*.

Pomalu otočil hlavu. Pohled na ušpiněný strop nad ním postupně při tomto pohybu vystřídal stejně zchátralá stěna s levnými tapetami a nedbale zarámovaným obrazem obchodního domu. Potom uviděl dva muže, kteří seděli na druhé straně pokoje u malého stolku a tiše, ale přesto velmi vášnivě spolu diskutovali. Jejich slova pořád nedávala žádný smysl, ale o ten se velmi dobře postarala gestikulace,

kteřá je provázela. Byl svědkem něčeho, co snad ještě nebyla tak úplně hádka, ale rozhodně do ní už nebylo daleko.

Teprve potom si uvědomil, jak je tenhle pohled neobvyklý. Zvláštní nebylo to, co viděl, ale že to viděl. Před očima už neměl šedivý mlžný závoj. Vnímal ještě několik kalných skvrn, ale ty postupně mizely. Nejspíš to byly jen zbytky únavy, kterou ještě nestačil beze zbytku setřást, ale viděl. Téměř stoprocentně.

Mužům u stolu jeho pohyb neunikl. Přerušili rozhovor a otočili se k němu. Když se jim Brenner podíval do tváře, vzpomněl si nejprve na jejich jména a potom se mu náraz vybavilo vše ostatní.

Ne že by zrovna po *téhle* vzpomínce nějak moc toužil...

„Už jste se probral,“ poznamenal Salid. „To je dobře.“

Jan dodal: „Jak se cítíte?“

„Hm,“ odpověděl Brenner – podle jeho názoru to byla zcela přiměřená odpověď na obě repliky. Nebyl si vůbec jistý tím, jestli skutečně bylo *dobře*, že se probudil. A jak se cítil.

„Co se stalo?“ zeptal se. „Kde to jsme?“

„V bezpečí,“ odpověděl Salid. „Ale asi ne nadlouho.“

Jan beze slova vstal, několika kroky přešel malý pokoj a přistoupil k umyvadlu vedle dveří. Brenner slyšel, jak si napustil sklenici vody, a tento zvuk v něm probudil žízeň. Aspoň teď věděl, *kde* byli: levná postel, stejně jednoduchá skříň, nejméně deset let nenařtené tapety a neodmyslitelné umyvadlo na stěně vedle dveří: málokdo znal takové pokoje tak dobře jako Brenner. V posledních letech se sice vyhýbal noclehům v hotelech této kategorie, ale znal je.

„Myslíte, že děláte dobře?“ zeptal se, opatrně se posadil a čekal na obvyklou závrať. Nedostavila se.

„Co?“

„Tohle je hotel, ne?“ Brenner se rozmáchl rukou a pokračoval, aniž čekal na Salidovu odpověď. „Tady nás budou nejspíš hledat ze všeho nejdřív.“ Zároveň se ptal sám sebe, proč, pro všechno na světě, to vlastně říkal. To jediné, co ho mělo zajímat, bylo, že je najdou – ať už to bude *kdokoli*.

Jan se vrátil a jednou rukou mu podal sklenici vody, druhou dvě malé, uprostřed rýhované tabletky. Brenner vděčně sáhl po sklenici, ale u pilulek viditelně zaváhal.

„Co to je?“

Jan se usmál. „Aspirin,“ odpověděl. „Čestné slovo, jinak nic. Myslel jsem si, že by se vám mohl hodit.“

V tom měl naprostou pravdu. Brennera bolela hlava; nerozbolela ho až teď, cítil bolest okamžitě po probuzení, ale dosud ji z nějakého důvodu nebral ani pořádně na vědomí. Janova slova tento stav rázem změnila. Necítil jen dunivé klepání za čelem, ale najednou si také uvědomil, že bolest hlavy ho provází celou dobu. Roztřesenými prsty sáhl po obou práscích, položil si je na jazyk a zapil je velkým douškem vody. Tabletky byly bez chuti, ale voda chutnala odporně. Byla moc teplá a obsahovala pachut' starých olověných trubek, kterými protékala.

„Jak se cítíte?“ zeptal se znovu Jan, když mu Brenner vrátil sklenici a on ji nedbale postavil vedle sebe na podlahu. „Co vaše oči?“

Momentálně přímo křičely touhou se zase zavřít. Byl pořád ještě unavený, zároveň se ale nacházel v tak napjatém stavu, že by teď určitě neusnul, i kdyby měl k tomu příležitost a čas.

„Ujde to,“ odpověděl. „Už zase skoro normálně vidím. Při té příležitosti – proč nosíte červenou paruku?“

Jan se na něho chvíli zmateně díval a už začal zvedat ruku, aby si sáhl na hlavu, ale potom se zasmál. Znělo to ovšem spíše povinně než přesvědčeně. Vlastně má pravdu, napadlo Brennera – teď rozhodně nebyla správná chvíle na vtipy.

„Už zase vidím skoro normálně,“ ozval se za další chvíli. „Ať už mi dali cokoli, zdá se, že to už přestalo působit.“

Počítal s nějakou odpovědí, vždyť Jan přece položil příslušnou *otázku*, ale on ani Salid nijak nereagovali. Když Brenner vzhlédl, povšiml si, že si vyměnili rychlý pohled; byl to velice podivný pohled. Tak podivný, že se mu ani trochu nelíbil.

„Tak dobrá,“ prohlásil. „Myslím, že mi nejméně jeden z vás už pomalu dluží vysvětlení.“

Znovu klouzal pohledem od Salida k Janovi a zase nazpět a opět v jejich očích objevil společný rys, který ho nejen překvapil, ale i trochu znepokojil, i když určitý neklid pociťoval i předtím. Nehledě na to, co dosud sám tvrdil, rozhodně nebyl v *pořádku*. Právě naopak,

cítil se – jako přejetý parním válcem. Téměř vše, co patřilo k jeho tělu, ho tak či onak bolelo, a nad vědomím se mu pořád ještě vznášel divný závoj z bezbarvé vaty, který mu znemožňoval mít v hlavě více než dvě souvislé myšlenky najednou. Ale nebyl zase *tak* otupělý, aby nevycítil, že mezi oběma muži se něco stalo. To by opravdu musel být slepý, aby *tohle* přehlédl.

„Bojím se, že na to teď...“, začal Jan, ale Salid ho přerušil.

„Máme dost času. Možná máme naposledy chvíli pro sebe.“

Jan sraštil čelo, ale neodporoval. Také už ale nic neřekl, ale ustoupil o krok a zkřížil paže na hrudi, čímž i přes svou velikost a v podstatě mohutnou postavu působil dojmem vzdorovitého děcka. Brenner si poprvé uvědomil, jak je duchovní ještě mladý; to se dalo prostě až banálně zdůvodnit tím, že ho teď poprvé *skutečně* viděl, tedy nejen jako přízračný stín s rozmazanou skvrnou tam, kde měl být jeho obličej. Svůj dosavadní odhad notně snížil. Janovi rozhodně nebylo víc než třicet.

„Jste oukej?“ zeptal se znenadání Salid.

Brenner na něho nechápavě pohlédl, ale Salid opakoval svou otázku znovu a zdůraznil ji odpovídajícím gestem. „Je to důležité. Myslím, že dobře chápete, co říkám. Už nejste... omámen nebo něco takového?“

„Hlavně chápu to, že jsem zřejmě pohromadě se dvěma šílenci,“ odpověděl mrzutě Brenner. „A chápu i to, že jsem byl unesen – a že mě nejspíš hledá celá policejní setnina. Moc víc už toho ovšem nechápu. Měl bych?“

Agresivní tón překvapil i jeho samotného a také ho trochu polekal, protože si rázem uvědomil, s kým tady vlastně mluví. Ale Salid reagoval jinak, než očekával. Nerozhněval se, nezasmál se, ani ho neodkázal do patřičných mezí, ale jenom si ho měřil dlouhým zkoumavým pohledem. Pak udělal něco, čemu Brenner nerozuměl. Sáhl do kapsy, vytáhl z ní pistoli, kterou sebral policistovi, a odjistil ji. Přehnaně zřetelným pohybem ji položil před sebe na stůl.

„Co... co to má znamenat?“ zeptal se Brenner a rozbušilo se mu srdce.

„Musíte vidět, že to s vámi myslím upřímně,“ odpověděl Salid. „Tady otci Janovi jsem učinil stejnou nabídku – zeptejte se ho, jestli chcete.“

„Jakou *nabídku*?“ zeptal se nedůvěřivě Brenner.

„Můžete odejít,“ odpověděl Salid. Tentokrát úmyslně počkal vteřinu a pokračoval: „Myslím to vážně. Můžete vstát a odejít, jestli chcete. Nebudu vám v tom bránit. Nic od vás nežádám, jen to, abyste si mě poslechl. A pokud si po všem, co vám musím sdělit, pořád ještě budete myslet, že nechcete zůstat, jste volný. Vezměte si tu zbraň, jestli mi nevěříte.“

Brenner nehnul ani prstem, natož aby sáhl po pistoli. Jednak byla Salidova nabídka nejen teatrální a naprosto zbytečná – copak *on* sám před chvílí naléhavě nevyžadoval, aby mu konečně objasnili, co se to tady děje? – a kromě toho pravděpodobně nebyl žádný velký rozdíl v tom, kdo z nich má v kapse zbraň a kdo ne. Pokud mu Salid bude chtít zabránit, aby odešel z tohoto pokoje, pak to tak či onak udělá.

Protože neodpovídal, Salid si zřejmě jeho mlčení vyložil jako souhlas – a jen tak mimochodem nejspíš uhodl i to, nač Brenner myslí, nebo mu to vyčetl z očí, protože opět sáhl po zbrani, zajistil ji a strčil ji zpět do kapsy kabátu. Při tomto pohybu se s předstíraným nezájmem zeptal: „Věříte ve svého Boha?“

Ačkoli Brennera v téhle chvíli překvapila i otázka – zrovna *tahle* otázka –, zaujala ho ještě více její neobvyklá formulace. Nechápal to, ale přesto si byl jistý, že jejím důvodem *nebylo* to, že se Salid nevyjadřoval ve své mateřštině. „Jak to?“

„Odpovězte na mou otázku,“ požadoval Salid. „Upřímně.“

To byl problém. Brenner to vlastně neuměl. „Ne,“ zareagoval. Pak pokrčil rameny, vrhl na Jana téměř úpěnlivě zapřísahavý pohled – který duchovní přirozeně ignoroval – a vzápětí sám svou odpověď zpochybnil. „Možná. Já... já nevím.“

Co to, k čertu, mělo znamenat? Jakou roli teď, krucinál, hrálo, jestli je věřící nebo ne?

„Ještě nikdy jste o tom ve skutečnosti nepřemýšlel, ne?“ domyslel se Salid.

„No a?“ zeptal se Brenner. „Jakou roli hraje...?“

„Velkou,“ přerušil ho Salid. „Vlastně jedinou a rozhodující. Nebo třeba žádnou – já nevím. Myslím, že by to bylo snazší. Aspoň pro mě.“

„Aha,“ přikývl Brenner. Tímhle slovem vyjádřil přibližně přesně to, co v téhle chvíli pociťoval. Rozhovor začal postupně nabývat nejen bizarní, ale i surrealistické rysy. Neuměl říct, co vlastně očekával – nejspíš nic, protože od Salidova příchodu do jeho nemocnice se všechno vyvíjelo tak překotně, že se nad ničím ani nestačil zamyslet –, ale rozhodně ne tohle. Nevěděl toho o Salidovi moc, ale přece jen dost – tento muž byl s největší pravděpodobností odpovědný za smrt mnoha nevinných lidí, byl to jeden z nejhledanějších teroristů na celém světě a téměř jistě byl šílený. Neočekával ovšem, že narazí na náboženského fanatika – přitom se tahle myšlenka přímo nabízela. Právě u takového muže, jako byl Salid.

Salid se bolestně usmál. „Chápu, že mě teď pokládáte za cvočka,“ přisvědčil. „Skoro bych si přál, abych jím opravdu byl, ale tak snadné to zase nebude. Ještě před několika dny...“ Ztratil na chvíli nit hovoru a zároveň jakýmsi zvláštním způsobem i kontrolu nad svým pohledem. Bezcílně bloumal očima sem a tam, prosebným pohledem klouzal po Brennerově obličeji a dál, jako vzácné zvíře, které se bojí denního světla a zoufale hledá nějaký úkryt.

Stalo se něco zvláštního. Brenner mohl k tomuhle muži pociťovat všechno možné – odpor, nenávist, strach, hnus –, ale všechno, co teď k němu na chvíli pocítil, byl soucit. Ať to byl vrah nebo ne, před ním seděl člověk, který trpěl pekelnými mukami. „Co vlastně máte na mysli?“ zeptal se.

„To kdybych věděl,“ zamumlal Salid. „Všechno je najednou... úplně jinak. Před několika dny bych vám na tuhle otázku uměl odpovědět, ale teď...“

„Tím chcete říct, že nevíte, proč jste mě unesl?“ otázal se Brenner, na chvíli zaváhal a s kývnutím hlavy směrem k Janovi dodal: „A jeho?“ Jeho zaváhání mělo svůj důvod. Už si mezitím nebyl jistý, jestli Salid Jana skutečně *unesl*.

„Jestli to vím?“ Salid se znovu usmál tím zvláštně bolestným úsměvem, který teď Brennerovi jednoznačně připadal *hrozivý*. Možná že to byl dokonce úsměv šílence. „Co znamená vědět? Většina lidí

zaměňuje *vědět* s *věřit*, uvědomujete si to vůbec?“ Ukázal na Jana a potom na sebe. „Podívejte se na něho a na mě. Ještě před několika dny bych tohohle muže pokládal za úhlavního nepřítele. Za ztělesnění všeho, co nenávidím a co se mi hnusí. Za křesťana.“

„Přitom se oba modlíme ke stejnému Bohu,“ podotkl Jan.

„A jenom za tuto poznámku bych ho pravděpodobně zabil,“ dodal Salid.

„Velmi často mluvíte o zabíjení,“ připomněl Jan. Usilovně se snažil, aby to vyznělo klidně, ale podařilo se mu to jen zčásti.

„To je všechno, co umím,“ odpověděl potichu Salid. „To je také důvod, proč jsme tady.“

Brenner se trošičku lekl a koutkem oka zahlédl, že i Janovo na odív vystavované sebeovládání se začalo drolit. Ať už Salid nabídl Janovi cokoli, jak předtím tvrdil – zřejmě ještě nemluvili o *všem*. A stejně tak bylo jasné, že ta nepříjemná část byla na řadě právě teď. Zvlhly mu ruce.

Uplynuly dvě nebo tři vteřiny a na Salidovi byla znovu patrná výrazná změna, tentokrát ovšem opačným směrem. Brenner doslova *viděl*, jak Palestinec zase získal kontrolu nad svými city. Odstrašující síla, která se mu na chvilku vytratila z očí, se zase vrátila a terorista se viditelně vzpřímil. S výrazem nepřehlédnutelného překvapení se podíval na Jana a na něho, jako by si teprve teď uvědomil, jak jeho slova musela na oba muže zapůsobit.

„Ale ne,“ pronesl, „mýlíte se. Nejsem tady proto, abych zabil vás. Právě naopak.“

Ještě trochu se narovnal a sáhl do kapsy kabátu – podle Brennerova pevného přesvědčení k tomu nemohl mít žádný jiný důvod než ten, že vytáhne pistoli a konečně tuhle frašku ukončí. Místo toho vyndal jen balíček cigaret a škrtl zápalkou. Ruce se mu pořád ještě lehce chvěly.

Brenner a Jan si vyměnili rychlý pohled. Třeba se Brenner v duchovním přece jen spletl, přinejmenším pokud jde o jeho vztah k Salidovi. Nespatřil v jeho očích ani náznak porozumění; jen zmatek a hluboce zarytý palčivý strach, jenž měl podle všeho úplně jiný důvod než ten, který sám Brenner vycítil.

„Proč nám prostě a jednoduše neřeknete, proč tady jsme?“ zeptal se Jan.

Salid vydechl nosem oblak kouře, rozehnal ho ovíváním plochou dlaní před obličejem a odpověděl: „Protože potřebuji vaši pomoc.“

Jediný důvod, proč Brennera tohle přiznání nepřekvapilo, spočíval zřejmě v tom, že už ho nemohlo překvapit *vůbec nic*, co Salid řekl nebo udělal. Alespoň si to takhle namlouval. „S čím?“

„S tím jediným, co umím,“ upřesnil Salid. „Musím někoho zabít.“

„A na to potřebujete naši pomoc?“ Brenner nevěřicně vytřeštil oči. „Jak vás vůbec napadlo, že bychom to mohli udělat? Nebo že bychom to dokonce *chtěli*?“

„Má to co činit s tím klášterem,“ odpověděl Salid. „A s tím, co jsem v něm objevil. Vysvětlím vám to, ale nejprve bych chtěl, abyste mi odpověděl na pár otázek. Co jste tam pohledávali? Proč jste tam s tou dívkou pobývali?“

„Jak víte o té dívce?“ otázal se ostře Brenner. Nedokázal říct proč, ale bylo mu nepříjemné, že Salid mluvil o Astrid. Bolestivě se tím dotýkal vzpomínky, na kterou by raději zapomněl.

„Prostě vím,“ opáčil Salid. „Není důležité odkud. Jak to, že jste tam byli?“

„Když jste tak dobře informován, měl byste vědět i tohle,“ ozval se nepřátelsky Brenner. „Nemělo to žádný důvod. Byla to náhoda.“

„Už před dlouhými roky jsem přestal věřit na náhody.“

„Ale bylo to tak,“ hájil se Brenner. „Ani jsme netušili, že takové místo existuje. Nedaleko mi vypovědělo službu auto, a tak jsme se vydali na cestu, abychom odněkud zatelefonovali. To je všechno.“

„A vy?“ Salid se trhavým pohybem obrátil k Janovi, jenž zcela instinktivně zaujal mírně napjaté obranné postavení. Così na jejich rozhovoru se změnilo, tak nenadále a nastálo, že Jan ani on neměli šanci na to zareagovat. Salidovo *vysvětlení* se náhle změnilo ve výslech, při němž odpovídali *oni*, aniž se jim dostávalo jakýchkoli odpovědí.

„Já toho vím ještě mnohem méně,“ upozornil. „O jeho existenci jsem se dověděl teprve ze zpráv.“

„To vám dokonce i věřím,“ ujistil ho Salid. „Ale *nevěřím* vám, že víte mnohem méně než Brenner. Ten druhý muž, s nímž jste mluvil...“

„Alexandr?“ otázal se Jan. „Kterého jste zabil?“

Salid na něho upřeně zíral. Nekonečně dlouhou vteřinu mlčel a potom pokračoval v započaté větě nezměněnou intonací: „...kdo to byl? Patřil ke klášteru, že ano?“

„Ne,“ odpověděl Jan. „Nikdo odsud to nepřežil.“

„Vyprávějte mi o tom Alexandrovi. Kdo to byl? Čím byl?“

Jan mlčel, ale výraz tváře se mu znovu změnil a Brenner pochopil, že v tomhle pokoji rozhodně není sám, kdo má velmi nepříjemné vzpomínky.

„No tak já vám to ulehčím,“ pokračoval Salid. „Prostě vám řeknu, co vím *já*, a vy budete odpovídat buď ano nebo ne, souhlasíte?“ Naposledy potáhl z cigarety, nadarmo se rozhlédl po popelníku a nakonec ji bez váhání típl o desku stolu. Počet ohořelých skvrn na stole svědčil o tom, že nebyl první, kdo to udělal.

„Předpokládám, že ve vaší církvi existuje cosi jako... tajný spolek. Přirozeně si takhle neříká, ale chová se a jedná podle toho. Malá skupinka bělovlasých starých mužů, kteří stráží obrovské tajemství a mají k dispozici podivuhodnou moc. Správně?“

„Odkud to víte?“ zeptal se ohromeně Jan.

Salid se usmál. „Protože něco takového existuje všude, v každém náboženství,“ odpověděl. „I u nás. Všichni o nich vědí, šuškájí si o nich a dávají si dobrý pozor, aby se k nim moc nepřibližovali, ale v podstatě je nikdo nebere moc vážně. Kolik takových organizací existuje ve vaší *křesťanské* církvi? Dvacet? Padesát?“

„Pravděpodobně více,“ ozval se Jan. „Ale Alexandrovi lidé...“

„... jsou jiní,“ skočil mu Salid do řeči. „Něco je od těch ostatních odlišuje. Nejsou tak nápadní. Nejsou jako ostatní, kteří odhalují své tajemství právě natolik, aby dali celému světu na srozuměnou, že mají nějaké tajemství. A existují už velice dlouho. Celá staletí.“

„Odkud to víte?“ zeptal se znovu Jan. Brenner viděl, jak mu pozvolna mizí krev z obličeje. Zděšení duchovního v podstatě nerozuměl. To, co tu Salid líčil, nebyla zrovna světová senzace.

„Protože znám jejich tajemství,“ odpověděl Salid. „A myslím, že vy ho znáte také. Vy oba.“

Jan zarputile mlčel, ale Brenner prohlásil s upřímným přesvědčením: „Nemám sebemenší tušení, o čem tu mluvíte. Co... co má tenhle celý nesmysl znamenat? To jste nás oba skutečně unesl proto, abyste nám... vyprávěl něco o *tajných spolicích*?“

„Mluvím o tom klášteře, Brennere,“ odpověděl vážně Salid. „A o tom, co v něm bylo zavřené. Velice, opravdu velice dlouhou dobu.“

„Zavřené?“ Brenner se pokusil usmát, ale nepovedlo se mu to. „Tam nebylo nic... *zavřené*.“

„Bylo to zajato, a teď je to na svobodě,“ prohlásil klidně Salid. „Viděl jsem to.“ Odpovídal sice jim oběma naráz, ale přitom hleděl rozhodným pohledem na Jana. Brenner sledoval jeho pohled, a když se podíval Janovi do očí, přeběhlo mu znovu po zádech ledové zamrazení.

Duchovní už nevypadal překvapeně, zmateně, nebo dokonce nevěřícně. Všechno, co mu Brenner vyčetl z jeho pohledu, bylo tak neskonalé hluboké zoufalství, že k jeho popisu slova už nepostačovala. Brennera stálo nevýslovnou námahu, aby odvrátil svůj pohled od tohoto obličejce zračícího nevyjádřitelnou hrůzu a otočil se zase k Salidovi. Cítil, jak se začal chvět po celém těle.

„O čem... to mluvíte?“ zeptal se zajíkově.

„Mlčte!“ zaskřípal Jan. „Už nic neříkejte! To je... to je rouhání!“

Salid se na něho podíval téměř smutně a v obličejí se mu objevilo něco nového. Zčásti to byl strach, který byl stejně hluboký a nepopsatelný jako ten, co vyčetl z Janových očí, ale s touhle hrůzou se pojilo i cosi jiného: rozhodnost a síla, která byla přinejmenším stejně velká a jež Brennera vylekala ještě víc než děs, zrcadlící se v Janově pohledu.

„Oni tam drželi něco v zajetí, Brennere,“ pronesl potichu. „Já jsem to viděl. Stál jsem tomu tváří v tvář.“ Znovu sáhl do kapsy kabátu a tentokrát opravdu vytáhl pistoli. Brenner však zároveň instinktivně vycítil, že v tomto gestu se neskrývá žádná hrozba. Pistole pro něho v této chvíli nebyla zbraní, nýbrž čímsi, čeho se mohl pevně chytit; snad to byl jediný důvěrně známý předmět, který mu na to-

mhle světě ještě zbýval. „A já jsem tady proto, abych to zabil. My jsme tady proto, abychom to zabili. Vy, on i já.“

„Cože?“ zeptal se nechápavě Brenner. „O čem... to mluvíte?“

„Ne,“ zasípal Jan. „Přestaňte! Už nic neříkejte! *Zakazuji to!*“

„Má to mnoho jmen,“ pokračoval Salid potichu a s takovou vážností, že Brenner teď prostě nemohl o jeho slovech zapochybovat. „Ale myslím, že nejznámější je pod tím, pod nímž ho znáte i vy:

Satan.“

* * *

Pavouk seděl pořád ještě tam, kde ho Charlotte naposledy viděla, ale připadal jí menší a mnohem méně odporný než předtím. Byl to samozřejmě holý nesmysl – ten živočich se během uplynulých minut nescvrkl, ani nezískal nějakým tajuplným způsobem na přitažlivosti –, ale v první chvíli to byl tak intenzivní dojem, že se Charlotte překvapeně zastavila v kuchyňských dveřích a upřeně civěla na malinkou skvrnku živé nečistoty nad záclonovou garnýží.

Potom se jí zmocnil hněv. Chvilé podivuhodné jasnozřivosti pominula, ale velmi dobře a přesně se na ni rozpomínala a na jakési hlubší úrovni, která se vymykala vlivu vědomého myšlení, zároveň chápala, že její podivný zážitek měl skutečně co činit s nečekanými nočními návštěvníky – a připadalo jí, že byla napadena, a to nečestným, záludným způsobem.

„Ty hajzle!“ zamumlala, ale nebyla si sama jista tím, *koho* tím vlastně měla na mysli. Pravděpodobně to ale nebyl představitel třídy arachnida, velký jen jako nehet na malíčku, který si hověl dva metry nad ní na záclonové garnýži a zíral na ni třpytivýma očkami.

Rozhodným pohybem si podala schůdky, jež se pořád ještě opíraly o zárubeň, rozevřela je a dvěma energickými rychlými kroky je přenesla k oknu. Přitom ani na okamžik nespustila pohled z té malé potvory tam nahoře. Najednou se celý její hněv koncentroval na tohohle tvorečka, ani ne proto, že by byl ošklivý a špinavý – to jistě *byl*, ale kdo, k čertu, byla ona, aby o *tom* mohla soudit? –, ale protože to byl *vetřelec*, proti němuž se musela, ale především *uměla* bránit.

Se vzdycháním vystoupila po třech stupíncích domácích schůdků, na okamžik hledala rovnováhu na rýhované kovové ploše v jejich

horní části a potom natáhla ruku po pavoukovi. Ignorovala pocit odporu, který pocítila při pomýšlení na to, že pavouka sevře a rozmáčkne holou rukou. Za běžných okolností by si vzala papírový ubrousek nebo jinou vhodnou pomůcku, ale teď na to neměla čas. Zničení bylo nesmírně důležité zničit tohoto vetřelce. A udělat to rychle.

Venku zahoukala policejní siréna, bez varování a tak blízko, že Charlotte sebou polekaně škubla a místo po pavoukovi spěšně sáhla po zácloně, aby udržela rovnováhu. Jedinou, ale zato hrůzou naplněnou vteřinu se zoufalým vypětím sil balancovala na schůdkách, přičemž ještě kratší okamžik byla bezvýhradně přesvědčena o tom, že tuto bitvu prohraje a zřítí se do půlmetrové hloubky; směšná vzdálenost, ale pro její stařecké kosti dost na to, aby se roztříštily jako sklo. Nakonec však tento souboj vyhrála. Staříčká záclonová látka sténala pod nečekanou zátěží, ale vydržela a Charlotte v následujícím okamžiku definitivně získala rovnováhu a s ulehčením se nadechla.

Kvílení policejní sirény venku zesílilo a škvírou, kterou sama teď vytvořila povytažením záclony, viděla blikající modré světlo. Zvědavě se naklonila trochu stranou, aby viděla na ulici. Policejní vůz rychle přijížděl a náhle prudce zabrzdil. Na chvíli to skoro vypadalo tak, že zastaví přímo před domem, ale řidič potom zase prudce šlápl na plynový pedál a auto s kvílejícími protáčeujícími se pneumatikami zase prudce vyrazilo vpřed. Charlotte slyšela, jak nedaleko odtud kvílí ještě více sirén.

Ještě několik vteřin si dívala na ulici, i když policejní vůz už dávno zmizel a už vlastně nebylo na co se dívat. Když však právě chtěla záclonu zatáhnout, spatřila venku na chodníku znovu nějaký pohyb.

Tentokrát to nebyl policejní vůz. Byla to přízračná postava, která v mdlém měsíčním svitu skutečně vypadala trochu jako strašidlo, a pozvolna se blížila k domu. Další noční host? Po všem, co se dosud stalo, by to Charlottu už nemohlo víc překvapit, i když několik vteřin se skutečně zdálo, jako by postava přicházela přímo k ní. A ještě strašidelnější byl dojem, že na ni onen přízrak upřeně zírá. Tenhle pocit byl tak nepříjemný a intenzivní, až se jí zdálo, že pohledy ne-

známé bytosti cítí jako dotečky rukou. Potom ta bytost zmizela – v mžiku a tak nehlučně, jak přišla.

Charlotte definitivně zatáhla záclonu. Zničehonic se hluboce zamyslela. Tam venku se něco stalo, to bylo jasné, a určitě to *nebyla* jen dopravní nehoda. Neměla ty tři muže pouštět dál. Bude mít potíže, jestli mají skutečně něco společného s tím rozruchem v okolí, dokonce velké mrzutosti. Charlotte prožila polovinu průměrné délky lidského života ve zvláštním příměří s úřady, které jí trpěly hodinový hotel, dokud dbala o to, aby se v něm neusídlili drogoví dealeri nebo nějaká jiná pochybná chamrad', ale zároveň dobře věděla, jak křehké bývají takové nezapечатěné dohody. Pokud její noční hosté nebyli tři homosexuálové, ale opravdu měli něco společného s tím, co se teď dělo venku, pak by udělala zatraceně dobře, kdyby vyrozuměla policii dříve, než sama přijde a udělá jí z hotelu kůlničku na dříví.

Nebylo to lehké rozhodnutí. Pravděpodobně bylo nejtěžší, které Charlotte musela za poslední desetiletí učinit. Bude jistě prozíratelnější, aby teď sestoupila ze schůdků a vytočila 110, i když to možná bylo zbytečné. Co se jí mohlo stát? V nejhorším případě jí nějaký mírně podrážděný policista vysvětlí, že někde poblíž došlo k ošklivé nehodě a že by udělala nejlépe, kdyby se starala o své nepřiliš vyhlášené hosty. A jestli to opravdu bylo jinak a ona skutečně pobývala pod jednou střechou se třemi hledanými vrahy nebo někým ještě horším, aniž by o tom měla sebemenší tušení, pak by jí *každopádně* mohl kdokoli sotva poradit něco lepšího, než aby zavolala policii. Rozhodnutí, které musela učinit, bylo z logického hlediska jasné.

Přesto váhala. Sestoupit teď ze schůdků a zatelefonovat neznámému jen vykonat správnou věc, ale také porušit její železné a snad i jediné pravidlo – a toho se obávala skoro ještě víc než cizince a obou dalších vrahů.

Samozřejmě, i přesto to udělá. Jakmile vyřídí toho pavouka. Bylo nepředstavitelné, že sem vpadne celá policejní jednotka a spatří tuhle havěť, která jí zamořila dům! Lidé si o ní mohli povídat, co chtěli, ale dům měla *čistý* – a tak to také zůstane, to tedy půjdou všichni vrahové stranou. Chvilka zamyšlení na jejím rozhodnutí nic nezměnila. Rozhodně se napřímila a podruhé natáhla ruku po pavoukovi.

Zvíře pozorně sledovalo každý její pohyb. Charlotte teď už byla tak blízko, že rozpoznala jeho oči, mikroskopicky jemné křišťálové střípky v černé kožesince, ale pavouk se stále nehýbal. Pokud vůbec chápal, že se k němu něco blíží, nestačilo tohle pochopení v žádném případě na to, aby v něm vyvolalo únikový reflex.

A potom Charlotte najednou pochopila, že on vůbec *nechce* uprchnout.

Připadalo jí, jako by se dotkla něčeho neviditelného a velmi studeného. Konečky jejích prstů se zastavily ve vzduchu, asi deset centimetrů od pavouka, a stále vnímala podivné mrazení. Cítila, jak jí chlad pomalu pronikl do ruky, rozšířil se do celé paže a zanedlouho se zmocnil i ramene. Co se to s ní dělo? *Proboha, co se to s ní dělo?*

Charlotte teď viděla, že pavouk si vůbec nehověl tak nehybně, jak dosud předpokládala. Pohyboval se, ovšem nikoli často a jen pomalu. Občas zvedl nohu, natáhl ji a zase ji stáhl nazpět; skoro jako člověk, který příliš dlouho nehybně setrval v nějaké poloze a teď si protahoval tělesné údy, aby ho nebrněly.

Ale to přece bylo potrhle. Zavřela na chvíli oči, prudce sevřela ruku v pěst a stejně rychle ji otevřela. Zatímco to dělala, úporně si namlouvala, že je to jenom výplod fantazie. Až otevře oči, pavouk už tam nebude. Určitě ho její rychlý pohyb vyleká a zažene na útěk. Jinak to být prostě *nemohlo*.

Když to nakonec udělala, pavouk tam pořád čekal. A tentokrát už nebylo o čem pochybovat: pavouk tu prostě neseděl jen tak, nečíhal na kořist a nedělal to, co pavouci obvykle dělávají, když tu a tam na celé hodiny nehybně strnou na místě. Jednoznačně tu seděl a *upřeně na ni zíral*. Pohled jeho malinkých oček byl upřen přímo na Charlottu, což ovšem ještě nebylo to nejhorší. Horší, ba přímo děsivé, bylo to, co Charlotte viděla v tomhle pultuctu mikroskopických křišťálových střípků. To, co poznala a pochopila. Bylo to chápání věcí, které se odlišovalo od Charlottina pojetí i chápání všech jiných lidí, tak zásadně odlišné, že mezi nimi nemohlo být žádné pojítko – a přesto existovalo. Tohle maličké Něco bylo všechno možné, jenom ne tupý nerozumný živočich. Žilo to – a *myslelo* to. A v téhle chvíli to teď naprosto jednoznačně přemýšlelo o *ní*.

Tento poznatek jen velmi pomalu prosakoval do Charlottina vědomí; jako nějaký vazký jed, který si musí svou cestu namáhavě razit suchou houbou, než začne naplno působit. Ale jakmile se mu to podaří, působí téměř s explozivní silou.

Charlotte zakřičela a ucukla rukou, jejíž prsty ještě pořád nehybně vyčkávaly deset centimetrů nad pavoukem, tak silně, že se tím sama vyvedla z rovnováhy. Tentokrát už nedošlo k žádnému chvilkovému balancování na schůdcích, žádnému boji o rovnováhu pomocí mávajících rukou – a hlavně tu nebylo nic, čeho by se mohla zachytit. Spadla okamžitě a tak ztěžka, jako by se nezřítíla z padesáti centimetrů, ale z pěti metrů.

Byl to strašlivý náraz. Nastal mnohem rychleji, než očekávala, a byl děsivě tvrdý. Přímo *slyšela*, jak se jí zlomila levá stehenní kost. Jako zcela falešné se ukázaly všechny představy a poznatky, které dosud měla o podobných nehodách: Nebylo to tak, že by vůbec nechápala, co se jí stalo, ani tak, že by necítila žádné bolesti.

Velmi dobře chápala, že tenhle malinký černý pavouček tam nahore sem přišel proto, aby ji donutil zaplatit za všechno, co způsobila jeho bratrům a sestrám v uplynulých desetiletích, a že tímhle pádem to v žádném případě neskončilo. A pokud šlo o bolest, Charlotte ve svém životě nikdy neprožila těžké úrazy nebo bolesti, takže zůstala zatím ušetřena větších bolestí a chybělo jí tudíž jakékoli srovnání. Nevěřila však, že by to mohlo být ještě mnohem horší. Křičela by, ale náraz jí vyrazil všechny vzduch z plic a kromě stehna se toho muselo zlámat ještě mnohem více, protože jen stěží dýchala. *Dostávalo se jí vzduchu*, ale jen tolik, aby zůstala naživu a při vědomí, ale nikoli dost na to, aby dokázala křičet nebo se nějak pohnout.

Namáhavě otevřela oči. I tak nepatrná námaha ji už stála sílu a bolesti v noze se ještě zhoršily, jako by pokyn víčkům, aby se zvedly, vyvolal impulz v celém jejím nervovém systému, který skončil výbuchem těsně pod boky. Kvůli této nové vlně utrpení ztratila kontrolu nad močovým měchýřem a lepivá vlhkost krve na stehnu se smísila s jiným teplem prýstícím z jejího těla. Charlotte tiše kňučela; nikoli bolestí, ale v důsledku jiného pocitu, který byl ještě horší než bolest. Byla to ostuda, ponížení a odpor k vlastní osobě.

Notnou chvíli tu ležela opět se zavřenýma očima, s pokroucenými údy, v postupně se zvětšující kaluži krve a moči a tiše fňukala. Zápach byl pronikavý a ona ho cítila stokrát intenzivněji, než byl ve skutečnosti. Modlila se o to, aby ztratila vědomí a byla v bezvědomí dost dlouho na to, aby se zčásti zotavila – aspoň tak, aby se mohla doplazít ke skříni vyndat z ní hadr a uklidit po sobě, než zavolá sanitku. Nebo aby zemřela. Nechtěla, aby ji takhle našli. Ne takhle bezmocnou a tak strašně *špinavou*. Nebyla to její vina. Prostě nehoda. Všichni by ji ujišťovali, že nemá sebemenší důvod k tomu, aby se styděla. Ale tak to nebylo. Ačkoli se jí dalo vytýkat leccos, celý život bojovala proti havěti, nečistotě a špíně, a proto nechtěla, aby ji našli takhle zašpiněnou. To raději mrtvou.

Ale její modlitby nebyly vyslyšeny. Zůstala při vědomí, ale síla se jí do těla nevracela a bolesti nepovolovaly. A když konečně zase otevřela oči, spatřila pavouka.

Hověl si na podlaze deset centimetrů od jejího obličejce a v očích se mu stále ještě zračilo ono zneklidňující poznání, které výrazně přesahovalo pouhý zvířecí rozum a jež Charlottu svým způsobem děsilo více než myšlenka na zlomenou nohu nebo ostuda, kterou by to pro ni znamenalo, kdyby ji takhle našli. V pohledu těch maličkých oček se mihlo cosi jako triumf; ne, to nebyl triumf, to byla spokojenost při pohledu na dlouhou, těžkou, ale zvládnutou práci. Tenhle pavouk přišel proto, aby ji zabil, a už své dílo téměř dokončil.

„Zmiz,“ vyzvala ho. Ve skutečnosti ho neoslovila; to, co jí přeshlo přes rty, bylo jen neartikulované zakňučení, ale zformulovala tohle slovo v duchu – a dostala odpověď.

Proč to děláš?

Charlottiny oči se hrůzou kousek vypouklily z důlků a srdce jí zničehonic začalo bušit tak šíleně rychle, že fyzicky cítila, jak se jí krev hromadí v mozku a způsobuje tam mírnou závrať. Zároveň ji začalo ještě silněji bolestivě bodat v noze, ale bolest vystoupila do hýždě. Nebyla sice ani o trochu milosrdnější než předtím, ale najednou už nebyla tak naléhavě přítomna. Pavouk k ní promluvil. To nebylo možné, což chápala i ona sama ve svém momentálním stavu, nebylo to možné a bylo to naprosto šílené, ale ona prostě ta slova slyšela.

Stejně ztřeštěné bylo to, že *odpovídala*, ale přesto to udělala. „Co... co ode mě chceš?“ zakoktala. „Jdi... odejdi! Nech mě!“

Pavouk se naopak o kousek přiblížil, ale zůstal mimo dosah jejích rukou. Kromě toho se teď pohyboval tak rychle, že Charlotte by ho pravděpodobně nechytla, ani kdyby se mohla pohybovat. Což teď rozhodně nemohla. Byla stále ještě paralyzována bolestí a v pažích a rukou už neměla žádný cit.

Proč nám to děláš? zeptal se pavouk znovu. *Tolik let. Tolik jsi nás zabila. Ale nemyslela jsi přitom nás.*

„Ne!“ zakňučela Charlotte. „Odejdi! Tak... tak už jdi! *Prosím!*“

Teď viděla, že pavouk vůbec ve skutečnosti nemluvil. Pohyboval malinkými kusadly, nepřetržitě, rychle a opakoval pro člověka nepostřehnutelný, ale reálně existující obrazec, ale hlas odsud nepocházel, a když to pochopila, došlo jí také, že ten hlas nevychází z pavouka. Nevydával ho ve skutečnosti živočich, který k ní promlouval.

Něco tu bylo. Něco cizího. Opravdovost, která přišla s těmi třemi návštěvníky a nastěhovala se do tohohle domu jako nezvaný host. Cítila její dotyk předtím venku na chodbě a cítila ji i teď. Slova se jenom přenášela na tuhle malou osminohou potvoru, ale stejně tak dobře mohla vycházet z nohy u stolu, z podlahy nebo jen tak ze vzduchu – a nejspíš beztak nezněla odnikud zvnějšku, nýbrž přímo z jejího nitra. Přesto to byl i nadále pavouk, který k ní promlouval, a Charlotte nadále odpovídala tomuto živočichovi, žádnému imaginárnímu bodu kdesi v nicotě.

Zabila jsi nás tisíce. Ale myslela jsi sebe. Bojuješ proti nám, protože se neodvažuješ postavit se sama sobě.

„Ne!“ zakňučela Charlotte. „To není pravda. Nic jsem vám neu dělala. Nemáte mi co vyčítat! Jenom jsem hájila svůj dům!“

Ale tenhle boj jsi přece už dávno prohrála. Už před dvaceti lety.

„Ne!“ zasípala Charlotte. „Přestaň! To není pravda! Můj dům je čistý!“

Vzpomínáš si? Na den, kdy přišla ta mladá dvojice? Měla jsi starosti. Banka ti dělala problémy a hotel už dlouho nevynášel dost na to, aby se z toho dalo žít. Měla jsi strach, že ho budeš muset prodat.

„Přestaň!“ zasupěla Charlotte. Vzpomněla si. Vlastně ani nebylo třeba vzpomínat. Nikdy na to nezapomněla; jenom si *namlouvala*, že zapomněla na chvíli, kdy to začalo.

Tehdy to ještě nebylo jako dnes. To každý nemohl přijít do hotelu, s kým se mu zlíbilo, a dělat si tam, co libo. Měla jsi odpovědnost. Tvým úkolem bylo dávat pozor na to, aby tvůj dům zůstal čistý. Ti dva byli velmi mladí.

A ona potřebovala peníze, každičkový feník. Ti dva *byli* velmi mladí. *Příliš* mladí. Jemu bylo snad dvacet, jí nanejvýš šestnáct a v obličeji se jim přímo zrcadlilo špatné svědomí a nervozita. Neměla je pouštět dovnitř. Byly to děti, které tu neměly co pohledávat. Ale ona potřebovala peníze, každičkový feník. A to byl okamžik, kdy se definitivně přehodily výhybky. Maličkost, jen zanedbatelná maličkost. Ale i nepatrný krůček špatným směrem je krok špatným směrem. A za tímto prvním následoval druhý a třetí a pak pořád dál a dál.

Pavouk se tentokrát o pár cupitavých krůčků vzdálil, a když od něho Charlotte odtrhla zrak, spatřila druhého, trochu většího pavouka, světlejšího a s jinou stavbou těla, jak jí téměř bezstarostnými kroky vpochodoval do zorného pole. Nemohla pohnout hlavou ani o milimetr, ale domnívala se, že tihle dva pavouci tu nebyli jediní. Koutkem očí zaznamenala nějaký pohyb a něco se dotklo jejího nezraněného, i když teď naprosto nehybného chodidla.

Tehdy ses sama zradila, pokračoval pavouk. Hřešila jsi. Proti všem, v co jsi kdy věřila. Zabíjíš nás, ale myslíš sebe.

„To není pravda!“ zasténala Charlotte. Pořád ještě jí připadalo naprosto absurdní, že tady leží na podlaze a diskutuje s pavoukem, který není větší než nehet malíčku, ale zároveň pochopila, že ve skutečnosti rozmlouvá sama se sebou; s onou částí svého Já, kterou v posledních dvaceti letech starostlivě zavírala v nejhlubším žaláři své duše. Myslela, že klíč zahodila, ale dveře téhle nejtajnější komnaty se přece jen nějak otevřely.

„To není pravda!“ opakovala. „Dbám o čistotu, to je všechno. Nestrším tady žádnou havěť. A žádnou špínu. Jinak to není moje věc.“

Za oběma pavouky se objevil další tvor. Nebyl větší, ale vypadal úplně jinak: bylo to mnohonohé, tykadly vybavené vydání pásowce, jehož pancíř měl barvu poškrábané mědi. Šváb.

To není pravda, upozornil pavouk. Trochu to je tvoje věc. Víš, co tam nahoře v pokojích dělají. Představuješ si to. Každou vteřinu. Každý okamžik. Víš, co tam vyvádějí. Teplouši. Úchylové. Cizoložníci. Víš to a trpíš tím. Samozřejmě je to tvoje věc. Protože ty to nesnášíš. Špína a odpad, proti kterým bojuješ, havěť – ty z toho žiješ.

K prvnímu švábovi se přidal druhý, třetí – a potom jich bylo najednou tolik, že je Charlotte už nedokázala spočítat. Zvířata se vyrovnala do téměř vojenského útvaru a nakonec se zastavila; byla to armáda malinkých opancéřovaných monster, která zaujala pozici a čekala na signál k útoku.

Zabila jsi nás tisíce, ale čistoty, po níž jsi toužila, jsi tím nedosáhla. Ničila jsi životy, abys vyztužila svou lež. Ale ani to se ti nepodařilo.

A to byla pravda. Pokud v jejím životě někdy bylo něco, v co věřila, pak to byly hodnoty jako čest, slušnost, mravnost a morálka. Hodnoty, které snad dnes trochu vyšly z módy, a možná dokonce právem, ale pro ni byly důležité. Nejspíš jí skutečně nebylo nic do toho, co druzí dělali, kdo, s kým, kdy a jak, ale týkalo se jí to do té míry, že se to odehrávalo pod její střechou. Změnila svůj dům na to, co na celém světě nejvíce nenáviděla – a nejen že to připustila, ona z toho profitovala.

Všude kolem ní to teď šustilo a cupitalo; ten zvuk připomínal popcorn, který se ve vedlejší místnosti vysypal na podlahu. Jemný dotek na chodidle už dávno nebyl jediný. Cítila, jak jí po těle kmitají nesčetné malinké nožičky, jak jí pokožku osahávají nespočetné anténky a jak se jí o šaty tře hladký chitin. Zdálo se, že celá místnost ožila. Přišli všichni. Každická potvora, kterou kdy zabila. Kupodivu se nedostavovala hrůza, kterou měla při takovém poznatku pociťovat. Možná proto, že hluboko ve svém nitru teď *věděla*, že tohle všechno doopravdy neprožívá. Pavouci, švábi, štěnice, brouci a blechy tu ve skutečnosti nebyli.

Musela se z té noční můry probudit. Nesměla se tím nechat udolat. Každý člověk se musel za sebe rozhodnout, co udělá, a nikdo

neměl právo se mu do tohoto rozhodnutí vměšovat. Pokud její válka proti špíně a škůdcům nebyla nic jiného než válka proti sobě samé, byla to její věc. A ona svou válku povede dál, hned zítra, až se zase postaví na nohy.

Ale nejdřív se odtud musela dostat.

„Je... je mi to moc líto,“ zalhala. „Budu se za to kát.“

Ó ano, odpověděl pavouk s povzdechem, v němž se snoubil hluboký smutek a chitinově průzračná tvrdost. *To tedy budeš.*

Přikrčil se a skočil Charlottě do obličeje – a o půl vteřiny později se pohnula celá zbývající armáda hmyzu a Charlotta pochopila příliš pozdě, že se mýlila. To nebyla halucinace. Ty potvory byly *tady*. Dostavily se sem, aby ji donutily zaplatit za vše, co jim způsobila. Lezly jí do vlasů, uší, úst a nosu, kmitaly jí přes kůži a hledaly cestičku pod její šaty, píchaly, kousaly a škrábaly. Pár těchhle vpichů a kousanců citelně bolelo, většina ji ale nemohla doopravdy zranit. Připomínalo to tření jemného smirkového papíru po pokožce, které zpočátku není opravdu nepříjemné, natož bolestné.

Ale jen v první chvíli. Dvacet let byla dlouhá doba. Během ní zničila mnoho nevinných životů – a ty se teď všechny vrátily.

Až do posledního.

„To je... směšné,“ podotkl Jan. Pronesl to bez zvláštního přesvědčení, a ani nijak moc hlasitě, zato ale s citelně větší nervozitou. Pohledem zdánlivě spočinul na Salidově obličeji, ale to nebyla pravda. Ve skutečnosti civěl na bod pět centimetrů před Salidovýmá očima.

A Brenner... nepocíťoval vlastně vůbec nic. Salidovo tvrzení bylo prostě komické. Směšné. Naprosto bláznivé. Ale nebyl překvapen nebo udiven, nebo dokonce pobaven. Připadal si jako divák ve filmu, jenž ze svého pohodlného sedadla v kině sledoval děj nahoře na promítacím plátně, aniž se ho doopravdy účastnil; v podstatě ho ani moc nezajímalo. Střídavě pozoroval Salidův a Janův obličej a poprvé si povšiml, jak nepřírozeným dojmem působila jejich mimika: Oba zřejmě bojovali vší silou o sebeovládání a nikdo z nich si viditelně nebyl jistý tím, že tento boj vyhraje.

Venku velmi daleko zakvílela policejní siréna. Její zvuk zaplašil nádech nerealnosti, který se rozhostil v pokoji jako neviditelná mlha. Ačkoli Salid ještě před několika okamžiky tvrdil, že jsou tady zcela v bezpečí, trhl sebou, vstal a rychlými kroky přistoupil k oknu. Palcem a ukazovákem trochu odsunul záclony a podíval se škvírou mezi nimi na ulici. Zvuk policejní sirény se přibližoval a zároveň měnil svůj tón; auto zřejmě zpomalilo. Na Salidově obličeji se objevil svislý pruh mihotavého modrého záblesku a rozdělil ho na dvě nestejně poloviny, z nichž jedna byla stále temná, kdežto druhá potemňovala vždy po pravidelných záblescích světla a potom se zase objevovala. Přesto se ani nepohnul. Mimika, o níž si Brenner myslel, že si jí povšiml, byla jen iluze ze světla a stínu. Salid působil napjatým a velmi pozorným dojmem; ačkoli znervózňující kvílení a mihotání modrého světla zdánlivě dokazovaly opak, cítil se zřejmě velmi bezpečně. Na čí ochranu asi spoléhal, napadlo Brennera.

Zvuk sirény zase postupně utichal a dlouho předtím, než definitivně zmlkl, pohaslo i modré mihotání na Salidově obličeji. Přesto zůstal stát u okna a dál shlížel na ulici. Výraz v tváři se mu vůbec nezměnil. Snad toho ani nebyl schopen, přemýšlel Brenner. Moc toho muže neznal, ale po všem, co o něm slyšel, musel posledních deset let svého života strávit jako štvané zvíře: nepřetržitě na útěku, neustále ve střehu, pořád napjatý, kdykoli připraven udeřit nebo uprchnout. Třeba už prostě nedokázal žít jinak. Brenner se ptal sám sebe, jestli tenhle muž vůbec ještě ví, co znamená slovo *bezpečí*, co znamená *nemít strach*, a dospěl k závěru, že už to pravděpodobně netuší.

„I podle vás je to směšné?“ zeptal se Salid za chvíli, aniž odvrátil pohled od okna, takže Brenner potřeboval téměř vteřinu na to, aby vůbec pochopil, že tahle slova platila jemu.

Brenner chtěl odpovědět, ale nedokázal to. Salidova přímá otázka mu vyjasnila, že dosud se úspěšně klamal přesvědčením, že skutečně *přemýšlí* o tom, co Palestinec řekl. Cítil se bezmocně. Logická odpověď byla přesvědčené „Samozřejmě!“ – byla to vlastně *jediná* možná odpověď –, ale ta nějak nepřicházela. Něco si namlouval, když věřil, že při Salidových slovech nic necítí. Otupělost v jeho nitru nebyla prázdnota. Byla něčím cizím a odstrašujícím, co přiro-

zené obranné mechanismy jeho vědomí jenom prohlásily za prázdnotu, aby se nemusel s tímto problémem vyrovnávat.

Salid se nakonec přece jen odvrátil od okna a podíval se mu přímo do očí. Neopakoval svou otázku, ale jeho pohled byl výmluvnější než všechno, co by jinak mohl říct. Brenner tento pohled neopětoval ani vteřinu. Potom sklopil oči a stísněně pohyboval rukama sem a tam; nejspíš proto, aby získal čas.

„Já nevěřím na... něco takového,“ prohlásil nakonec.

Salid tázavě naklonil hlavu.

„Na d'ábla,“ upřesnil Brenner neochotně. Salidův pohled o stupínek ztvrdl a Brenner se téměř proti své vůli slyšel, jak dodal: „Nebo Boha.“

Tohle přiznání mu připadalo podivuhodně obtížné. Nikdy nepatřil k aktivním ateistům, kteří svůj postoj deklarovali při každé příležitosti a obhajovali ho stejně fanaticky jako ti, jejichž víru údajně nesdíleli. Kdysi, už to bylo dávno, přemýšlel o tom, jestli existuje ve vesmíru něco jako vyšší spravedlnost, a dospěl k závěru, že neexistuje a že ani osud není předurčený, nýbrž že prostě a jednoduše neexistuje. Existuje pouze posloupnost náhod a přírodovědecky nezbytných procesů, které nemají nic společného s božskou spravedlností, nebo dokonce řídící vůlí. Tenhle postoj si většinou nechával pro sebe, ale přesto mu nikdy nepřipadalo nijak obtížné ho obhajovat nebo hlasitě vyslovit. Teď mu to připadalo zatěžko a také dobře věděl proč. Důvodem byla přítomnost duchovního. Na kratičkou chvíli, ale v tomto okamžiku zato velmi intenzivně, nenáviděl Salida za to, že ho donutil k tomu, aby v Janově přítomnosti mluvil o svém vztahu k Bohu a osudu.

„Na to jsem se neptal,“ připomněl Salid.

„Ale tak zní moje odpověď,“ Brenner sám slyšel, že to vyznělo prostě jen vzdorovitě. Přesto pokračoval: „Dost těžko se dá věřit v d'ábla, když se nevěří v Boha, že?“

Při těchto slovech se krátce ohlédl na Jana, skoro jako by od něho očekával podporu, ale vše, co vyčetl z očí tohoto mladého jezuitského kněze, byla slabá ozvěna právě prožitého zoufalství a možná výraz, o kterém raději nechtěl přemýšlet. Jak často už Jan slyšel něco takového? Jistě příliš často na to, aby se kvůli tomu rozčiloval, a nej-

spíš také moc často na to, aby proti tomuto názoru vystupoval s misi-onářským zápalem. Určitě měl připraveno nejméně sto vybroušených odpovědí, z nichž každá byla dost dobrá na to, aby umlčela takové kacíře jako Brennera; ale on se jenom krátce a smutně usmál a opět se upřeně zadíval na imaginární bod kdesi v nicotě.

Salid jízlivě povytáhl obočí, zkřížil paže na hrudi a opřel se o okno. „Máme mezi sebou kacíře, otče,“ poznamenal sice jednoznačně na Janovu adresu, ale nepouštěl přitom Brennera z očí. „Někoho, kdo věří, že nevěří. Ale já tomu nevěřím.“

„Přestaňte s tím nesmyslem,“ ozval se mrzutě Brenner. „Žádný ďábel s rohy, trojzubcem a roztrepeným ocasem neexistuje...“

„... stejně jako neexistuje Bůh s bílými vlasy a dlouhým vous-
sem, který sedí na obláčku a učí anděly hrát na harfu,“ skočil mu Salid do řeči. Usmál se přitom, ale jeho slova zněla zničehonic tvrdě a chladně jako sklo, o které se opíral. „O tom taky nemluví. Mlu-
vím o zlu, mluvím o silách ničení, o chaosu, o temné struně, která je v každém z nás. Vy tomu nevěříte? Nebud'te směšný! Víte stejně dobře jako já, že existuje.“

Jenom trochu zvýšil hlas, ale Brenner se hned zase cítil zastra-
šen. Rozhovor se vyvíjel směrem, který mu dal skoro zapomenout na to, kdo a co byl Salid. Ale jen skoro. Možná že Salidova slova mu to na poslední chvíli zase připomněla a třeba nebylo nijak zvlášť pro-
zřetelné bavit se s pravděpodobně psychicky narušeným masovým vrahem o takových pojmech jako *dobro a zlo, ďábel a bůh*. Brenner se odmlčel.

„A vy, otče? Taky nevěříte v ďábla?“

„Jako osobu?“ Jan pohrdavě sevřel rty. „Ne.“

„Pak tedy nevěříte ani v zosobněného Boha. Tak co to tedy je? Idea? Myšlenkový model? Princip?“

„Možná naděje,“ odpověděl Jan.

„Jistě – a možná taky ne.“

Jan sebou trhl. „To je...“

„Co?“ přerušil ho Salid zostra, jen o trochu hlasitěji, ale natolik určitým způsobem, že Jan definitivně zmlkl. „Pravda? Vaše ponuré tajemství, otče? Velký hřích vašeho života?“

Jan na něho upřeně zíral. Rty se mu chvěly a v očích se mu na jednou objevil zmučený výraz, ale už nic neřekl. Brennerovi ho zničehonic přišlo nevýslovně líto. Měl pocit, že právě teď pochopil, co bylo Salidovým velkým tajemstvím, proč byl tak obáván a proč byl tak úspěšný ve svém krvavém díle. Měl přirozený instinkt pro slabost. Nejspíš mu jenom stačilo, aby se podíval na svůj protějšek, a ihned rozpoznal jeho zranitelné místo, Achillovu patu, kterou má – tím či oním způsobem – každý člověk.

Salid vztekle přikývl a pokračoval: „To je ono, že? Jste duchovní. Celý život jste věnoval svému poslání, jímž je hájit váš princip – ale hluboko ve svém nitru pochybujete. Nevíte přesně, jestli váš Bůh existuje.“

„Nechte toho!“ vyzval ho Brenner ostře. „Dejte mu pokoj!“

Salid zamžoural. „Ale ne, copak to tady slyším? Vy s ním snad máte soucit? Jak to? Pokud přece neexistuje nic, v co věříte, Brenner, a nic, čeho byste se musel bát – co vás pak zajímá na osudu jiných lidí?“

Takto zformulovaná otázka byla zcela oprávněná, ale formulace sama o sobě nebyla správná. Nevěřit v Boha nebo nějakou jinou vyšší spravedlnost pro Brennera nutně neznamenalo, že nemusí brát ohledy na pocity jiných lidí. „Nechte ho na pokoji,“ ozval se znovu.

Salid pohrdavě stáhl rty, ale k Brennerově údivu už opravdu dál nerozvíjel tenhle námět hovoru, ačkoli to právě vypadalo tak, jako by ho těšilo, že může kněze trýznit. „Promiňte,“ omluvil se. „Nejspíš jsem se trochu přestal ovládat.“

Brenner si postupně začal klást otázku, jestli Salid skutečně nepřišel o *rozum*, ale prozíravě si ji nechal pro sebe. Ještě chvíli pronikavě a odmítavě hleděl na Palestince, potom se opatrně postavil a přešel malými obezřetnými krůčky k umyvadlu. Měl žízeň a obličej mu hořel, ačkoli neměl teplotu. Chůze mu připadala mnohem snazší, než se odvážil doufat. Jeho tělo se přímo neuvěřitelně rychle zotavovalo z účinku léků, jimiž byl po celé tři dny zaplavován jeho krevní oběh. Kdyby nynější situace byla jen trochu jiná, bylo by nejspíš vhodné slovo *zázrak* – ale s tímto pojmem zacházel teď i v duchu velmi opatrně.

Když si opláchl obličej druhou hrstí ledové vody, ozvalo se dveřmi tlumené bouchnutí. Nebylo nijak zvlášť hlasité a spíše to byl náraz, zvuk, s nímž dopadne metrakový pytel mouky z velké výšky na beton nebo kámen. Salid se plynulým pohybem odpoutal od svého místa u okna, spěšně přistoupil ke dveřím a pootevřel je. Když se Brenner chtěl zeptat, co se děje, udělal panovačné gesto levou rukou a zároveň přitiskl ucho ke škvíře a naslouchal.

I Brenner polekaně zadržel dech. Salidova reakce mu objasnila mnohem názorněji než onen záhadný zvuk, že tu nejspíš přece jen nebyli v takovém bezpečí, jak Palestinec dosud tvrdil.

Bouchání se neopakovalo, ale za několik vteřin slyšeli hlas, který zněl tlumeně z přízemí. Salid chvilku naslouchal, potom zase klidně zavřel dveře a otočil se k nim. „Naše hostitelka,“ poznamenal. „Nejspíš má mrzutosti s nějakým hostem.“

Na Brennerův vkus se v této situaci zachoval trochu příliš lekomyslně, přinejmenším s ohledem na nezanedbatelnou maličkost, že po nich pátrali nejspíš všichni policisté v okruhu tří set kilometrů. Salid mu však neposkytl příležitost k tomu, aby mohl vznést svou námitku. Znovu zdůraznil svá slova definitivním gestem a vzápětí ukázal plynulým pohybem na Jana.

„Vyprávějte nám o klášteře,“ vyzval ho.

„Nic o něm nevím,“ tvrdil Jan. I Brenner okamžitě pochopil, že to není pravda. Jan nebyl zrovna moc talentovaný lhář. Salid se také jenom usmál a tenhle úsměv přiměl i Jana – stejně jako předtím Brennera – k tomu, aby začal sám od sebe mluvit. Přitom se na ně nedíval, ale neměl už pohled upřený na imaginární bod v nicotě, na který dosud upřeně zíral; Brenner měl spíše pocit, že duchovní opravdu cosi viděl, i když to bylo něco, co mohl vidět jen on.

„Opravdu o tom moc nevím,“ začal Jan. „O tomhle klášteře nikdo moc neví. Myslím, že existuje jen hrstka lidí, kteří vůbec vědí, že existuje.“

„Ale vy k nim patříte,“ konstatoval Salid. „Proč?“

„To není vaše věc,“ opáčil prudce Jan, ale hned se zase vrátil k onomu přemýšlivému a mírně vyděšenému tónu, jímž mluvil o klášteřu a jeho tajemství. „Ale vím, že už existuje velice dlouho. Nejstar-

ší dokumenty, které jsem našel, pocházejí z jedenáctého století. Ale myslím, že tam stál už dříve, mnohem dříve.“

„Ale nikdo nebral jeho existenci na vědomí,“ vytušil Salid.

Jan přikývl. „Každopádně byl starostlivě utajován, a to velmi dlouho. Celých deset let jsem hledal v městských archivech a církevních matrikách a našel jsem jen pár důkazů existence tohoto kláštera. A i ty byly natolik vágní, že jsem ani nevěděl, kde přesně leží.“

„Deset let?“ Brenner k němu pochybovačně vzhlédl. „To jste musel být ještě napůl dítě, když jste začal pátrat.“

Jan jeho otázku ignoroval. Nechtěl mluvit o důvodu, proč se zajímal o tento klášter a jeho tajemství – a pravděpodobně bylo lépe, že se s tím alespoň teď smířili. „Nevím, kdo jsou ti lidé, ale myslím, že ten řád je starý jako katolická církev, možná dokonce starší.“

Pravděpodobně si sám v téhle chvíli uvědomil, jak musela jeho slova zapůsobit na Salidu a Brennera, protože se viditelně polekal, přestal hledět do onoho imaginárního bodu v prostoru nebo v minulosti a podíval se vyzývavě na Salidu. „Existuje tam nějaké tajemství, ale zdráhám se uvěřit tomu, že tam drželi v zajetí ďábla.“

„Tak proč jste tady?“ zeptal se Salid.

„Protože jste mě k tomu přinutil,“ odpověděl Jan. Salid se ani nenamáhal, aby na to zareagoval. Vypadalo to, že Jan chvíli přímo dychtivě čeká na námitku, ale když zjistil, že se jí nedočká, pokračoval klidnějším tónem: „Já to tajemství opravdu neznám. Předpokládám, že za stěnami tohoto kláštera žijí jen dva nebo tři lidé, kteří ho znají. Možná že existoval pouze jediný – a vy jste ho zabil.“

„Byla to nehoda,“ podotkl Salid. „Nechtěl jsem to. A lituji toho.“

Tahle poznámka Brennera překvapila. Podle všeho, co slyšel o Salidovi, to měl být muž, který zabil mnoho lidí a pro něhož život nestál ani za zlamanou grešli. Každopádně to měl být člověk, k němuž se nehodilo, aby se takhle hájil.

Pokud Jan tuto námitku vůbec slyšel, ignoroval ji. „Já jejich tajemství neznám,“ opakoval. „Ale myslím, že vím, s čím souvisí. Vím, na co se připravují.“

„Na co?“ zajímal se Brenner.

Jan na něho zpříma pohlédl a skrytý strach v jeho očích se teď změnil v sálající žár; byl to skrytý požár, který nebyl uhašen, ale každou chvíli mohl vzplát jasným plamenem.

„I když tvrdíte, že nejste křesťan,“ poznamenal. „Znáte bibli? Zjevení svatého Jana?“

Brenner se musel na chvíli zamyslet, ale netrvalo to dlouho. „Jan?“ zeptal se. „Vy myslíte Poslední soud? Zánik světa a tohle všechno?“

„Apokalypsa,“ potvrdil vážně Jan.

Brenner na něho dvě nebo tři vteřiny nechápavě hleděl a potom se pronikavě a neupřímně rozesmál. „Ale to je přece čím dál šílenější!“ zvolal. Ukázal na Salidu a potom na Jana. „On nejprve tvrdí, že v tom klášteře byl držen v zajetí sám satan, a teď mi chcete namluvit, že stojíme před zánikem světa?“

„Ne,“ odtušil klidně Jan. „Nestojíme před ním. Už začal.“

V pohotovostním voze se rozhostilo hluboké ticho. Jediné zvuky, které bylo slyšet, bylo drmolení ve vysílačce podbarvené statickým šuměním a pravidelné kovové cvakání, jehož zdrojem byl mladý policista, sedící vedle Heidmanna a nervózně si pohrávající se svou zbraní. Heidmann se na něho kvůli tomu už nejméně pětkrát vyčítavě podíval – a při této příležitosti se pokaždé přesvědčil o tom, že pistole je zajištěna – a mladík také vždy poslušně přestal s nervózní prstovou gymnastikou, ale nikdy ne nadlouho. Heidmann ho chápal. Mladý dopravní policista – Heidmann ho odhadoval nanejvýš na dvaadvacet či třiaadvacet let – tu nebyl jediný, kdo byl nervózní a nejspíš se bál. Kromě něho, samotného Heidmanna a dvou odborníků na odposlech se uvnitř dokonale uzavřeného fordu tranzitu nacházelo ještě pět dalších uniformovaných policistů. Vůz stál zaparkovaný na chodníku padesát metrů od penzionu a všichni policisté byli nervózní a cítili tak či onak strach. Někteří více, jiní méně. Ale pravděpodobně on sám měl největší strach z toho, co je mohlo čekat – docela jednoduše proto, že si snad nejlépe dokázal představit, co všechno bylo *skutečně* možné.

Naneštěstí byl zároveň velitelem téhle nepočetné zásahové jednotky a nesměl dát najevo, že se bojí. Snad ale mohl svůj strach maskovat jako opatrnost.

„Už jdou.“

Heidmann vrhl na muže za volantem zlý pohled, než se zahleděl směrem, kterým ukazovala řidičova natažená ruka. Chvilí trvalo, než rozpoznal dvě tmavě oblečené postavy, přibližující se k automobilu. Ani se nesnažily skrývat nebo si počínat nenápadně, ale jenom díky barvě svého oblečení téměř splývaly s temnou nocí. Heidmann vstal, v předklonu přešel dozadu a otevřel polovinu zadních dveří, právě když jedna z obou postav natáhla ruku po klice.

„Komisař Heidmann?“ Americký akcent se opravdu nedal přeslechnout a přinejmenším muže, který tuto otázku vyslovil, by Heidmann i beztak rozpoznal na první pohled jako agenta CIA, protože dokonale odpovídal příslušnému klišé, jako by byl vybrán právě podle jeho kritérií: Byl vysoký nejméně metr devadesát a měl příslušně široká ramena, ruce a obličej profesionálního boxera a světlé vlasy zastřižené na ježka. Musel se hodně sklonit, aby mohl nastoupit za Heidmannem do vozu.

Druhý muž vypadal jako jeho přesný protiklad: malý vyzábělý chlapík v pomačkaném obleku, který však měl zřejmě od stejného krejčího, a pohyboval se těžko popsatelným způsobem stejně jako jeho protějšek.

Heidmann vpustil oba muže dovnitř, zavřel za nimi dveře a úmyslně pomalu se otočil. Pohledem přitom nenápadně klouzal po tvářích policistů, kteří seděli na tvrdé lavici po pravé straně vozu. Všude viděl stejný výraz: směsici nervozity, napjatého čekání a nejméně u dvou nebo tří i nezdravý obdiv, který zřejmě ani tak neplatil oběma Američanům jako spíše tomu, co představovali

„Já jsem komisař Heidmann,“ pronesl nadbytečně a zcela instinktivně se obrátil k většímu z obou mužů, tedy k tomu, jenž ho před chvilkou oslovil. „A vy jste...?“

„Smith, CIA,“ odpověděl světlolvasý obr. Heidmannovu nataženou ruku ignoroval, ale na okamžik se vcelku přátelsky usmál a potom ukázal pohybem hlavy na svého průvodce. „To je agent Kennally. A než se zeptáte: Skutečně se jmenuji Smith.“

Heidmann se zasmál, ale Smith ihned zase zvažněl a obrátil se s tázavým pohledem na dva muže na levé straně automobilu. Místo lavice tam byl úzký stůl, na kterém se tísnily desítky složitě vyhlížejících elektronických přístrojů. Jeden z mužů napjatě poslouchal zvuky ze sluchátek a sledoval přitom zdánlivě soustředěně pomalé otáčení nadměrně velkých magnetofonových cívek. I druhý muž měl sluchátka, ale nasadil si je tak, aby mu nezakrývaly levé ucho. „Jak to vypadá?“

Policista se tázavě zahleděl na Heidmanna, který na jeho pohled zareagoval náznakem přikývnutí. Teprve potom odpověděl: „Není pochyb, jsou to určitě oni.“

Smith si vyměnil významný pohled s Kenneallym a potom se obrátil na Heidmanna. Zároveň vytáhl z kapsy svého obleku ušitého na míru vysílačku velkou sotva jako krabička od cigaret. „Nic jste nepodnikli?“

Heidmann teprve s nepatrným zpožděním pochopil, že tahle otázka obsahovala přinejmenším skrytou urážku, protože v tomto ohledu měl naprosto jednoznačné rozkazy. Zdálo se však, že Smith si jeho mlčení vyložil jako odpověď, protože stiskl tlačítko na vysílačce a začal do ní mluvit ve své mateřštině tak potichu a rychle, že Heidmann nerozuměl téměř ani slovu, ačkoli si původně namlouval, že anglicky umí docela dobře. Pochytil aspoň tolik, aby pochopil, že Smith uděloval několika dalším mužům pokyny, aby byli v pohotovosti.

Heidmann se v duchu ptal sám sebe, kolik jich tam venku ve tmě asi tak čekalo. Podle toho, co slyšel o Salidovi, to bylo nejspíš půl CIA. A navíc všichni policisté z okruhu dvaceti kilometrů, ať už měli službu či nikoli. Abú el-Mot se mohl v téhle chvíli s velkou pravděpodobností honosit pochybnou ctí, že byl nejhledanějším mužem světa.

Smith zase vysílačku uschoval a obrátil se na muže u magnetofonu. „O čem mluví?“

Muž si úplně sundal sluchátka a chvíli hleděl téměř bezmocně. „O... Bohu,“ odpověděl.

„Cože?“ přeptal se Heidmann.

„O Bohu a Posledním soudu,“ potvrdil policista.

„Má tam s sebou kněze,“ poznamenal Kenneally.

„Jezuitu, kterého unesl,“ dodal Heidmann.

„Není jasné, jestli ho skutečně unesl,“ opáčil Kenneally. „A i kdyby – to nic nemění na skutečnosti, že ten muž je nebezpečný. Jste si jisti, že nemají žádné podezření?“

Muž u magnetofonu přesvědčivě zavrtěl hlavou a skoro láskyplně pohladil rukou své přístroje. „Vůbec jsme se k tomu domu nepřiblížili,“ upozornil. „Také to nemáme zapotřebí. Slyšíme každé slovo, které pronesou, na více než padesát metrů, a to i přes zavřené okno. Tak zřetelně, jako kdyby stáli tady u nás.“ Zvedl ruku a pohladil své přístroje. Přitom vyzývavě pohlédl na Kenneallyho, jako by čekal na logickou otázku, po níž by mohl začít velebit svá zázračná technická veledíla. Když žádná vhodná otázka nezazněla, vypadal trochu zklamaně, ale už nic neřekl.

„Oukej,“ prohlásil Smith a obrátil se přímo na komisaře: „To byla dobrá práce, pane komisaři. Od této chvíle přebíráme případ my.“ Chtěl ihned projít kolem Heidmanna a vrátit se ke dveřím, ale Heidmann ho rychle zadržel za ruku.

„Okamžik,“ pronesl tichým hlasem.

Smith svraštil čelo a podíval se na Heidmannovu ruku, která ho svírala. Heidmann uvolnil stisk tak rychle, jako by ho pátil. Přesto pokračoval klidným, ale velmi důrazným hlasem: „Já mám jiné rozkazy, agente Smithi.“

Ve Smithově pohledu se nezračilo žádné hnutí mysli; agentovy oči byly chladné jako pomalované skleněné koule. „A jak ty rozkazy znějí?“

„Mám vás všemi možnými způsoby podporovat,“ odpověděl Heidmann. „Ale to neznamená, že složím ruce do klína a budu nečinně přihlížet.“

„Podpoříte nás dostatečně už jenom tím, že nás necháte dělat naši práci,“ ujistil ho Smith. „Salid je náš problém. Pronásledujeme ho už deset let.“

„Tak to možná bylo dříve,“ zareagoval Heidmann. „Ale teď už to není jenom váš problém. Zabil několik stovek občanů naší země, Mr. Smith. Takže v téhle story potáhneme za jeden provaz.“

Smithovy oči zůstaly i nadále bez sebemenšího výrazu a chladné jako dosud, ale Heidmann přímo viděl, jak to za nimi pracovalo. „Bud'te rozumný, pane komisaři,“ nadhodil. „Je to...“

„Já *jsem* rozumný,“ přerušil ho Heidmann o trochu hlasitějším a také ostřejším hlasem. „Plním jenom svůj úkol.“

„Mohl bych vás k tomu donutit,“ připomněl Smith.

„Poslužte si,“ opáčil klidně Heidmann. „Ale dokud mi někdo nepřikáže opak, budu se věnovat tomu, proč mě sem poslali: Pomáhat vám při zatčení toho teroristy. *A postarat se o to, aby tuhle noc přežil*, dodal v duchu. Možná že tím Smithovi a jeho kolegovi křivdil, ale nemohl se zbavit pocitu, že úkol těchto dvou agentů CIA nezahrnoval bezpodmínečně i *tuto* okolnost.

„Stojíme na stejné straně, agente Smithi,“ pokračoval.

Smith na něho ještě chvíli téměř rozzlobeně hleděl, ale potom jen pokrčil mohutnými rameny. „No jak myslíte,“ utrousil.

Heidmann chvíli velice pozorně naslouchal, jestli neuslyší nějaký podtón vyhrůžky nebo zrady, ale v duchu se pak sám označil za blázna. Zřejmě viděl příliš mnoho špatných detektivek. Smith to zkusil a pochopil, že skutečně jsou všichni na jedné lodi a mohou jediné prohrát, budou-li se přít o kompetence.

„Jak chcete postupovat?“ zeptal se.

Smith kývl hlavou; nikoli směrem k hotelu, nýbrž k zavřeným zadním dveřím vozu. „Poslal jsem jednu jednotku k zadním dveřím,“ oznámil, „a druhou na střechu. Jakmile všichni muži zaujmou pozice, udeříme.“ Odmlčel se na chvíli, během níž si pozorným pohledem měřil oba muže u kontrolních přístrojů a jejich aparatury, a pak pokračoval: „Snad by bylo dobré vědět, kolik osob se jinak ještě zdržuje v tom domě. Mohl byste to zjistit?“

„Jistě, pokud dost hlasitě chrápou,“ odpověděl muž, který s ním mluvil už předtím. Heidmann vyčítavě povytáhl obočí, ale nakonec se uchýlil jenom k rozpačitému úsměvu a poznamenal: „Pokusím se.“

„Dobrá.“ Smith si plochou dlaní poklepal na kapsu, v níž předtím zmizela jeho vysílačka. „Takže mi dejte vědět, jakmile něco zjistíte.“ Obrátil se zase přímo na Heidmanna. „Vy se svými muži zajis-

títe přední dveře. Ale nic nepodnikejte, dokud k tomu nedám rozkaz.“

Heidmann už měl na jazyku odmluvu – nikdo tohohle Američana nepověřil v této akci velením a možná že Smithova tak nečekaná povolnost vůbec nebyla výrazem ochoty ustoupit, ale jenom jinou taktikou. Ale pak ho právě ještě včas napadla jeho vlastní slova: Všichni jsou na stejné lodi. Nic nezískají, budou-li se přít.

Zdálo se, jako by mu Smith četl myšlenky, protože na něho asi dvě vteřiny beze slova a velmi pronikavě zíral a potom pokračoval mnohem tišším, ale téměř prosebným hlasem. „Nesmíte toho muže v žádném případě podcenit, komisaři Heidmanne. Je nebezpečnější, než si vůbec dokážete představit.“

„Já vím,“ ujistil ho Heidmann, ale Smith znovu zavrtěl hlavou.

„Ne, nevíte to,“ zdůraznil. „Salid není člověk. Alespoň ne v tom smyslu, v jakém tohle slovo používáte. Je to robot. Smrtící, dokonale přesný smrtící robot, který nezná svědomí, zaváhání ani rozpaky. Buďte nepřetržitě ve střehu. Unikl už ze situací, jež vypadaly bezvýchodněji než tato, a pokaždé za sebou zanechal mrtvé; moje muže, své vlastní muže, nezúčastněné osoby, mající prostě smůlu, že mu stály v cestě. Salid zabíjí se stejnou samozřejmostí, jako vy otvíráte dveře nebo startujete auto. Nikdy na to nezapomínejte!“

Kdyby mluvil o pouhé dvě vteřiny déle, Heidmann by ho přerušil. Smithova slova, ačkoli zněla vysloveně přehnaně, mu způsobovala mrazení v zádech, ale ještě mnohem hůře působila na ostatní muže ve voze. Byl rád, když se Smith otočil a otevřel dveře.

Přesto ho ještě jednou zadržel. „Jak dlouho ho už pronásledujete?“ zeptal se.

„Myslíte Salida?“ Smithův obličej se zachmuřil a v očích se mu zablesklo něco neblahého. „Moc dlouho.“

Odešel, ale jeho slova v Heidmannovi cosi zanechala; vědění, jehož by se raději zřekl. Výraz, který spatřil v Američanových očích, ho nevýslovně vyděsil, protože mu rázem vyjevil, že Smith byl rozhodně víc než průměrný agent CIA pronásledující teroristy a Salid byl pro něho mnohem více než nějaký zločinec, kterého je třeba pohnat k odpovědnosti. Nevěděl, co se mezi těmi dvěma muži odehrálo, a nejspíš se to ani nikdy nedoví, ale jedno najednou věděl s naprostou

jistotou: Ať se dnes v noci stane cokoli a ať on sám udělá nebo se pokusí udělat cokoli, byli tu jenom Smith a Salid a jen jeden z nich tuhle noc přežije.

„To je směšné,“ odušil Brenner. Levou rukou se přidržoval umyvadla a druhou ukázal na Salidu. „Od něho bych něco takového snad ještě očekával, ale myslel jsem, že vy jste trochu rozumnější. Zánik světa? *Apokalypse Now*? Nemějte mi to za zlé, Jane, ale to je prostě pošetilé.“

„Vždyť všechno do sebe zapadá,“ protestoval Jan. „Copak to nevidíte. To jste úplně slepý? Ve zjeveních je všechno zapsáno a teď se naplňují, jedno po druhém! Už nemáme moc času! Svět se nezadržitelně řítí k propasti!“

„To dělá už celých padesát let,“ opáčil Brenner.

„Ale nikdy ne takhle!“ Jan zvedl ruku, jako by ji chtěl zatnout v pěst a udeřit do stolu, ale zamýšlený pohyb nedokončil. „Copak to nechápete? Všechno, co stojí v bibli, je pravda. Svatý Jan nám to zjevil a jeho slova se naplňují! Přečtěte si to! *A zřítí se z nebe velká hvězda hořící jako pochodně, padla na třetinu řek a na prameny vod... a množství lidí umřelo z těch vod, protože byly otráveny*. Andělé začali lámat sedmou pečeť. Nikoli kdysi, nýbrž nyní. A Alexandr a jeho bratři to věděli. Připravovali se na to. Už celá staletí.“

„Ale moc platné jim to zrovna nebylo,“ neodpustil si Brenner.

Jan jeho sarkasmus ignoroval. „Pravděpodobně vás nedokážu přesvědčit o něčem, v co nechcete uvěřit,“ usoudil. „Ale budete-li sám k sobě upřímný, přiznáte, že mám pravdu. Otevřete oči. Povězte mi, co se děje ve světě, a já vám řeknu, kde je v Janových zjeveních příslušné proroctví. Doslova.“

„Neznám bibli tak dobře jako vy,“ odpověděl Brenner, „ale vycházím z toho, že na každou situaci se tam někde najde odpovídající proroctví.“

Vypadalo to, že Jan se teď opravdu rozzlobil, ale zároveň se zklamaně zasmušil. „Co je to s vámi, Brennere?“ zeptal se. „Bojíte se, že bych vás mohl přesvědčit, nebo...“

„Nechte toho!“ přerušil je Salid. Nepromluvil nijak zvlášť hlasitě, ale znovu oním ostrým alarmujícím tónem, po němž Brenner i Jan

okamžitě zmlkli. Brenner otočil hlavu a teprve teď viděl, že Salid znovu nepatrně pootevřel dveře a zřejmě napjatě naslouchal, co se děje na chodbě.

„Co se děje?“ zeptal se.

Salid ho umlčel pouhým náznakem gesta, další tři nebo čtyři vteřiny nehybně strnul u dveří a pak je zase zavřel. Rychle se otočil, spěšně přistoupil k oknu a roztáhl záclony na šířku štěrbiny.

„Tak co tam máte?“ naléhal Brenner. „Něco snad není v pořádku?“

Salid napjatě hleděl na ulici, a ačkoli Brenner zřetelně viděl jeho obličej z profilu, nebylo na něm patrné žádné hnutí mysli. Za chvíli Salid zase od okna odstoupil.

„Nic,“ odpověděl. „Asi jsem se spletl. Všude je klid.“

Ale to byla jen slova, která *vyslovil*. Výraz v jeho tváři i gesta dokazovala pravý opak. Zavrtěl prudce hlavou, položil si ukazovák na rty a druhou rukou ukázal přes rameno k oknu. Brenner už otvíral ústa k dalšímu zmatenému dotazu, ale Salid ho spěšným mávnutím ruky umlčel a nahlas pokračoval:

„Jsem nervózní. Zřejmě už vidím duchy. Ale ono taky není divu.“ Zároveň přistoupil ke stolu, vyndal z kapsy list papíru a propisovačku a začal spěšně psát vzájemně splývající písмена.

JSOU TADY. JEDNO AUTO NA ULICI. MOŽNÁ VÍC.

Brenner polekaně nasál vzduch mezi zuby, což Salida přimělo k další vylekané gestikulaci. „Měli bychom se pár hodin vyspat,“ prohodil. „Jakmile se rozední, obstarám nám auto a opustíme tohle město.“

Zároveň napsal:

MOŽNÁ NÁS ODPOSLOUCHÁVAJÍ.

„A kam?“ zeptal se Brenner. Tahle otázka téměř překvapila i jeho a Salida rovněž přiměla k udivenému svrštění čela. Sám Brenner by nedokázal říci, proč se na to zeptal. Přistoupil na Salidovu hru, ale samotná skutečnost, že to dělal – že to vůbec *dokázal* – ho ze všech přítomných překvapila snad nejvíce.

„O tom budu přemýšlet, až budeme mít město za zády,“ odpověděl Salid a současně napsal:

DVA NEBO TŘI JSOU NA STŘEŠE. POJĎTE SE MNOU!
POTICHU!

„Lehněte si a prospěte se,“ pokračoval. „Budu dávat hodinu pozor a potom vzbudím prvního.“ Znovu vstal, přistoupil pomalu ke dveřím a dal Janovi a Brennerovi gesty na srozuměnou, že ho mají následovat. Když stiskl kliku, poznamenal: „Zajdu ještě dolů. Snad se mi podaří vymámit z naší hostitelky šálek kávy. Nepouštějte nikoho dovnitř. Zaklepu třikrát.“

Otevřel dveře, vyšel na chodbu a zároveň vytáhl zbraň. Znenadání to byl naprosto jiný člověk a k té proměně došlo tak rychle a byla natolik zásadní, že Brennera vylekala téměř víc než to, co Salid právě řekl a napsal. Neviděl mu sice do obličeje, ale Salid, jenž měl na sobě pořád ještě příliš těsný oblek a s obličejem zbrzděným únavou vypadal spíše politováníhodně, se naráz změnil v muže, jehož znal celý svět a před nímž se trásl. Trochu se nahnul a otáčel se přitom v půlkruzích doleva a doprava a zase nazpět a z každého jeho sebemenšího pohybu vyzařovala taková síla a rychlost, až Brennera zamrazilo. Nebylo to způsobeno ničím, co by se dalo vidět, ale zato to bylo o to jasněji cítit. Brenner prostě náhle věděl, že nikdy nestanul tváří v tvář nebezpečnějšímu člověku, než byl tenhle Palestinec – a bezděčně se rozpomněl na svůj útěk z nemocnice. Tam už zažil, jak Salid uměl bojovat, ale jeho zkalený zrak a nejspíš i šok se postaraly o to, že *ve skutečnosti* vůbec nepochopil, co se stalo. Teprve nyní, dodatečně, si uvědomil, *jak* blízko smrti byli oba ošetřovatelé a lékař. Najednou a nejspíš poprvé doopravdy se Salida bál.

Salid zvedl levou ruku, položil si palec na rty a druhou rukou jim naznačil, aby šli za ním. Jan poslušně vstal, ale Brenner zaváhal. V hlavě se mu honily nejružnější myšlenky. Pokud měl vůbec ještě šanci dostat se z téhle šlamastyky aspoň částečně bez úhony, pak to bylo teď. Salid na něho nevystřelí. Mohl tady zůstat a jeho i s tím praštěným knězem prostě nechat jejich osudu; nebo mohl jít s nimi a s vysokou jistotou být zastřelen, až se pokusí o útěk z hotelu. Tady nebylo o čem rozhodovat. Bylo to tak jasné, že se sám sebe ptal, proč o tom vůbec začal přemýšlet. *Musel* tady zůstat, pokud chtěl přežít.

Kolena se mu pořád trásla – teď ovšem spíše strachem –, ale přesto měla dost síly na to, aby unesla jeho tělo. Když došel ke dve-

řím, srdce mu bušilo tak hlasitě, že se to snad muselo rozléhat celým domem. Salid už vyšel dva nebo tři kroky na chodbu a opět se zastavil. Nedostatečné osvětlení se postaralo o to, že se teď dokonale změnil v hrozivý bezedný stín. Levou ruku položil na zábradlí, naklonil hlavu na stranu a poslouchal, co se děje v přízemí; pistole v jeho pravici mířila na konec chodby a schodiště, které vedlo nahoru na půdu.

„Teď už ani hlásku,“ zašeptal Salid. „Až budeme venku, běžte za mnou. Ať se děje, co se děje, prostě běžte.“

Jan nervózně přikývl. Stejně zřetelně, jak Brenner cítil nebezpečí obklopující Salida, vycítil i strach, který vyzařoval z duchovního; a cítil také, že je to úplně jiný druh strachu než ten, s nímž bojoval on. On sám se bál o svůj život, měl strach z toho, že bude zraněn nebo usmrcen, a to všechno přemáhal Jan jistě také. Ale v jeho případě toho bylo víc. Jan cítil bázeň před něčím, o čem neměl, pokud šlo o skutečný rozměr tohoto fenoménu, ani tušení. Ať už byl kněz šílený či nikoli, domýšlel se Brenner, věřil tomu, co právě říkal.

Salid už zvedal nohu, aby ji položil na nejvyšší schod, když tu se ve stejném zlomku vteřiny rozlehl z přízemí tlumený, vzápětí přerušovaný výkřik. Palestinec strnul uprostřed pohybu. Jeho pravá ruka s pistolí se zhoupla směrem, odkud zazněl výkřik. Ve stejném okamžiku, kdy už nemířila na zadní konec chodby, se tam rozletěly dveře a vyskočil z nich příkrčený stín. Padl jediný výstřel, který se rozlehl budovou jako prásknutí bičem.

Salid upadl dozadu, ale levou rukou stále pevně svíral zábradlí a využil účinek páky k tomu, aby svůj pád změnil na složitou otočku, při níž namířil zbraň znovu do temnoty na konci chodby. Vystřelil, dopadl ztěžka na záda a znovu vypálil, bleskově se převalil a využil setrvačnost vlastního pohybu k tomu, aby se zase dostal na nohy.

Ještě během výskoku stačil opět vystřelit. Postava, která vyskočila ze dveří, byla odmrštěna dozadu a do výšky a bezmocně narazila na zeď. Ještě než se převalila a spadla nakonec na podlahu, objevil se ve veřejích druhý a třetí stín.

Salid něco vykřikl, ale jeho slova zanikla v rachotivé salvě ze samopalů. Všechno se odehrálo zároveň, prakticky ve stejném zlomku vteřiny, ale současně se zdálo, jako by se čas snad zastavil a ja-

kýmsi magickým způsobem rozdvojil, takže Brenner na jedné straně vůbec nenašel čas ani na to, aby správně pochopil, co se stalo, nemluvě o tom, že by na to jakkoli zareagoval. Zároveň však s brutální jasností viděl, co se stane. Salva ze samopalu prorazila v dřevěné podlaze rovnou řadu oválných kouřících otvorů, o pouhou šířku dlaně minula Salida a fantasticky rychle se řítila dál a nechávala za sebou jako bizarní stopu plameny, dým a miliony maličkých dřevěných třísek. S neomylnou smrtelnou přesností si to zamířila k Brennerovi.

„Tady něco nehraje,“ poznamenal Heidmann. Vyhrnul si rukáv kabátu a podíval se na hodinky. Před dobrými pěti minutami Smithovi nahlásili, že v hotelu s vysokou pravděpodobností nejsou žádní další hosté; alespoň ne v pokojích, které mohli vzhledem k rozsahu směrového mikrofону odposlouchávat. Od té doby už neslyšeli nic o tomhle muži od CIA ani o jeho jednotce.

A už také neuslyší. Přinejmenším ne přes vysílačku. Heidmann to ještě nedokázal vyslovit, ale nemohl se už zbavit nutkavého přesvědčení, že se přece jen nechal oklamat. Smith nikdy neměl v úmyslu, aby se Heidmann a jeho lidé skutečně podíleli na této akci.

„Mám je ještě jednou zavolat?“ zeptal se muž u vysílačky.

Heidmann na něho vteřiny zamyšleně hleděl a potom zavrtěl hlavou. „Ne,“ odmítl. „Půjdem ven. Vy, vy a vy“ – ukázal postupně na tři z pěti uniformovaných policistů, kteří seděli na úzké lavici na druhé straně vozu, přičemž úmyslně vynechal mladého policistu, který si před chvílí tak nervózně pohrával se svou zbraní – „půjdete s námi. Ostatní zůstanou tady a budou čekat na bojový rozkaz.“

Otevřel zadní dveře vozu, vystoupil do noci a vytáhl zbraň. Nebyl to zrovna příjemný pocit. Za více než pětadvacet služebních let musel pistoli vytáhnout jen třikrát a z toho pouze jednou, aby *doopravdy* vystřelil. Ani se netrefil, ale přesto to byl nejhroznější okamžik jeho života, jak předtím, tak i poté, a tak si z celého srdce přál, aby to už nikdy nemusel opakovat. Nenáviděl Smithe už jenom proto, že byl teď nucen znovu použít zbraň a možná i střítet na člověka – a případně ho i zabít!

Tři policisté za ním vystoupili z auta a rovněž odjistili zbraň. Vypadali nervózně, a to víc, než bylo Heidmannovi milé, ale chápal

je. Další položka na stále delším seznamu černých teček, který založil pro *agenta Smithe*: Mínil svá slova nejspíš jako varování, ale vše, čeho dosáhl, bylo to, že znervóznil jeho muže ještě více, než obvykle bývali.

Heidmann se pozorně rozhlédl. Do východu slunce scházela ještě dobrá hodina, ale noc už přesto nebyla tak temná jako předtím, když přišel Smith se svým kolegou. Černý závoj noční oblohy ustoupil matné asfaltové šedi a jak to často bývalo za úsvitu, viditelnost teď byla horší než v pořádné tmě. Hotel se tyčil jako hrozivý stín na druhé straně ulice proti obloze, masivnější, černější a tmavší, než vypadal z automobilu. Jen za dvěma okny svítilo světlo: za oknem v prvním patře, na které byl nasměrován mikrofon a videokamera, a úzké okno v přízemí, hned vedle dveří. Jejich špionážní technika – a odpovídající dotaz na okrsku – jim prozradila, že tam bydlí majitelka hotelu. Heidmann doufal, že hluboce a pevně spí. Mezitím si totiž byl už téměř jistý, že v této noci budou mrtví.

Instruoval své lidi předem, takže už nebylo zapotřebí žádných dalších rozkazů. Vzdálili se dost daleko opačným směrem od vozu i hotelu. Potom přešli ulici a znovu se přiblížili k budově. Mrtvý úhel z okna v prvním patře nebyl dost velký na to, aby je všechny ukryl, ale snad přece jen unikli náhodnému odhalení, pokud by se Salid nebo některý ze dvou zbývajících mužů náhodně podívali na ulici.

Heidmann si uvědomil mrazivý chlad. Přes stávající roční období bylo v posledních dnech pořád citelně chladno, ale teď jim foukal do obličeje přímo ledový vítr, a navíc mnohem silnější než ještě před hodinou, když tu zaujali pozici. Ačkoli ulice nebyla na pravé straně zastavěna a stálo tam jen několik stromů a zbědované pozdně zimní křoví bez listů, kvílející vítr si našel cestu podél řady domů po levici; vydával zvuk jako vlci vyjící v noci na měsíc.

Zatímco se blížili k hodinovému hotelu, Heidmann téměř křečovitě promýšlel další postup. Teď už byl přesvědčen o tom, že Smith nikdy nezamýšlel s ním spolupracovat a zdánlivý souhlas s jeho požadavkem měl jediný účel – vyhnout se zbytečnému sporu a uklidnit ho, dokud všechno neproběhne. Lidé ze CIA nejspíš dávno zaujali své pozice a pravděpodobně právě v této chvíli už zaútočili.

Ale tohle všechno si Heidmann jenom *myslel*. Dobře si uvědomoval možnost, že se mylí. Kdyby postupoval ukvapeně, ohrozil by tím celou akci...

Ne, na to raději nebude ani myslet. Instinkt mu napovídal, že má pravdu – a tentýž instinkt ho v uplynulém čtvrtstoletí podvedl opravdu jen zřídkakdy.

Dorazili k hotelu. Heidmann přistoupil s rozbušeným srdcem ke dveřím a pokusil se nahlédnout dovnitř barevným olovnatým sklem malého okénka, ale kromě zkresleného odrazu vlastního obličeje nic neviděl. Přitiskl ucho na sklo a naslouchal. Ticho.

Levou rukou vklouzl do kapsy pláště a vytáhl vysílačku. „Něco nového o Američanech?“ zeptal se, aniž by se ohlásil nebo marnil čas nějakým jiným tlacháním.

„Nic,“ zadunělo z přístroje. Heidmann sebou vyděšeně trhl a otočil regulátor hlasitosti, takže následující slova už byla slyšet jako šumějící šepot. „Mám je znovu zavolat?“

„Ne,“ odmítl Heidmann vztekle, ale vzápětí se opravil. „Nebo ano. Zkuste to. Ale ohlaste se, jen pokud se ohlásí *oni*.“

Vypnul vysílačku, schoval ji zase do kapsy a nervózně se rozhlédl. Ulice byla liduprázdná a tak osamělá, jak jenom může být ulice v oblasti, která byla v okruhu tří bloků neprodyšně uzavřena. Nic se nehýbalo. Jenom kvílení větru zesláblo, a ačkoli stále zřetelněji svítalo, vypadalo to, jako by se spíše stmívalo. A přesto měl pocit, že tam něco bylo; nějaký pohyb, který nemohl konkrétně rozpoznat, ale přesto se tam mihl. Bylo tu něco... *živého*. Něco, co nebylo dobré. „Nesmysl,“ zamumlal.

Příliš pozdě si uvědomil, že tohle slovo vyslovil nahlas. Dva ze tří policistů za ním na něho zmateně a tázavě pohlédli, zatímco pohled třetího téměř zarputile klouzal po dveřích. Heidmann sám na poslední chvíli stačil zabránit tomu, aby tuhle trapnou situaci ještě více zhoršil tím, že by hledal útočiště v rozpačitém pousmání nebo nějaké více či méně odpovídající poznámce. Otázka, jaký další krok teď má učinit, byla stále palčivější. Třeba to byla přece jen chyba, že sem vůbec chodili. Tím že sám od sebe převzal iniciativu, donutil se také k tomu, aby si ji podržel. Vždyť to celé ani nezačal a teď už to bez závažného důvodu nemohl zrušit.

Heidmann zaklonil hlavu a vzhlédl. Obloha visela nad ulicí jako pokrývka z roztaveného olova, rozhodně níže a matněji, než měla být – a přesto měl Heidmann znovu podivný pocit přítomnosti čehosi neznámého. Bylo tu něco, co tu rozhodně být nemělo.

Tentokrát svou myšlenku nahlas nevyslovil.

Heidmann přendal pistolí z pravé ruky do levé, sevřel prsty kliku a stiskl ji. Ani se nepohnula. Ačkoli mu tato okolnost na jedné straně jeho situaci ulehčila, jeho nejistotu to spíše ještě zhoršilo. Nedostanou se do domu bez zaklepání, případně pokud rovnou nevyrazí dveře – a obojí by toho šíleného masového vraha tam nahoře pravděpodobně ve stejné míře vyplašilo. *Byla to chyba, že sem přišli. A kde byl vlastně Smith?*

Napůl se otočil a přešel pohledem celou ulici. Americké auto stálo ve vzdálenosti třiceti nebo čtyřiceti metrů; před půlhodinou to bylo ještě dost daleko na to, aby dokonale splynulo s noční tmou a zůstalo neviditelné. Teď ho rozpoznal jako neurčitý bezbarvý přízračný stín. Něco se za ním pohnulo. Byl to Smith?

Heidmann zamžoural. Pohyb tam ale stále zůstával, jen nebyl zřetelnější. V žádném případě to nebyl člověk. Nebylo to vůbec nic, co by opravdu mohl rozpoznat, nýbrž něco jako ryzí pohyb, tedy bez příslušného těla, které by ho způsobilo. Byl to strašidelný a bizarní pohled. Na pomíjivou chvíličku měl skutečně pocit, že zahlédl postavu, ale nejspíš viděl jen to, co *chtěl* vidět. Znovu zamžoural, a když opět otevřel oči, postava zmizela. Jen pohyb tam ještě byl a teď dokonce mnohem zřetelnější – jako by se sama noc probudila. Měl dojem, že cosi jako netělesná temná vlna udeřila na vůz a pohltila ho.

Heidmann ještě jednou zavřel oči a stiskl víčka tak pevně, že se mu na sítnici objevily maličké barevné záblesky. Když je zase otevřel, stíny zmizely. No jistě. Nikdy tu žádné stíny nebyly. Nic než výplod fantazie. Jeho nervová soustava už opravdu nebyla prvotřídní.

Znovu se otočil ke dveřím, a když podruhé natáhl ruku ke klice, stalo se najednou několik věcí: vysílačka v kapse pláště se ozvala svým nezaměnitelným harašivým elektronickým zachrchláním. Temnota kolem nich se podivným způsobem zhmotnila a vypadalo to, že se změnila ve stěnu, která je i fyzicky pohltila. A přímo z domu

zazněl výstřel, po němž téměř vzápětí následoval výkřik a tlumený pád těla na podlahu.

Heidmann hlasitě zaklel, vrhl se ze všech sil proti dveřím a hned nato zaklel ještě hlasitěji, když ho setrvačnost vlastního pohybu odhodila dozadu a on o vlásek ztratil rovnováhu. Bolest mu vehnala slzy do očí. Připadalo mu, že si přitom zlomil rameno, ale dveře se ani nezachvěly. Byly to sice velmi staré, ale přesto nesmírně *masivní* dveře, které by nejspíš odolaly i současnému náporu tří nebo čtyř mužů.

Zatímco se Heidmann s obličejem zkřiveným bolestí znovu přibelhal a svíral si přitom naražené rameno, padly v domě další výstřely; tentokrát to byla rachotivá salva ze samopalů, s níž se smísil zoufalý výkřik, který potom tak nenadále utichl, že toto urputné mlčení připouštělo jen jediný výklad.

Salva ze samopalů se k němu řítila nepředstavitelnou rychlostí a jistě ho zasáhne, ještě než se dokáže jednoznačně rozhodnout, že se vrhne stranou, ale na druhé, subjektivní rovině měl Brenner zároveň pocit, že se čas zastavil. Přímo fyzicky cítil, jak se příkazy z mozku řítí nervovým systémem, aniž měly sebemenší šanci, že by někdy mohly dosáhnout svalů a šlachy, kam byly vyslány; nemluvě o tom, že by se tyto příkazy proměnily v *pohyb*, jímž by se mohl vyhnout smrti blížící se rychlostí blesku. Měl dokonce dost času na to, aby odhadl počet dýmajících otvorů, které salva prorazila v podlaze, než mu předposlední kulka roztříští koleno a poslední mu rozdrtí hrudní koš: byly asi čtyři, nanejvýš pět.

Dva a vzápětí i třetí výstřel prorazily oválné dýmající otvory v dřevěné podlaze, čtvrtý se mu zavrtil přímo mezi chodidla. Pátý výstřel nezazněl.

Brenner si vůbec nepovšiml, že čas zase začal plynout normálně. Stál tu se zadrženým dechem a čekal na strašlivou bolest, s níž mu projektil rychlostí tři tisíce kilometrů za hodinu rozdrtí hrudník, ale žádný výstřel už nepadl. Místo toho zazněl tlumený náraz a za okamžik podivný zvuk, jako by se něco roztrhlo. Brenner takový zvuk nikdy předtím neslyšel, ale byl tak hrozný, že v duchu zastéнал. Znělo to, jako když se živé maso odtrhává od kostí.

„*Brennere! Pozor!*“ Výkřik a silný náraz, jímž ho Jan odhodil stranou, proběhly současně. Duchovní by jinak dorazil pozdě, aby ho vymanil z fascinace salvy ze samopalů, ale tím, že ho narazil na zeď, ho také definitivně vytrhl z jeho strnutí. Zatímco ještě téměř zoufale bojoval o rovnováhu, jediným pohledem přehlédl celou bizarní scénu na druhém konci chodby, ale nechápal, co vidí.

Muž, jenž na něho střílel, upustil zbraň. To byl onen tlumený náraz, který předtím zaslechl. Brenner instinktivně předpokládal, že Salid na útočníka vystřelil a jemu tak zachránil život, ale Salid se válel na podlaze a – jak se zdálo – bojoval současně se dvěma muži. Zbraň mu přitom odletěla dobrý metr daleko. Útočník, jenž střílel na Brennera, stál ještě ve dveřích sousedního pokoje a dal se rozpoznat jen jako stín, ale Brenner přesto viděl, že si prudce sevřel rukama obličej. Něco se mu pohybovalo mezi i pod prsty a on znovu zaslechl ten strašidelný praskavý zvuk, nepřiliš hlasitý, ale zato nepřetržitý jako magnetofonová nahrávka trvajících půl vteřiny, která se přehrává stále dokola. Muž náhle vyrazil bublavý výkřik a zavravoral pozpátku do pokoje. Ale než ho stíny pohltily, spatřil Brenner něco strašlivého. Nedávalo to žádný smysl, ale něco v něm vytvořilo souvislost s oním strašlivým trhavým a praskavým zvukem – a on nebyl schopen tomuto závěru nijak odporovat. Něco se dělo s mužovýmáma rukama. Od zápěstí po konečky prstů se zbarvovaly stále intenzivněji dohněda a během zlomku vteřiny zčernaly a za další chvíličku, právě ve zlomku vteřiny, kdy stíny ze zhasnutého pokoje muže pohltily, se dokonala strašlivá změna v opačném pořadí – temná barva vnikla pod vykasané rukávy, ale vypadalo to, jako by s sebou brala maso. Na nekonečně krátký okamžik, dost dlouhý na to, aby to rozpoznal, ale nemohl si být jistý, že to doopravdy viděl, prožil Brenner hrůznou vizi – spatřil rozšklebenou umrlčí lebku, zakrytou dvěma zvednutýma rukama kostlivce.

„Zpátky! Brennere – vraťte se! *Zatraceně, to chcete, aby vás zabili?!*“

Brenner byl příliš šokován tím, co viděl, než aby reagoval na tato slova. Bezmocně tu stál a civěl na dveře, za nimiž teď nepanovalo nic jiného než nelítostná temnota, ale on pořád ještě viděl tu strašlivou scénu. Nepochybně to byla jenom hrůzná halucinace, ale ani

tenhle vsugerovaný poznatek jí neubral nic z jejího příšerného účinku. Slyšel, jak Jan znovu zakřičel jeho jméno, ale nebyl schopen na to reagovat nebo *prostě cokoli* udělat. Nakonec ho Jan bez váhání uchopil za paži a hrubě ho strhl zpět do pokoje, ze kterého právě vyšli. Levou rukou vrazil do Brennera tak, že ho donutil bez opory provrávorat celou malou místností a dopadnout na postel, pravou rukou prudce zabouchl dveře.

Brenner se pracně vyškrábal na nohy. Na okamžik se mu hotelový pokoj zatočil před očima, takže se rychle opřel oběma rukama, aby se zase hned nepřevrátil dopředu. Nebyl si jistý, jestli se v případě téhle závratě skutečně jedná o další doznívání léků nebo o něco mnohem horšího. Pořád před sebou viděl tu strašidelnou scénu. Mohl dělat, co chtěl, zůstávala mu před očima, jako kdyby se mu nesmazatelně vypálila do sítnice. Ale on ji přece ve skutečnosti *nemohl* vidět!

„Velký Bože!“ koktal Jan. „Ježíši Kriste, co to jenom děláme? Co... co se to tu vlastně děje?“

Brenner vzhlédl a podíval se do hrůzou sinalého obličejce mladého jezuity. Jan ztěžka oddychoval a opíral se o dveře, jako by je chtěl zatarasit vahou svého těla. Viditelně si vůbec neuvědomoval, že dřevotřísková deska tenká jako papír by kladla kulce z pistole asi takový odpor jako oblek, který měl na sobě. Ale nejspíš mu to bylo úplně jedno. Nebylo důležité, jestli někdo Jana zastřelí skrz dveře nebo kvůli tomu vejde do pokoje. Brenner znenadání pochopil, že vágní strach, který po celý čas pociťoval, byl více než oprávněný. Stačila jenom Salidova blízkost, aby byli odsouzeni k smrti. Přesto ze sebe unaveně vypravil:

„Jděte pryč od těch dveří.“

Jan na něho půl vteřiny nechápavě zíral, ale potom se polekaně přihrbil a spěšně postoupil o dva kroky dále do pokoje. V očích mu stále plápolal stejný, slovy nepopsatelný strach, který v nich Brenner už jednou spatřil. Ale ono se to s tímhle strachem mělo jako s jeho pocitem závratí: Nebyl si jistý, jestli to skutečně byl strach ze *smrti*, co vyčetl z Janova pohledu, nebo snad něco mnohem horšího.

„Oni... oni na vás stříleli!“ vykotal Jan. „Velký Bože, vždyť oni vás div... div nezabili!“

„Omyl,“ opáčil klidně Brenner. „Oni stříleli na *nás*, Jane.“ Opatrně se napřímil a čekal na další záchvat závratí, zatímco spouštěl nohy z postele. Potom dodal: „A v žádném případě to nebylo nedopatřením.“

„V žádném případě to ne...“ Jan nevěřicně vytřeštil oči. „Jak to myslíte?“

Na to, že Jan právě před chvílí reagoval mnohem rychleji a lépe než on sám, pomyslel si Brenner, jako by nechápal. Ale třeba *nechtěl* vidět pravdu. Vstal, prošel kolem Jana a sáhl na kliku, ale neodvážil se ji stisknout.

„Ti muži tady nejsou proto, aby někoho *zatkli*,“ vysvětlil. „Chcete to ještě srozumitelněji?“

Než Jan stačil odpovědět, dveře se rozlétly a do pokoje vpadl Salid – Krvácel z trhliny na čele dlouhé jako prst a měl ošklivé modřiny v obličejí, ale jinak se nezdálo, že by byl vážně zraněn. Zvedl zase svou pistoli a zastrčil si ji za pásek. V rukou držel samopal, který upadl muži, jenž střílel na Brennera. Nezavřel za sebou dveře, takže Brenner zřetelně viděl chodbu až ke schodišti. Na podlaze ležely tři nehybné postavy. Všechny dveře byly dokořán; Salid nejspíš zkontroloval pokoje za nimi, než se vrátil.

„To bylo o fous,“ poznamenal. „Je někdo z vás zraněn?“

Brenner a Jan současně zavrtěli hlavami a Jan se zeptal: „Co je s těmi policisty?“

„To nebyli policisti,“ odpověděl Salid.

„Vy jste je zabil,“ tvrdil Jan. Bylo to podivné, ale Brenner si byl v podstatě jistý, že vzrušenív jeho hlase byla jen přetvářka; v nejlepším případě zvyk.

„Toho, co nejprve střílel,“ odpověděl váhavě Salid. „Aspoň doufám. Ti dva zbývající jsou v bezvědomí. Nemáme moc času.“ Rychle se rozhlédl po pokoji. Ačkoli ze všech přítomných pravděpodobně nejlépe věděl, jak je jejich situace bezvýchodná, nezračilo se mu v obličejí sebemenší hnutí myslí.

„Tak na co ještě čekáme?“ zeptal se Jan. „Musíme odtud pryč!“

„Výborný nápad, velebnosti,“ odpověděl posměšně Salid. „Kdybyste nám ještě ráčil laskavě prozradit, jak...“ Pokynul hlavou k oknu. „Tam venku se to zaručeně jenom hemží ostřelovači.“

Podivný zvuk, který sem zvenčí pronikal a byl stále intenzivnější, mu zabránil dokončit větu. Brenner svažtil čelo, otočil se, chvíli hleděl směrem k oknu a potom prošel kolem Jana. Zvuk rychle sílil a byl teď už tak hlasitý, že i tady uvnitř znemožňoval téměř jakoukoli konverzaci – a Brenner ho poznal ještě dříve, než roztáhl záclony a spatřil hranatý stín, který se vysunul z mraků. Helikoptéra. Sáhli tedy opravdu po těžkém kalibru. Policie – nebo kdo to vlastně byl – se zřejmě rozhodla, že Salida si už tentokrát nenechá uniknout.

„Odstupte od toho okna!“ snažil se Salid překřičet ohlušující bu-rácení vrtulníku. Brenner ho chtěl poslechnout, ale v téže chvíli vzplál pod trupem helikoptéry oslnivý paprsek světla z reflektoru, který však nemířil na okno. Když se Brenner trochu předklonil a přitiskl obličej na sklo, viděl, že míří na vchodové dveře.

„Vylomit!“ přikázal Heidmann.

Jeden ze tří policistů se už chystal následovat Heidmannova příkladu a vrhnout se proti dveřím, ale jeho dva kolegové se poučili z jeho chyby; zatímco jeden zadržel snaživého kolegu, druhý asi z metrové vzdálenosti zamířil na zámek a třikrát za sebou rychle vystřelil. Pod kulkami sršely ze dveří jiskry a dýmající dřevěné úlomky. Jako malým zázrakem odolaly i tomuto útoku, ale závěrečný kop jednoho z policistů je definitivně vyrazil. S bouchnutím narazily na stěnu a uvolnily pohled do budovy.

Tma za nimi byla téměř neprostupná, ale to, co Heidmann neviděl, mu prozradil sluch a jeho fantazie mu k tomu dotvořila odpovídající obraz – živý a mnohem působivější, než mu bylo milé. Z horního poschodí hotelu sem pořád ještě doléhaly výstřely, výkřiky a nezaměnitelný hluk boje, ale ozývaly se tam i jiné zvuky. Tyto zvuky zněly kdesi blíže a nedaly se jednoznačně identifikovat, ale za to byly o to podivnější. Heidmann slyšel hedvábný šustot a tření. Byl to zvuk připomínající miliony drobných úlomků kostí, dopadajících na mramorovou desku stolu. Šelestění a šepot podobný vzdáleným hlasům ve větru a něco, co znělo jako sténání. Nic z toho nebylo hlasité. Tyhle zvuky vlastně měly zanikat v pekelném hluku boje, který zuřil v poschodí nad nimi, a přesto je slyšel zcela zřetelně; skoro jasněji než výstřely a výkřiky seshora.

Jeden z uniformovaných policistů chtěl vstoupit do domu, ale Heidmann ho rychlým gestem zadržel. „Počkejte!“ vyzval ho. Zároveň opatrně pokročil vpřed, vedle roztržitého rámu dveří podřepil a snažil se pohledem proniknout temnotu na druhé straně průchodu. Prakticky nic neviděl; jen stíny a obrysy, které tam možná vůbec nebyly, ale byl to stejný strašidelný efekt jako před chvílí venku na ulici. Vypadalo to, že sama noční tma obživla. Podlaha, stěny, strop, ba dokonce i tma mezi nimi – všechno se *pohybovalo*.

Co se to s ním dělo? Ačkoli tento příšerný efekt Heidmanna pořádně děsil, byl si po celou dobu naprosto jasně vědom toho, že ho ve skutečnosti neviděl. To si s ním zřejmě jenom zažertovaly jeho nervy. Ale to přece nesměly. Heidmann se během svých pětadvaceti služebních let ocitl víckrát než jednou v nebezpečí života – nebo si to přinejmenším myslel –, každopádně dost často na to, aby poznal strach a nervozitu ve všech jejich projevech. Něco takového však ještě nikdy nezažil. Nikdy *nezpanikařil*. Teď od toho nebyl daleko, jen proto, že zahlédl pár stínů, které nedokázal zřetelně rozpoznat.

V horním patře se pořád ještě střílelo. Tam nahoře musela probíhat skutečná bitva. Heidmann znenadání pochopil, že tu už dvě nebo tři vteřiny dřepí a civí do tmy a že nejen tři muži v jeho doprovodu, ale i ti venku v autě pozorně sledují jeho počínání. Znovu se narovnal, natáhl ruku se zbraní do tmy jako slepec svou bílou hůl a postoupil o další krok do chodby. Pod chodidly mu něco zašustilo a zapraskalo; měl pocit, jako by kráčel po hrachu nebo popcornu, který drtil vahou svých kroků.

„Smithi!“ zavolal hlasitě. „Jste tady?“

Žádná odpověď. Rachot výstřelů z prvního patra na chvíli utichl, ale potom se zdálo, že vypukl s dvojnásobnou intenzitou. Mezitím si však jeho oči už zvykly na změněné světelné poměry tady uvnitř. Dokázal ve svém okolí rozpoznat alespoň obrysy – úzká chodba, která vedla ke stejně úzkému a příkrému schodišti a tady dole byla zakončena trojímí dveřmi, z nichž jedny byly dokořán. Za nimi se svítilo. Světlo kupodivu dopadalo jen na dvevní rám a nevycházelo na chodbu, ale Heidmann nebyl ve stavu, že by dokázal o tomto fenoménu přemýšlet. Vrhл rychlý pohled na schodiště a dospěl k závěru, že by to byla zřejmě sebevražda, kdyby se teď po něm pokoušel

vyjít nahoru; otázka nezněla jestli, nýbrž z které strany by byl zastřešen, kdyby se o to pokusil.

Naznačil svým mužům gestem beze slov, aby ho následovali. Potom ukázal na dvoje zavřené a nakonec na otevřené dveře. Jeho nevyslovený rozkaz byl precizně splněn. Dva policisté otevřeli dveře a zmizeli s napřaženými zbraněmi v místnostech za nimi. Třetí policista se držel po Heidmannově boku.

Komisař se s bušícím srdcem přiblížil k osvětleným dveřím. Viděl úzký výřez místnosti za nimi: malá ošuntělá kuchyně s levným nábytkem a starými tapetami, jejichž vzorek se mu zdánlivě před očima pohyboval. Na podlaze ležel potrhaný hnědý koberec.

Něco mu napovídalo, aby do téhle místnosti raději vůbec nevstupoval. Byl to natolik zřetelný pocit, že skutečně ještě jednou zaváhal, než překročil práh. Kdyby tu byl sám, pravděpodobně by tohle varování vyslyšel.

„Smithi?“ zavolal hlasitě. „Smithi – jste tady? Kenneally?“

Nedostalo se mu odpovědi a tentokrát ho jeho pocit neklamal. Heidmann rozhodným krokem vstoupil do místnosti a spatřil na podlaze ležet dvě nehybné postavy. Okamžitě poznal, že byly mrtvé, a také hned věděl, o koho se jedná: Vedle převráceného hliníkového žebříku pod oknem ležela šedovlasá žena. Bylo jí snad padesát nebo šedesát let, byla zahalena do potrhaného pláště a šlo zřejmě o majitelku tohoto hotelu. Druhý mrtvý byl Smith. Ležel hned za dveřmi na zádech a vytržštěnýma očima zíral na strop. Něco v jeho obličejí nebylo v pořádku, ale Heidmann v první chvíli nedokázal říci, co by to mohlo být.

Neplýtlval další myšlenkou na vyřešení této otázky, ale rychle překročil Američanovu mrtvolu a zároveň se jednou na místě otočil v kruhu. Zbraň, kterou teď svíral oběma rukama, jeho kruhový pohyb věrně následovala, a ukazovák tiskl spoušť skoro až k tlakovému bodu. Ted' mu bylo úplně jedno, co si o sobě ještě před pár minutami myslel. Kdyby byl Smithův vrah ještě v místnosti, střelil by.

Ale byl tady sám. Místnost neměla druhý východ a pár kousků nábytku nenabízelo žádný úkryt, který by byl dostatečně velký na to, aby se v něm mohl schovat člověk. Ať už tohohle muže ze CIA zabil kdokoli, byl už pryč.

Heidmann si s ulehčením povzdechl a spustil zbraň k tělu. Potom se znovu otočil ke Smithovu nehybnému tělu. Pohled mu přitom sklouzl na tvář policisty, který ho sem následoval. Muž stál v téměř komické poloze mezi dveřmi, jako by zkameněl uprostřed pohybu, a zíral na Smithe. Jeho obličej ztratil jakoukoli barvu a oči mu hrůzou vylézaly z důlků. Třásl se na celém těle.

I s ohledem na jejich překerní situaci připadalo Heidmannovi toto chování přinejmenším neobvyklé. Na rozdíl od amerických kriminálních seriálů nevidali opravdoví policisté mrtvolu každý den, ale občas je přece jen *viděli* – a většina obětí dopravních nehod skýtala mnohem horší pohled než zavražděný.

Heidmann už chtěl vyslovit příslušnou poznámku, ale potom zabloudil pohledem znovu na Smithe. V té chvíli pochopil jak důvod hrůzy v policistových očích, tak i vágního pocitu nesprávnosti, který ho trýznil. To, co nebylo v pořádku, byl Smithův obličej.

Už to nebyl obličej. Vypadal tak sice, do nejmenších podrobností se podobal hranatým rysům příslušníků CIA, ale zároveň to bylo potřetí, co měl Heidmann podivný pocit, jako by viděl ryzí pohyb bez příslušného těla. Tentokrát tahle iluze trvala jen zlomek vteřiny, než poznal, co se tu pohybovalo.

Smithův obličej klokotal. Rojil se. Vypadalo to, jako by se jeho čtyřhranná fyziognomie rozpadla na nesčíslné množství maličkých asymetrických částí, které sice do sebe dokonale zapadaly, ale každá z nich se stále pohybovala nezávisle na všech ostatních, takže celý obličej vřel. Zdálo se, že se zároveň rozpouští a zase nově tvaruje.

A přesně to se také dělo. To, co pokládal za Smithův obličej, už nemělo nic společného s lidskou tváří. Byl to hmyz. Myriády drobnounkých třpytivých hřbetních krunýřů nejrozmanitějších barev a tvarů. Žádný z nich nebyl větší než kojencův nehet. Spojily se do dokonalé mimikry, která vytvořila přesnou kopii muže ze CIA. Běžový chitin vytvářel pokožku a rty, tmavší hřbetní krunýře několika větších brouků oči. Rasy a obočí byly imitovány lesem mikroskopicky jemných tykadel, jazyk za pootevřenými rty byl vzájemně propletený provazec růžových nahých červů.

Heidmann chtěl křičet, ale nešlo to. Na okamžik ztratil kontrolu nad svým tělem. Mohl tady jenom stát a zírat na strašidelnou chimé-

ru, která se vynořila z nejhlubších zákoutí jeho duše, aby ho konfrontovala s absolutní hrůzou – to bylo totiž jediné vysvětlení, jež existovalo pro tenhle pohled. *Nemohl* být skutečný. Byl příliš bizarní, než aby mohl být pravdivý, příliš strašný, než aby se mohl odehrávat ve skutečnosti. Na poslední zoufalou vteřinu se veškerou silou upnul k téhle představě. Neprožíval to ve skutečnosti!

Potom sebou policista vedle něho trhl, vyvrávorál zase na chodbu a začal tam přidušeně zvracet. Tento zvuk nejen zničil pracně vytvořenou iluzi a zbavil Heidmanna podivné strnulosti, ale také mu objasnil, že se mýlil hned ve dvojím ohledu: To, co viděl, nebyla žádná halucinace – a rozhodně to nebyla ani *absolutní* hrůza. *Mohlo* to být ještě horší, protože – jako by tohle poznání zlomilo strašlivé kouzlo – Smithův obličej se začal opravdu rozpouštět. Napodobené rysy se roztekly, když hmyz jako na nehlasný rozkaz začal prchat všemi možnými směry pryč. Pod ním se objevila prázdná umrlčí lebka, tak lesklá a bílá jako kopie z umělé hmoty a s prázdnými očními důlky, za nimiž se to rovněž hemžilo a rojilo.

A to, co se stalo s hlavou, platilo i pro celé tělo. Smithovy ruce se během okamžiku roztrhly a nechaly po sobě jen tenké kůstky prstů, které se bez opory rozsypaly a vytvořily změř rozhozených kostí připomínající věštění nějakého ďábelského šamana. Šaty začaly splaskávat jako balon, z něhož uniká vzduch, když z rukávů, nohavic a límce vyrazil kypící proud drobného hmyzu a nechal za sebou prázdnou schránku. Celý strašlivý proces netrval ani pět vteřin. Potom stál Heidmann nad prázdným oblekem šitým na míru, který se rozprostíral nad dokonale ohlodanými kostmi a uprostřed stále se zvětšujícího kruhu z hmyzu, který se odtud vzdaloval všemi možnými směry. Zmizel s ním i koberec, který jím ve skutečnosti nikdy nebyl. Heidmann náhle pochopil, odkud pocházely podivné zvuky popcornu, které způsobily jeho kroky: To, co pokládal za koberec, byla centimetrová vrstva skládající se z miliard drobných hmyzích tělíček, která beze zbytku pokrývala celou podlahu. Stejně tak vzorek na tapetách se už neskládal z papíru a barvy, nýbrž z chitinu, tykadel, noh, křídel a mikroskopicky jemných lesklých křišťálových oček. Jeho zoufalá naděje, že se stal obětí halucinace, se nesplnila.

Zdánlivý pohyb, který viděl v prázdném prostoru, byl reálný a *měl* svou substanci.

Znenadání si uvědomil, že tenhle poznatek měl ještě další a nejspíš ještě horší důsledek: Byl v nebezpečí. Byl vystaven nepředstavitelnému nebezpečí, proti němuž neexistovala naprosto žádná obrana. Na jiné úrovni svého vědomí se Heidmann skoro divil, že byl vůbec ještě schopen pociťovat něco tak banálního jako strach, ale opravdu ho cítil – a během několika vteřin v něm přerostl v paniku.

Byl už v podstatě mrtvý. V této chvíli hmyz sice před ním stále ustupoval, takže on a to, co zbylo ze Smithe, se nacházeli přesně ve středu rychle se zvětšujícího kruhu volné podlahy, ale to neměnilo nic na skutečnosti, že tyhle smrtící stvůry pokrývaly prakticky každý čtvereční centimetr této místnosti. Byl to jen droboulinký hmyz, ale byly to nesčetné miliardy a myriády maličkých opancéřovaných bojovníků, kteří ve své celistvosti vytvářeli obrovský žravý stroj, v jehož žaludku se právě nacházel. Viděl, co udělali se Smithem – a vykonali to tak rychle, že Američan zřejmě nenašel ani čas na to, aby vystřelil ze své zbraně. Jeho výstřel by museli venku slyšet.

Heidmann se zoufale rozhlédl po nějaké únikové cestě. Hmyz byl všude – na podlaze, na stěnách i na stropě. Vytvářel hemživý vzorek na tapetě, proudil jako šustící pohyblivý nátěr po nábytku a pokrýval okenní sklo, visel ve velkých třesoucích se hroznech ze stropu a byl pravděpodobně i venku na chodbě. Policista přestal zvracet, ale Heidmann ho už vůbec neslyšel. Možná že už byl mrtev.

Gestem vyjadřujícím absolutní bezmocnost zvedl pistoli a zamířil na řadu cvakajících a praskajících šestinohých miniaturních rytířů, kteří ho obklopovali, ale pak ji zase spustil k tělu. Váha zbraně mu nedodávala pocit bezpečí, ale naopak ještě zřetelněji mu vykreslovala bezvýchodnost jeho situace. Přesto pistoli hned nezastrčil, nýbrž se znovu a trochu pomaleji v kruhu otočil. Chodidlem se přitom nedopatřením dotkl Smithova spánku. Vyhloblená umrlčí lebka se odkutálela jako nezdařená bowlingová koule a zmizela mezi řadami hmyzu, který mezitím přestal ustupovat. Desítky malinkých netvorů byly prostě rozmačkány, ale už v následující chvíli lebka zmizela; teď už nikoli jako beztvará hmota uprostřed hmyzí armády, jejíž vnitřek by byl naplněn novým, nedobрым životem.

Byl na to tak hrozný pohled, že Heidmann instinktivně prudce ustoupil o krok, než si uvědomil, že se tím zase přiblížil k hmyzu za svými zády, a tak se nejspíš vystavoval riziku, že bude sdílet osud Smithovy lebky. Vyděšeně se zastavil a na místě se otočil.

Ke hmyzí mase se vůbec nepřiblížil. Řada zvířat před ním uhýbala stejnou rychlostí, jakou se k ní přibližoval.

Heidmann se zaraženě ohlédl. Hmyz za ním se zase přiblížil, takže pořád stál ve středu dokonalého kruhu o průměru dva metry. Komisař udělal váhavý krok a kruh volné podlahy se pohnul s ním. Znovu se zastavil, sebral veškerou odvahu a ustoupil o krok. Tentokrát se kruh nepohnul, ale zůstal tam, kde byl, takže teď už nestál v jeho středu. Teprve když se zase přiblížil ke dveřím, začal se hmyz opět přizpůsobovat jeho pohybu.

Význam tohoto pozorování byl natolik jasný, že Heidmann na okamžik dokonce zapomněl na svou paniku a nechápavě vytřeštěnými očima zíral na hemžící se záplavu hmyzu. *Oni ho pouštějí!* To bylo zhora nemožné. Bylo to přímo absurdní. Bylo to směšné, ale oni *ho pouštějí!*

To není pravda! pomyslel si. Tak to být nemohlo. Hmyz přece nebyl schopen tak abstraktního intelektuálního výkonu! Buď útočil na svou oběť, nebo ji ignoroval, ale nemohl sledovat určitý myšlenkový pochod, který vyvrcholil tím, že vetřelci byl nabídnut volný odchod, pokud se bude držet předem stanoveného směru.

Ale hmyz také za normálních okolností nezabíjel lidi a nezaujímal místo tam, kde bylo původně lidské maso, které sežral...

Heidmann se nevýslovně opatrně pohyboval dál. Obával se, že třeba sám nějak tenhle zázrak zničí a třeba nějakým nepromyšleným pohybem vydráždí živočichy k útoku, ale jeho strašlivá eskorta se nepřiblížovala. Kruh však přesně napodobil každý jeho pohyb, přelil se přes Smithovu kostru a eskortoval ho ke dveřím a dále ven na chodbu.

Po třech policistech tu už nebylo ani stopy, ale Heidmann neobjevil ani žádné cáry uniforem nebo kosti. Zato spatřil něco, co ho snad vyděsilo ještě víc: Z nějakého důvodu tady bylo víc světla, takže se ujistil, že i tady venku se to hmyzem jen hemží. Podlaha, strop

a stěny byly pokryty kypící černohnědou vrstvou, která se snad každou vteřinou ještě zvětšovala.

Něco se dotklo jeho chodidla; bylo to sotva citelné váhavé zatahání, jehož by si za běžných okolností ani nepovšiml. Teď ale měl všechny nervy napnuté až k prasknutí a viděl, slyšel a cítil desetkrát lépe než jindy. Polekaně sklopil pohled – a se sípavým výkřikem uskočil.

Když vyšel z pokoje, který se stal Smithovým hrobem, zastavil se, ale kruh z hmyzu se pohyboval dál; nijak rychle, ale neúprosně. Význam tohoto gesta byl jasný: *ZMIZ!* Bylo to natolik zřetelné, až se mu zdálo, že to slovo přímo slyší.

Heidmann se přikrčil a s křikem vyběhl k východu. Živý koberec se před ním ale nerozděloval dostatečně rychle, pod nohama mu zůstávaly stovky rozdrcených hmyzích těl, takže už po několika krocích se mu pod podrážkami vytvořila mazlavá vrstva, na níž mohl snadno uklouznout. Ke dveřím se spíše dopotácel než doběhl, nešikovně na ně narazil a až na druhý pokus se mu je podařilo otevřít.

Když vyběhl na ulici, oslnilo ho pronikavé světlo z reflektoru. Hlas v tlampači něco křičel, ale on mu nerozuměl, protože těsně nad hotelem kroužila helikoptéra, jejíž vířící rotory způsobovaly ohlušující miniaturní vichřici. Světlo bylo tak oslňující, že se Heidmann instinktivně zastavil, skrčil se a pravou rukou si chránil oči. Zapomněl, že v ní pořád ještě drží pistoli.

Zazněla celá salva výstřelů. Burácení vrtulníkové turbíny pohltilo všechny zvuky, ale mezi keři na druhé straně ulice se najednou objevilo více než tucet malých světle oranžových plamínků. Prakticky ve stejné chvíli se roztříštilo okenní sklo vedle něho a ze zdi po obou stranách dveří završely jiskry.

* * *

Mnoho věcí se odehrálo najednou: V okenním skle bezprostředně vedle Brennerova obličej se objevil kulatý otvor s roztrepenými okraji, velký jako nehet u palce, potom se celé sklo jako ve zpomaleném filmu vysypalo a Brennera šlehl do obličej kvílející a neuvěřitelně *mrazivý vítr*. Neslyšel první ani druhý výstřel, ale zřetelně cítil kulku, která ho o pár centimetrů minula a vzápětí se završela na dru-

hé straně místnosti do zdi. Salid na něho znovu varovně zakřičel, ale on tam pořád stál jako ochromený. Stejně neomylně jako před chvílí na chodbě věděl, že zemře, pokud se nepohne – a jako naschvál právě tohle teď prostě nedokázal.

Snad to tak bylo i dobře, protože jinak by on ani Salid neviděli, co se v té chvíli odehrávalo dole na ulici. Ještě než k němu Salid přiskočil, aby ho odtrhl od okna, dveře pod nimi se rozletěly a z hotelu vyvrávorala nějaká postava ve světlém trenčkotu. Světlo reflektoru okamžitě namířilo přímo na muže, který se ještě při dalších dvou nebo třech krocích zapotácel a instinktivně si kryl rukama obličej.

Ze stínů na druhé straně ulice se zableskly oslnivé plamínky střelby. Postava byla zasažena a odmrštěna zpátky – a v téže chvíli sevřely Brennera silné ruce a strhly ho na podlahu tak prudce, že mu vyrazily dech. Tam, kde právě stál, zasršely znenadání z okenního rámu dřevěné třísky a šedý dým.

„Zůstaňte ležet!“ Salid ho drsně svíral za rameno a táhl ho za sebou, dokud se nedoplazili k posteli, která stála mezi nimi a oknem. Teprve potom se zvedl na všechny čtyři a dovolil i Brennerovi, aby se posadil.

„Zbláznil jste se?“ zakřičel. „Co to mělo jako být? Chcete natáhnout bačkory?“

„Oni... oni ho prostě zastřelili!“ zamumlal Brenner. „Byl to jeden z nich! Ani nepočkali, jestli ho nepoznají!“

Pokoj znenadání zaplavilo pronikavě bílé světlo a zároveň se bouře, která sem zasahovala roztráštěným oknem, změnila v běsnící orkán. Helikoptéra se přiblížila k domu.

„Pryč odtud!“ zakřičel Salid. „Rychle!“

Brenner mu odčítal slova ze rtů; v burácení rotorových listů všechny zvuky zanikaly. Ale *viděl*, jak stěna naproti oknu náhle zmizela při výbuchu provázeném oblakem šedobílého prachu. Cosi zasáhlo postel za ním, celá konstrukce se zatřásla jako pod nárazy ocelových pěstí a vířící bílá péra se smísila s neprůhledným prašným závojem. Salid ho postrčil tak prudce, že Brenner téměř doklouzal až na chodbu, skočil za ním jako štika a po rukou a kolenou se doplazil k nejbližším dveřím na protější straně. Teprve tam se zase narovnal a spěšně gestikuloval na Jana i na něho, aby si za ním pospíšili. Bren-

ner ho následoval a přitom se jenom krátce ohlédl přes rameno. Spatřil, jak se neslyšitelná zkáza zmocnila celého pokoje, ve kterém ještě před chvilkou pobývali: umyvadlo vedle dveří explodovalo v milionech úlomků, potom se roztříštila na kousky postel i ostatní nábytek. Ačkoli taková myšlenka připadala i samotnému Brennerovi naprosto absurdní, existovalo pro to jediné vysvětlení: Někdo za oknem střílel dovnitř kulometem; pravděpodobně z helikoptéry, která se vznášela těsně u domu.

Salid ho musel znovu uchopit za paži a drsně strhnout k sobě, ale tentokrát si ušetřil jakýkoli komentář. Prudkým kopnutím zabouchl dveře a dvěma dlouhými kroky se dostal k oknu. Když se rychlým pohledem přesvědčil o tom, že odsud nehrozí žádné bezprostřední nebezpečí, otočil se znovu k Brennerovi a Janovi a postupně si prohlížel jednoho po druhém. Přitom nechápavě vrtěl hlavou. „Poslyšte,“ upozornil je. „Já vás odtud dostanu, ale půjde to jen tehdy, budete-li dělat, co vám řeknu. Nechci žádné mimořádné výlevy a žádné otázky. Ti chlapi venku to myslí vážně!“

Brenner měl nepříjemný pocit, že tato slova jsou v podstatě určena pouze jemu, ale byl to Jan, kdo odpověděl:

„Ale to je přece... šílenství!“ zakoktal. „Nemohou na nás prostě jen tak střílet. My jsme se ničím neprovinili!“

„Obávám se, že tohle ty muže venku zrovna moc nezajímá,“ řekl vážně Salid.

„Ale to přece nemůže být pravda!“ odpověděl Jan. Hlas se mu chvěl a zněl ostře a vyděšeně. Viditelně hrozilo, že každou chvíli propadne panice. „My s tím nemáme nic společného! Jsme prostě...“

„Nevinní?“ Salid se tvrdě usmál. „Právě vy byste měl vědět nejlépe ze všech, že něco jako *nevina* prostě neexistuje.“

„Nechte toho!“ zasípal Jan. Přistoupil k Salidovi a zvedl ruce, jako by se na něho chtěl vrhnout. „My s tím vším nemáme nic společného! Oni pronásledují vás, nikoli nás!“

„Jste si tím tak jistý?“ zeptal se potichu Salid.

Jan na něho nechápavě civěl. „Co... co tím myslíte?“

„Možná že všichni tři už toho víme až moc,“ vysvětlil Salid. Chvilí se odmlčel, a když znovu promluvil, jeho hlas se slyšitelně ztišil. „Říkám nesmysly. Je mi líto, že jsem vás přivedl do téhle situ-

ace. Dal bych se jim k dispozici, kdybych s jistotou věděl, že tím zachráním vás a Brennera, ale myslím, že by to nebylo nic platné.“ Mávl rukou ke dveřím. „Sami jste viděli, co se stalo.“

Janovi se začaly třást rty. Oči se mu ještě zvětšily. „Vy... vy myslíte...“

„Chce tím říct, že ti chlapi tam venku se postarají o to, aby nikdo z nás nevyšel z tohoto domu živý,“ přerušil ho Brenner. Nenašel sílu podívat se při těchto slovech zpříma na Jana, ale v Salidových očích vyčetl, že je to tak.

„Proč?“ zeptal se.

Salid se na něho zahleděl mlčky a se směsicí smutku a vážnosti. Jeho pohled trval stejně dlouho jako jeden hluboký nádech. Než odpověď otočil se k oknu a ujistil se, že se venku nic neděje.

„Může za to jeden americký agent CIA, který je mi už dlouho na stopě. Neznám ani jeho jméno. Pošťval na mě své lidi.“

„Nesmysl!“ oponoval Brenner. Téměř zuřivým gestem ukázal k oknu. „Co se to tam venku děje, Salide? Kdo jsou ti muži? Proč vás skutečně pronásledují?“

„Vy jste neposlouchal zprávy?“ zeptal se Salid. „Ta katastrofa přede třemi dny byla moje vina. Tak alespoň zní oficiální verze.“

„A co to bylo?“

„Neškodná skleněná trubička s bezbarvou tekutinou v pouzdru údajně odolném proti tlaku, přímo ze sejfu jedné tajné americké letecké základny,“ vysvětlil Salid. „Pouzdro muselo vyletět do povětří společně s klášterem. Je to něco, co Američané podle vlastního tvrzení vůbec nevlastní.“

„To není důvod, aby tady vypukla opravdová válka,“ zapochyboval Brenner. „Panebože, vždyť přece nejsme na Divokém západě! Oni střílejí z kulometů! Oni zaútočí helikoptérou na obytný dům, přímo uprostřed velkoměsta!“

K jeho ohromení se Salid pousmál. „Aha, už rozumím,“ přikývl. „Myslíte, že ani CIA by se neodvážila něco takového udělat? Ze strachu z diplomatických zápletek?“ Zasmál se. Rozvážně položil samopal na postel, sáhl do vnitřní kapsy svého kabátu a vytáhl tři pečlivě složené listy popsané strojopisem, které byly zřejmě vytrženy z nějakého pořadače, protože měly celou levou hranu roztřepenou.

Brenner text nepoznal, ale musel by být opravdu slepý, aby přehlédl křiklavě červený příčný pruh a v něm do očí bijící nápis TOP SECRET.

„Budou klidně riskovat i úplně jiné věci než pár diplomatických důsledků, protože musí zabránit tomu, aby se tohle dostalo na veřejnost,“ objasnil Salid.

„Jak to?“ zeptal se Jan. Chtěl sáhnout po listech, ale Salid rychle stáhl ruku nazpět a znovu ji zasunul do kapsy kabátu. Tentokrát vytáhl zapalovač.

„Důkaz,“ odpověděl. „Důvod, proč jsem přišel do vaší studené země. Tyhle tři nevinné listy papíru by stačily na vyhlášení války, to mi věřte.“

„Co je na nich uvedeno?“ zeptal se Jan.

Salid zavrtěl hlavou. „Bude lepší, když to nebudete přesně vědět.“ S těmito slovy cvakl zapalovačem a přidržel plamínek u listů. Papír se zkroutil, zhnědl, ale hned se nerozhořel, takže Salid musel svůj pokus opakovat celkem třikrát, než listy začaly hořet hustě čadivými plamínky. V místnosti se rozšířil palčivý zápach škvířící se umělé hmoty.

„Proč to děláte?“ zeptal se nechápavě Brenner.

Salid zamával hořícími papíry, aby jim tak zprostředkoval ještě více kyslíku. „Protože už to nehraje žádnou roli,“ vysvětlil. „Nic už není důležité, pokud nezadržíme to, co uniklo z kláštera.“

Čekal, dokud mu plameny téměř neožehly prsty. Potom přistoupil k umyvadlu a hodil do něj ohořelé zbytky papíru. Zápach pálicí se umělé hmoty byl tak intenzivní, že donutil Brennera zakašlat.

„To není nic platné,“ prohodil Brenner potichu. „Jestli jsou tyhle papíry opravdu tak závažné, jak tvrdíte, pak...“

„... stačí jenom *podezření*, že byste mohli znát jejich obsah, aby vás také zlikvidovali,“ skočil mu Salid do řeči. „Já vím. A je mi to líto. Ale nemohu to změnit. Mohu se jenom pokusit dostat vás odtud v relativním pořádku.“

„Dostat nás odtud?“ Jan téměř křičel. „Tam venku na nás čeká celá armáda! Viděl jste, co se stalo. Střílejí na vlastní lidi! Jsme mrtví, jakmile vyjdeme z tohoto domu!“

„Já vím,“ odpověděl Salid. „Ale taky nemám v úmyslu udělat takovou hloupost.“

„A co tedy?“ zeptal se zaraženě Jan.

Salid si zase sebral zbraň z postele. Nacvičeným pohybem vytáhl zásobník, zkontroloval ho a zase ho vrátil na původní místo. „Počkáme si na ně,“ odpověděl. „Tady.“

Heidmann se probral, když se nosítka zasouvala do sanitky. Měl strašlivé bolesti, ale ačkoli jeho první myšlenkou bylo čiré zoufalství z toho, že byl z milosrdného temného objetí bezvědomí znovu odmřštěn zpátky do tohoto pekla plného utrpení a trápení, pochopil téměř ve stejné chvíli ještě něco jiného, mnohem horšího: Měl pocit, že mu hoří každíčký nerv v jeho těle. Prožíval muka, jaká si dosud vůbec nedokázal představit, ale jenom od hrudníku dolů. Bolest bezprostředně pod srdcem rázem ustala – ne, nikoli rázem: *jako odrážnuta*.

Okamžitě věděl, co to znamenalo.

Ačkoli trpěl pekelná muka, myslelo mu to tak ostře a jasně jako málokdy. Zasáhly ho dvě kulky. První mu vyrazila zbraň z ruky a hned si s sebou vzala poslední článek malíčku. Druhá mu prorazila hrudník těsně pod srdcem a uvízla v páteři.

Vybavoval si rovněž všechno, každíčký sebemenší detail, každou jednotlivou myšlenku, která mu prolétla hlavou, zatímco stál před hotelem, a s neotřesitelnou jistotou věděl, že se to všechno *doo-pravdy* stalo; myšlenka, že by to mohl odbýt jako halucinaci, byla lákavá, ale nemínil si nic namlouvat. I když se to vzpíralo veškeré logice a všemu, co kdy věděl, v co věřil a co se naučil – stalo se to.

Otevřel oči. V první chvíli neviděl nic než rudou mlhu, potom se vysrážela do nějakého rozplzlého obrazu, který se během další vteřiny projasnil, ačkoli ne úplně. Hleděl do nějaké bledé tváře pod tmavými vlasy slepenými potem, která se nad ním skláněla. Nezaměnitelně červená bunda a obratné zkušené pohyby, jimiž o něho tento muž pečoval, prozrazovaly lékaře. Vypadal skoro polekaně, když Heidmann otevřel oči a pohlédl na něho, ale už za vteřinu byl tenhle výraz vystřídán opatrnou úlevou.

„Už jste se probral,“ poznamenal. „To je moc dobře. Nesmíte se hýbat rozumíte mi?“

Heidmann chtěl odpovědět, ale lékař rychle zvedl ruku a udělal záporné varovné gesto. „Nepokoušejte se mluvit. Dejte mi znamení očima když mi budete chtít odpovědět.“

Heidmann sklopil víčka a lékařovými rysy se mihl mimoděčný úsměv který rychle pominul. „Máte bolesti?“ zeptal se.

Heidmannovou odpovědí bylo zamžourání. Lékař otočil hlavu a někomu něco sdělil. Komisař nemohl lékařův protějšek ze své pozice na nosítkách vidět. Lékař vzal nůžky a začal stříhat nejprve Heidmannův plášť a potom rukáv od saka. „Dám vám něco proti bolesti,“ ujistil ho. „Ale je důležité, abyste zůstal v bdělém stavu. A za žádných okolností se nesmíte hýbat. Rozuměl jste mi?“

Heidmann odpověděl na tuto otázku dalším zamžouráním. Ještě nikdy v životě nebyl vážně nemocný, nemluvě o těžkém zranění, ale jako svědek prožil spoustu podobných situací, takže věděl, že bude lépe, když skutečně udělá přesně to, co od něho lékař požadoval. Ale nešlo jenom o něho. Musel mu říci, co se tam naproti v domě odehrávalo. Bezpodmínečně. Avšak i pouhý pokus o sebemenší napnutí hlasivek mu uchystal nová nesnesitelná muka.

Lékař mu zavedl jehlu do žíly na levé paži a stiskl píst injekce. Heidmann obojí cítil stokrát intenzivněji, než by mu bylo milé, ale trvalo to jen krátce. Potom se mu paží rozšířila vlna blaženého znecitlivění a rychle začala stoupat vzhůru. Bolest sice nebyla úplně potlačena, ale přece jen se zmenšila na snesitelnou míru.

„To je nejsilnější lék, jaký vám mohu dát,“ ujistil ho lékař se slyšitelnou lítostí v hlase. „Nepřipouštějte si žádné starosti, vy to překonáte.“

Jako by šlo jenom o tohle! Heidmann teď nemyslel na sebe. Nebyl žádný hrdina. Tím ostatně nebyl nikdy. Nikdy by sám do sebe neřekl, že je schopen riskovat vlastní život, aby zachránil život jinému člověku, ale teď mu bylo jedno, co se s ním děje. Musel muže tam venku varovat. Nikdo nesměl vstoupit do toho domu. To, co tam naproti čekalo, bylo horší než smrt. Pokusil se promluvit, ale hlasivky mu i teď rázně vypověděly službu. Svědivá linie, za níž bolest ztrácela absolutní vládu nad jeho tělem, dosáhla jeho ramena a začala

se mu pozvolna přibližovat k hrudníku. Třeba bude moci promluvit, až tenhle lék začne naplno působit.

Lékař mu aplikoval druhou injekci, vrhl na něho dlouhý ustaraný pohled a pak se trochu narovnal.

„Co se to tam vpředu děje?“ zeptal se hlasitěji a velice ostrým hlasem. „Proč nejedeme? Ten muž musí do nemocnice!“

Nedostal žádnou odpověď, ale za okamžik se zadní dveře sanitky bezohledně rozletěly. Heidmann slyšel rozrušené hlasy, které se spolu zřejmě hádaly. Potom slyšel, jak někdo nastoupil do sanitky a přiblížil se k němu.

„Co to má znamenat?“ zeptal se rozčileně lékař. „Co vás to napadlo? Copak nevidíte, že ten muž je těžce zraněný? Tady nemáte co pohledávat!“

„Je mi líto, pane doktore,“ ozval se vetřelec. „Ale musím s tím pacientem mluvit.“

„To vůbec nepřichází v úvahu!“ opáčil rozhněvaně lékař. „Tenhle muž nebude s nikým mluvit. Musí do nemocnice. A to hned.“

„Prosím, pane doktore, neztěžujte mi to zbytečně. Bude to trvat opravdu jenom chvíli, ale je to velice důležité.“

Heidmann ten hlas nyní poznal, ale zpočátku se mu nepodařilo přiřadit ho k nějakému jménu nebo tváři. Pak si vzpomněl, kdo to je: Kenneally. Tohle poznání ho naplnilo směsicí úlevy a údivu. Zcela automaticky předpokládal, že ho potkal osud agenta CIA Smithe a že je rovněž mrtev.

Lékař chtěl znovu protestovat, ale Kenneally ho panovačným gestem umlčel. A nejen to: Zdánlivě bez sebemenší námahy uchopil lékaře za zápěstí, zvedl ho a postrčil ho ke dveřím, kde už čekali další dva muži. Ti ani v nejmenším nedbali o lékařovy hlasité protesty a houževnatý odpor, uchopili ho za obě paže a odvěkli ho pryč.

Kenneally se uvelebil na stoličce, na níž předtím seděl lékař, a zamyšleně se podíval Heidmannovi do očí. Hleděl na něho velmi dlouho – tři, čtyři, pět vteřin – a způsob, jakým si ho měřil, v Heidmannovi vyvolával vnitřní mrazení. Ať už počítal s čímkoli, nic z toho nenašel v Kenneallyho pohledu. Jeho oči byly stejně chladné jako oči hmyzu, s nímž se setkal v domě. „Rozumíte mi?“ zeptal se.

Heidmann odpověděl stejně, jak se dorozumíval s lékařem, a Kenneally bezděčně svažtil čelo.

„Co se tam naproti stalo?“ zeptal se. „Kde jsou Smith a ostatní?“

„Mrtvi,“ odpověděl Heidmann. Lék teď začal naplno působit. Pořád měl sice bolesti, ale zároveň se cítil podivně blaženým způsobem omámen. Mluvení bylo pro něho méně namáhavé, než očekával.

„Salid je zabil,“ dovtípil se Kenneally, ale Heidmann namáhavě zavrtěl hlavou.

„Nesmíte tam... dovnitř chodit,“ pronesl zajímavě. „Nikoho už... tam... neposílejte.“

Kenneally svažtil čelo. „Co to má znamenat?“

„Nebyl to... Salid,“ ozval se namáhavě Heidmann. Pocit blaženého omámení vystřídala stále těžší olověná únava. Ale ačkoli si právě teď toužebně přál upadnout do bezvědomí, houževnatě proti němu bojoval. Teď nesměl omdlít, ještě ne. „Brouci,“ zamumlal. „Oni... všechny zabijí.“

„Brouci?“ Na Kenneallyho obličeji poprvé spatřil něco jako hnutí lidské mysli. Byl to výraz nevěřícího ohromení. „O čem to mluvíte?“

„Hmyz,“ zašeptal Heidmann. Měl tak tichý hlas, že si ani nebyl jistý, jestli tohle slovo vůbec vyslovil. Přesto pokračoval: „Brouci... všude. Oni... sežrali Smithe a... tu ženu.“

„Co mu to, k čertu, ten idiotskej doktor píchl?“ zeptal se Kenneally.

„Ne!“ zasténal Heidmann. „Je to... pravda. Nechod'te... nevracejte se tam.“

Kenneally se na něho ještě chvíli rozzlobeně díval. Potom vstal tak prudce, že stolička odletěla dozadu a převrátila se. Obrátil se a odešel. Heidmann mu přitom nestál ani za pohled.

„Ne,“ zasípal Heidmann. „Zůstaňte... tady! Je to pravda. Nesmíte se... tam vrátit.“

Ale Kenneally ho neslyšel. Už dávno nebyl v sanitce. Heidmann slyšel, jak venku s někým rozmlouval anglicky. Mysl mu začalo ovládat tupé zoufalství. Nesměli se tam vrátit. Hmyz ho nechal odejít, ale jenom proto, aby ostatní varoval. Žádného dalšího vetřelce do své říše už nestrpí.

Myšlenka, co se stane mužům, kteří se nejspíš právě teď na Kenneallyho rozkaz chystají zaútočit na dům, ho naplnila takovým zoufalstvím, že sebral všechny síly a namáhavě se o kousek nadzvedl. Tělo na tuto námahu zareagovalo další vlnou zuřivých bolestí, ale Heidmann zaťal zuby a snažil se dostat co nejvýše. Znovu mu začaly před očima tančit rudé závoje a pocítil silnou nevolnost, ale potlačil i tenhle pocit a v zoufalé snaze se opřel o nezraněnou levou ruku co nejvýše. Se zasténáním zvedl hlavu a donutil se otevřít oči. Už tady nebyl sám. Někdo vstoupil do sanitky a skláněl se nad ním.

V první chvíli si myslel, že se znovu vrátil Kenneally – nebo snad lékař. Potom se mu oči projasnily a on poznal, že to nebyl nikdo z nich.

Heidmann strnul. Něco v něm vyhaslo. Už necítil žádnou bolest ani strach. Všechno, nač právě myslel a co cítil, bylo pryč, a to jediné, čeho byl schopen, bylo zírat na obličej neznámé osoby, která vstoupila do sanitky a shlížela na něho. Ten obličej – *velký Bože, ten obličej!*

„Ne!“ zašeptal. A potom znovu: „Ne!“

Postava zvedla paži a natáhla k němu ruku. Heidmann zasípal zděšením, zapřel se jak nezraněnou levou, tak i zmrzačenou pravou rukou a plazil se pryč od neznámého. Ochromenou dolní část svého těla za sebou vlekl jako neživý přívěšek. Pohledem přitom jako ocarován visel na jeho očích. Byly to velké, temné a *prastaré* oči, naplněné věděním, jehož pouhé tušení jako by v něm něco spalovalo. Měl pocit, že určitě zemře, bude-li jejich pohledu vystaven ještě další vteřinu, ale nebylo v jeho silách před ním uhnout. Kňučel hrůzou a lezl dozadu, jak daleko to šlo. Ruka neznámého ho následovala, přiblížila se mu k obličejí a zběžně se ho dotkla na čele.

Doběla rozžhavená koule z ryzího ohně explodovala v Heidmannových zádech, bleskově se mu rozlila po celém těle – a pohasla.

S ní zmizely veškeré bolesti a zároveň se mu do dolní části těla vrátil cit. Tak překotně, že mu nohy bezděčným škubnutím vyletěly půl metru nad lehátko a pak dopadly nazpět. Heidmann zasípal překvapením a děsem, posadil se a nevěřícně vytřeštěnýma očima se díval na svoje nohy. Chvěly se mu. *Cítil*, jak se mu chvěly. Už nebyl ochrnutý. *Cítil*, jak mu kulky ze samopalů roztrhly páteř a jednou

provždy přerušily citlivé nervy, ale *pohyboval* nohama! A nejen to. Když zvedl pravou ruku a podíval se na prsty, viděl, že rána nejen přestala krváčet, ale že je prakticky vyléčena. Zázrak měl své hranice – odtržený článek prstu mu nedorostl, ale pahýl byl potažen hladkou růžovou pokožkou a vůbec nebolel.

Heidmann trhavě zvedl hlavu a rozhlédl se. Byl tady sám. Záhadný neznámý zmizel stejně potichu, jako sem přišel.

Chvilí docela vážně přemýšlel o možnosti, že upadl do kómatu a prožil bizarní horečnatou fantazii, ale vzápětí se s touhle myšlenkou rozžehnal. I kdyby to tak bylo, nemohl si v tom zjednat jasno, a kromě toho bylo vše, co se odehrálo, tak reálné, jak to jenom bylo možné. A navíc se mu zdálo, že vůbec poprvé v životě cítí, co znamená realita. Připadalo mu, že je v přímém protikladu ke všemu, co dosud prožil. Byl to jen výřez z mnohem většího, složitějšího celku, který ani teď ještě nedokázal pochopit, ale aspoň teď poprvé vytušil jeho existenci. Takhle se musel cítit každý, kdo se vrátil ze záhrobí. Slyšel o tom, že lidé, kteří se po klinické smrti zase probrali, si vytvořili úplně odlišný vztah k životu, ale nevěřil, že to bylo *takové*.

Aniž si sám uvědomil svůj pohyb, definitivně se posadil a spustil nohy z lehátka potaženého usní. Teprve když se chodidly dotkl kovové podlahy auta, pochopil, jaký zázrak je vlastně takový samozřejmý pohyb. Ani ne tak proto, že ještě před minutou byl pro něho naprosto nepředstavitelný. Znenadání pocítil nesmírnou, téměř všeobjímající úctu k samotnému životu. Zcela poprvé od doby, kdy se naučil myslet, mu bylo dokonale jasné, jak obrovský je tenhle zázrak, který dosud přijímal jako něco naprosto samostatného – a jaké nepředstavitelné moci bylo zapotřebí, aby ho stvořila z nicoty.

Heidmann poprvé ve svém životě cítil, že existuje Bůh.

Vstal, v předklonu přistoupil dvěma kroky ke dveřím a vystoupil z vozu. Okamžitě se na něho vrhl ledový chlad, tma a mrazivý vítr, ale ačkoli se začal chvět po celém těle a vlastní dech se mu před obličejem srážel v šedé obláčky, prozářil jeho rysy široký úsměv. Netrpěl chladem nebo řezavým větrem, nýbrž si každý z těchto pocitů užíval s nikdy nepoznanou hloubkou, protože i ony byly součástí obrovského zázraku, který si teď právě uvědomil.

Někdo vykřikl. Heidmann se otočil a spatřil postavu ve svítivě červené bundě, jak k němu spěchá a prudce gestikuluje pažemi. Byl to lékař. Pravděpodobně ho nepoznal nebo ho snad pokládal za Kenneallyho nebo jednoho z jeho mužů, protože na obličeji se mu rozhostil výraz bezmála posvátného hněvu. Přiběhl s rozzlobeně vystrčenými rameny – a zastavil se tak prudce, jako by narazil na nějakou neviditelnou překážku. Ve tváři se mu zračil výraz tak komické nechápavosti, že se Heidmann musel bezděčně usmát. „Co...?“ zakoktal. Oči se mu rozšířily. „Ale... ale to je přece...“

„Nelamte si s tím hlavu,“ uklidnil ho Heidmann s úsměvem. „Všechno je v pořádku.“ S těmito slovy se otočil a pomalými kroky se ztratil v noční tmě. Nikdo se ho nepokoušel zdržet.

Od jejich nedobrovolného stěhování do jiného pokoje uplynulo nanejvýš pět minut, ale Brenner měl pocit, jako by to byly hodiny. Už toho moc nenamluvili. Pokud měl Salid o tajné bojové látky pravdu, pak měli muži, kteří na ně venku čekali, o pádný důvod víc postarat se to, aby už nikdy s nikým nemohli mluvit.

Přesto mu jejich situace připadala téměř absurdní. Pořádně ani nevěděl, ve kterém městě se právě nacházeli, ale *bylo* to město. Město s tisíci, snad i desetitisíci obyvateli. Nemohli si tady prostě jen tak začít válku jen proto, aby jednoho jediného muže pohnali k odpovědnosti. A zároveň byla tahle obludná představa Brennerovou jedinou nadějí. Bez ohledu na to, jakou moc ti muži venku představovali, kolik zbraní vlastnili a jak moc byli odhodláni, nemohli je obléhat věčně. S každou vteřinou, která uplynula, aniž zaveleli k rozhodujícímu útoku na tento dům – nebo ho prostě a jednoduše vyhodili do povětří, což už Brenner mezitím také nevyklučoval – stoupaly jejich šance, že někdo přijde a celý tenhle humbuk ukončí.

Salid vstal a přistoupil k oknu, aby se podíval ven. Za posledních pět minut to udělal přinejmenším tak často jako Brenner. Stejně jako on, ani terorista tam dole nejspíš neviděl nic jiného než temné stíny vnitřního dvora, obehnaného ze všech stran zdí, na který bylo z tohoto okna vidět.

„Nechápu, kde se zdrželi,“ poznamenal Jan. „Už tu přece dávno mohli být.“

„Však oni brzy přijdou,“ odpověděl Salid, aniž se otočil od okna. „Jen se nebojte.“ Tiše a ne zrovna moc pobaveně se usmál. „Až to vypukne, držte se těsně u mě. Bez ohledu na to, co se bude dít a co budu dělat.“

„A co *chcete* dělat?“ zeptal se Jan.

Nebylo to poprvé, co se takhle zeptal, ale ani tentokrát se odpovědi nedočkal. Salid se jenom odvrátil od okna, nejdřív se na chvíli zadíval na Brennera, pak věnoval delší pohled Janovi a nakonec sevřel rty do grimasy, o níž si nejspíš myslel, že vyjadřuje optimistický úsměv. Jan už svou otázku nezopakoval, ale přinejmenším Brenner si byl jistý tím, že Salid žádný plán nemá. Seděli tady v pasti. Možná že Salid jenom věřil ve svou šťastnou hvězdu; třeba k němu neodmyslitelně patřilo to, že nikdy neměl žádný plán, ale vždycky jednal podle konkrétní situace. Kdyby byl s tímhle Palestincem o samotě, zeptal by se ho přesně na tohle, ale Janova přítomnost ho od podobné otázky odrazovala. Do určité míry bylo Janovo chování ještě záhadnější než Salidovo. Předtím, když se skutečně a bezprostředně nacházeli v nebezpečné situaci, reagoval Jan tak precizně a dobře, jako by *on* byl ze všech tří mužů nejzkušenější bojovník; ale teď reagoval tak, jako by chtěl za každou cenu dokázat pravdivost klišé o dobromyslném – a trochu zbabělém – duchovním, vzdáleném veškerým světským radostem i starostem.

Tiché zašustění ho donutilo vzhlednout. Nebyl to moc zřetelný zvuk a jen obtížně mohl určit směr, odkud přicházel, ale zněl nepřetržitě. A nebyl jediný, kdo ho slyšel. I Salid naklonil hlavu a naslouchal, ale za chvíli jenom pokrčil rameny a otočil se zase k oknu.

„Co se děje?“ zeptal se polekaně Jan.

„Nic,“ odpověděl Brenner. Zvuk byl stále ještě tady, ale podle všeho nic neznamenal. Byl to starý dům, ve kterém nejspíš pořád někde něco šustilo a praskalo.

„Myslím, že už jdou,“ upozornil náhle Salid.

Jan vyděšeně nasál vzduch mezi zuby a i Brenner prudce vzhledl.

„Kde?“ zeptal se Jan.

Salid pokrčil rameny. „Nejsem si jistý,“ zamumlal. Sevřel pevněji zbraň a Brenner viděl, jak ukazovákem nervózně přejížděl po

pojistné páce, ale pořád ještě ji nepřehodil. „Ale myslím, že jsem tam dole něco viděl.“

Nenadále se rychle odvrátil od okna, přistoupil ke dveřím a naznačil gestem Janovi a Brennerovi, aby zůstali na místě. Nekonečně opatrně a naprosto potichu pootevřel dveře na tenkou škvíru, chvilku naslouchal a potom dveře zase zavřel. Přitom zlehka přidřepl a namířil hlaveň samopalu šikmo vzhůru, aby mohl střílet na všechno, co se venku pohne. Znovu několik vteřin naslouchal. Když bylo venku pořád ticho, otevřel dveře dokořán a opět se narovnal.

Brenner viděl, jak sebou polekaně škubl a strnul uprostřed pohybu. „Co je?!“ zeptal se vyplašeně.

Salid volnou rukou rychle naznačil, aby byl zticha, udělal další krok z pokoje a bleskově se otočil doprava a potom doleva.

Tohle čekání už bylo nad Brennerovy síly. Nestaral se o to, co tomu řekne Salid, vstal a následoval ho na chodbu. „Tak co se děje?“ zeptal se.

Salid mu znovu spěšně naznačil, aby byl zticha, ale stejným pohybem ukázal zároveň i ke schodišti a Brenner skoro hned viděl, co měl na mysli. Chodba byla prázdná. Tři nehybně ležící postavy, které tam naposledy viděl, když vyhlížel na chodbu, tam už nebyly.

Salid varovně přiložil ukazovák ke rtům, zvedl zbraň opřenou o ohnutou paži a pružně jako kočka přistoupil ke dveřím na protější části chodby. Na několik vteřin za nimi zmizel v příslušném pokoji, ale skoro vzápětí se zase objevil a znovu gestem naznačil Brennerovi, aby nic neříkal a zase se vrátil do pokoje. Stejně rychle a obratně přistoupil i ke druhým a třetím dveřím na chodbě a prozkoumal pokoje za nimi. Když vstoupil do pokoje hned vedle schodiště, Brenner instinktivně zadržel dech. Salid však i nyní vyšel za několik vteřin zase ven a rychlými kroky se k němu vrátil.

„Nikdo tam není,“ upozornil zamyšleným, téměř překvapeným hlasem.

„Ale to přece není možné.“ Jan je následoval a zíral vytřeštěnýmma očima na chodbu. Mluvil mnohem hlasitěji, než Brenner pokládal za přiměřené.

Salid pokrčil rameny. „Určitě se probrali,“ zamyslel se. „Jenom nechápu, proč se nás nepokusili přemoci.“

„A... ten mrtvý?“ zeptal se Brenner.

Salid znovu pokrčil rameny. „Pravděpodobně ho odnesli s sebou. Nejspíš taky nebyl mrtvý. Já jsem sice na něho vystřelil, ale možná jsem ho jenom zranil.“

„To bych neřekl,“ zavrtěl hlavou Brenner a ukázal na pokoj, který Salid prohledal jako poslední. „Co je s mužem tam uvnitř?“

Salid svraštil čelo. „Nikdo tam nebyl.“

Brenner se teď už nemohl ubránit zvláštnímu pocitu. Nebyl to skutečný strach, ale něco, co snad bylo ještě horší: pocit neskutečnosti, který byl po celou dobu přítomen hluboko v jeho nitru, aniž si ho jasně uvědomoval. Na vlastní oči *viděl*, jak muž zavrával nazpět a zhroutil se. Mlčel.

Salid chvíli zamyšleně zíral na podlahu, potom se otočil k němu a Janovi a vytáhl z pásku pistoli. „Umíte s tím zacházet?“ zeptal se.

Brenner se podíval na zbraň tak, jako by mu Salid podával jedovatého hada. „Vůbec.“

„Neočekávám, že byste si prostříleli cestu na svobodu,“ opáčil vážně Salid. „Ale občas pomáhá i to, když prostě jenom střílíte do vzduchu.“

Pohybem ho vyzval, aby si tu zbraň vzal, ale Brenner naopak o krok ustoupil a energicky zavrtěl hlavou. „To nemohu,“ prohlásil. A pak znovu a ještě rozhodněji zdůraznil: „To nikdy.“

Salid na okamžik rozzlobeně vzhlédl, ale nijak nereagoval. Jenom sevřel dolní ret mezi zuby a zasunul pistoli zpátky za pásek. Nerozhodně se rozhlédl a Brenner měl znovu pocit, že Salid také – podobně jako Jan nebo on sám – nevěděl, co má dělat. Brenner si teď byl téměř jistý, že Salidova přednost spočívala z větší části v tom, že dokázal reagovat na každou představitelnou situaci a téměř instinktivně vždy udělat to správné. Možná že nejhledanějšího teroristu na světě bylo možné skutečně dostat tak, že nikdo nebude nic dělat a on tak nebude mít příležitost na něco *reagovat*.

Brenner kolem něho váhavě přistoupil ke dveřím. Měl skoro strach se zase podívat na chodbu, ačkoli docela přesně věděl, co tam uvidí; totiž nic. Ale možná právě tohle nic bylo to, co ho děsilo. Salidovu řemeslu rozuměl zhruba tolik, kolik pochytil z detektivek a příslušných hollywoodských filmů, což v podstatě znamenalo, že mu

vůbec nerozuměl, ale i jemu bylo jasné, že ti dva muži tam venku by sotva nevyužili příležitost k tomu, aby je překvapili. Pokud si ji přesto nechali ujít, muselo to mít nějaký důvod. Ale jaký?

Postavil se vedle Salida a opřel se dlaní o rám dveří.

Vzápětí jen o vlas nevypadl jak široký tak dlouhý na chodbu. Dřevo mu pod prsty povolilo a rozpadlo se na prach. Menší úlomky spadly na podlahu, pak se uvolnila část dvevního rámu dlouhá jako mužská paže a s rachotem se zřítila na chodbu. Když narazila na podlahu, roztříštila se na malinké úlomky. Brenner se bezmocně převážil dopředu, ale Salid po něm bleskově sáhl a zachytil ho, když už opravdu hrozilo, že ztratí rovnováhu. Přitom se znovu ramenem dotkl zárubně a odlomil další část.

„No tak, jen zvolna,“ prohodil Salid. „Už se odtud brzy dostaneme.“

Brenner zběžným pokývnutím hlavou poděkoval za Salidovu pomoc, rozmáchlým krokem znovu získal rovnováhu a změřil si rám dveří udiveným pohledem. Dům byl sice starý a v naprosto zbědovaném stavu, ale vždyť se té zárubně sotva dotkl...

Váhavě natáhl prsty a přešel jimi přes roztříštěné dřevo. Bylo na dotyk divné; měkké, vlhké a nepříjemně lepivé, téměř kašovitá hmota, která se téměř hroutila jen svou vlastní vahou. Na okamžik měl pocit, že se mu pod prsty něco pohnulo, ale když se podíval pozorněji, ničeho si nevšiml.

„Co to tam máte?“ zeptal se Jan. Přistoupil blíže a zadíval se na prasklou zárubeň stejně udiveně jako Brenner.

„Nic,“ odpověděl rychle Brenner. Za okamžik dodal s nervózním pousmáním: „Snad jenom trochu přehnanou důvěru v tuhle stavbu.“

I Salid natáhl ruku a osahal prasklé dřevo. Zamyšleně rozetřel mezi palcem a ukazovákem trochu bělavé hmoty, která se objevila pod odprýsklou vrstvou laku. Přivoněl k ní, ale nakonec jenom pokrčil rameny a otřel si prsty o nohavice. Brenner a Jan se na něho tázavě podívali, ale Salid znovu pokrčil rameny.

„Kdybychom byli v Americe nebo Austrálii, tipoval bych to na termity,“ prohodil. „Ale nic takového tady asi nežije. Takže nejspíš je tahle barabizna prostě a jednoduše moc stará.“ Tiše se zasmál.

„Kdo ví, třeba se zhroutí celá a my v nastalém zmatku pohodlně uprchneme.“

I Brenner se usmál – zběžně a stejně neupřímně, jako zazněl Salidův smích –, ale přitom si znovu prohlédl rám dveří, tentokrát ovšem pozorněji. Barva na mnoha místech oprýskala a pod ní zřejmě pokračoval zvláštní proces rozkladu. Možná že Salidův žert nebyl až tak směšný, jak měl původně vyznít. Jestli byl celý dům ve stejném stavu jako tyhle dveře, třeba se *skutečně* zhroutí, padne-li tady uvnitř víc než jeden výstřel z pistole. Ale to bylo přece absurdní!

„Tak dělejte,“ vyzval je Salid. „Sejdeme dolů.“

Odjistil zbraň, opět se příkrčil a podruhé vyšel na chodbu; ačkoli ji před chvílí prohledal, počínal si stále stejným, téměř nadměrně opatrným způsobem. V předklonu proběhl ke schodišti, poklekl a okamžik soustředěně zíral do temnoty. Potom k sobě mávnutím ruky přivola Brennera a Jana.

Brenner ho následoval s bušícím srdcem. Ačkoli se snažil pohybovat co nejtíšeji – což zřejmě bylo naprosto zbytečné –, ani zdaleka nedosáhl Salidovy rychlosti a elegance. Ve srovnání s Palestincem se pohyboval neohrabaně jako příslovečný slon v porcelánu, čímž si okamžitě také vysloužil Salidův kritický pohled. Chtěl ze sebe vypravít několik slov na omluvu, ale Salid ho spěšným pohybem ruky umlčel a zároveň ukázal do temnoty na úpatí schodiště. Brennerovi stačilo jen chvilku naslouchat, aby pochopil, co má Salid na mysli. Nebyli sami v domě. Někdo se tam dole pohyboval.

Lépe řečeno, Brenner si nebyl zcela jistý, jestli to byl *někdo* a ne spíše *něco*. Slyšel zvuky, ale nebyly takové, jaké očekával. Něco šustilo. Šelestění a drčení, tiché a nenápadné, ale přesto neobyčejně *přítomné*, jako by nepocházelo z žádného určitého zdroje, nýbrž se šířilo ze všech směrů zároveň. Byl to zvuk, který mu připomněl rozsypaný hrášek, kutálející se po schodech, nebo umělohmotnou miskou plnou popcornu, do níž neobratně sahají dětské ruce. Vypadalo to, že se dole u schodiště něco pohybuje, ale pokud tam opravdu něco bylo a nejednalo se pouze o výplod jeho fantazie, pak nedokázal říci co.

„Co je to?“ zeptal se Jan. Téměř nehlučně se objevil za Brennerem a stejně jako Salid poklekl – a podobně jako Palestinec působil i on velmi napjatým dojmem, ale zároveň z něho vyzařoval podivu-

hodný klid. Aniž by si toho Brenner povšiml – a pravděpodobně také aniž by to vůbec *on sám* věděl –, proběhla v Janově osobnosti stejná, téměř nevysvětlitelná změna. Brenner si byl znenadání jistý, že to i tentokrát bude zase ten Jan, kdo správně zareaguje, pokud by se dostali do nebezpečné situace, a nikoli on. Na vteřinu pocítil sice na-prosto nesmyslnou, ale přesto velmi silnou závist.

Salid naznačil pokrčení rameny. „Nemám tušení,“ odpověděl velice potichu a nespouštěl přitom pohled z odstrašujícím způsobem oživlé temnoty na úpatí schodiště. Přivřel oči a Brenner se v duchu neubráníl otázce, jestli Palestinec snad dole opravdu viděl víc než on sám. Pravděpodobně ano. Možná že Salid ani *neviděl* o moc víc, ale určitě si s tím věděl poradit lépe.

„Američani?“ zeptal se Jan.

Salid pokrčil rameny, chvíli přemýšlel a potom zavrtěl hlavou. „Ne... něco jiného.“

Při této formulaci Brennera zamrazilo.

Něco.

Řekl něco. Nikoli *někdo*.

Salid je odpovídajícím gestem vyzval, aby byli potichu, znovu pomalu vstal, skrčil se a začal scházet ze schodů. Brennerovi připadalo, že si počíná velmi pomalu a nesmírně opatrně. Přesto už nebyl tak absolutně nehlučný jako předchozího dne. Vyšlapané schody pod jeho vahou slyšitelně vrzaly a Brenner měl přinejmenším jednou docela zřetelný pocit, jako by dřevo prasklo. I Salid na nepřehlédnutelný moment zaváhal, než dokončil svůj pohyb, a vyhnul se tomu, aby na tento schod přenášel celou váhu svého těla. Další krok následoval mnohem rychleji než předchozí. Teprve když už měl dobrou půlku schodiště za sebou, pokynul Brennerovi a Janovi, aby se vydali za ním.

Brenner naznačil Janovi, aby ještě okamžik počkal, a následoval Salida jako první. Jeho chování nemělo ovšem nic společného s odvahou; spíše naopak. Nesnesl by vědomí, že nemá za sebou Jana, nýbrž jenom šepotající temnotu.

Teprve když si tuhle myšlenku takto zformuloval, pochopil, jak nesmírně byla pravdivá. Dům už dávno nebyl tichý. Po výstřelech, pekelném hřmotu helikoptéry a jejich rozhovorech mu snad *připadal*

tichý, ale nejspíš takový nikdy nebyl. Náhle slyšel, jak *hlasitá* je temnota, která ho obklopovala. Šustění a praskání tu pořád bylo a teď se už opravdu zdálo, že už nezní jen z dolního konce schodiště, ale odevšad – a k těmto mezitím už známým zvukům se přidružily další, neznámé a podivné: šuškáni, šeptání a šumění, jako kdyby vítr přinášel velmi vzdálené dětské hlasy, kmitání drobounkých nožiček na tvrdé podlaze, cvrčení, šelestění, bouchání a zvuky rozměňování, požíráni a rozkládání, strašidelné trhání a vláčení a ještě další nedefinovatelné, ale rovněž strašidelné zvuky. Vypadalo to, jako by celý dům kolem něho oživil.

„Co to má znamenat – *on je pryč*?“ Kenneally se usilovně snažil, aby nekřičel, ale podařilo se mu to jenom proto, že i přes svou zdánlivě perfektní výslovnost mu ještě pořád dělalo potíže vyjadřovat se v tomhle cizím jazyce. Byl to strašlivě nepřesný jazyk, uplatňující pravidla, která mu občas připadala přímo barokní a mnohem složitější, než bylo ve skutečnosti zapotřebí.

Nyní ovšem neměl náladu přemýšlet o mluvnických záludnostech němčiny. Musel vynaložit veškerou vůli na to, aby se ovládl, nechytit toho pitomce před sebou za límec a nezatřásl s ním tak, aby mu ty jeho brýle bez obrouček spadly z nosu.

„Ale je to tak!“ hájil se jeho protějšek. „Já to sám nechápu, ale on... když jsem se chtěl vrátit k vozu, šel mi už naproti! On prostě a jednoduše vstal a odešel!“

„Prostě jen tak?“ ujistil se Kenneally. „A vy jste se ho ani nepokusil zadržet?“

„Zadržet?“ Lékař na něho nechápavě zamžoural. „Ale proč vlastně?“

„Pro...?“ Kenneally se slyšitelně zajíkl a jeho zděšení rozhodně nebylo předstírané. Tentokrát potřeboval už pěkných pár vteřin, než se opanoval přinejmenším natolik, že aspoň mohl mluvit. „Poslyšte, pane, ještě před pěti minutami jste mi líčil, že ten muž má střelnou ránu v hrudníku a že je to životu nebezpečné zranění. Tvrdil jste mi, že je *ochrnutý*. A teď se mi snažíte namluvit, že prostě vstal a jen tak si někam odešel?!“

„Já vím, že to zní podivně,“ uznal lékař. „Ale přesně tak to bylo! Já... já tomu sám nerozumím.“

Jeho hlas zněl téměř utrápeně, a kdyby byl Kenneally jen o trochu méně rozčilený, nejspíš by k němu dokonce pocítil soucit. Lékař při pozornějším pohledu nepůsobil jen zmateně, ale přímo *bezradně*. Ale Kenneally neměl náladu se na něho pozorně dívat. Teď měl náladu na něco úplně jiného.

„Dokážu si představit, že spoustě věcí prostě nerozumíte,“ pronesl úmyslně dotčeným hlasem. „Ale své profesi snad ano?“

Zmatek v očích lékaře ze sanitky vystřídalo překvapení a vzápětí i záblesk spravedlivého rozhořčení, ale Kenneally mu neposkytl příležitost, aby mohl začít protestovat. Rázně se otočil a nechal tam lékaře jednoduše stát. Jeho čas byl příliš drahocenný na to, aby ho marnil nesmyslným sporem. Kromě toho mu snad udělalo dobře, že mohl trochu provětrat svůj vztek tím, že si vyšlápl na tohohle ubohého chlapíka – který navíc za to ani nemohl, protože o *skutečných* souvislostech neměl ani tušení –, ale k ničemu mu to nebylo; byl to jen laciný triumf, který přinesl víc škody než užitku.

Energickými kroky zamířil k vozu, který stál na druhé straně ulice, ale už na půli cesty mu vyšel v ústřety jeden z jeho mužů. Vypadal velmi rozčileně a viditelně nesmírně ustaraně. Kenneally ani nepotřeboval poslouchat, co mu říká. I beztak znal důvod obojího.

„Telefonní linky žhaví,“ začal agent bez jakéhokoli úvodu. „Potřebujeme už nějaké rozhodnutí, sire. Německé úřady to už nebudou dlouho trpělivě snášet.“

Německé úřady mi taky můžou něco, pomyslel si Kenneally. Nahlas odpověděl: „Nějak je uklidněte. Ztraceně, jste přece na takové situaci vyškoleni, nebo snad ne?“

Ani omylem, vyčetl odpověď z mužova pohledu – a byla to svatá pravda. Jeho muži byli připraveni na všechny možné situace, nikoli však na to, že by měli provést v obydléném městě spřátelené země téměř válečnou akci. Agent byl dost chytrý na to, aby tuto námitku aspoň nevyslovoval nahlas, ale přesto zavrtěl hlavou a pokračoval:

„Nevím, jak dlouho je ještě dokážu chlácholit. Policejní prezident hrozí, že nechá naši uzavírku silnice násilně odstranit, jestli sem nepustíme jeho lidi.“

To ta helikoptéra, napadlo Kenneallyho. To byla ta třikrát zatracená helikoptéra! Smith ji sem vůbec neměl přivolávat.

Dokázal si živě představit, co se teď asi odehrávalo na místních policejních okrcích. Slyšeli tam samozřejmě výstřely – k čertu, oni přece slyšeli *kulometné salvy!* –, a pokud by to ještě nebylo dost na to, aby se jaksepatří vyděsili, tak o zbytek se spolehlivě postaral hluk helikoptéry. Smith prostě musel přijít o rozum, když rozkázal, aby *bojový vrtulník* zahájil uprostřed města palbu na obytný dům! Ale Smith byl mrtev – a jak to vypadalo, celý tenhle průser bude mít na triku on. Teď už hrozilo, že se mu celá akce vymkne z rukou. Bude-li celá záležitost dále eskalovat, bude si muset příští ráno nechat líbit otázky, jak je možné, že tento večer stříleli agenti CIA na německé policisty a naopak, místo aby všichni společně postupovali proti Salidovi a jeho průvodcům...

To se nesmělo stát.

„Tak dobře,“ uznal. „Já si s nimi promluvím. Zdržte je ještě pět minut. Sdělte jim, že se ohlásím a že do té doby se tady nebude nic dít. Nic. Potřebuju pět minut.“

Agent ani teď nevypadal přesvědčeně, ale už neprotestoval. Naznačil pokrčení rameny, otočil se a rychlými kroky zmizel tam, odkud přišel.

Kenneally za ním hleděl, ale ve skutečnosti ho neviděl; stejně jako teď neviděl ani další muže tam naproti nebo automobily či stromořadí, tvořící němý špalír mezi ulicí a končící nocí. Upíral pohled na jakýsi imaginární bod v prázdném prostoru, a kdyby se mu někdo teď podíval do obličeje, nepochybně by se vyděsil. Ať totiž Kenneally v těchto chvílích viděl před sebou cokoli, nevěstilo to nic dobrého. Nakonec na okamžik zavřel víčka, velmi zhluboka a velmi potichu si povzdechl a pravá ruka mu vklouzla do kapsy u bundy. Když ji zase vytáhl, svíral v ní malý, na první pohled úplně normální radiotelefon.

Agent znovu poodešel několik kroků od svého původního místa a nakonec se zastavil trochu stranou od zaparkovaných automobilů. Jeho prsty odklopily přístroj a vytūkaly jakési velice dlouhé číslo. Jako vždy, když volil toto číslo – což bylo v předchozích letech *zřídkakdy*, ale zato v posledních dnech znepokojivě často, začal se z

nepochopitelných důvodů cítit stísněněji; čím více čísel zadával a čím rychleji se blížil k poslednímu, tím byly jeho pohyby pomalejší. Před poslední číslicí zaváhal celou vteřinu.

Účastník na druhém konci spojení se ohlásil okamžitě, jakmile Kenneally zvedl palec z klávesnice. I to byla skutečnost, která spíše přispěla k jeho zneklidnění, než aby ho zmírnila. Dříve to bývalo jinak. Občas trvalo dost dlouho, než se někdo ohlásil, a tu a tam se nedočkal vůbec žádné reakce. Nyní se spojení uskutečnilo tak rychle, že se to dalo vysvětlit pouze jediným způsobem: Účastník na druhé straně čekal s rukou na sluchátku na to, až telefon zazvoní.

„Ano?“

„Smith je mrtev.“ Kenneally se rozhodl jít rovnou k věci.

Vteřina mlčení, potom: „Jak?“

„To nevím,“ odpověděl Kenneally. Nepatrnou chvilku si pohrával s myšlenkou, že by volanému vylíčil, jak se dostal k téhle informaci, ale pak si to rozmyslel. Kdyby to oznámil, znamenalo by to, že by musel informovat o Heidmannovi a o tom, co mu o něm sdělil lékař. Kenneally sice věděl, že tato záležitost by byla pro volaného nepochybně velice zajímavá, ale přesto se rozhodl o ní pomlčet. Už měl tady dost problémů. A to podle všeho skutečné potíže ještě ani nenastaly. Proto jen vysvětlil: „Nebyl jsem u toho. Ale je mrtev. A muži, co byli s ním, taky.“

Bezděčně ztišil hlas, když mluvil – ačkoli to vlastně nebylo zapotřebí. Toto spojení bylo zajištěno proti odposlechu, a i kdyby nebylo, nikdo by nemohl tento rozhovor vysledovat nazpět. Pod číslem, které Kenneally právě vytůkal, by se z každého jiného přístroje na světě ohlásila jedna vinice v Toskánsku, jejíž majitel vůbec netušil, že existuje někdo jako Kenneally; nemluvě o muži, s nímž agent CIA nyní mluvil.

„A ostatní?“

„Salid je ještě v domě,“ odpověděl Kenneally. „Všechno jsme uzavřeli. Nemůže uniknout.“

Tři, čtyři, pět, nakonec deset nekonečných vteřin se rozhostilo hluboké mlčení. Potom hlas na druhé straně řekl stejným, téměř lhostejným hlasem jako dosud: „Zabijte ho. A jeho dva průvodce také.“

Kenneally se polekal, ale nepřekvapilo ho to. Tušil, že uslyší takový pokyn. Ne – on se ho *obával*. „To... není tak jednoduché,“ odpověděl váhavě. „Obávám se, že to nemohu.“

„Musíte. Věřte mi – je to důležité.“

„Jistě,“ pospíšil si Kenneally s ujištěním. „Ale situace se bohužel velice zkomplikovala. Nejsme sami. Místní úřady už šlípí. Smith...“

„*Musíte* to udělat,“ přerušil ho hlas ve sluchátku. „Je to nepředstavitelně důležité. Zabijte ty tři, bezpodmínečně. I kdyby... kdyby to stálo životy dalších nevinných lidí. Cena nehraje žádnou roli. Tady jde o mnohem více, než si vůbec dokážete představit.“

Kenneally byl šokován; ne snad kvůli tomu, co volaný řekl, jako spíše kvůli způsobu, jakým to učinil. Od onoho dne před patnácti lety, kdy Kenneally poprvé uslyšel v telefonu tenhle anonymní hlas, zněl pořád stejně: klidně, laskavě a velmi konkrétně, ale v podstatě tak bezvýrazně, že mohl stejně dobře patřit nějakému stroji. To, co v něm teď uslyšel, byla *jednoznačně* emoce. A ne jen tak nějaká. Byl to strach.

„Jak si přejete,“ odpověděl.

Spojení bylo přerušeno beze slova rozloučení a Kenneally přístroj zase přiklopil. Několik vteřin zíral na malý telefon s kamennou tváří. Potom ho znovu odklopil a vytočil jiné, mnohem kratší číslo. Tentokrát se ohlásil agent, s nímž před několika okamžiky osobně mluvil.

„Tady Kenneally,“ představil se. „Čeho jste dosáhli?“

Agentův hlas zněl nervózně a prozrazoval mnohem více o skutečném stavu svého nositele, než to dokázala jeho slova: „Mohu vás uklidnit, sire. Ale obávám se, že ne nadlouho. Policejní prezident tohoto města sem už jede. Byl naprosto jednoznačný. Jestli padne ještě jediný výstřel, pohrozil tím, že nechá naši uzavírku násilně prorazit a dá nás všechny zavřít. Máme ještě pět minut. Nanejvýš.“

„To stačí,“ ujistil ho Kenneally. „Vyšlete zásahovou jednotku. Vezmeme ten dům ztečí.“

„Ale vy, vy...“

„Snad jste mi rozuměl!“ přerušil ho Kenneally; ani teď nepromluvil hlasitěji, ale zato ostrým, téměř řezavým tónem. „Vezměte dům útokem. Okamžitě. Přebírám plnou odpovědnost.“

Dvě nebo tři vteřiny se rozhostilo mlčení. Kenneally už počítal s tím, že muž se bude zdráhat splnit tento rozkaz. Přesně vzato *se musel* vzepřít. Kenneally by na jeho místě nereagoval jinak – *bez* informací, které měl k dispozici. Modlil se, aby jeho autorita stačila na to, že překoná mužovy pochybnosti.

„Jak si přejete, pane,“ ozval se konečně agent. „Ale poprosím vás, abyste laskavě svůj rozkaz zopakoval, a to před svědky.“

Kenneally se podíval směrem k automobilu, ve kterém seděl agent CIA a telefonoval s ním. Neoddělovalo je ani padesát metrů a celá situace byla v podstatě téměř absurdní: Stačilo, aby tam zašel a zopakoval rozkaz. Ale nepohnul se z místa a jenom prohlásil: „Rozkazuji vám, abyste zaútočili na ten dům. Přebírám plnou a výhradní odpovědnost za tuto akci. A nepřeji si, aby někdo přežil.“

„Pane?!“

„Rozuměl jste mi správně,“ ujistil ho Kenneally. Hlas mu zněl zastřeně a slina v ústech najednou dostala hořkou příchut'. Měl co dělat, aby dokázal mluvit. „Zabijte Salidu a jeho průvodce, i kdyby se vám vzdali. To je rozkaz.“

Brenner nebyl sám, kdo slyšel ty podivné zvuky. I Jan se zastavil a nervózně se rozhlížel, a ačkoli neviděl Salidovi do obličeje, cítil, jak z Palestince vyzařuje stále větší napětí.

„To je divné,“ zamumlal Jan.

Salid mu rozzlobeným gestem naznačil, aby byl zticha, a Jan se viditelně přikrčil. I tenhle nepatrný pohyb stačil na to, aby se schoďistě citelně zachvělo. Za okamžik uslyšeli podivný tupý, naříkavý zvuk a potom proběhlo celým domem citelné zachvění.

Brenner automaticky natáhl ruku po zábradlí, aby se ho přidržel, ale na poslední chvíli si uvědomil, co se stalo nahoře s rámem dveří, a položil na něj ruku jen velmi zlehka. Přesto se mu zábradlí pod prsty rozpadlo na lepivou vlhkou hmotu, a tentokrát to nebyl žádný výplod fantazie – *viděl*, jak z něho něco vylezlo a rychlými pohyby, které působily podivně přerývaným dojmem, to zmizelo. Během vte-

řiny to splynulo se stíny, ale Brenner měl zřetelný dojem něčeho malinkého, tmavého s mnoha nožkami a třpytivýma očima. A žihadlem.

S pocitem hnusu o krok ustoupil a otřel si prsty o stěnu na druhé straně.

Cítil, jak se zachvěla.

Něco se hýbalo.

Lezlo.

Pod tapetou.

A nejen tam. Najednou mu bylo jasné, že tenhle pohyb je hmatatelný skutečně *všude*; na podlaze, na stěnách, za uvolněným dřevěným obložením a na schodech, dokonce i v temnotě, která pohltila dolní část schodiště.

„Něco... tady nehraje,“ poznamenal. „Tady... něco je.“

Promluvil hlasitěji, než původně zamýšlel, ale k jeho překvapení mu Salid okamžitě a panovačně nenařídil, aby byl zticha. Jen se na něho chvíli zamyšleně – nebylo to snad i trochu polekaně? – zadíval. Potom se otočil a chtěl jít dál.

V téže chvíli explodovaly dveře.

Záblesk byl tak oslnivý, že Brenner zakřičel bolestí a ztratil rovnováhu. Bezmocně se zapotácel proti stěně, padl na podlahu a zakryl si rukou obličej. Byl slepý. Před očima se mu točila bílá ohnivá kola a na několik vteřin v podstatě ohluchl; výbuch zaduněl tak silně, že prakticky nic neslyšel.

A pokračovalo to dál. Za prvním tříštivým třeskotem následoval druhý, ještě ohlušivější hromový úder, a prakticky v téže chvíli ještě oslnivější záblesk, který mu pronikl i zavřenými víčky. Padly výstřely, nejprve krátká zuřivá salva, potom ojedinělý výstřel z pistole a zase úsečná dávka. Střely narážely s tupým pleskáním na stěny a podlahu a vytrhávaly celé kusy dřeva ze zábradlí a schodů. Slyšel, jak Salid něco zakřičel a opět střelbu; ještě více se schoulil, když jedna z kulek zasvištěla bezprostředně v jeho blízkosti. Zcela instinktivně čekal na to, až někdo přijde a odvede ho do bezpečí.

Ale nikdo nepřicházel.

Salid se krčil na úpatí schodiště a střílel na dveře, ačkoli tam bylo vidět jen neurčité stíny, tančící za oponou z kouře a šlehajících plamenů.

Přesto musel někoho zasáhnout, protože i přes ohlušující hřmot dolehl Brennerovi ke sluchu pronikavý výkřik. Střelba na okamžik ustala. Byla to snad jenom vteřina, ale to Salidovi stačilo, aby vyskočil a popoběhl o dva tři schody nahoru. Poté z kouřové a ohňové clony před dveřmi vyšlehly světle oranžové plameny další salvy. Výstřely minuly Salida který se bleskurychle skrčil, a roztrhaly dobrý metr schodiště na kusy. Salid zaklel, po rukou a kolenou lezl dál po schodech nahoru a bez míření opětoval palbu přes rameno. Po posledních třech nebo čtyřech výstřelech zacvakal samopal naprázdno. Salid odhodil nepotřebný samopal a spěšně se sunul dál. Když dorazil k Brennerovi, sípavě lapal po dechu.

„*Nahoru!*“ zakřičel. „*Na co čekáte?!*“

Brenner byl stále ještě jako ochrnutlý. Slyšel Salidova slova a věděl, že Palestinec má pravdu. Pokud tady zůstane o jediný okamžik déle, zemře. Ale nedokázal se prostě pohnout z místa.

Salid zaklel, uchopil ho drsně za rameno a trhnutím ho postavil na nohy. V téže chvíli se pod ním objevil vysoký temný stín. I přes svou otupělost Brenner ze sebe vydal varovný výkřik, ale Salid zareagoval ještě dříve, než ze sebe jeho průvodce vypravil první zvuk; pravděpodobně si všiml zděšení na jeho obličeji a správně si ho vyložil. Pustil Brennerovo rameno a bleskurychle se otočil. Při tomto pohybu zároveň poklekl a vytáhl z pásku pistoli.

Ačkoli byl velice rychlý, tentokrát to nestačilo. Zazněl výstřel. Salid byl uprostřed svého pohybu odmrštěn stranou, upadla mu zbraň a narazil na poškozené zábradlí, které se pod jeho vahou definitivně rozpadlo na kusy. S pronikavým výkřikem se zřítil do hloubky a ztěžka dopadl na dlážděnou podlahu domovní chodby.

Zdálo se, že se čas zastavil. To, co Brenner už jednou zažil, se opakovalo, ale teď to bylo ještě horší. Jako v bizarním, desetkrát zaostřeném zpomaleném záběru viděl, jak muž na dolním konci schodiště zvedl ruku a namířil na něho. Hlaveň zbraně mu mířila přesně na obličej. *Viděl*, jak mužův ukazovák obemkl spoušť a tlačí tenhle ohnutý kousek kovu milimetr po milimetru k sobě. Ačkoli mu to připadalo absurdní, byl si jistý že *uvidí* i kulku, až opustí hlavěň a zamíří k němu. A pořád ještě nebyl schopen se pohnout.

Nad ním zaznělo hlasité zarachocení. Jan vrávoravě klopýtal po schodech dolů, najednou ztratil rovnováhu a jak široký tak dlouhý padl na obličej. Plazil se dál po schodech dolů a přitom se mu nějak podařilo uchopit Salidovu pistoli. Hluk odvrátil na nepatrný okamžik pozornost muže na dolním konci schodiště, který mířil na Brennera. Možná že ho ten neobvyklý pohled příliš překvapil nebo se prostě nedokázal rozhodnout, na který ze dvou cílů by měl vystřelit.

Jan klouzal po schodech stále rychleji. Nějak se během toho dokázal přetočit na záda a svíral pistoli oběma nataženými rukama. Vystřelil dvakrát, třikrát, čtyřikrát za sebou, než sjel ze schodiště dolů a narazil na podlahu tak silně, že mu to vymrštilo zbraň z ruky. Každá jednotlivá kulka znamenala přesný zásah.

Tentokrát to nebyl sen, nýbrž vize, která ho zasáhla nečekaně a silou blesku a vytrhla ho z reality stejně brutálně a trvale, jako kulky z pistole srazily muže na úpatí schodiště k zemi.

Bez jakéhokoli přechodu se ocitl znovu na onom místě, které navštívil ve snu, ale něco bylo jinak: Tentokrát nepochybně věděl, že je to více než pouhý sen. Byl tady jako pozorovatel, jako – snad ani ne pozvaný – host, sice bez těla, ale přesto si sám sebe uvědomoval. Rudý odlesk pochodní, který mu klouzal po obličejí, neklouzal po jeho rysech, stejně jako ani tělo, jehož váhu cítil, mu nepatřilo. Cítil bolest v rukou a chodidlech a měl strašlivou žízeň.

„Rozumíš mi?“

To byl zase ten vousatý šedovlasý obličej, který už kdysi viděl, tentokrát byl ale sám. Ostatní hlasy zmizely, a ačkoli nemohl pohledem proniknout temnotu za pulzujícím polokruhem z rudého svitu pochodní, cítil, že jsou sami. Prozradil mu to pohled do šedých očí jeho protějšku, které i přes výraz vzteklé odhodlanosti byly v podstatě stále ještě dobrotivé. To, o čem měli mluvit, se týkalo jenom jich dvou.

„Ty mi rozumíš,“ ujistil se druhý muž.

Neodpověděl. Chtěl odpovědět, ale nemohl k tomu přimět tělo, jehož byl hostem. Byl zbaven jakékoli iniciativy. Nejspíš byl více zatracen než hostem. Jeho nedobrovolný hostitel znovu nechtěl odpo-

vědět. Přitom by mohl, i přes strašlivá zranění, která mu způsobili, protože jeho síly mnohonásobně překračovaly síly smrtelníka.

Ačkoli stále nepouštěl ze zřetele okolnost, že je pouhým pozorovatelem v přísně vymezené oblasti onoho cizího vědomí, přesto na druhé straně chápal stále více skutečnou podstatu svého hostitele. Stěny, které ho obklopovaly, byly jeho směrem propustné. Sice nijak moc – pořád ještě nevěděl nic o totožnosti toho druhého, pokud ovšem vůbec měl něco jako osobní identitu, ani o jeho skutečné povaze, nemluvě už vůbec o důvodu jeho přítomnosti zde a nyní. Jakýkoli přístup k jeho myšlenkám a vzpomínkám mu byl zapovězen. Cítil však, že to bylo cosi ohromného, něco tak mocného a starého, něco tak vědoucího, že si znenadání začal být jistý, že ve skutečnosti není zajatcem. Stěny, které ho obklopovaly, byly spíše vybudovány na jeho ochranu, protože jediný dotek onoho planoucího ducha by ho sežehl jako můru, která se přiblížila moc blízko k ohni.

A cítil ještě něco: zklamání, nepředstavitelně hluboké zklamání. Ať už tahle bytost byla kýmkoli nebo čímkoli, bojovala svůj životní zápas; zápas, který byl stejně strašlivý jako jeho samotná existence – a stejně prohraný.

„Vím, že mi rozumíš,“ ozval se vousáč za chvíli. Usmál se, ale byl to hořký úsměv, který by Brennerovi nahnal strach, kdyby byl schopen vnímat vlastní pocity. „Nikdy ses nemohl přede mnou schovat, to přece víš. Před všemi ostatními snad, ale ne přede mnou.“

Přendal si pochodeň z pravé ruky do levé, takže její krvavě rudá záře mu teď dopadala na druhou polovinu obličeje. Efekt byl neuvěřitelný. Jako by měl najednou úplně jiný obličej; tvář, která se ani trochu nepodobala té, na kterou dosud hleděl. Byl to jiný člověk. Dokonce i hlas patřil někomu jinému.

„Ty jsi to věděl, že? To byl důvod, proč jsi mě nikdy doopravdy neuznal. Stále jsi mě jenom trpěl, a ani to jsi vlastně nechtěl. A já dokonce vím proč. Věděl jsi, že tě nakonec porazím. Nikoli ostatní. Těch ses nikdy neobával. Ani jejich zbraní, ani jejich legií a vojsk, mečů a brnění. Stále jsi věděl, že ti nemohou ublížit.“

V hlase mu zazněl triumf, zlý, téměř výsměšný triumf, a Brenner zároveň cítil, jak se zklamání jeho hostitele změnilo v zoufalé pochoopení – a potom v hněv, nepředstavitelný kypící hněv, který měl sílu

ničit světy. Vší mocí se vzepřel proti neviditelným řetězům, které ho držely – a prudce narazil. Ať už to bylo cokoli, co ho drželo, bylo to stejně staré a stejně silné jako on sám; a možná ještě silnější.

„Klidně bojuj,“ ozval se ten druhý. „Klidně se braň. Vydávej své síly. Nebude ti to nic platné. Znáš tvé tajemství. Víš, kdo ve skutečnosti jsi. Víš, proč jsi sem byl poslán. Proto tě mohu porazit.“

Předklonil se; zároveň se mu pochodeň přiblížila k obličeji a Brenner pocítil na kůži žár plamenů. Přibližoval se. Stále více. A ještě. Pálení se změnilo v bolest. Oči se mu zalily slzami, ale oheň se stále přibližovala a potom se něco strašlivě žhavého dotklo jeho tváře. Brenner vykřikl, zvrátil hlavu – a pohlédl do vousatého obličeje, který se znovu změnil. Žár tu sice pořád ještě byl, ale pochodeň zmizela a oči, které na něho ustaraně shlížely, teď byly černé, nikoli šedé.

„Už jste zase oukej?“ zeptal se Salid.

Brenner potřeboval dobrou vteřinu na to, aby pochopil, že neznámý obličej ze snu byl zase vystřídán Salidovým. Tentokrát byl přechod natolik plynulý, že si ho skoro ani nepovšiml. Už se nenacházel v temné skalní jeskyni, nýbrž zase v domě, a neležel na tvrdém kameni, ale na stupních nějakého schodiště, jehož hrany se mu bolestně zařezávaly do zad. Palčivá bolest na tváři pocházela od facy, kterou mu Salid uštědřil, aby ho probudil.

„Všechno... v pořádku,“ odpověděl namáhavě Brenner. Pokoušel se zvednout, ale uklouzl a podařilo se mu to až na druhý pokus. Se směsicí zmatku a úleku v očích se rozhlédl.

Na chvíli měli klid. Domovní dveře a prostor asi metr před nimi pořád ještě hořely, ale útočníci se stáhli. Možná že je překvapila nečekaně houževnatá obrana, ale třeba pro to měli úplně jiný důvod.

„Co mu je?“ Brenner ukázal na Jana, který dřepěl v téměř absurdně zkroucené pozici na úpatí schodiště a civěl před sebe prázdnýma očima.

Salid pokrčil rameny, ale udělal to tak, že Brenner vytušil, že Palestinec nepochybně zná odpověď na jeho otázku. Brenner ji znal také – ale cosi v jeho nitru teď odmítalo na to vzpomínat. Chtěl sejít k Janovi, ale Salid ho krátkým pohybem ruky zadržel.

„Jste opravdu v pořádku?“ zeptal se.

„Proč?“

„To není odpověď,“ namítl Salid. Natáhl ruku, aby osahal Brennerovo rameno, ale Brenner mu srazil ruku stranou – s takovou rozhodností a silou, která ho překvapila stejně silně jako Salida.

„Nestarejte se o mě,“ ohradil se ostře. „Co se to tady vůbec děje? Jak to, že jsou pryč?“

Salid vypadal zmateně, ale pak jenom pokrčil rameny a rozmáchl se rukou. Jeho gesto zahrnulo dveře a celou oblast před nimi. „Však oni se zase vrátí, jen se nebojte,“ prohlásil jízlivě. „Pravděpodobně rychleji, než vám bude milé. Musíme se odtud dostat.“

Tohle zase nebyla odpověď na *mou* otázku, pomyslel si Brenner. Ale teď už znal Salida dost dobře na to, aby ji neopakoval. Kromě toho měl pravdu. Ať už za svou záchranu vděčí jakémukoli dalšímu zázraku, nebude to už dlouho trvat. A jednou prostě *musel* být jejich kredit u štěstí vyčerpán. Pokud se na to podíval realisticky, už ho dávno pořádně překročili.

Namáhavě se vyškrábal nahoru a neohrabaně zamířil k Salidovi. Palestinec na něho jen nechápavě pohlédl, ale potom pokrčil rameny a jediným krokem stanul vedle Jana. Něco mu řekl, ale Brenner jeho slovům nerozuměl. Jan beztak nereagoval; ani na slova, ani na zvuk hlasu.

„Co s ním je?“ zeptal se Brenner znovu.

Salid chtěl odpovědět, ale najednou naklonil hlavu na stranu a chvilku s napjatým výrazem ve tváři naslouchal. „Vracejí se,“ znamenal.

I Brenner se zaposlouchal, ale kromě praskajících plamenů, tlumeného bušení vlastního srdce – subjektivně to byl tady zdaleka nejhlasitější zvuk – a podivného chrastění a praskání, které si neuměl vysvětlit, nic neslyšel. Ten zvuk ani nebyl úplně nový. Slyšel ho po celou dobu v pozadí, aniž si ho doopravdy uvědomoval. Ale teď zesílil.

„Postarejte se o něho,“ vyzval ho Salid. Sklonil se, aby zvedl z podlahy něco, co Brenner pokládal při zběžném pohledu za zbraň, a spěchal ke dveřím. Na pozadí oranžově nažloutlých plamenů se stal plochým obrysem, přízrakem bez těla, představujícím pouze stín a nebezpečí.

Brenner tuto myšlenku pracně potlačil. Začal Salida glorifikovat – proč vlastně? Ten muž byl jeho největším nepřítelem. Během jediného dne mu zničil celou životní existenci a je téměř jisté, že v nejbližších minutách přijde i o život. Brenner sám sobě už přestával rozumět.

Ohleduplně vedle Jana poklekl a dotkl se paže duchovního. Jan reagoval na jeho snažení stejně málo jako před chvílí na Salidovo, ale Brennerovi se aspoň podařilo zachytit jeho pohled.

To, co v něm spatřil, ho nevýslovně vyděsilo.

Janův obličej byla prázdná maska. Z očí se mu nedala vyčíst žádná hrůza. Ani strach. Ani fyzická bolest, kterou nepochybně cítil, protože krvácel z četných malých škrábanců a tržných ran v obličeji a na ruku. Ale Janovy oči byly tak prázdné a mrtvé jako dvě pomalované skleněné kuličky.

„Panebože, co je to s vámi?“ zeptal se Brenner. „Co se děje? Jste zraněn?“

Nedočkal se žádné odpovědi. Jan jeho slova neslyšel. Zdálo se, že v něm něco vyhaslo.

„Už jdou,“ připomněl Salid. „Zatraceně, to je celá armáda – pryč odtud!“ Otočil se, přiběhl k Brennerovi a mával přitom oběma rukama. „Utíkejte! Nahoru!“

„Nahoru? Ale vždyť jsme přece právě...“

Něco zasáhlo dveře a to málo, co z nich ještě zbývalo, roztrhalo na kusy. Plameny a kouř naplnily chodbu a hřmot byl tak nepopsatelný, že Brenner bolestí vykřikl a přitiskl si ruce k uším. Na Jana a na něho se sneslo krupobití malých horkých úlomků.

Tlaková vlna výbuchu odmrštila Salida dopředu, ale neupadl. Jen pár kroků neobratně zavrával, než stačil využít setrvačnost pohybu, natáhnout ruku k zábradlí a přidržet se ho.

Prsty mu proklouzly zpuchřelým dřevem jako rozmočeným kartonem. Salid zasípal překvapením, zavrával o další krok dopředu a tentokrát definitivně ztratil rovnováhu. Ale ještě než dopadl na schody, otočil se a rychle zvedl ukořistěnou zbraň. Krátká odměřená ohnivá střela proletěla nad Brennerem a Janem a prorazila otvor do plamenné stěny, která zakrývala vchod. Brenner si nebyl jistý, ale měl pocit, že zaslechl výkřik. Další nesmyslně zmařený lidský život.

„*Utíkejte!*“ zařval Salid. „*Zdržím je, dokud to půjde!*“

Brenner bez vlastního přičinění zareagoval. Salidova magie stále ještě fungovala – prostě a jednoduše uposlechl, nikoli snad bez vlastní vůle, nýbrž jednoznačně *proti* ní. Zoufalou silou prudce zvedl Jana, otočil se a vyklopýtal po dvou nebo třech schodech, zatímco Salid znovu vypálil do vchodových dveří. Tentokrát byly jeho výstřely opětovány. Napravo i nalevo od Palestince explodovaly miniaturní vulkány z prachu a roztrštěného dřeva, ale vypadalo to, že on sám nebyl jako zázrakem ani tentokrát zasažen.

„*Pokračujte!*“ zařval. „*Na střechu! Třeba na vás před svědky nebudou střílet!*“

Jan se začal slabě bránit, ale Brenner to vůbec nebral na vědomí. Pod nimi znovu něco vybuchlo a tentokrát se zachvěl celý dům v základech. Cítil, jak se schodiště naklonilo na stranu jako lodní paluba za bouře...

... a rozlomilo se.

Přesně vzato, *rozlomit* nebylo výstižné slovo. Cítil, jak se mu chodidla noří do dřeva, jako by najednou ztratilo veškerou svou stabilitu a zničehonic mělo konzistenci bahna. Zároveň se schody před ním nepravděpodobným způsobem zohýbaly a zdeformovaly. Zábradlí se převrhlo stranou, změnilo se ve škubající gumovou hadici a rozpadlo se na miliony odštěpků. Během zlomku vteřiny se celé schodiště proměnilo v kypící a bublající nakloněnou rovinu, do níž se bezmocně zřítil.

Brenner vykřikl, ještě nějak dokázal otočit obličej na stranu a chránit si ho rukama. Jeden a půlkrát se otočil ve vzduchu, než s troskami schodiště dopadl na domovní chodbu. Instinktivně očekával náraz, který odpovídal výši jeho pádu, ale vypadalo to, že dopadl na něco měkkého a pérujícího, co pod ním povolilo a odebralo dopadu většinu síly. Na okamžik oslepl. Zasypaly ho miliony drobných úlomků, připravily ho o výhled a donutily ho k tomu, aby dávivě zalapal po dechu.

Přesto slyšel, jak Jan vedle něho zakřičel. Padly další výstřely, některé velice blízko, ale většina venku před domem. Podlaha pod ním se stále ještě chvěla a bylo tu i ono strašidelné šustění a praskání, teď dokonce mnohem hlasitější.

Brenner se namáhavě vztyčil, což vůbec nebylo tak jednoduché, protože zapadl pořádný kus do podlahy. Zpuchřelé dřevo povolilo pod nárazem jeho těla – a *to* mu zřejmě s konečnou platností zachránilo život. Jeho slepě tápající ruce však nenacházely žádnou oporu. Byl teď na tom úplně stejně jako Salid – ať uchopil do prstů cokoli, rozpadlo se mu to v ruku jakou houba vysušená sluncem. Mikroskopická zrníčka prachu se mu řinula do rukávů, za límec i za pásek kalhot. Měl pocit, jako by mu po nahé pokožce kmitaly miliony suchých pavoučích nožiček.

Nakonec se mu podařilo vysoukat se téměř do sedu. Setřel si z obličeje prach a dřevěné třísky, několikrát zamžoural a v první chvíli neviděl nic než zmateně zpřeházené stíny a odlesky plamenů.

Salid pořád ještě střílel. Brenner viděl, jak se další stín vynořil ze šlehajících plamenů před dveřmi a jak prudce zavrával nazpět, jako by ho zasáhla rána pěstí. Potom se zvuk střelby změnil. Salidova zbraň několikrát hekticky zacvakala naprázdno. Salid zaklel, odhodil samopal a pokusil se vyskočit, ale dopadl stejně jako Brenner a Jan na schodišti: Zpuchřelá podlahová prkna povolila pod jeho vahou. Ponořil se do podlahy až po pravé koleno, bezmocně se vrhl dopředu a pokusil se něčeho zachytit. Dosáhl jedině toho, že se mu do podlahy zabořily i ruce až po zápěstí. Na Palestincově tváři se objevil výraz nechápavého překvapení a náraz se změnil ve strašlivé zoufalství.

Ohnivou stěnou před dveřmi proskočili příkrčeně další dva muži a tentokrát by Salid zareagoval pozdě i v případě, že by ještě měl zbraň. Jeden z mužů se bleskurychle skulil na bok a zároveň zahájil palbu na Salida; druhý poklekl a namířil na Brennera.

Během následující vteřiny zmizeli.

Proběhlo to tak rychle, že Brenner neměl ani čas se leknout. Útočník který na něho zamířil, pronikavě vykřikl, propadl podlahou, která se pod jeho vahou zhroutila, a dopadl o metr níž na podlahu sklepa; druhý s ještě stačil pootočit a pak ho pohltila stěna.

Nepovolila a ani se nezhroutila pod nárazem jeho těla. Obojí by sice bylo velice podivné, ale po všem, co Brenner dosud viděl, by se to ještě dalo nějak pochopit.

To, co spatřil nyní, bylo nepochopitelné.

Stěna ho *spolkla*. Zdánlivě masivní kámen se přímo nad mužovou hlavou v dokonalé přímce asi na metr rozestoupil a cosi černého a třpytivě zrnitého zaplavilo muže jako proud vroucího bahna. Neměl ani čas vykřiknout. Černá vlna ho uchopila, prudce jím trhla nahoru a vtáhla ho do stěny.

Pocit *déja-vu* a pochopení toho, co právě viděl, se dostavily zároveň. To nebyl výplod fantazie. Muž, jehož obličej zmizel, tady opravdu byl. A také si rozhodně nenamlouval, že cítí na kůži kmitání a dotyky nesčetných pavoučích nožiček...

A zničehonic poprvé viděl, co se *skutečně* kolem něho děje.

Celý dům se probral k životu. K černému, opancéřovanému životu s mnoha nožkami, životu se třpytivýma nehybnýma očima a drobným kusadly, s chlupatýma nohama a neklidnými tykadly, životu, který sežral schodiště, vydlabal stěny a podlahy, životu, jenž lezl, škrábal, lechtal a všechno požíral...

Brenner zakřičel. Už to nebyl lidský zvuk, nýbrž zajímavé zaskřípání vyjadřující veškeré zoufalství, které teď pociťoval. Vyskočil, zavrával o zed', která byla měkká jako guma, teplá a živá a mlátil rukama kole sebe jako pomínutý. Sípál, křičel, řval. Divoce máchal rukama ve vzduchu, škrábal si obličej a oháněl se po malých šimrajících potvorách, rozdíral si kůži a snažil se zbavit křehkého chitinu, který mu škubal za šaty. Zmocnil se ho nepopsatelný pocit hnusu.

Probral se, až když ho něčí ruka energicky poplácala po obličejí a bolest prolomila clonu šílenství. Krvácel z nosu a na chvíli se mu zatočila hlava. Salid nakonec udeřil tak silně, že by snad ztratil vědomí, kdyby neměl všechny nervy napjaté až k prasknutí. Palestincův obličej se před ním pokřivil, vypadal asymetricky a jen velmi namáhavě se vracel do své původní podoby, když si po něm Salid přejel rukou. Něco tmavého a malého mu kapalo z prstů na podlahu.

„Brennere! Slyšíte mě?“

To nebyly jeho oči. Něco s nimi nebylo v pořádku. Salidův obličej se skutečně pohyboval. Lezli po něm pavouci, brouci, kobyly, švábi, nespočetný drobounký hmyz se suchými šimrajícími nožkami, které...

Salid mu uštědřil druhou facku, která nebyla tak silná jako první, ale přesto ho natrvalo vrátila do reality.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se Salid. Měl velice ustaraný pohled, ale Brenner v něm marně hledal náznak *strachu*. Copak nechápal, co se tu stalo? *On to snad neviděl?!*

„Co... co je to?“ zakoktal Brenner. „Co je to, Salide? Co...?“ Na poslední chvíli sám vycítil, že by zase mohl propadnout hysterii, a vzpomatoval se. Dýchal tak rychle, že se mu už zase točila hlava, ale tentokrát se tomu pocitu nebránil. Všechno, co tomuhle děsivému scénáři ubíralo aspoň trochu na reálnosti, bylo jeho spojencem.

„To nevím,“ odpověděl Salid. „Ale to taky není důležité. Možná že ještě máme šanci. Pojďte!“

Vůbec nevyčkal, jestli Brenner na to přistoupí, či nikoli. Uchopil ho za paži a prostě ho s sebou táhl k východu. Na půli cesty se sklonil, prudce zvedl Jana a oslovil ho, ale mladý duchovní ani teď neregagoval. Měl stále tak prázdný a vyhaslý pohled jako předtím, když k němu Brenner poklekl. Jeho Bůh měl nejspíš pro něho pochopení, pomyslel si Brenner, a jednou provždy mu vymazal vědomí, takže už nemusel přihlížet tomu, co se tu děje.

Přiblížili se k východu. Těsně předtím, než u něho stanuli, Salid Brennera a Jana pustil a gestem jim naznačil, aby se nehýbali.

„Vydržíte to ještě?“ zeptal se.

Brenner přikývl, ale nebyl si vůbec jistý, je-li to pravda. *Namlouval si*, že už překonal děs, který právě zažil, ale nebyla to pravda. To, co právě teď cítil, nebyla statečnost, nýbrž ochablost, která se kdykoli mohla projevit tak či onak.

Salid mu tuhle pravdu nepochybně vyčetl z tváře, protože se zničehonic znovu na něho zadíval – a tentokrát ještě trochu ustaraněji než předtím. Ale už nic neřekl. Jenom se příkrčil a vykročil ke dveřím. Oheň už tady skoro vyhasl, jen tu a tam ještě ze dřeva vyskočily plamenné jazyčky. Brenner sledoval, jak se otřely o Salidovy nohy, ale Palestinec ani neucukl. V předklonu kráčel dál, obešel prasklý otvor, do kterého se zřítíl voják, a přistoupil ke dveřím. Brenner nemohl rozpoznat, co Salid za nimi spatřil, ale Palestincova reakce byla dost děsná i sama o sobě.

Salid na okamžik strnul uprostřed pohybu. Stál tam naprosto volný a nekrytý, perfektní cíl pro každého, kdo stál venku na ulici se zbraní. Nikdo však na něho nevystřelil.

A teprve v této chvíli si Brenner uvědomil to strašlivé ticho.

Podivné šelestění a praskání, jehož příčinu už znal, stále ještě naplňovalo celý dům, ale k tomu teď přibýly další, jednoznačně *hrozivé* zvuky především hluboký zvuk rozmílání a dunění, občas provázený zachvěním podlahy, nepřipouštěl žádný jiný výklad. Dům už nebyl stabilní. Zřítí se. Brzy. Možná teď.

Ale něco jiného zmlklo – nikdo už nestřílel. Výkřiky, vyštěkávané rozkazy a kvílení sirén, nic takového už venku nebylo. Před domem s rozhostilo téměř strašidelné ticho.

Brenner s bušícím srdcem vykročil. *On* cítil žár vycházející z vyšlehávajících plamínek, cítil ho zřetelně, ale bolest byla podivně nereálná, stejně jako bolest na jeho ruku a obličej. Fyzická bolest byla částí světa do kterého už podle všeho patřil jenom zčásti. Ačkoli mu vháněla slzy do očí, nezrychlil chůzi, nýbrž naopak ještě své kroky zpomalil, když míjel zvrásněný kráter v podlaze. Nepřál si to, ale pohled mu přesto zabloudil do hlubiny. Podvědomě hledal muže, který se tam zřítí. Už tam nebyl. Tam, kde se měl nacházet, se černě a hnědě leskla třpytivá záplava. Brenner rychle odvrátil pohled.

Došel k Salidovi, sebral poslední zbytek odvahy a postavil se vedle něho, stejně vztyčený a nechráněný jako Palestinec. Bylo mu lhostejné jestli tím skýtá snadný cíl či nikoli. Možná že něco v něm přímo čekalo že bude zastřelen.

Venku na ulici však nebyl nikdo, kdo by na něho střílel. Brenner nevěřícně vytřeštil oči. Ještě před půl vteřinou si myslel, že dosáhl hranic hrůzy a zoufalství, jaké může člověk vůbec pocítit, ale nyní pochopil, že to tak nebylo. Pořád bylo cosi *navíc*.

„Panebože!“ zašeptal. „Co je to?“

Automobil zastavil se skřípáním brzd; dokonce skoro ještě včas. Nárazník bouchl do spolejezdových dveří zelenobílého policejního vozu který blokoval pravou stranu ulice, a zanechal na nich zrcadlový otisk. Náraz nebyl dost silný na to, aby aktivoval airbagy, ale Kenneally by přesto vymrštěn do bezpečnostního pásu tak tvrdě, až

mu zacvakaly zuby a na jazyku ucítil slanou chuť krve. Sklo se zvonivě roztránilo a něco začalo dlouze a trvale rachotit.

Kenneally prudce rozrazil dveře u spolujezdce a vyskočil z auta a s proklínáním třásl levou rukou sem a tam. Zcela instinktivně se pokusil zapřít se proti očekávanému nárazu a automatika bezpečnostního pásu zřejmě zareagovala o zlomek vteřiny později; nebo měl prostě moc dlouhé paže. Zápěstí ho bolelo tak, jako by ho měl zlomené. Ale to teď nejspíš už nebylo vůbec důležité. Přežil noční mŕru, která – bůhvíjak – pozřela jeho lidi. Přitom ani nevěděl, co se doopravdy stalo.

„*Stát!*“

Oči mu bodavě oslnilo pronikavé světlo a slyšel hluk: výkřiky, sirény, změt kroků a nadávání. Kdesi – bylo to dost daleko, ale pořád ještě to bylo slyšet, vyřvával jakýsi hlas německy do tlampače něco, čemu nerozuměl, a z ještě větší dálky se blížily četné sirény; byly odlišné od těch, na které byl zvyklý, ale jejich poselství bylo naprosto jednoznačné. Zavrával ještě o krok, zastavil se a konečně ho napadlo – to už se ovšem příslušná výzva opakovala potřetí – že by mohl zvednout ruce.

Nejspíš mu to zachránilo život. Oslnivé světlo mu dále mířilo na obličej a vhánělo mu slzy do očí, ale přesto aspoň rozmazaně něco viděl; každopádně dost na to, aby poznal, že ho obstoupil nejméně tucet německých policistů, kteří na něho mířili zbraněmi. Většina z nich vypadala velmi nervózně; každopádně dost nervózně na to, aby při prvním podezřelém pohybu pohnula ukazováčkem. Kenneally vyslal k nebesům improvizovanou modlitbu, aby tihle muži byli alespoň tak disciplinovaní jako ti, jimž velí se Smithem. Tedy *veleli*...

Nevýslovně obezřetně spouštěl ruce dolů a přitom udělal krok dopředu. Kužel světla z reflektoru, který byl na něho stále namířen, neúprosně tento pohyb opakoval, ale světlo mu teď už aspoň nesvítilo přímo do obličeje. Opatrně zvedl levou ruku a hřbetem ruky si otřel slzy z očí.

Nějaká postava v šedém trenčkotu a tomu odpovídající barvě vlasů i obličeje se k němu přiblížila a přitom hekticky mávala oběma rukama; polovina těchto gest platila policistům, kteří stále ještě mířili na Kenneallyho, druhá jemu. Agent pořád nedokázal zřetelně rozpo-

znat obličej neznámého muže, ale přímo fyzicky *vycítil* jeho vzrušení. Ne že by nevěděl, jak zacházet s muži v takových situacích.

Energicky vyšel muži v trenčkotu vstříit a obořil se na něho: „Kdo, k čertu, vlastně jste? Co má znamenat tenhle bordel? My...”

Tentokrát se přepočítal. Na druhého muže neudělal jeho syrový tón sebemenší dojem, ba právě naopak – jediným, téměř jen naznačeným pohybem Kenneallyho rázem umlčel. „Já,“ odpověděl důrazně, „jsem zástupce starosty tohoto města, přesněji řečeno toho, co z něj ještě stojí. Jmenuji se Dessler. Ale kdo jste vy? A vaši druhou otázku vám mohu jenom opětovat: Co má znamenat ten bordel tam vzadu? Kde jsou Heidmann a jeho lidi?“

„Mrtvi,“ odpověděl Kenneally. Počkal okamžik a potom dodal: „Aspoň předpokládám. Stejně jako agent Smith a většina mých lidí.“

Desslerův obličej o další odstín zbledl. „Mrtvi?“

Kenneally pokrčil rameny. „Nejspíš ano. Dost bych se divil, kdyby to někdo přežil. Jsem rád, že jsem tomu unikl.“

„To?“ Dessler na něho ostře pohlédl. „Co je to?“ V očích se mu objevil další nedůvěřivý záblesk a Kenneally se v duchu napomenul, že musí postupovat opatrně. Rozhodně nesmí tohoto muže podceňovat. Led, na kterém se pohyboval, byl už beztak dost tenký. Teď si nemohl dovolit žádnou chybu.

Horší byl ovšem fakt, že na Desslerovu otázku nemohl po pravdě odpovědět, ani kdyby chtěl. Nevěděl, co se stalo. Něco z toho domu vyšlo, ale nebyl to Salid. Za Kenneallyho čelem se překrývaly různé pomíjivé obrazy, ale nic z toho mu nedávalo žádný smysl. Bylo tam něco temného, něco lezoucího, a přesto šíleně *rychlého*, co následovalo všechny muže, přepadlo je to – a potom... Nevzpomínal si. Ne doopravdy. Někdo ho uchopil a vtáhl do auta, pneumatiky zakvílely a oni vyrazili jak smyslu zbavení, to bylo všechno, nač se rozpomínal. Všechno, na co si *dovolil* vzpomínat.

Pokrčil rameny. „Nemám sebemenší tušení,“ uvedl. „Řekl bych, že to vaši lidé pěkně podělali.“

„Naši...?“ Dessler se na chvíli zahleděl očima přivřenýma do tenké škvírky do tmy za Kenneallym. Vypadal velice nervózně; ale ani zdaleka tak nejistě, nebo dokonce bezmocně, jak by to americkému agentovi vyhovovalo. „Co tím chcete říct, *naši* lidé?“

„Dostal jsem informaci – od vás –, že se Salid se dvěma rukojmími usadil v jednom hotelovém pokoji,“ odpověděl Kenneally, přičemž se snažil vložit do hlasu naprosto přesně odměřenou dávku agresivity. „Neozbrojen – nebo nedostatečně ozbrojen.“ Trpce se zasmál. „Nevím, co má, ale vypadalo to na přenosnou kapesní armádu. Nejméně tucet mých lidí jsou mrtvi a obávám se, že vaši policisté také.“

„Ale to... to není...“ Nakonec se Kenneallymu přece jen podařilo vyvést ho z míry. Byla ovšem otázka, jak dlouho mu tenhle stav vydrží. Dostatečně dlouho asi ne. „... možné! Naše informace byly spolehlivé! Viděl ho tucet policistů.“

„Nevím, co viděli,“ odpověděl ostře Kenneally. „Vím jenom to, co ten chlap udělal.“ Nechal uplynout přesně vymezenou dobu a potom pokračoval trochu smířlivějším, ale pořád ještě ustaraným hlasem: „Poslyšte, mister Dessler – nechci vám nebo vašim lidem mluvit do práce, ale tenhle sviňák je úplně jiný kalibr než to, s čím máme obvykle co dělat. Tenhle chlap není normální zločinec. Není to ani normální vrah. Má na svědomí desítky lidí, pokud ovšem vůbec má něco takového jako svědomí. A pořád má v záloze nějaké překvapení. Ztraceně, u tohohle chlapa bych se ani nedivil, kdyby měl v levé botě zastrčenou taktickou atomovou zbraň.“

Dessler na něho pohlédl s jednoznačným zoufalstvím v očích. Právě tohle chtěl ovšem Kenneally dosáhnout. Kromě toho si vůbec nebyl jistý, jestli s tímhle průměrem skutečně tolik přeháněl.

„Musím si zavolat,“ pokračoval. „Kde tady můžu...“ Chtěl sáhnout do kapsy, aby vyndal mobil, ale tento pohyb nedokončil, když dva nebo tři policisté nervózně zvedli zbraně a zase je na něho namířili. Dessler je výmluvným gestem uklidnil, ale zároveň sám našel pevnou půdu pod nohama.

„V žádném případě,“ prohlásil rozhodným hlasem.

Kenneally sebou trhnul. „Co to má zna...?“

„To má znamenat,“ skočil mu Dessler do řeči, „že se můžete pokládat za zatčeného, *pane* Kenneally. Už nebudete s nikým telefonovat ani dělat cokoli jiného. Od této chvíle se o tuhle záležitost postaráme *my*. A měli jsme to udělat od samého počátku.“

„Vůbec nevíte, do čeho se pouštíte,“ upozornil Kenneally. „Tenhle chlap je...“

„Tak dost!“ Tentokrát v Desslerově hlase zaznělo něco, co i Kenneallymu napovědělo, že teď už asi bude lépe neodporovat. Tenhle muž možná *vypadal* jako tuctový starosta německého maloměsta, ale kuráž mu nechyběla. „V žádném případě už nebudu dále přihlížet tomu, jak si tu hrajete na válku. Kde je ten váš zatracený vrtulník?“

Kenneally pokrčil rameny. „To netuším,“ utrousil. Byla to pravda. Od té doby, co uprchli, ztratil jakýkoli kontakt s helikoptérou. Nervózně se na místě otočil, soustředěně zíral tři nebo čtyři vteřiny do tmy za sebou a potom se znovu obrátil k Desslerovi.

„Poslyšte, pane starosto,“ prohlásil důrazně. „Klidně si mě i moje lidi zatkněte – mně to vůbec nevadí. Takhle mám aspoň jistotu, že zítra ráno budu ještě naživu. Ale prokažte sobě a svým mužům laskavost: Dejte rozkaz ke střelbě!“

„Na Salida?“

Kenneally energicky zavrtěl hlavou. „Nejen na Salida. Na všechno, co se hýbe. Netuším, co se tam vzadu stalo, ale jedno vím téměř určitě: Ať k nám odsud přijde cokoli, určitě to k nám nepatří. Nejspíš to není ani z tohoto světa.“

Dessler se zasmál, ale neznělo to moc upřímně. „Vy jste se snad zbláznil,“ poznamenal. „Nejspíš je pravda to, co se o vás, Američanech, říká: Díváte se na příliš mnoho špatných filmů.“

„Přál bych si, aby to tak bylo,“ opáčil Kenneally. Hořce se usmál, přistoupil k Desslerovi o krok blíž a natáhl k němu ruce se zkříženými zápěstími. „Prosím! Zatkněte mě!“

Dessler zíral na jeho ruce, jako by přesně nevěděl, co si má s nimi počít. Kenneally v podstatě počítal s tím, že udělá nějaký pohyb nebo gesto, jímž celou situaci zase zklidní, ale Dessler nakonec ustoupil kousek stranou a pokynem přivolal jednoho z policistů. „Zatkněte ho. A ty ostatní taky.“

Policista k němu přistoupil a vytáhl z bundy pouta. Kenneallyho myšlenky stíhaly jedna druhou. Na velmi krátký okamžik si vážně pohrával s nápadem, že se pokusí o násilný útěk – ale skutečně jen na *nesmírně* krátký okamžik. Jeho odhad, pokud šlo o tyhle lidi, byl

nejspíš správný: Byli to maloměstští policisté, jejichž život se za normálních okolností vyčerpával tak vzrušujícími záležitostmi, jako bylo pronásledování šekových podvodníků nebo udělování pokut řidičům nesprávně zaparkovaných vozidel – ale právě proto byli nebezpeční. Rozhodně nebude moci splnit své poslání, pokud mu nějaký horlivý policista prostřelí hlavu.

Pouta mu zaklapla kolem zápěstí s cvaknutím, které samo o sobě Kenneallymu prozradilo o jejich mechanismu dost na to, aby je dokázal otevřít i bez klíče. Zatímco ho policista naprosto přehnaným energickým pohybem uchopil za paži a postrkoval ho před sebou, Kenneally se poprvé opravdu *pozorně* ohlédl.

To, co zjistil, ho uklidnilo. Dohromady měl co činit s méně než tuctem policistů a zhruba třikrát vyšším – a stále narůstajícím – počtem civilistů, kteří dělali všechno možné, aby prolomili uzavírku nebo alespoň nahlédli na druhou stranu bariéry, vytvořenou ze tří policejních vozů postavených napříč ulicí. Nedaleko blikala modrá světla hasičského vozu a sanitky, jako by spolu soutěžila. Až vypukne mela, nebude na útěk potřebovat ani deset vteřin.

„Jenom než dostanete nějaký pošetilý nápad,“ poznamenal za ním Dessler. „Moji muži *mají* rozkaz střílet. I na vás.“

Kenneally se v chůzi ohlédl. Dessler kráčel za ním a vypadal teď konečně tak nervózně a bezmocně, jak si to Kenneally přál na počátku jejich rozhovoru. Jeho poslední tvrzení byla jasná lež, která navíc nezněla ani moc věrohodně.

Kenneally se zastavil a pronikavě se zadíval na muže s popelavým obličejem. Poprvé si povšiml, jak to byl v podstatě nenápadný člověk.

Znovu poopravil svůj názor o něm – a tentokrát se pravdě nejspíš přiblížil až na dosah. Dessler viditelně jednoznačně patřil k oněm mužům, kteří dokáží ve stresových situacích překonat sebe sama. Ale přitom se chytají každého stébla, které se jim nabízí. A v tomto případě se stéblo jmenovalo Kenneally.

„Nevíte, do čeho se pouštíte,“ zopakoval. Dessler tentokrát neodbyl tuto připomínku mávnutím rukou, nýbrž odpověděl stejným tónem:

„Tak mi to řekněte, zatraceně!“

„Rád bych, kdybych to věděl,“ odpověděl Kenneally. Rozpomínal se na temnotu, nic víc. *Něco* z toho domu vyšlo ven. Pořád ještě nevěděl co, ale věděl, že to přijde sem. „Mohu vám říci jen jedno: Ať uvidíte cokoli, střílejte na to. *Bude-li to co platné.*“

„Vy to myslíte vážně, že?“ zeptal se Dessler. „Chci tím říct, vy... vy si skutečně myslíte, že jste tady v nějaké střílečce z Bronxu nebo v bůhvíjakém z těch vašich podělaných hollywoodských filmů, co? Vy jste se musel úplně zbláznit! Vy... vy sem nemůžete prostě jen tak přijít a hrát si na válku! Vy...“

Někdo zakřičel. Za okamžik padl osamocený výstřel z pistole. Ačkoli oba zvuky, každý sám o sobě, zněly slabě a skoro do ztracena, působil jeden jako katalyzátor pro druhý. Na zlomek vteřiny se rozhostilo téměř strašidelné ticho, ve kterém se zdálo, že utichlo i asynchronní kvílení sirén.

Pak naráz vypukla kolem všude ních panika.

Kenneally se tam ani nepodíval. Potřeboval dvě vteřiny, aby přemohl policistu, jenž ho eskortoval, a dalších pět vteřin, aby se zbavil pout.

Byl to pohled jako v nějakém filmu společnosti *Post Doomsday*, na které se dříve s oblibou díval, jen to bylo méně dramatické – nejen že chyběly jasné až křiklavé barvy, ale vše probíhalo jen černobíle, a navíc bez odpovídajícího akustického podbarvení.

Snad proto vše působilo tak hrůzně *skutečným* dojmem.

Ulice před domem zmizela. To, co Brenner v první chvíli pokládal za tmu, byla inkoustová čern, která potichu crčela z mraků a rozprostírala se nad veškerým dílem stvoření jako temné prostěradlo pohlcující veškeré barvy. A něco z téhle temnoty se mu rozlezlo i po duši a ničilo ji; pozvolna, plíživě a téměř bezbolestně.

„Co... co je to?“ zašeptal znovu.

Tentokrát uslyšel odpověď, ačkoli jeho otázka nebyla určena přímo Janovi.

„Pustina,“ zašeptal mladý duchovní. „Pustá krajina. Otče na nebesích, ono... *ono to začalo.*“ Brenner koutkem oka zahlédl, jak se Jan pokřížoval a naznačil pokleknutí, ale nakonec tento pohyb nedo-

končil; jako maňásek, jehož herec se najednou rozhodl, že si zahrají jiný kus. Proč ho napadlo zrovna tohle srovnání?

„Co začalo?“ zeptal se Salid. Brenner stále nedokázal odtrhnout pohled od děsivé temnoty za prahem, ale přesto si všiml, že se Salid otočil a ostře se podíval na Jana. „Co?“

„Apokalypsa,“ odpověděl Jan. „Konec světa. Copak to nechápete? Nemáte snad v hlavě oči? *No tak se přece podívejte!*“

„Já nic nevidím,“ odtušil Salid. „Kromě faktu, že snad ještě máme šanci.“ Obrátil se k Brennerovi. „Co je s vámi? Jste v pořádku?“

V Brennerovi vzkypěl pocit hysterického obveselení. V pořádku? „To je ta nejsměšnější otázka, jakou jsem dnes slyšel,“ odvětil.

Salid přikývl. „Takže *jste* v pořádku,“ potvrdil. „Teď rychle pryč odtud. Běžte k tomu autu tam naproti. Já za vámi hned přijdu!“

Ať už to bylo směšné nebo ne, Salidova nesmírná moc nad Brennerovou vůlí stále ještě fungovala. Tentokrát sám sebe důkladně sledoval: Jeho nohy se začaly hýbat nejen *bez*, nýbrž jednoznačně *proti* jeho rozhodnutí. Aniž by ho Salid k tomu musel vyzývat, uchopil Jana za ruku a vedl ho po několika schůdcích dolů a k autu stojícímu na protější straně ulice, které jim Salid ukázal. Byl to jen jeden z mnoha automobilů. Něco tady nebylo v pořádku, ale nedokázal říci co. Snad to byl právě *on*, s nímž tady něco nehrálo. *Oni*. Jan, Salid a on byli jedinými živými tvory v téhle fantastické kulise – a hodili se sem stejně málo jako domy pohlcující lidi a muži, jejichž obličeje se rozplývají v nicotě. Měl stále silnější pocit, jako by nějakým turniketem vstoupil do neznámého, bizarního a *nereálného* existenčního rozměru.

A bylo to pořád horší, s každým krokem, kterým se vzdalovali od domu. Někdo vzal vědro roztavené smůly a vylil ji na svět. Jediná barva, kterou viděl, byla černá. Obloha byla dokonale vymetena; už na ní nebyla žádná oblaka, žádné hvězdy, prostě už nic, jen jednolitá černá plocha – a vypadalo to, jako by se zakouřenými provazci z temnoty spojovala s povrchem Země.

Zavadil chodidlem o nějakou kovovou součástku, která se s řinkotem odkutálela. Brenner ji sledoval pohledem. Měl pocit, že ji určitě zná, ale chvilku trvalo, než se tenhle pocit přetavil ve *vědění*:

byla to přezka od pásku. *Kovové části* přezky od pásku. Příslušný řemen chyběl. Stejně jako dřevěná pažba zbraně, na jejíž hlaveň, spoušť a střelní mechanismus narazil hned vedle. Stejně jako kožený pásek od hodinek, které ležely přímo před ním. Jako řemen přilby. Umělohmotné části příruční vysílačky, jejíž kovová kostra se před ním třpytila – ulice byla jedno rumiště. Zbraně, kusy oblečení a výstroje, nejspíš i věci každodenní potřeby, jež měli u sebe muži, kteří vzali dům útokem. Ale všechno, co nebylo z kovu nebo skla, zmizelo.

A jako by mu tenhle poznatek stáhl šupiny z očí, teď už také viděl, co nebylo v pořádku se siluetou stromořadí na druhé straně ulice.

Zbyla z něho jenom kostra. Stromy se proměnily v holé ohlodané kmeny, na jejichž větvích nebylo vůbec nic. Z křovin se stala bizarní sousoší z ohnutého drátu a země mezi nimi byla mrtvá jako černá láva. Všechno živé bylo odtud odstraněno, beze stopy a tak důkladně, jako by to nikdy neexistovalo. Lezoucí inferno pohltilo nejen dům a muže, kteří do něj vnikli, ale všechno, co tady venku existovalo.

Brenner znenadání pocítil, jak se ho zmocňuje panika. Divoce se rozhlédl po ulici, ale neobjevil to, co hledaly jeho zoufale vytřeštěné oči. Povrch vozovky byl pokryt zbytky a troskami, jejichž původní vzhled většinou ani neuměl uhádnout, ale neviděl mrtvolu ani zbytky oblečení, nemluvě o oné první přezce z pásku a něčem, co se neblaze podobalo brýlovým sklům; vesměs věci, které se daly *ztratit* – například když člověk před někým utíkal. Nebo před Něčím.

„Co tady, k čertu, děláte?“ Salid se k nim bleskově dostal dvěma či třemi dlouhými skoky a mával přitom oběma pažemi. Ruce už neměl prázdné a Brenner pochopil, proč ještě jednou zaběhl do domu, ačkoli se na něho mohl každou chvíli zřítit. Palestinec byl teď zase ozbrojen. V pravé ruce držel samopal a v levé tři nebo čtyři náhradní zásobníky.

„Běžte dál! Zatraceně!“ Postrčil Jana tak, že duchovní bezmocně zavrával. Brenner klopýtavě vykročil sám od sebe, ačkoli měl pocit, že při každém kroku začne zvracet. Pod podrážkami mu vrzalo sklo a kov – a potichu, teď už dost daleko, ale přesto ještě na hranici slyšitelnosti se stále ještě ozývalo ono strašlivé šustění a ševelení.

Salid doběhl k automobilu jako první, prudce otevřel dveře a s kletbou uskočil. Vyšplíchla proti němu černá lesklá bahnitá hmota a na silnici se před jeho chodidly rozstříkla na statisíce jednotlivých částecek, které na spěšně kmitajících nožkách se vířivým pohybem vzdalovaly. Salid ze sebe vypravil neurčitý zvuk, něco mezi zasípáním a výkřikem a uskočil o další krok zpátky. I Brenner a Jan se zastavili.

Tohle auto je už nikam nedopraví. Zbyla z něj jeho kostra, pouze kov a sklo; kostra spočívala nakloněna na čistě ožraných ráfcích jako lodní vrak. Z přístrojové desky visely napůl uvolněné přístroje jako kovové vnitřnosti, které držely pohromadě jen zásluhou měděných a mosazných drátů, oloupených o jejich umělohmotnou izolaci. Volant a sedadla beze stopy zmizely. Auto se do určité míry podobalo vyhořelým vrakům, s nimiž se Brenner občas setkával ve své funkci pojišťovacího agenta. Tady ovšem *nehořelo*. Tenhle vůz něco doslova *zrušilo*.

Salid se zhnuseně ušklíbl a začal dupat po drobounkém hmyzu, který před ním prchal. Hmyzí tělíčka praskala s podivně jasným, daleko slyšitelným zvukem a Brenner trochu přehnaně popustil uzdu své fantazii, když tenhle zvuk změnil na pronikavé výkřiky bolesti volající po odplatě.

Hmyz na Salida nezaútočil. Ať ho vyslal kdokoli – ať ho vyslalo *cokoli* –, neposlal je proto, aby zničil tyhle tři muže. Přesto se Salid nezastavil, ale dupal pořád divočeji a se stále větší silou. Zašlapával botami drobounká zvířátka do země, jako by nerozdupával hmyz o velikosti nehtu na malíčku, nýbrž nebezpečného netvora, u něhož se obával, že mu zatne svá chapadla do masa, pokud nebude hned na první pokus definitivně zneškodněn. Pořád ještě vyrážel ony podivné sípavé úsečné výkřiky. A nepřestal ani tehdy, když už před ním dávno nic nebylo, naopak, vybičoval se k opravdové zuřivosti.

Brenner nakonec zvedl ruku a poklepal Salidovi na rameno. „To je v pořádku,“ upozornil ho. „Nechte toho, Salide. Už to pominulo.“

Nic *nepominulo*, to oba věděli moc dobře, a už vůbec to nebylo v *pořádku*. Ale pokud to nebyla Brennerova slova, pak to snad byla váha jeho ruky, která zlomila tohle neblahé prokletí. Salid se otočil a odrazil jeho ruku tak silně stranou, že Brenner div neztratil rovno-

váhu a omračující bolest mu vystřelila až do ramene. Ale stačil se přitom podívat Salidovi do očí a viděl, že plamen šílenství v nich pohasl a uvolnil místo stále ještě planoucím, ale přesto *jinému* strachu. To, co teď Salid cítil, byla bázeň; dobrý pocit ve srovnání s tím, co se ho zmocnilo předtím.

„Už to pominulo,“ zopakoval Brenner.

Salid se slyšitelně nadechl a nervózně si přejel špičkou jazyka přes rty. „Já... je mi to líto.“

„Co?“ zeptal se Brenner. „Že jste projevil lidský cit?“

„Ztratil jsem nad sebou kontrolu,“ přiznal Salid. Na krátký, ale nepřehlédnutelný okamžik zaváhal a pak dodal: „Nenávidím pavouky. Je to pošetilé, ale... Už se to nebude opakovat.“

Brenner mlčel. To nebyli pavouci. Tedy nejen. Ani z větší části. A v domě na ně zaútočily celé miliony pavouků? Proč Salid *tam* nezareagoval tímto způsobem, pokud skutečně trpěl jenom arachnofobií?

Jakmile si tuto otázku v duchu položil, okamžitě znal odpověď a – což asi bylo horší – Salid ji zřetelně vyčetl z jeho očí. Palestinec se bál pavouků stejně málo jako kulometů a bojových vrtulníků nebo *čehokoli jiného* na tomhle světě. To jediné, čeho se bál, byl strach. A ten ho na okamžik přemohl. Ztratil kontrolu – nad situací, nad veškerým děním a hlavně nad *sebou samým*, a právě to ho děsilo.

Pak se během jediné vteřiny stal zase sám sebou. S trhnutím se otočil, chvilku nenávistně zíral na vyrabovaný vůz a nakonec mu uštědřil pořádný kopanec.

„S tímhle se každopádně nikam nedostaneme,“ utrousil hněvivě. Chvilí civěl do prázdna, potom se otočil doprava, doleva a zase doprava. Brenner vyloženě viděl, jak mu to za čelem pracuje. Zároveň se stále více vracel ke svému normálnímu Já. Ačkoli ho ta myšlenka znepokojila, Brenner si byl jistý, že Salid tuhle situaci *uvítal*. Byla to výzva. Úkol, který bylo nutné vyřešit; něco, proti čemu mohl *bojovat*.

Salid se nakonec znovu otočil a ukázal západním směrem, po ulici dolů. „Musíme tady tudy. Dokážete to ještě?“

Brenner přikývl, ale přesto zůstal nehybně stát. Ulice se snad po třiceti, čtyřiceti metrech ztrácela v neprůhledné temnotě – teprve teď

si povšiml, že nesvítily jen všechny pouliční lucerny, ale že vypadlo *veškeré* osvětlení –, ale byl přesvědčen o tom, že za touto temnotou na ně něco čeká. Muži, kteří přišli, aby je zabili. Nebo něco jiného. Horšího.

„Proč se nevydáme tamhle tudy?“ Brenner ukázal na stromořadí za autem. Nedokázal rozpoznat, co se za ním rozkládalo, ale předpokládal, že to byla jen malá zelená plocha nebo park; možná část nemocničního pozemku. Salid přece poznamenal, že se od ní vzdálili pouze jediný blok.

„Protože s tím nepochybně počítají,“ odpověděl Salid. „Nemám chuť vběhnout do mušky zaměřeného dalekohledu tuctu ostřelovačů.“

Po všem, co v posledních minutách viděli, to muselo znít směšně i Palestinci, ale Brenner neodporoval. Hluboko ve svém nitru už dávno rezignoval. Vůbec to nebyla Salidova sugestivní síla, která ho nutila dělat věci, které nechtěl vykonat za nic na světě. On už neměl *vůli* něco udělat. Předtím srovnával Jana s loutkou, ale teď pochopil, že to byl on sám, kdo visel na neviditelných vláknech, ba přímo je s posledním zbytkem sil křečovitě svíral.

Chvilí scházeli po ulici mlčky. Salid se pořád nervózně ohlížel; a ještě nervózněji si pohrával se zbraní, kterou stále držel v pravé ruce. Temnota je chvilí doprovázela, ale už nebyla tak neprostupná jako předtím, když se na ni dívali zvenčí. Brenner se zpočátku téměř křečovitě vyhýbal pohledu na domy, kolem nichž procházeli. Báł se, že spatří prázdné okenní otvory, domy bez dveří, zábradlí, schodů – prostě bez *života*. Ale aspoň takhle představa, která prozatím byla nejhorší ze všech, se ukázala jako nesprávná. Nakonec téměř proti své vůli přece jen pohlédl na fasádu po své levici. Vypadala úplně normálně; dům sice nebyl osvětlen, ale jinak byl netknutý. Pohroma, která doslova vymetla celou ulici, se zdejších domů – a, panebože, modlil se, snad ani *života* v nich – nedotkla.

Salid se najednou zastavil a zvedl varovně ruku. „Tam vpředu!“ zašeptal.

Nedaleko před nimi se biblická temnota začala projasňovat; a nejen v přeneseném slova smyslu. Brennerovi skutečně připadalo, jako by se ocitli uvnitř černošedého mlžného závoje, který několik

kroků před nimi končil. Za ním se dala rozpoznat blikající červená a modrá světla a do světa se opět vrátily zvuky. Slyšel hlasy, výkřiky, sirény a volání, hluk vydávaný lidmi – *velkým množstvím lidí* – zmateně pobíhajícími sem a tam. Stejně jako světlo byly i tyhle zvuky podivně tlumené, jako by k nim prostupovaly mlžnou stěnou. Nebo jako kdyby bojovaly o to, aby se mohly stát realitou.

„Zůstaňte tady!“ přikázal Salid. Přikrčil se a už po dvou krocích se stal součástí temnoty, součástí, která se od ní odlišovala pouze svým pohybem. Ale tentokrát Brenner neposlechl. Pomyšlení, že tady zůstane sám, bylo horší než všechno, co ho tam vpředu mohlo čekat. Salid se ohlédl přes rameno a nesouhlasně svažtil čelo, ale nepodnikl nic, aby Brennera zadržel.

Dorazili na konec temné oblasti, která téměř přesně splývala s ulicí. Salid varovně zamával rukou – tentokrát Brenner příkaz uposlechl a zastavil se, i když jen pouhý krůček za Palestincem –, přitiskl se zády na cihlovou stěnu budovy, která byla dominantou místní křižovatky, a opatrně podřepl.

Nekonečně pomalu se posouval dopředu a vyhlížel za roh. Brenner ho následoval, ale Salidovy pohyby dokázal napodobovat jen s velkými obtížemi.

To, co viděl, byla scéna, kterou znal z nesčetných filmů a příběhů, a přesto teď vypadala *úplně jinak*: Před nimi, nanejvýš patnáct až dvacet metrů od křižovatky, byla silnice uzavřena. Tři policejní vozy stály s rotujícími modrými světly napříč přes vozovku a blokovaly ji po celé šířce. Za nimi se daly rozpoznat střechy mnoha požárních a sanitních vozů, rovněž korunované rotujícími signálními světly. Brenner na první pohled napočítal nejméně tucet policistů a k tomu nesrovnatelně větší počet civilistů – nejspíš zvědavých čumilů –, kteří se viditelně jen pohružkou násilí dali odradit od toho, aby tuto bariéru prostě nepřelezli. Z dálky se sem blížily další kvílející sirény a měl pocit, že zaslechl i obávaný hluk vrtulníku, ale nebyl si s tím zcela jistý.

Salid ukázal na nějaký bod na levé straně ulice. V první chvíli Brennera napadlo, že ho chce upozornit na automobil, který zřejmě z boku narazil do policejního vozu. Potom spatřil, co měl Salid opravdu na mysli: Kousek za zaklíněnými vozidly stálo pět nebo šest poli-

cistů, kteří se zbraněmi v rukou obstoupili dva civilisty. Byli příliš daleko, aby mohli slyšet, o čem se tam mluvilo, ale význam gest, které viděli, byl jasný. Ten automobil se nepochybně pokusil prorazit silniční uzavírku. Byl to opravdu velký a velmi *americký* vůz. Brenner pocítil úlevu od tlaku, jehož existenci si uvědomil až teď, když už ho necítil. Aspoň někdo přežil.

„Teď nedávají pozor,“ zašeptal Salid. „Možná že máme šanci.“ Dvě nebo tři vteřiny usilovně přemýšlel a pak ukázal pohybem hlavy dopředu. „To není málo zvědavců, že?“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Brenner. Palestincova otázka se mu vůbec nezamlouvala.

„Zevlouni jsou mor,“ odpověděl Salid. Znělo to téměř vesele. „Každopádně pro *jednu* stranu.“

Brenner tázavě vzhlédl. Salid zvedl zbraň, zkontroloval zásobník a s úsměškem se podíval na Brennera. „Pro tu druhou...“

„No snad nechcete...?“

Salid ho uklidnil gestem ruky, ale úsměšek se mu přesto z obličeje zcela nevytratil. „Žádný strach. Nechci nikoho zranit. Myslím, že vystřelím na jedno z těch hezkých modrých blikátek tam naproti. Snad tím vyvolám nepatrnou paniku.“

„A přitom nikdo neutrpí újmu, že?“

Salid pokrčil rameny. „Při tom, oč tady jde, by mohla spousta lidí *utrpět újmu*, nemyslíte?“

Brenner neodpověděl. Co by také na to mohl říct? Salid měl pravdu. Kromě toho si byl poměrně jistý, že nic, co by udělal nebo řekl, by na Palestince nijak nezapůsobilo a v žádném případě by ho neodradil od toho, k čemu se rozhodl. Přesto cítil, že tenhle argument je falešný. Matematika a etika se prostě k sobě moc nehodily.

Salid poklekl na levé koleno, opřel si loket o stehno a zamířil. Brenner ho nervózně sledoval. Salidův úmysl se mu zamlouval čím dál méně. Patnáct metrů nebyla na tak skvělého střelce, jakým Salid nepochybně byl, žádná pozoruhodná vzdálenost, ale tam naproti stálo tolik lidí, že i nepatrná odchylka mohla způsobit katastrofu. Brenner sice zbráním vůbec nerozuměl, ale pochyboval o tom, že se dá samopalem střílet tak přesně, jak Salid zamýšlel.

Salid nepatrně nadzvedl hlaveň a dlouho mířil. Najednou mu Brenner položil ruku na rameno. „Počkejte!“

Před nimi se něco pohybovalo. Vypadalo to, že stíny mezi nimi a silniční uzavírkou obživly, aniž Brenner dokázal záhadný pohyb přesně definovat. Něco se tam vlnilo – jako černý inkoust, šířící se jako temná skvrna v tekoucí vodě. Všude slyšel šramot a šustot, ale tentokrát to znělo spíše jako hlasy, které sem přinášel vítr. Výkřiky ztracených duší.

Salid sklonil samopal a ukázal doprava. Bizarní efekt byl vidět i tam a na větší vzdálenost působil téměř ještě strašidelněji. Zdálo se, že se k životu probudila celá ulice.

Něco se dotklo Brennerova chodidla; bylo to nepatrné zběžné zaškubání, které koženou botou vlastně nemohl ani cítit. Přesto sebou prudce škulbl, když spatřil malinkou pavoukovitou potvoru, jak mu leze přes špičku boty. Rychle ji setřásl a instinktivně zvedl nohu, aby ji rozšlápl, jak to předtím ukázkově dělal Salid.

Naznačený pohyb však nedokončil.

Pavouk nepřišel sám. Byly to miliony hmyzích tělíček – a byly všude. Černý povlak, který probudil ulici k životu, nepřišel z nicoty, nýbrž z temnoty, která panovala kolem nich. Hmyz byl všude: na zemi, na zdech, mezi jejich chodidly, na botách, lezl po nohavicích a nehlučně se vynořoval z temnoty za nimi, lezoucí, škrábající a cvakající záplava malinkých opancéřovaných netvorů, žádný z nich nebyl větší než nehet na dětském malíčku, ale jejich množství bylo neko-nečné.

Brennerovi se zatočila hlava. Srdce mu bušilo stále silněji a cítil, jak mu po celém těle vyrazil studený pot. Na okamžik mu hrozilo, že propadne stejné panice jako předtím v hotelu. Kolena se mu třásla tak silně, že natáhl ruku a chtěl se opřít o zeď. Rychle zase ucukl, když se dotkl prsty něčeho malého a tvrdého.

I zeď byla plná škrábající se havěti. Nebyli to však pavouci, jak tvrdil Salid. Nebyli to ani brouci či mravenci nebo něco takového, co by Brenner někdy viděl. Byl to tak bizarní pohled, že na okamžik dokonce zapomněl na své zoufalství a předklonil se, aby si ty tvorečky prohlédl pozorněji.

Nejvíce se snad ještě podobali podivně zakrslým kobyilkám, ale měli trochu silnější údy, které byly – stejně jako jejich tělo – opancéřovány malinkými černohnědými šupinami. Z trojhranných lebek, jimž dominovaly znepokojivě velké a *vědoucí* oči, vyrůstala silná kusadla. Zadní část těla měli ohnutou nahoru a zakončenou špičatým ostnem, což jim propůjčovalo jistou podobnost s malými opancéřovanými škorpiony.

„Tamhle!“ Salid ukázal vpřed. „Jen se podívejte!“

Brenner namáhavě odtrhl pohled od zdi a zadíval se směrem, kterým ukazovala Salidova natažená ruka. Vlna oživené temnoty se blížila k silniční uzavírce a pohybovala se mezitím už tak energicky, že byla i odtud dobře viditelná. Několik policistů se váhavě přiblížilo k lezoucím stínům, ale skoro vzápětí se zase zastavili.

Pohyb hmyzí armády se naopak nezastavil ani na chvíli. Nehlučně klouzala k policistům a zdálo se, že přitom stále zrychluje. Brenner viděl, jak jeden policista sebou zaškubal a najednou začal poskakovat jako šílený; druhý vykřikl a pozpátku vrávorál pryč.

„Panebože, *ne!*“ zašeptal Brenner. „Prosím, *to ne!*“

Poslední slovo zaniklo v prásknutí výstřelu, který vypálil jeden z policistů na přibližující se hmyzí armádu. Kulka vykřísila jiskry z asfaltu, aniž hmyzí záplavu přirozeně jakkoli zdržela. Černá vlna zaplavila chodidla mužů a na okamžik se zdálo, že jim začne lézt po nohách nahoru. Brenner měl pocit, že se mu na stejně dlouhý – nebo snad nekonečně krátký – okamžik zastavilo srdce. Ze vzpomínek mu vykrytalizoval strašlivý obraz: obličej, který se ve stínech rozpustil a pak tam už prostě nebyl; ruce, jejichž prsty se změnilly v holé kostěné drápy, oloupeny o maso a veškerý život – a to vše ve zlomku vteřiny. Teď se to dělo znovu. Tentokrát tam ovšem nebyly žádné milosrdné stíny, které by před ním skryly pravdu. Odehrávalo se to znovu, teď a tady, před jeho očima.

Potom se temnota stáhla nazpět. Jeho nejhorší noční můra se ne-naplnila. Muži křičeli strachem a odporem a na druhé straně uzavírky vypukla během zlomku vteřiny panika, ale hmyz se tentokrát nedostavil proto, aby zabíjel. Brenner viděl, jak jeden policista uklouzl a s divoce mávajícíma rukama upadl do kypící hmoty u svých nohou, ale

nezmizel v ní jako muži v domě, ale vrávoravě se postavil a s křikem prchal dál.

„Rychle!“ zařval Salid. „Běžte!“

Vyskočil a pádil pryč, těsně následován Brennerem a Janem, kteří se prostě naslepo řítili za ním.

Brenner sípal odporem a nechutností, když cítil, jak se mu pod jeho kroky rozstříkují nespočetná tvrdá tělíčka. Hmyz se ani náznakem nesnažil před nimi utéci – a kam také? To, co na první pohled vypadalo jako asfalt, byla ve skutečnosti kypící lezoucí hmota, do níž při každém kroku zapadali téměř po kotníky a která se vlnovitě přibližovala k silniční uzavírci a prchajícímu davu lidí za ní – ale na Jana, Salida ani na něho nezaútočila. Přesto by mu snad bylo milejší, kdyby to udělala. Myšlenka, že na ně tahle odporná havěť zaútočí, byla strašná, ale pouhé pomýšlení na to, že – ať už z jakýchkoli důvodů – stojí na *jejich straně*, byla stokrát horší.

„Auta!“ zakřičel Salid. „Běžte k těm autům!“

Zřejmě se chtěl zmocnit jednoho z policejních vozů, jejichž majitelé se v bezhlavé panice připojili k prchajícímu davu, ale černá vlna dorazila k automobilům mnohem dříve – a to, co se předtím odehrálo jen v Brennerově fantazii, teď viděl ve skutečnosti. Bylo to mnohem méně dramatické, než očekával, a právě proto také nesrovnatelně horší: Zhruba za pouhou vteřinu vozidla zmizela pod černým, povlovně vibrujícím příkrovem, míhající se hmotou, která pokryla jejich tvary, neurčitě je napodobila a potom se sunula dál. To, co po ní zůstalo, byly holé vraky bez pneumatik, čalounění a přístrojových desek; dokonce i bez barvy. Kovové kapoty se matně leskly, jako by je někdo ošetřil pískovací tryskou. U dvou nebo tří automobilů se uvolnila přední a zadní skla, protože byla nemilosrdně oloupena o příslušná gumová těsnění, a roztránila se na ulici.

„Zatraceně!“ Salid se zastavil a zuřivě se rozhlížel. Černé vlny hmyzí armády mu protékaly kolem nohou jako třpytivá tvrdá voda, ale on je teď vůbec nebral na vědomí; další důkaz toho, že jeho projev předtím nebyl nic jiného než zastírací výmluva. Ukročil stranou, opět se zastavil a otáčel se. Tvář mu znetvořila grimasa, která Brennera vyděsila. Nakonec popoběhl, přešel téměř plynulým pohybem

jeden z napříč postavených policejních vozů a netrpělivě gestikuloval na Brennera a Jana, aby udělali totéž.

Brenner ho následoval, podstatně méně elegantně, přesto téměř stejně rychle, zatímco Jan se ani nepokusil překonat překážku. Prostě tu jen stál a civěl na něho. Měl úplně prázdný pohled.

„Zatraceně, na co čekáte?“ láteřil Salid. „Vy...“

Brenner ho jediným gestem umlčel. Začal ho šírat nový pocit strachu, který se z nevysvětlitelného důvodu ještě zhoršil, když se podíval Janovi do obličeje. Bylo to vlastně poprvé od doby, co vyšli z hotelu, že se soustředěně zahleděl duchovnímu do tváře. Janovy oči nebyly ve skutečnosti prázdné. Ještě v nich něco *bylo*, ale Brenner znenadání zapochyboval, je-li to *život*. A zároveň pochopil, že on sám nebyl jediný, kdo Salida ve skutečnosti nenásledoval dobrovolně.

Jak jenom mohl být tak zaslepený? To si opravdu myslel, že jen on je konfrontován s tím nejhorším, co si dokázal představit? Ve srovnání s mladým duchovním na tom byl nejspíš ještě dobře. Život se mu během posledních hodin neodvolatelně změnil v hromadu střepů, které žádná moc na světě už nedokázala slepit, ale to nebylo nic proti tomu, čím musel projít Jan. On totiž neprožil to nejhorší, co si vůbec dokázal představit, on *vykonat* to nejhorší, čeho byl schopen.

Usmrtil člověka.

Nebylo důležité, jestli se to stalo v sebeobraně, úmyslně nebo téměř bez jeho přičinění. Zmařil lidský život. Pro takového muže jako on to byl tak absurdně velký zločin, že Brenner nemohl ani náznakem pochopit zoufalství, které teď Jan určitě cítil.

„Na co čekáte?“ zeptal se znovu Salid. Ještě pořád to znělo netrpělivě, ale také trochu nejistě. Pravděpodobně nevěděl, co se odehrává v Janovi, ale musel by být slepý, aby neviděl, že se s ním něco stalo.

Brenner zopakoval své odmítavé gesto, otočil se celým tělem k Janovi a podal mu ruku.

Uplynula více než vteřina, než Jan vůbec nějak zareagoval na tent pohyb. Zamžoural, shlédł na Brennerovu nataženou ruku a na-

značil zavrtění hlavou; nevypadalo to jako odmítnutí, spíše se zdálo, že dost dobře neví, co si má s nabídnutou rukou počít.

„Pojďte,“ vyzval ho potichu Brenner. „Pomůžu vám.“

Jan ani nyní hned nezareagoval a Brennera by ani trochu nepřekvapilo, kdyby prostě jenom zavrtěl hlavou a utekl odtud; nebo kdyby neudělal vůbec nic. Ale potom přece jen váhavě zvedl ruku a uchopil Brennerovu. Neohrabaně, ale poslušně – a *bezmocně* – přelezl přes kapotu policejního vozu, takže mohli jít dál.

Ačkoli tahle příhoda trvala jen pár vteřin, situace na ulici se dokonale změnila, když se Brenner zase ohlédl na Salidu. Před nimi stály další tři automobilové vraky na holých ráfcích – jedno požární auto a dvě sanitky – a další byly asi třicet až čtyřicet metrů daleko, ale všude bylo pusto a liduprázdno. Před nimi se rozprostírala prázdná a lesklá ulice, ale s výjimkou Salida, Jana a jeho samotného byl veškerý život malinký, měl spoustu nožek a byl uzavřen do třpytivého pancíře z černé rohoviny.

Salid chtěl něco říci, ale ani teď mu to nebylo dopráno.

Ještě to neskončilo. Temnota, z níž uprchli, je dostihla podruhé. Kolem nich zhasla všechna světla.

Sedmý anděl vylil svou nádobu do ovzduší a z chrámu od trůnu zazněl mocný hlas: „Stalo se!“

Zjevení, 16,17

SVĚTLO ZHASLO

a temnota, která se současně rozhostila za okny domovní chodby, Kenneallymu napověděla, že tentokrát to není jenom spálená žárovka. Přesto se neubráníl překvapení, když po nepatrném zaváhání přistoupil k oknu a podíval se ven.

Neviděl prakticky nic. Ulice pod ním se změnila v černou bezednou propast a tam, kde se za ní mělo rozprostírat město, se rozkládala jen obrovská temná rovina. Do určité míry ho to uklidňovalo. Nacházel se teď ve třetím poschodí, a než sem přišel, velice přesně si vryl do paměti nejbližší okolí: Protější strana ulice byla ohraňována ani ne dva metry vysokou betonovou zdí, za níž se rozprostíral nemocniční pozemek, rozsáhlý park s jedinou nepříliš vysokou budovou, takže měl vlastně výhled na celé město. Temnota, kterou místo něho viděl, se dala vysvětlit pouze jediným způsobem: Výpadek proudu se neomezoval jen na tuto budovu nebo ulici.

Tiché zavržení za Kenneallym ho vytrhlo ze zamyšlení. Bleskurychle se otočil a sáhl do kapsy, ale nahmatal jen hladké umělohmotné pouzdro telefonu. Teprve potom si vzpomněl, že policisté mu jeho zbraň odebrali. *Jednu z jeho zbraní.*

Zvuk se už neopakoval, ale Kenneally byl vycvičen příliš dobře, než aby se spoléhal na to, že to byl pouhý výplod fantazie nebo náhoda. Zatímco soustředěně zíral do tmy za sebou, pozvolna předřepil, sáhl dozadu a vytáhl revolver, který měl v pouzdru připevněném na kotníku levé nohy. Už jenom samotné cvaknutí, s nímž natáhl kohoutek, zaznělo v tichu domovní chodby jako výstřel z pistole, ale byl to také nevýslovně *uklidňující zvuk* – i když se nemohl zbavit nutkavého pocitu, že mu zbraň nebude nic platná. Přesto ho její váha uklidňovala, nejspíš jen proto, že to bylo cosi důvěrně známého a něco, pod čím si po celý život představoval bezpečí a moc.

„Je tam někdo?“ zeptal se – nejprve německy, protože přirozeně nejpravděpodobněji mohl předpokládat, že nějaký všetečný obyvatel domu zaslechl podivný zvuk a vyšel se ven podívat, a potom, když nedostal žádnou odpověď, ještě jednou ve své mateřtině.

Výsledek byl stejný. Nikdo neodpověděl. Nikdo *nemohl* odpovět, protože byl sám. Jeho oči si mezitím už zvykly na nedostatek

světla natolik, že si mohl prohlédnout celou chodbu. Viděl sice jen trochu víc než vzory z geometrických stínů, ale v nich určitě nic nepřipomínalo člověka. Zvláštní... Na okamžik byl jeho pocit, že je pozorován, tak intenzivní, že téměř hraničil s jistotou – a za běžných okolností se mohl na svůj cit velmi dobře spolehnout. Ale nejspíš už neměl nejlepší nervy.

Kenneally pokrčil rameny, naznačil, že by zase schoval zbraň do kapsy, ale pak ji jenom přendal z pravé do levé ruky a uvolněnou pravicí vyndal telefon. Potom se znovu otočil k oknu. Pocit, že ho někdo sleduje, prožíval okamžitě tak intenzivně, jako by se ho cosi *dotýkalo* mezi lopatkami. Když se však zase otočil, chodba byla stejně liduprázdná jako předtím.

Tenhle dům byl vůbec podivně tichý. Doopravdy si to *uvědomil* snad teprve nyní, ale cítil to samozřejmě už celou dobu. *Příliš* tichý. Po všem, co se dělo na ulici, po kvílení sirén, hlasech, hluku, zvuku motorů a výkřicích, o výstřelech a burácení helikoptéry o pouhý obytný blok dále ani nemluvě, by přece chodba musela být plná lidí zvědavě se deroucích k oknům.

Nic takového tu nebylo. Naopak, dům vypadal jako po vymření. Jeho obyvatelé pravděpodobně uprchli nebo místní úřady byly dostatečně předvídavé a všechny je evakovali.

Kenneallymu něco napovídalo, že tohle není správné vysvětlení, ale zároveň také neměl dost odvahy na to, aby přemýšlel o *pravém* důvodu hrobového ticha, které se zmocnilo tohoto zchátralého obytného domu.

Odvaha mu chyběla zřejmě i proto, že pak by musel přemýšlet o příčině jiné, mnohem hlubší a rozsáhlejší temnoty, která pohltila město venku před oknem. Nebyl to jenom výpadek proudu – *pokud* se vůbec o podobnou záadu jednalo. Ani bez elektrického světla by přece nebyla *taková* tma. Na obloze nesvítla ani jediná hvězda, ačkoli noc, pokud si vzpomínal, byla vlastně bez mráčku. A copak už dávno nemělo začít svítat?

Kenneally si vyhrnul rukáv a podíval se na hodinky. Nedokázal však prakticky ve tmě správně rozpoznat polohu ručiček. Přesto už by mělo pomalu vycházet slunce. Mraky, které se tady zatáhly, mu-

sely být nesmírně husté. Počasí si ovšem už několik dní stejně dělalo, co se mu zlíbilo.

Znovu za sebou uslyšel tiché zašelestění, ale tentokrát odolal pokušení se otočit. Věděl, že byl sám. Místo toho odklopil telefon, vyklepal pouze palcem ono mnohamístné číslo, které už této noci jednou volil, a zaposlouchal se do vyzváněcího tónu.

Satelitní spojení se uskutečnilo okamžitě, jakmile zvedl palec z poslední klávesy, a tentokrát *věděl*, že účastník na druhém konci spojení čekal na jeho telefonát s rukou na sluchátku.

„Už je po všem?“

Jeho telefonní partner se nenamáhal s pozdravem nebo nějakou jinou frází. Kenneally zřetelně slyšel napětí, které se mu zachvívalo v hlase. Ani se ho dokonce nesnažil potlačit.

Neodpověděl hned, ale až po dvou či třech vteřinách – a tohle zaváhání už samo o sobě odsoudilo odpověď do role čehosi naprosto nadbytečného. „Ne. Vyskytly se... potíže.“

„To znamená, že ještě žijí.“

„Ano,“ odpověděl Kenneally.

„Selhal jste.“ V hlase nebylo ani stopy po výčitce, kterou obsahovala samotná slova. Zněl spíše rezignovaně.

Kenneally se přesto energicky bránil. „Nebyla to moje vina!“ prohlásil. „Neřekli jste mi, s *čím* mohu počítat. Šest mých nejlepších mužů je mrtvých a... a já ani pořádně nevím, co se stalo.“

„A co se stalo?“

„Zatraceně, to já nevím!“ opakoval rozhodně Kenneally. Byla to pravda. Così v jeho nitru se bránilo převést vzpomínky do obrazové podoby. Zcela jasně a zřetelně viděl, co se stalo před domem, ale nebyl prostě schopen to zformulovat. Slovně ani obrazně – dokonce ani pro sebe, v duchu. „Něco z toho domu vyšlo ven. Nebyl to Salid nebo někdo z jeho doprovodu, nýbrž...“

„Takže jsou naživu a na svobodě. Musíte je zabít.“

„To nemohu,“ odtušil Kenneally.

„Musíte. Nemáte sebemenší ponětí, co je tady ve hře.“

„Tak mi to řekněte!“ požadoval Kenneally. „K čertu, vždyť já taky dost riskuji! Možná i svůj život, každopádně svou kariéru. A vy mi ani neprozradíte proč?“

„Na vysvětlování nezbývá čas,“ odpověděl hlas v telefonu. „Ale můžete mi věřit, že váš život ani kariéra nebudou stát za zlámaný groš, jestli se vám je nepodaří zadržet. Musíte ty muže zabít. Alespoň jednoho z nich.“

„Jednoho?“ opakoval Kenneally překvapeně. „A to je jedno kterého?“ Pokud tato akce vůbec někdy dávala smysl, tak teď už to rozhodně neplatilo. Chápal, že kdosi požaduje Salidovu smrt. Nejspíš měl pro to pádné důvody. Nejspíš by zdůvodnil i to, že je nutné zároveň zlikvidovat neškodného jezuitského kněze a nepotřebného pojišťovacího agenta, protože se nejspíš stali svědky něčeho, co neměli spatřit.

Ale rozkaz zabít *jednoho* z těch tří, a navíc kteréhokoli? To bylo... absurdní!

„Porozuměl jsem vám správně?“ ujistil se. „Je jedno, koho z nich dostanu?“

„Zabijte je všechny tři, jestli to dokážete,“ odpověděl hlas. Teď už ztratil i poslední nádechy lhostejnosti. Klidnou rozvážnost, kterou na něm Kenneally vždy nejvíce obdivoval, vystřídalo něco, co se nedalo označit jiným slovem než panika. „Když to nepůjde, pokuste se aspoň zadržet jednoho. Snad to bude stačit.“

„Na co?“ zeptal se Kenneally.

Tentokrát nedostal žádnou odpověď. Za chvíli hlas pokračoval trochu – jen *trochu*, ne o mnoho – klidněji: „Kde teď jste? Přesně?“

Kenneally mu to sdělil, a tentokrát uplynulo více času, než bylo tiché statické šumění satelitního spojení opět vystřídáno zvukem hlasu, který ovládal Kenneallyho život už půldruhého desetiletí.

„Dobrá. Asi tak za hodinu a půl mohu být u vás. Existuje poblíž nějaké místo, kde může přistát helikoptéra?“

„Střecha nemocnice,“ odpověděl Kenneally. Trochu ho to překvapilo. Ani skutečně *rychlá* helikoptéra by za půldruhé hodiny neuzrazila více než pět set mil – a on vždycky vycházel z toho, že jeho záhadný partner nepochybně žije velice daleko; nezávisle na tom, z kterého místa na světě s ním právě rozmlouval.

„Takže mě tam očekávejte.“

Spojení bylo ukončeno bez jediného slova rozloučení nebo dalších pokynů. Kenneally teď byl nevýslovně zmatený. Upřeně zíral na

telefon a snad poprvé ve svém životě si položil otázku, jestli to, co dělá, je opravdu *správné*. Nikdy o tom hlasu nezapochyboval, ačkoli ho občas pověřoval úkoly, které byly nesmyslné – a v jednom nebo dvou případech podle jeho mínění i *nesprávné*. Teď to udělal.

Ale hned také vycítil, že je příliš pozdě. Už dávno se rozhodl – a ať je cena za toto rozhodnutí jakákoli, dnes ji dostane nebo ji bude muset zaplatit.

Přiklopil telefon, vteřinu nehybně postál před temným okenním sklem, které odráželo jeho postavu jako podivně zdeformovaný přízračný stín, a znovu otevřel umělohmotné víko. Číslo, které nyní zvolil, nebylo výrazně kratší než to předchozí a vlastně to ani nebylo správné telefonní číslo. Rozhovor byl přeměrován přes více satelitů a obletěl zřejmě celou zeměkouli, než se nakonec dostal přes relé, o jehož existenci nevěděli ani jeho bezprostřední nadřízení, do rádiové sítě americké armády. Místo vyzváněcího tónu slyšel jen praskavé šumění. Potom se ohlásil palubní radista v helikoptěře, která zaútočila na penzion. Kenneally mu ani neposkytl dost času na to, aby se ohlásil, a ostrým tónem ho přerušil: „Tady velitel Kenneally. Vaše pozice?“

Muž mu poskytl požadované údaje a Kenneally se je pokusil z hlavy zkontrolovat. Jestli se v něčem pořádně nezmylil, nebyl vrtulník ještě příliš daleko. Dvě až tři minuty, pokud by letěl maximální rychlostí.

„Mám pro vás nové rozkazy,“ prohlásil. „Otočit a vrátit se, co nejrychleji.“

„Ale pane!“ I přes špatné spojení zřetelně slyšel překvapení v důstojníkově hlasu. „Před dvěma minutami nám volal generál Martin. Náš rozkaz zní jednoznačně...“

„Tímto se ruší,“ přerušil ho Kenneally. „Můj autorizační kód zní Alfa-Rudý-Charlie. Prosím potvrdit.“

Odpověď nepřišla hned; kromě jiného nejspíš i proto, že i skvěle vyškolení důstojníci na palubě této helikoptéry potřebovali vteřinu, aby překonali své překvapení, a protože nejspíš z opatrnosti otevřeli zapečetěnou obálku, která byla uložena na palubě stroje, aby se přesvědčili o správnosti kódu.

Kenneally se modlil, aby kód souhlasil. On sám to nevěděl. Ještě včera ani nevěděl, že tento kód *existuje*. Neexistovalo moc lidí na světě, kteří o jeho existenci věděli, nebo ho dokonce znali. Jedním z nich byl prezident Spojených států a dalším jistě generál Martin, pod jehož vrchní velení spadalo americké vojenské letectvo v Evropě. A pak ještě někdo, jakýsi bezejmenný hlas v telefonu, kdesi v okruhu pěti set mil.

„Potvrzeno,“ ozval se konečně radista. Kenneally si v duchu oddech. „Vaše rozkazy, pane?“

„Absolutní rádiová odmlka, jakmile skončí tento rozhovor,“ upřesnil Kenneally. „Vrátíte se a budete eliminovat cíle. Za všech okolností. Je třeba počítat s oběťmi mezi civilním obyvatelstvem.“

„Pane?“

Kenneally vycítil hněv. Nepokládal zásadně za nutné, aby vojáci *rozuměli* rozkazu nebo ho dokonce zpochybňovali – a teď už vůbec neměl náladu s někým diskutovat. Na druhé straně tomu muži právě více či méně zřetelně rozkázal, aby střílel i na ženy a děti, bude-li to nezbytné, a nemluvil přitom s robotem. Spolkl tedy ostrou repliku, která ho pálila na jazyku, a naopak se snažil vyjádřit pochopení, když odpovídal:

„Pravděpodobně to nebude zapotřebí. Pokuste se způsobit co nejméně škod – ale *musíte* cíle eliminovat. Víte, co se stalo dvacet mil odtud. Salid má tu ďábelskou věc pořád u sebe. Podle našich informací plánuje, že tím zamoří městský vodovod. Jestli se mu to podaří, půjde počet obětí do desetitísíců. Zastavte ho – za každou cenu. Potvrdit.“

„Potvrzeno, pane.“

„V pořádku,“ pronesl Kenneally. „Od této chvíle rádiová odmlka. Ukončeno a vypnuto.“

* * *

Světla nezhasla naráz, ale postupně; s nepatrným opožděním, nejvýše jedné desetiny vteřiny, ale přece jen viditelně jedno po druhém, takže nebyla najednou tma, ale černá clona se jako nehluchná rychlá vlna pohybovala před nimi po ulici. A za tímto prvním temnem následovalo druhé, které bylo snad ještě děsivější: Jakmile tem-

no dosáhlo konce ulice – nezastavilo se tam, jak Brenner s úlekem zjistil, ale šířilo se stále dál a dál. Zhasla i světla za okny. Budovy po levé straně ulice, které ještě před chvílí byly osvětleny skoro jako za dne, se změnilly v černé skály uprostřed noci.

A nejen ony.

Brenner viděl jen nepatrnou část další silnice, ale neuniklo mu, že i tam postupně zhaslo nejprve pouliční osvětlení a potom všechna ostatní světla. Trvalo ještě několik vteřin, než ještě více ztmavla i obloha na západě. Lehký odlesk, který dosud na obloze kouzlilo zářivěji osvětlené centrum města, už teď pominul.

„Už to začalo,“ zašeptal Jan. „Armageddon. Poslední bitva.“

Salid se na místě otočil a podíval se ostře na Brennera. „Zatraceně, buď ho konečně umlčíte vy, nebo to udělám já!“ pohrozil. Obrátil se přímo na Jana a téměř zařval: „To je jen zatracený výpadek proudu a nic jiného!“

Jan se na něho jenom podíval a mlčel. I Brenner raději nic neříkal. Salid věděl stejně dobře jako oni, že tohle může být *cokoli*, jen jedno zaručeně ne: normální výpadek proudu. Ale přesto stále ještě váhal přijmout Janovo vysvětlení. Pravdou bylo i to, že *nechtěl* vědět, co se tu děje.

„Ale přece nejste tak slepí,“ ozval se konečně Jan. „Musíte přece...“

„Prosím.“ Brenner mu konejšivě položil ruku na rameno. „Bude lépe, když teď budete zticha.“

Jan se na něho zmateně zadíval, ale poslušně zmlkl a Salid zavrčel: „Měli bychom toho vtipálka nechat tady. K čertu, já už snad nejsem schopen jasně myslet. Musíme... potřebujeme vozidlo. Nějaké auto! Rychle!“

Tentokrát Brenner nezareagoval na jeho výzvu dostatečně rychle. Možná že jenom už prostě začínal zapomínat, kdo je Salid *ve skutečnosti*. Byl tak ohromen, že ani pořádně nevnímal fyzickou bolest, když ho Salid netrpělivě postrčil hlavní samopal do boku, aby ho přinutil k další chůzi – ačkoli to bylo tak prudké, až mu to vehnalo slzy do očí. Vrávorat dál a jenom zcela instinktivně za sebou táhl Jana. Po pultuctu neobratných klopýtavých kroků se zase dostal do svého normálního rytmu.

Uzavírka silnice a vraky aut zůstaly brzy za nimi, ale ohlodaná země je ještě notnou chvíli provázela – alespoň tak to Brenner předpokládal. Nemohl totiž na zem vidět, protože tu pořád ještě byl hmyz. Většina plazivé pustiny zmizela beze stopy v nicotě – přesně tak, jak se z ní vynořila. Ale pořád to ještě byly miliony hmyzích válečníků, kteří tu setrvali; silnici pokrývala vrstva z rohoviny a živého masa, která sice už nedosahovala ke kotníkům, ale pořád ještě vytvářela téměř jednolitý ucelený příkrov. Brenner se téměř křečovitě snažil *nepodívat se* na ulici, ale přesto to zahlédl: Hmyz uhýbal před jeho kroky stranou, ale mezera za ním se okamžitě vyplňovala.

Trochu dál vpředu, avšak přece jen už kousek za křižovatkou, byla vozovka trochu světlejší. Plazivý chaos se nejspíš usměrnil tak, že nechal prázdnou jen *tuhle* ulici, aby jim umožnil útěk. Vpředu spatřil opět vozidla zaparkovaná na okraji vozovky, která – tak to alespoň vypadalo z dálky – vypadala nepoškozeně.

„*Otevřela jícn propasti,*“ zašeptal Jan, „*a vyvalil se dým jako z obrovské pece, a tím dýmem se zatmělo slunce i všechno ovzduší. Z dýmu se vyrojily kobylky na zem...*“

„My víme, že jste znalec bible, otče,“ ujistil ho stísněně Salid.

Jan jeho slova ignoroval. Tichým, rozechvělým, a zároveň opět velmi pevným hlasem pokračoval: „*Měly jakoby železné pancíře... a ocasy jako škorpioni a v nich žihadla.*“

Salid se zastavil. Něco mu pracovalo za čelem a Brenner si povšiml, jak se mu napnul každý sval v jeho těle. „Přestaňte,“ vyzval duchovního – nijak hlasitě, nýbrž nebezpečně ztišeným hlasem.

„*Byla jim dána moc škodit jenom lidem, kteří nejsou označeni Boží pečeti na čele,*“ pokračoval Jan. Byl velmi bledý, ale odolával Salidovu pohledu. Bázeň, která se mu dala vyčíst z obličeje, neodrážela strach z Palestince. „Pořád tomu ještě nerozumíte? Copak nechápete, co se tady děje? Co...“

Salid ho udeřil. Stalo se to tak rychle, že Brenner ani neviděl úder – a jezuita nejspíš také ne. Bleskurychlý pohyb a Jan se zkrivil, přitiskl si ruce k tělu a se zasípáním se sesunul nejprve na kolena a pak dopadl celým tělem na zem.

„Zbláznil jste se?“ zasupěl Brenner. Rychle poklekl vedle Jana a podal mu obě ruce, ale ten jenom zavrtěl hlavou. Velmi namáhavě dýchal, ale přesto se vlastní silou zase vyškrábal na nohy.

„Už je to dobré,“ procedil. „Byla to moje vina.“

„Nic není dobré,“ odpověděl hněvivě Brenner a vrhl rozzlobený pohled na Salidu. Vnitřní hlas mu radil, aby byl opatrný. Terorista byl na konci svých sil; mohl by ho srazit jako Jana, ale to mu bylo jedno.

„Zešlel jste?“ zeptal se. „Co to do vás vjelo?“

Salid se roztřásl po celém těle. Zaťal pěsti a přistoupil o půl kroku k Brennerovi, který teď byl skálopevně přesvědčen o tom, že ho udeří. Ale Palestinec se znenadání uvolnil.

„Promiňte,“ zamumlal. „Já... přestal jsem se ovládat.“

Podruhé. Brenner to sice nevyslovil, ale tohle slovo přesto jako by viselo slyšitelně ve vzduchu. Poprvé Salid rozdupal pár kobylek. Tentokrát srazil Jana k zemi. Co se stane příště? Nezabije někoho z nich?

„Promiňte,“ ozval se znovu Salid. „Já... se musím vzpamatovat. Je načase, abychom to dokončili.“

„Dokončili?“ Brenner měl náhle co dělat, aby se nezačal hystericky smát. „*Dokončili?*“ Jan měl pravdu: Salid *byl* slepý.

„Co máme *dokončit?*“ zamumlal. „Tak se přece rozhlédněte!“ S vášnivými gesty ukázal na Jana. „On má pravdu! Copak nevidíte, s jakými silami tu máme co dělat? To opravdu věříte, že můžete tohle... tuhle věc zastavit tou vaší směšnou zbraní?“

„To nevím,“ odpověděl potichu Salid. „Ale já jsem to viděl. *Žije* to. A co *žije*, může být usmrceno.“

„Jistě, a to vás obzvlášť baví, že?“ zeptal se jízlivě Brenner.

Salid se na něho podíval tak, že Brenner téměř vzápětí litoval svých slov. Nedlužil tomuhle muži nic, ale vůbec nic, a přesto se cítil mizerně, že ho urazil. Ale už se nedostal k tomu, aby něco řekl.

Za Salidem se objevilo gigantické černé monstrum. Spadlo jako kámen z nebe a svůj pád zbrzdilo až na poslední chvíli, tak rychle, až se zdálo, že se doslova vynořilo odnikud. Brennera a Salidu zaplavilo ohlušující skřípění a burácení, ale ještě než je zasáhl tenhle pekelný

hřmot, silou obrovské pěsti proti nim vyrazil bouřlivý vír a všechny tři srazil k zemi.

Pád jim zachránil život. Tmou se jejich směrem roztančily plamínky. Cosi na asfaltu explodovalo jen pár centimetrů od Brennerova obličeje. Zasypalo ho to krupobitím drobných úlomků s ostrými hranami a pocítil krátký prudký náraz rozžhaveného vzduchu. Instinktivně se odkutálel stranou a chránil si rukama obličej, zatímco příšera nad nimi si odfrkla a táhla za sebou vlečku z bouře, hukotu a plamenů. Salid něco křičel, ale dunění výbuchů pořád ještě neustávalo a snadno přehlušilo jeho slova.

Brenner se převálil na záda, opatrně odsunul ruku z obličeje a zvedl hlavu. Palčivá bolest nad levým okem ho zbavila iluze, že z toho vyvázl bez sebemenší újmy; nebyla ovšem tak těžká, aby mu poškodila i myšlení. Namáhavě se vyškrábal na ruce a kolena, rychlým pohledem se přesvědčil o tom, že Jan, jenž upadl vedle něho, je rovněž naživu a potom začal hledat Salida.

Palestinec se uchýlil do bezpečí mohutným skokem opačným směrem, ale už byl zase na kolenou a držel v ruce zbraň, aby mohl začít na příšeru pálit.

Nebylo to nic jiného než helikoptéra. Ačkoli od jejího náletu uplynula sotva vteřina, stroj už dosáhl druhého konce ulice a prudce nabral výšku, aby nenarazil na domy. Palubní zbraně přerušily palbu, ale nad ulicí visela zdvojená prašná stopa. Vytvořily ji nárazy střel a vítr ji rychle rozfoukával. Pro Brennera bylo absolutní záhadou, jak je možné, že vrtulník neviděl ani neslyšel – až do chvíle, než se na ně vrhl jako biblický anděl pomsty.

„Běžte!“ zařval Salid. „Utíkejte pryč! Třeba chtějí jenom mě!“ To bylo stejně směšné jako jeho pokusy ohrozit helikoptéru samopalem. Vypálil celou salvu, ale vrtulník už dávno zmizel nad střechami a provedl tam téměř komicky ostrý obrat, aby mohl zahájit další útok. A i kdyby byl zasažen, zřejmě by mu to nezpůsobilo žádnou škodu. Brenner ten vrtulník brzy poznal: Byl to stejný stroj, který předtím zaútočil na dům – a jeho posádka se zřejmě nezvratně rozhodla, že zajatci jsou proti pravidlům této hry.

„Tak už padejte!“ zakřičel Salid. „Různými směry! Tak může dostat jen jednoho!“

To byl jistě rozumný návrh. Přesto se Jan a Brenner zvedli jako na společný povel zároveň a vyběhli také pěkně společně. Salid zaklel, ještě více se přikrčil a vyslal další úsečnou dávku ze samopalů, když helikoptéra prudce nasadila k hloubkovému letu.

Brenner začal kličkovat, ale v běhu se ohlédl přes rameno na Salidu a přišeru z oceli a skla, která se děsivě rychle přibližovala. Salid střílel s nepředstavitelnou chladnokrevností – a s obdivuhodnou přesností. Na trupu vrtulníku křísly jiskry a nejméně jedna střela zasáhla kabinu a prorazila ji, ale zřejmě nezpůsobila žádnou další škodu, protože helikoptéra vzápětí opětovala střelbu. Pod jejím trupem se zažehly malé žlutooranžové plameny a potom stroj i ulice pod ním zmizely za zdvojenou stopou desetimetrového gejzíru ohně a prachu, který se neuvěřitelně rychle řítí na Salidu.

A minul ho.

Salid tam pořád ještě klečel, když nad ním helikoptéra přelétala a opět před sebou hnala celou ulicí zdvojenou stopu po střelbě. Vypadal otupěle, nechápavě, ale byl nejen naživu – viditelně nebyl dokonce ani zraněn, ačkoli některé exploze ukázaly svou strašlivou sílu v jeho bezprostřední blízkosti.

Helikoptéra nesmírně dynamicky zpomalila a ještě při průletu ulicí se začala ve vzduchu otáčet. Její kulomety už nepálily, ale Brenner nepochyboval o tom, že to mělo pouze jediný důvod – ušetřit munici. Jakmile muži za prasklou skleněnou kabinou zase uvidí lákavý cíl, určitě znovu zahájí palbu.

Bojový vrtulník nad nimi přelétal tak těsně, že vzdušné víry Brennera a Jana jen o vlásek nesrazily k zemi. Brenner ztěžka zavrával a rychle zamával rukama, ale podařilo se mu obnovit rovnováhu. Navíc se zcela instinktivně vrhnul doleva, tedy opačným směrem než helikoptéra. Jan ho následoval, ale ačkoli teď běžel o svůj život, pohyboval se stále ještě mechanickými topornými kroky, které spíše připomínaly pohyby robota než živého člověka. Brenner si byl jistý, že kdyby to duchovnímu někdo přikázal, prostě a jednoduše by zůstal stát a čekal na smrt.

„Rychleji!“ zakřičel na něho Brenner a zároveň sám ještě zrychlil, když viděl, že vrtulník už téměř dokončil obrat.

Muži v helikoptéře dělali přesně to, co očekával. Stroj se v důsledku odvážného manévru zakymácel jako malý člun ve vysokých vlnách, a proto první kulometná salva Jana i jeho beznadějně minula a několik metrů nad ním se rozstříkly kamenné úlomky a omítka z fasády. Pilot však opět rychle získal kontrolu nad svým strojem. Vrtulník se na vteřinu vznášel téměř nehlučně na jediném místě, potom naklonil přední část dopředu a stroj nesmírně rychle zamířil k Janovi a k němu. Letecký kulomet, jehož hlaveň vyčnívala pod hranatou přední částí jako tupý sosák obrovského kovového hmyzu, začal s vysokým, nervy drásajícím náपěvem v ďábelsky rychlém sledu plivat střely. Znovu vybuchovaly plameny a kamenné úlomky z vozovky, ale tentokrát tahle zběsilá erupční stopa mířila přímo na Jana a na něho.

Jen tři nebo čtyři kroky od nich se nacházelo krátké schodiště, vedoucí k domovním dveřím. Kdyby se jim podařilo schovat se v domovní chodbě, měli by snad ještě nepatrnou šanci. Brenner Jana postrčil tak silně, že donutil duchovního vrávorat k domu o něco rychleji, ale když se ohlédl přes rameno, vykřikl zoufalstvím, protože viděl, že kulometná salva se stále řítí přímo na něho a mladého duchovního. A byla opravdu rychlá. Nepředstavitelně *rychlá*. Se zoufalým úsilím se vrhl vpřed, jediným skokem překonal dva poslední schody, se široce roztaženými pažemi se vrhl k Janovi a strhl ho s sebou k zemi.

V následujícím zlomku vteřiny svět kolem nich explodoval. Střely prorazily do zdi po obou stranách dveří otvory o velikosti pěsti, vyrvaly kusy dřeva ze zárubně a vykresaly jiskry na schodech u Brennerových chodidel. Celé dveře byly zasaženy, jako by do nich udeřilo obrovské kladivo. Roztříštily se na drobné úlomky, jejichž déšť zasypal chodbu v domě. Vzduch byl nasycen kouřem, prachem a štiplavým střelným prachem. Così žhavého jako žhnoucí nehet samotného ďábla projelo Brennerovými zády. Bolest ho donutila vykřiknout. Zkroutil se jako rozšlápnutý červ. Pokračující kulometná salva ho zasypala sprškou žhavých kamenných úlomků a dýmajícího dřeva a roztříštila levou část dveří i s přilehlou zdí. Byl v podstatě slepý. Všechno, co viděl, byl černý dým a čadivý hustý kouř, za nímž se stále rojily oslnivé záblesky.

A pak to skončilo. Rachocení samopalného děla rázem utichlo. Po pekelném hřmotu Brennerovy uši téměř ohluchly, takže neslyšel praskání plamenů ani zvuk, s nímž se stále ještě ze zdí odlamovaly úlomky a prach a padaly na zem.

Brenner se nejistě narovnal. Byl pevně přesvědčen o tom, že paže se mu pod vahou těla zlomí, protože *musel* být zraněn. Říká se přece, že šok z těžkého zranění bývá v první chvíli tak velký, že člověk ani necítí bolest. Stejně tak by se nedivil, kdyby se soukal stále výš a výš a najednou spatřil pod sebou svoje roztrhané tělo ležící vedle Janova.

Nic takového se nestalo. Místo toho opět ucítil silné pálení mezi lopatkami, kde ho škrábala kulka, a nespočet drobných řezných ran a odřenin na rukou a v obličeji.

Brenner se na sebe nechápavě podíval. To prostě nemohla být pravda. Rozhodně ne po pekle, které kolem nich vypuklo. A přesto jeho ani Jana nezasáhla jediná kulka.

Velmi pomalu se otočil. Prach a dým se rozplývaly jen pomalu, ale přesto rozpoznal, že se vrtulník ještě stále vznáší nad ulicí. Letecké kulometry přerušily střelbu a i přes vzdálenost dobrých patnácti až dvaceti metrů zaznamenal nechápavý výraz na tváři pilota, když viděl, jak se Jan i on zvedají uprostřed toho hrůzného chaosu viditelně bez újmy.

Ale spatřil ještě něco: Kouřové stopy, které označovaly dráhu střel, se tentokrát nerozplynuly. Jak stoupaly zdola nahoru, spíše pozvolna měnily barvu, tmavly a zvláště *mohutněly*, jako by se dým přetvářel na jakousi kypící tuhou substancí. Ulice pět metrů pod strojem začala vibrovat a potom se i tam uvolnilo cosi jako jemný zrnitý opar, který začal stoupat do výše.

Ačkoli se vzduch nad ulicí téměř nepohnul, helikoptéra se znenadání zakymácela, jako by ji zasáhl vzdušný vír. Možná že pilot nad ní na okamžik ztratil kontrolu nebo třeba Salidovy střely natropily více škody, než si Brenner dosud myslel. Pilot získal kontrolu nad strojem během jediné vteřiny, ale než se mu to podařilo, poloha vrtulníku se trochu změnila; možná to nebyla náhoda. Dělo pod přední částí teď zase mířilo na Salidu, který pořád ještě stál třicet metrů daleko a mířil svou zbraní na vrtulník. Z bůhvíjakého důvodu nevystře-

lil – možná že ten důvod byl velmi banální a on prostě už neměl munici, ale také za tím mohlo být něco víc. Něco se tu stalo. Něco... *nepředstavitelného* se jim odehrávalo přímo před očima a Salid to nepochybně cítil stejně zřetelně jako Brenner a Jan a nejspíš i muži v helikoptěře. Něco *velikého*.

Brenner zadržel dech, když viděl, jak se hlaveň samopalného děla posunula ještě o trochu dále než sama helikoptéra a zamířila na Salida. Avšak pilot se neměl ke střelbě stejně jako Palestinec. Byla to téměř absurdní situace: Oba protivníci stáli proti sobě jako herci v nějakém pitoreskním westernu. Dva duelanti, kteří se setkali za raního kuropění, aby tu dokončili svůj souboj cti. Bylo to ovšem nanejvýš nerovné srovnání: Na jedné straně samotný muž, co měl pouze jednu zbraň, která mu stejně nebyla k ničemu, na druhé straně jeden z nejnebezpečnějších vyhlazovacích strojů, jaké kdy byly zkonstruovány, monstrum z oceli a umělé hmoty, jehož destrukční kapacita stačila na to, aby vymazala malé město z mapy. A tak Brenner téměř okamžitě pochopil alegorii, kterou v sobě tato scéna skrývala: Byl to klasický obraz. Boj s drakem. Lidská vůle proti prasile zkázy; dvě síly, které od počátku věků snad nejdůsledněji měnily svět.

Potom se pilot zřejmě rozhodl, že tuto groteskní situaci ukončí, a stiskl spoušť. Letecký kulomet na vteřinu ohlušivě zaduněl a ulice kolem Salida explodovala.

On sám zůstal nedotčen.

Zázrak, který zachránil Brennera a Jana, se opakoval. Napravo, nalevo, a dokonce i za Salidem vyrazily proti obloze metrové ohnivé sloupy, ale on sám tam stál bez sebemenší újmy, chráněn jakousi neviditelnou a nepředstavitelnou mocí, jejíž přítomnost teď Brenner vycítil silněji než kdykoli předtím. Možná že boj, ke kterému nastoupili proti své vůli, přece jen nebyl tak beznadějný, jak se dosud domníval. Nebyli tu sami.

Plameny okolo Salida zhasly, ale opakovalo se to, co Brenner už jednou pozoroval: Kouřové sloupy, které stoupaly z ulice, se nerozpýlily, ačkoli rotory vrtulníku rozpoutaly skutečnou vichřici, v níž se Salid jen stěží udržel na nohou a která i Brennera a Jana přitiskla ke

zdi. Stoupajícího dýmu se však ani netkla. Nejspíš proto, že to nebyl skutečný dým...

Byl to hmyz, živý koberec, který i tady pokrýval celou ulici. Stovky, tisíce, snad miliony malinkých opancéřovaných kobylek roztáhly křídla a nehlučně vzlétly. Tam, kde střely zasáhly ulici, se vytvářely tucty malých vířivých smrští z nejtmaší černi a lesklé rohoviny. I zrnitá mlha pod helikoptérou zhoustla a vypadala teď téměř kompaktně.

I pilot si teď konečně povšiml tohoto fenoménu. Pravděpodobně viděl ještě zřetelněji než Brenner a Jan, co se skutečně dělo. Turbiny vrtulníku znenadání pronikavě zavřeštěly. Stroj doslova poskočil ve vzduchu a zároveň směrem k Salidovi, začal se otáčet kolem své osy a potom prudce zrychlil.

Přesto nebyl dostatečně rychlý. Pilot dostal ze svého stroje maximum, ale nehlučná smršť byla rychlejší. Jednotlivé tančící vichřice se spojily v jedinou kypící hmotu, vířící chaos tvořený pouze pohybem a ožvlou temnotou, která ve zlomku vteřiny explodovala do stonásobku své původní velikosti. Do helikoptéry narazilo cosi jako obrovská černá pracka. Stroj ve vzduchu zavrával.

Pak se viditelně začal kymáčet. Stále sice ještě nabíral výšku a zdálo se, že přitom dokonce zrychluje, ale dokonale přímá vzletová dráha se najednou změnila v nejistý rozkymáčený pohyb a hučení motorů se najednou slyšitelně změnilo; bylo pronikavé, nepravidelné a zvláště namáhavé. Brenner už helikoptéru skoro ani neviděl. Vznášela se nad ulicí, ale náhle ji pohltila mlhovina tančících stínů. Tvořily ji miliony a myriády maličkých okřídlených útočníků, kteří tvrdě naráželi na trup, tříštili se o skla a pokoušeli se přerušit divoké víření rotorů, lezli do sacích otvorů turbíny a po tisících uhelnatěli ve výfukových otvorech.

Brenner neviděl, co se nakonec stalo. Možná že se kobyilkám nějak podařilo vniknout do kabiny a napadnout posádku nebo se stroje během několika vteřin ucpaly roztavenou masou z maličkých tělíček – motor se ještě více rozječel a pak začal jednoznačně vynechávat. Stroj se zakymácel, na okamžik se tiše vznášel ve vzduchu a potom se začal stále rychleji otáčet kolem vlastní osy, jako by se rotory roz-

hodly, že se zastaví a nechají stroj rotovat jako nějakého obrovského vlčka. Nakonec zvuk motorů zcela utichl.

Zazněl strašlivý tříštivý hřmot, zvuk trhající se oceli a násilně trhaných ložisek a v následující chvíli se vrtulník převrátil na bok a pak se zřítíl jako kámen k zemi. Dopadl daleko za betonovou zdí, kterou byl obehnán nemocniční pozemek na druhé straně ulice. Proti obloze vystřelil padesátimetrový sloup ohně a na několik vteřin se proměnil v ohnivý hřib. Rozlehla se strašlivá hromová rána a v širokém okolí se snesla k zemi sprška trosek.

Brenner zavřel na okamžik oči. V uších mu dlouho a nepřírozezně zkresleně doznívala traskavá exploze a záblesky světla byly v určitých chvílích tak oslnivé, že se mu prodraly i pevně stisknutými víčky, jako by se mu chtěly jednou provždy vpálit do sítnice. Slyšel, jak Jan vedle něho začal něco koktat – soudě podle monotónního zabarvení jeho hlasu nejspíš modlitbu –, ale nerozuměl mu ani slovo. Ne snad proto, že by Jan mluvil nezřetelně. Na okamžik, ne déle, mu připadalo, že se odnaučil lidskou řeč. Oslnivý záblesk a strašlivé burácení explozí ho podle všeho částečně vymrštilo z reality – a nejspíš už stačilo nesmírně málo na to, aby se jeho duch zřítíl z černého útesu, na jehož okraji se už několik hodin potácel.

Ale ještě se stačil zachytit a vzpamatovat; tentokrát ještě ano. Jeho vědomí se pomalu a pracně vyškrabalo přes znenadání velmi nejistou a neurčitou hranici – a najednou zjistil, že sedí příkrčený vedle Jana, ve schoulené poloze vyjadřující touhu po ochraně, s rukou zakrývající obličej a oběma koleny pevně přitaženými k hrudi. Nepochybně musela uplynout více než vteřina, protože dunění exploze už mezitím zcela odeznělo a Salid už nestál venku na ulici, nýbrž se nad ním skláněl s ustaraným obličejem a zřejmě už notnou chvíli k němu promlouval.

„Co je to s vámi?“ naléhal. „Zatraceně, Brennere, odpovězte konečně!“

Brenner opatrně spustil paži z obličej, ale zůstal na chvíli sedět ve stejné pozici polekaného děcka. Necítil ve skutečnosti strach, ale řeč jeho těla Brennerovi zřejmě signalizovala obavu, že ho Palestinec udeří; po nepatrné odmlce totiž Salid dodal konejšivým tónem:

„Nic vám neudělám. Žádný strach. Už je po všem.“

Brenner se roztřeseně narovnal. Salid ho musel podepřít a Brenner se ho křečovitě zachytil takovou silou, že to Palestince muselo bolet. Salid se nebránil, ale nejprve se přesvědčil o tom, že Brenner vydrží stát na vlastních nohách skutečně bez cizí pomoci; teprve potom mu s jemným nátlakem odstrčil ruku stranou. „Musíme dál,“ připomněl.

Brenner přikývl a poslušně vykročil a následoval Palestince, ale Salidova slova mu zároveň připadala téměř absurdní. Dál. Zničení se mu tenhle pojem zdál naprosto prázdný a nesmyslný. „Dál“ znamenalo *někam* jít, a on měl náhle pocit, že už neexistuje žádné „někde“, kam by se dalo jít. Od chvíle, kdy se téhle noci probudil... – velký Bože! To byl tady skutečně teprve jen pár hodin od okamžiku, kdy vypuklo tohle šílenství? Opravdu se to všechno odehrálo během *jedné jediné noci*?! – ... se potácel od jednoho projevu šílenství k druhému, ještě strašlivějšímu, pokaždé s pevným přesvědčením, že už to nemůže být horší, přičemž hned následující chvíle ho vždy vyvedla z tohoto omylu.

Nejděsivější ale bylo snad to, že hluboko ve svém nitru cítil, že ani Salid už dávno nevěděl, kam tohle *dál* vlastně povede. Zahájili boj, který ve stejné chvíli, kdy ho začali, už byl dávno prohraný, snad dokonce *proto*, že na něj přistoupili a že už dávno nemají ani tušení, proti komu vlastně bojují nebo podle jakých pravidel. Události se jim už dávno vymkly z rukou.

Naslepo vrávoral za Salidem, a ani neupozoroval, že se Palestinec zastavil, dokud Salid nenatáhl ruku a on na ni dost tvrdě nenarazil. Teprve pak si Brenner povšiml, že ulice před nimi už nebyla prázdná. Přijížděl k nim nějaký automobil; nepřiliš rychle, ale se ztlumenými světly a burácejícím motorem – a kromě toho zrovna ne moc rovně. Řidič byl buď zraněn či opilý nebo neměl tušení o řízení auta. Brennerovi připadalo téměř absurdní, že ještě vůbec vnímal takové detaily, ale zároveň měl pocit, že jeho vnímání věcí se změnilo.

Ačkoli se zvuk motoru nezměnil, ale spíše zněl ještě pronikavěji, když se vozidlo přiblížilo, řidič zpomalil. Brenner koutkem oka postřehl, jak Salid zvedl – zhola zbytečně, protože měl vystřílený zásobník – samopal. Nenamířil ho však přímo na vůz, nýbrž jen při-

bližně jeho směrem. Automobil – mercedes nebo ford van, to nedokázal přesně rozpoznat – těsně před nimi uhnul stranou, provedl neohrabaný obrát o sto osmdesát stupňů a potom poskočil kousek dozadu. Motor utichl. Brenner čekal na to, že někdo vystoupí, ale místo toho se dobré půl minuty nic nedělo. Potom se otevřely jedny zadní dveře a nějaká štíhlá postava ve skvrnitém světlém plášti na ně hekticky zamávala.

„Nastupte! Rychle!“

Po veškerém absurdnu, které prožili, se Brennerovi zdálo už téměř zase logické, že poslechli, aniž by se na cokoli ptali. Salid překonal vzdálenost dvěma či třemi rychlými kroky, skočil do vozu a pak se otočil, aby teprve pomohl Janovi a potom Brennerovi při nastupování. Zavřel za Brennerem dveře, pedanticky se přesvědčil o tom, že jsou zajištěny, a teprve pak se otočil k jejich tajuplnému zachránci.

„Kdo jste?“

„To je teď jedno.“ Muž v trenčkotu se už zase otočil a díval se dopředu. Brenner teď viděl, že jeho plášť není doopravdy *zašpiněný*, jak se zpočátku domníval. Byl potrhaný a na několika místech ožehnutý, ale tmavé skvrny, které pokládal za špínu, byla zaschlá krev.

„Držte se pevně. Budu muset jet poměrně rychle. A nevím, jestli nás nepronásledují.“

Brenner zcela automaticky poslechl a po něm Jan a – k Brennerovu překvapení – i když až po krátkém zaváhání, se usadil také Salid na úzké nečalouněné lavici po pravé straně automobilu. Protější stranu zabíral těžký ocelový stůl, rozkládající se po celé délce vozidla a doslova přetékáající magnetofony, monitory, mikrofony a všemi možnými jinými elektronickými přístroji.

Neznámý muž se mezitím posadil za volant a otočil klíčkem. Motor naskočil až při třetím nebo čtvrtém pokusu, zato ale s pronikavým zakvilením, když muž příliš prudce sešlápl plynový pedál. Brennerova domněnka, že jejich řidič neumí moc – pokud vůbec – řídit, se změnila téměř v jistotu, když se auto rozjelo s trhnutím, které Jana i jeho téměř vymrštilo z lavice. Salid zvládl tuto situaci o něco lépe, ale otočil oči v sloup, odložil nakonec zbraň s vystříleným zá-

sobníkem na podlahu, přikrčil se a s rukama napůl nataženýma dopředu se snažil udržet rovnováhu.

„Možná by bylo lepší, kdybych řídil já,“ poznamenal.

„Nejspíš ano,“ odpověděl muž za volantem, aniž ovšem sebe-menším pohybem naznačil, že by tento vcelku zásadní poznatek chtěl skutečně v praxi realizovat. Ani nesundal nohu z plynu, ale naopak ještě zrychlil. Motor na protest zavyl a van projel zatáčku s tak citelným zahoupáním, že Salid rychle hledal nějakou oporu na opěradle spolujezdce.

„Měl byste zařadit další rychlost,“ upozornil. „Tak vám motor vydrží déle – a my snad nebudeme prožívat takovéhle dobrodružství.“

Řidič udělal, co mu Salid poradil, a doslova tam narval vyšší rychlost – soudě podle zvuku přitom necítil potřebu použít spojku.

„Vy nejste zrovna moc zkušený řidič, že?“ zeptal se Salid.

„Nemám ani řidičský průkaz,“ přiznal cizí muž. „Ale jestli nás zastaví, bude přesto lepší, když budu za volantem sedět já.“ Když to říkal, vzhlédl k Salidovi a Brenner poprvé spatřil jeho obličej zřetelněji, i když v přízračném zeleném odlesku přístrojové desky. Přesto se nevýslovně vyděsil. I mužův obličej byl celý od zaschlé krve. Přes levou tvář se mu táhla otevřená, ještě nezhojená rána a to, co bylo vůbec ještě vidět z jeho pokožky, bylo sinálé jako u nebožtíka. Brenner rychle odvrátil pohled. *Nechtěl* vědět, jaké tajemství obestíralo tohoto muže. V podstatě netoužil ani vědět, proč jim pomáhá.

I Salid se na chvíli odmlčel, když se podíval neznámému muži do tváře. Když promluvil, hlas se mu nepatrně chvěl a Brennerovi neuniklo, že svíral opěrky u svého sedadla křečovitěji, než bylo zapotřebí.

„Kam nás vezete?“ zeptal se.

„Do kláštera,“ odpověděl neznámý muž.

Dunění exploze už dávno utichlo, ale Kenneally měl stále pocit, že se mu okenní sklo pod prsty pořád ještě chvěje, a v uších mu stále zněl tlumený třeskot, s nímž helikoptéra narazila na zem a roztříštila se v ohnivě záplavě, spíše jako výkřik než výbuch. Měl dojem, že fyzicky cítí žár, který sálal z plápolavého světla, jež dosud plálo za

betonovou zdí na druhé straně ulice; byl to tak intenzivní pocit, že ho ruce, které tiskl na okno, najednou začaly doopravdy bolet. Nedokázal je odtáhnout od skla.

Stejně tak teď nebyl schopen *cokoli* učinit nebo alespoň udržet nějakou jasnou myšlenku. To jediné, co cítil, bylo zoufalství. Tentokrát *viděl*, co se stalo, a už mu nezbývala sebemenší možnost si něco nalhávat. Temnota ožila a smetla helikoptéru z oblohy, právě tak, jak předtím smetla jeho lidi z ulice – a zabila ty, které poslal do domu. Ale to bylo něco jiného. Ti muži předtím věděli, co dělají. Uvědomovali si riziko – nikoli snad skutečnost, proti jakému protivníkovi byli skutečně posláni, ale přece jen tušili, že jde s nejvyšší pravděpodobností o smrtelného nepřítele. Nakonec nehrálo žádnou roli, jestli byli usmrceni palestinským teroristou nebo nějakou mystickou silou.

Oba piloti tam nahoře netušili vůbec nic. Uchýlili se do bezpečí svého neporazitelného bojového stroje, a ani nevěděli, co je čeká – ba co více, kdyby věděli, co *doopravdy* dělají, určitě by rozkaz od Kenneallyho neuposlechli, nýbrž by si ho nejspíš vzali na mušku stejně jako ty tři chlapíky tam dole na ulici. Obelhal je. Stejně dobře mohl vzít svou pistoli a vlastnoručně je zastřelit.

Bylo to zvláštní. Kenneally nikdy příliš nepřemýšlel o lidech, kterým velel a jež musel občas posílat na téměř jistou smrt. Jako jeho mnozí kolegové se i on stal už před mnoha lety cynikem, pro něhož lidský život bylo jenom něco, co měl podle libosti k dispozici; něco, co – pokud vůbec – mělo určitou *materiální* hodnotu, která se dala propočítat z nákladů na školení, výstroje a možných nároků případných pozůstalých. Poprvé měl pocit, že nezapackal jenom *akci*, ale že mu tyhle dva životy zatížily svědomí čímsi, co bylo zřejmě příliš těžké, aby se s tím mohl vyrovnat.

Co se to s ním dělo? Co to bylo za myšlenky?

Kenneally na okamžik zavřel oči a přitiskl čelo na sklo, ale nebylo to nic platné. V hlavě mu zuřil chaos z neznámých a děsivých pocitů a obrazů, které byly příliš odpudivé, aby je dokázal snášet. Přitom před nimi nemohl zavírat oči, protože se mu odehrávaly za *víčky*. Co to znamenalo? Přišel snad o rozum?

Ne. Jen ses naučil vidět.

Neslyšel ten hlas ve skutečnosti. Tedy nikoli tak, jak byl po celý život zvyklý *naslouchat*, a v první chvíli ani takhle slova doopravdy nevnímal, ale pokládal je prostě za část emocionální vichřice, která se mu rozpoutala za čelem. Ale zaznělo v nich něco, co bylo ve stejné míře nekonečně cizí a *jiné*, a zároveň strašlivým způsobem důvěrně známé. Kenneally otevřel oči. Přál si to neudělat, ale nemohl jinak.

Už nebyl sám. Pocit, že je sledován, který ho celou dobu trýznil, náraz vystřídal *poznání*, že za ním někdo stojí. Viděl jenom stín, zkreslený odraz na okenním skle, který jako by se v plápolavém svitu plamenů pohyboval – a přesto okamžitě věděl, kdo to je.

„Co chceš?“ zasténal. „Jdi. Nech mě na pokoji! *Odejdi!*“

Postava, která byla Smithem, ačkoli on to být nemohl, se k němu o několik kroků přiblížila a získala teď i v odraze skla tělo. Přesto na ní bylo něco děsuplným způsobem *nesprávně*.

Ještě není příliš pozdě.

Kenneally už ten tlak nesnesl. Žádná hrůza, kterou spatří, nemohla být tak příšerná jako ta, kterou *neviděl*. Jediným trhavým pohybem se otočil ke Smithovi a zároveň zvedl zbraň. Ať už Smith jakkoli přelstil smrt, ať se z něho stala zombie nebo nějaký mytický démon, jen ať se ho *pokusí*...

Kenneally nedokončil myšlenku ani pohyb.

Nebylo už nic, co by mohl udělat.

Smith nebyl zombie, žádná živoucí mrtvola, která jako by vyskočila z nějakého hororu. Smith vůbec nebyl Smith, nýbrž vířivá hemživá masa z nespočetných vzájemně spletených lesklých...*potvor*, které na něho zíraly malinkýma očkami. *Havět*, která vyplňovala jeho oblek a zaplnila tvary jeho obličej, se nacházela v neustálém kypícím pohybu, v němž zřejmě také musela setrvat, aby překonala síly přitažlivosti, která je strhávala k zemi a chtěla je připravit o její nepřirozený tvar. Zdálo se, že pod Smithovým roztrhaným oblekem tloukl zároveň a v odlišném taktu tucet srdcí. Paže a nohy neustále měnily svou délku a jeho ruce měly tu dva, potom žádný a nakonec zase tucet prstů – a části téhle odporné hmoty pořád odpadávaly na zem a po mikroskopicky malých nožkách se zase škrabaly nazpět, aby se znovu spojily v příšerný útvar. Pouze obličej zachovával svůj

tvář, ale to celý pohled spíše ještě zhoršovalo, místo aby mu to na děsu ubralo. Kenneally cítil, jak mu vynechává srdce. Jedna ledová ruka mu pronikla do lebky a začala stlačovat jeho mozek. Už nemohl dýchat. Byl... Šílený.

Ztratil rozum, protože podlehl nevýslovně odporné halucinaci.

Ne. To jsi tedy nepodlehl.

Ale jistěže podlehl. Přinejmenším na kratičký okamžik překročil hranice mezi normalitou a šílenstvím, a tato myšlenka ho vůbec nevyděsila. Právě naopak, stala se nejspíš tím jediným, co ho ochraňovalo před tím, aby *skutečně* nepřišel o rozum. Stál tváří v tvář muži, který nebyl mužem, nýbrž děsuplnou karikaturou člověka sestávající z tisíců drobounkých hmyzích těl – a *to mohla* být jediné halucinace. Kenneally opět ustoupil, až narazil zády na okenní sklo, a opožděně dokončil pohyb pravé ruky. Hlaveň pistole mířila Smithovi na obličej.

„Co chceš?“ zeptal se. Vůbec mu nevadilo rozmlouvat s halucinací. Spíše to dělalo celou situaci snesitelnější. Dokázal žít s představou, že přišel o rozum a že si jen všechno sugeruje. S představou, že se tohle odehrává ve skutečnosti, to nedokázal. Zaručeně ne.

Přišel jsem, abych tě varoval. Ještě není pozdě.

„Pozdě? Na co?“

Postava přistoupila blíže, ale vlastně to provedla bez skutečného pohybu – neudělala žádné *kroky* nebo nějaký jiný druh pohybu, jaký by Kenneally už někdy viděl. Bylo to strašlivé přelévání a klouzání, jako by se to tělo skládalo z tekuté protoplazmy, kterou drží pohromadě jen tenká měkká kůže. Kenneally se pokoušel ustoupit o stejnou vzdálenost, ale za ním bylo už jenom okno. Sklo zapraštělo, když se k němu veškerou silou přitiskl. Pod tlakem jeho těla se už vlastně mělo rozlomit.

Nesmíš jít dál touto cestou, našeptával mu hlas v jeho myšlenkách. Ještě není pozdě. Podívej, jakou cenu jsem zaplatil.

„Ty nejsi Smith,“ prohlásil s přesvědčením Kenneally. V hlase se mu zachvíval hysterický ječivý tón, který vylekal i jeho samotného. „Smith by mě nikdy nevaroval. Před ničím.“

Nikdy jsem nebyl tvůj přítel. Ale věci se změnily. Svět se změnil, Kenneally. Doba lží pominula. Rozhodl jsem se, už dávno, a zaplatil

jsem za to. Můj život byla smrt a byl jsem potrestán tím, co jsem prožil. Stotisíckrát. Pohled'!

Postava opět udělala jeden z těch strašlivých přeléváných kroků, a to bylo více, než dokázal Kenneally snést. Zakřičel a stiskl spoušť, dvakrát, třikrát, šestkrát za sebou, dokud nevyprázdnil zásobník. Výstřely se v prázdné chodbě dunivě odrážely jako dělostřelba a všechny zasáhly svůj cíl. Smith byl příliš blízko na to, aby ho mohly minout. Kulky mu proděravěly obličej a vytrhaly desítky, možná i stovky maličkých dílků živé skládačky, z nichž se skládal.

Podivné paže se zvedly. Ruce a obličej splynuly, staly se jedinou chvějící se hmotou a pak se zase s prasknutím oddělily, a když spustil ruce k tělu, byl jeho obličej opět nedotčený. Nebylo možné odhadnout počet havěti, která se spojila kvůli napodobení lidské postavy, ale *nejspíš* to byly statisíce potvor. Klidně jich mohlo být jen padesát tisíc i milion. Měl snad Smith na mysli *tohle*? Musel stotisíckrát zemřít, aby zaplatil za jeden život?

Změň se, pokračoval Smith. Nepřecházej na druhou stranu. Zaplatíš za všechno, co jsi udělal, i za to, co jsi neudělal, ale smrt není to, zač ji považuješ. Doba milosti pominula stejně jako doba lži a odpuštění. Nesmíš už Salida a ty ostatní pronásledovat, nebo to, co se ti přihodí, bude milionkrát horší než můj osud. Nech je jít!

„Proč?“ zakřičel – ne, *zaskřípal* Kenneally. Něco se v něm začalo lámat. Mezi spánky měl najednou ocelové péro, které bylo nesnesitelnou silou stlačováno. Proč prostě nevypustil duši?

Protože Salid bude tím, kdo tě bude soudit, odpověděl Smith. A s těmito slovy se otočil a pomalu odešel. Po dvou nebo třech krocích ho pohltila temnota v zadní části chodby, ale Kenneally ještě dlouho stál na místě a strnule civěl tam, kde hrůzný přízrak zmizel.

Nakonec mu pohled padl na podlahu, tam, kde stál Smith. Jeho výstřely přece jen způsobily nějakou škodu. Desítky rozdrcených hmyzích těl, velkých jako nehet u malíčku, pokrývaly dlaždice, malinkých tvorečků s rozdrcenými pancíři, utrženými údy a roztrhanými křídly. Jeden z těchhle živočichů byl ještě naživu, protože nepřetržitě cukal předním párem noh – celkem měl tři takové páry – a nůžtičky na jeho hlavě se otvíraly a zavíraly v neměnném rytmu určovaném

taktem agonie. Kenneally zvedl nohu a rozdrtil ho veškerou silou, kterou byl ještě schopen vynaložit.

Smith splatil další stotisícinu své viny.

* * *

Nakonec se jejich řidiči přece jen nějak podařilo získat nad autem kontrolu. Vozidlo sice rozhodně nejelo klidně, ale přece jen se pohybovalo rovnoměrným tempem a motor nekvílel jako trýzněné zvíře. Salid se ještě chvíli bavil s řidičem, ale tak potichu, že Brenner nerozuměl jednotlivým slovům; stejně by je teď neposlouchal. Jan a on seděli vedle sebe a ve stejné poloze na nepohodlné lavici: předklonili se, svěřili ramena a hlavy, lokty se opírali o kolena a každý se ponořil do vlastních myšlenek.

Rovnoměrné pohupování vozu začalo Brennera uspávat. Ztěžkla mu víčka a musel vynakládat stále více sil, aby udržel otevřené oči. Pokušení poddat se prostě a jednoduše teplému objetí spánku, bylo každou vteřinu silnější.

Nepatrná část jeho vědomí se divila, že v takové chvíli jako teď dokázal vůbec myslet na spánek, ale byla to opravdu jen nepatrná část – právě ta, která už před notnou chvílí pochybovala o skutečnosti a vůbec byla přesvědčena o tom, že všechno tady je jenom noční můra, jedna z mimořádně nepříjemného a tvrdohlavého druhu těch, které nikdy nekončily a po probuzení bývaly většinou ještě horší než lepší. Zároveň v něm existovala ještě další – ještě menší – část, jež se mu pokoušela objasnit, že už jen taková myšlenka je nanejvýš směšná, a kromě toho...

Brenner energicky zavrtěl hlavou, několikrát přehnaně rychle zamžoural a slyšitelně se dlouze a zhluboka nadechl. V autě bylo velmi chladno a ledový vzduch by se měl za normálních okolností postarat o to, aby mu to naprosto jasně myslelo. Nebylo to však nic platné. Myšlenky se mu roztočily v ještě šílenějším reji, který byl zřejmě tím horší, čím usilovněji se je pokoušel uspořádat.

„Penny za vaše myšlenky,“ prohodil náhle Salid. Brenner vzhledl. Salid se usmál.

„Cože?“

Salid lhostejně mávl levou rukou. „Americké rčení,“ vysvětlil. „Zapomeňte na to.“

„Já vím,“ odpověděl Brenner. „Jen se nestačím divit, že zrovna vy používáte amerikanismy.“

„To jenom ze zvyku,“ odušil Salid. Pokrčil rameny a znovu se usmál, ale najednou už to nebyl příjemný úsměv; jenom grimasa, která byla zcela oproštěna od citu, jenž měl být její podstatou. „Možná že právě tohle je důvod, proč tak nenávidím Američany.“

„Protože používáte jejich slovní obraty?“

„Protože se pokoušejí podrobit si celý svět,“ odpověděl Salid. Náhle mluvil hlasitěji, nijak nepřátelsky, nebo dokonce rozhněvaně, ale přece jen o poznání ostřeji než dosud a v očích se mu nečekaně objevil tvrdý, téměř děsivý záblesk. Kdyby k tomu měl Brenner dost místa, instinktivně by se od Palestince kousek odsunul. Poprvé po dlouhé době si znovu uvědomil, s kým tady vlastně sedí v autě.

„Já... vám nerozumím,“ přiznal.

„Ne?“ přeptal se Salid posměšně. „Opravdu mi nerozumíte? Nebo mi jenom nechcete rozumět?“

Brenner na to už nereagoval; bylo mu líto, že o něčem takovém vůbec začal mluvit – tohle opravdu nebyla situace, v níž by se mohl se Salidem pouštět do zásadní politické diskuse. Ale již bylo pozdě. Salid se už rozjel a pokračoval i bez Brennerova přičinění – a nejspíš by se tak zachoval i tehdy, kdyby Brenner prostě a jednoduše vstal a odešel.

„Otevřete oči! Rozhlédněte se přece kolem sebe! Poslouchajte! Ovládají náš jazyk. Ovládají naše myšlení. Jejich výrobky zaplavují naše trhy a jejich televizní seriály naše obrazovky. Jejich způsob života...“

„... je jejich způsob života,“ přerušil ho Brenner. „Nikdo vás nebo kohokoli jiného nenutí, aby ho přijímal.“

„Ale my to děláme,“ opáčil energicky Salid. „Tenhle národ je... horší než všechno, co tenhle svět kdy zažil. Kdekoli se objeví, ovládne život lidí. Svou kokakolou. Svými automobily. Svým American Way of Life.“

Brenner zavrtěl hlavou. „Přišel jste o třicet let pozdě, Salide,“ poznamenal.

„Ano, snad,“ odpověděl Salid. „Třeba to ani není jejich vina. Možná že máte pravdu a jsme to my, kdo si nechal vnutit tenhle způsob života.“

„Opravdu jsme si ho nechali vnutit?“ zeptal se Brenner, ačkoli odpověď v podstatě znal. Salid měl pravdu – svým způsobem. Současně podléhal strašlivému omylu; ale kupodivu jedno v tomto případě nevyklučovalo druhé.

„Ano!“ opáčil rozhodně Salid. „Každopádně většina. Ale já ne. Zdráhám se žít tak, jak nechci!“

Brenner možná v této chvíli poprvé doopravdy pochopil, proč se Salid stal tím, čím byl. „Nikdo vás k tomu nenutí,“ odpověděl, ačkoli věděl, jak je to nesmyslné. On už skutečně – i když jen nakrátko – začal zapomínat, čím Salid opravdu je, ale v duchu se teď nabádal k opatrnosti. Taková nedůslednost by za těchto okolností mohla klidně skončit tragicky. Teď znal Salidovo tajemství. Bylo prosté, a zároveň monstózní, vzal-li v úvahu, k jakým důsledkům nakonec vedlo: Salid prostě hledal někoho, proti němuž by mohl bojovat. Kdyby se narodil v této zemi, stal by se nejspíš příslušníkem RAF nebo podobné organizace, v Irsku by z něho asi byla vůdčí osobnost IRA a ve Spojených státech by na sebe pravděpodobně upozornil jako člen Ku-klux-klanu. Pro Salida nehrálo žádnou roli, proti komu bojoval. Pravděpodobně bylo zapotřebí takového muže, jako byl on, aby vedl tenhle boj tady: boj bez vyhlídky na úspěch, bez sebemenší šance na vítězství – a pokud si nic nenamlouval, pak i bez nejmenší šance na přežití. V duchu se jenom ptal, jakou roli hrál v tomhle boji on, Brenner.

Snad proto, že se mu už nechtělo pokračovat v tomto rozhovoru, možná ale proto, že měl strach z odpovědi na své otázky, vstal a v předklonu prošel kolem Salida a Jana dopředu. Muž za volantem zběžně vzhlédl a potom kývl hlavou na sedadlo spolujezdce. Pravděpodobně slyšel, o čem Salid a Brenner spolu mluvili; nejspíš na něm prostě viděl, jak je teď pobouřen.

Brenner poděkoval letným pokývnutím za pozvání a přijal ho. Notnou chvíli seděli vedle sebe mlčky. Potom cizí muž náhle pronesl: „Je to těžké.“

Brennerovi, jehož myšlenky se už mezitím začaly ubírat vlastními cestami, dělalo zpočátku potíže, aby tuhle repliku vůbec pochopil. Potom přikývl, přičemž odolal pokušení otočit se na Salida. „Myslíte... Salida?“

„Je to ten terorista, že?“

Za všech jiných možných okolností by bylo prostě směšné předpokládat, že muž, který jim zřejmě zachránil život, ani přesně neví, kdo jsou. Nyní to Brennerovi připadalo zvláštním způsobem dokonce logické. Aniž odpověděl na mužovu otázku, zeptal se: „Jak se jmenujete?“

„Heidmann,“ odpověděl muž. „Ale to už nehraje žádnou roli. Byl jsem kdysi policista... To je už dlouho.“

Brenner se dovtípil, že „dlouho“ v tomto případě znamená asi tak hodinu; nanejvýš. „A čím jste teď?“ zeptal se.

Muž pokrčil rameny a tento pohyb se přenesl přes ruce, které příliš křečovitě svíraly volant, až na kola. Vůz sebou hodil trochu doleva a trochu více doprava, než nad ním Heidmann zase získal kontrolu. „Každopádně špatný řidič,“ uznal s úsměvem.

Brenner zůstal vážný. „Proč nám pomáháte?“ zeptal se.

Nedostal odpověď hned. Heidmann dlouho upřeně zíral prostě jen tak před sebe do prázdna. Ale Brenner měl neomylný pocit, že to nedělal jen proto, aby ve sněhové vichřici, která se mezitím rozpoutala, dokázal rozpoznat vozovku. Nakonec prohlásil: „Nejspíš proto, že jsem se rozhodl pro život.“

To byla velmi podivná odpověď – přímo tajemná, napadlo Brennera. Především proto, že zazněla z úst muže, který podle všeho, co se mu podařilo pochytit z medicíny, musel být vlastně mrtev. Zadíval se pozorněji na Heidmannův obličej v zeleném odlesku přístrojové desky; nikoli potají a koutkem očí, ale naprosto zpřímá, takže řidič si toho musel všimnout. Pokud mu to vadilo, nedával to nijak najevo.

Heidmannův obličej patřil jednoznačně živému člověku, žádné živoucí mrtvole. Zející rána na tváři byla ošklivá, nikoli však životu nebezpečná; pravděpodobně nebyla ani jinak nebezpečná. Ale muž měl teď tak, jak seděl za volantem, vpředu rozevřený kabát a Brenner rozpoznal, že tmavá skvrna na jeho košili měla ještě tmavší střed,

kulatý kráter určitě o velikosti desetifeniku, který byl zaplněn krví. Odpovídající – větší – protějšek se nacházel na Heidmannových zádech. Kabát byl zčernalý od krve, ale také zuhelnatělý. Tenhle chlapec už prostě neměl právo žít. A přesto žil.

„Nemusíte se bát,“ ozval se znenadání Heidmann. Dál upřeně zíral dopředu, ale z jeho slov jasně vyplývalo, že si povšiml Brennerova pohledu. Brenner se nečekaně zastyděl, že na něho takhle civěl.

„Ale vy jste přece měl už být mrtev!“

„Možná že jsem,“ připustil Heidmann s úsměvem. „Nejspíš budeme muset naše pojmy smrti a života nově definovat.“ Znovu pokrčil rameny, ale tentokrát mnohem opatrněji, takže automobil se ani nevychýlil ze stopy, nýbrž vytrvale pokračoval svou cestou do bouře. „To není důležité. Nedělejte si o mě žádné starosti.“

Tím mu ovšem jeho otázku jednoznačně nezodpověděl; ale zároveň si přitom počínal jednoznačně tak, že bylo jasné, že jednoznačná odpověď nebyla jeho přáním. Brenner na něho ještě chvíli zamyšleně hleděl, potom se trochu pootočil na sedadle a zahleděl se stejným směrem jako Heidmann – oroseným předním sklem ven.

Moc toho ovšem nebylo vidět. Sněžilo stále silněji a kromě toho zřejmě ještě zesílil vítr, takže vířící bílé vločky proti nim proudily téměř vodorovně. Výhled byl výrazně menší než třicet metrů, ačkoli byla zapnuta dálková světla. Město už měli dávno za sebou a teď projížděli liduprázdnou krajinou. Po obou stranách asfaltové vozovky se vytvořily sněhové závěje vysoké až po kolena. Od doby, kdy začalo sněžit, byli zřejmě prvním vozidlem, které jelo po této ulici. Sněhová pokrývka před nimi byla téměř nepoškozená a občas měl pocit, že se silnice prostě ztrácí v prázdném prostoru. Ptal se sám sebe, jak Heidmann za těchto okolností ještě vůbec dokázal udržet auto ve správné stopě. I on by měl pravděpodobně potíže s tím, aby si to hned během prvních minut nenamířil do příkopu.

„Už se dávno mělo rozednít,“ zamumlal za nimi Salid. Brenner otočil hlavu a teprve teď si povšiml, že Palestinec vstal a přišel k nim dopředu. Oběma rukama se opíral o opěradla Brennerova a Heidmannova sedadla a očima přivřenýma do úzké škvíry pátravě hleděl předním sklem; hlavně nahoru, tam, kde měla být obloha, a kde byla jen kypící šedá masa, která mohla být sněhem, ale i čímkoli jiným.

„Kolik je hodin?“ zeptal se Brenner.

Salid pokrčil rameny a odpověděl, aniž se namáhal podívat se na hodinky. „Nemám tušení. Zastavily se mi hodinky.“

„Už to není daleko,“ ozval se Heidmann. „Měli byste jít dozadu.“

„Proč?“

Bývalý policejní důstojník naznačil hlavou pohyb dopředu, do vířícího bílého chaosu. „Už to není daleko do zakázaného pásma. Tamhle vpředu je silniční uzavírka. Bude lepší, když vás nikdo neuvidí.“

„Silniční uzavírka?“ Salid se téměř nepozorovaně napružil, ale Heidmann ho rychle uklidnil konejšivým gestem. Brenner trochu znervózněl, když Heidmann levou rukou pustil volant a ponořil ji do kabátu. Zdálo se však, že štěstí je stále na jejich straně: Automobil se poslušně držel ve své stopě a oni neskončili v příkopu.

„Nebojte se. Nikdo se nebude na nic hloupě vyptávat.“ Vytáhl průkaz zatavený do průhledné umělé hmoty a podal ho Salidovi. Brenner viděl, jak Salid překvapeně a nejspíš i trochu nevěřícně svraští čelo, když poznal, že má v rukou Heidmannův služební průkaz, který ho identifikoval jako policistu. K jeho překvapení ale Salid neřekl ani slovo a po několika vteřinách vrátil pas Heidmannovi. Stejně mlčky se za několik dalších vteřin otočil a vrátil se do zadní části vozu a zase se tam posadil vedle Jana. Brenner slyšel, jak začal potichu rozmlouvat s jezuitským knězem, ale nerozuměl tomu, co říkal.

„Jistě víte, že vás zabije, jestli je tohle tady past,“ připomněl potichu.

Heidmann se jenom pousmál a téměř ve stejné chvíli pochopil i sám Brenner, jak směšně musela jeho slova vyznít. Bývalý komisař už nepatřil k lidem, kteří by se báli smrti.

„Promiňte,“ ozval se.

„To je v pořádku. Starých zvyků se člověk nezbaví ze dne na den, že?“ Pokynul hlavou dozadu. „Bude lépe, když i vy teď půjdete dozadu. Už to nemůže být daleko.“

Brenner váhavě vstal. Ještě by se dál rád bavil s Heidmannem, ale zároveň cítil i ulehčení, že se dostal z jeho blízkosti. Byl to tísní-

vý pocit rozmlouvat s mrtvým člověkem. Ale možná, napadlo ho, by si na to měl začít zvykat. Jak to před chvílí Heidmann říkal? „Nejspíš budeme muset naše pojmy smrti a života nově definovat.“

Helikoptéra přistála téměř na minutu přesně. Kenneally se alespoň domníval, že to tak je – hodinky se mu zastavily a nevěděl, jestli může ještě důvěřovat svým vnitřním biologickým hodinám. Ty každopádně tvrdily, že od jeho telefonátu uplynulo půldruhé hodiny, když vrtulník začal přistávat na střeše nemocnice.

Kenneallymu to připadalo jako půldruhého století. Jen neurčitě si vzpomínal na to, jak vyšel z domu na druhé straně ulice a dostavil se sem. Znovu začal fungovat mechanismus přežití, který ho už kdysi ochránil před nejhoršími obrazy: Stejně jako na scénu před obleženým domem se rozpomínal i na setkání s *Ne-Smithem* už jenom jako ve snu, sice v trojrozměrných, strašlivě jasných a barevných obrazech, ale bez souvislostí a s pocitem nereálnosti, která celé hrůze otupila to nejhorší ostří. Così v něm mu bránilo, aby na to vzpomínal; tentokrát si to dokonce jasně uvědomoval, ale nijak proti tomu nebojoval. Byla to halucinace, nic méně, nic víc. To, co znamenala, bylo o něčem jiném a teď to nehrálo žádnou roli.

Kenneally hledal ochranu na závětrné straně schodiště, a proto si vrtulníku povšiml až ve chvíli, když se už stroj spouštěl z noční oblohy. Sledoval ho jenom koutkem očí, ale část jeho vědomí registrovala všechno velice přesně. Slyšel o helikoptérách, jako byla tato, ale ještě je nikdy neviděl: Stroje, které byly neviditelné nejen na radarových a jiných zaměřovacích obrazovkách, ale jež zároveň létaly téměř nehlučně. Pokud Kenneally věděl, existovalo jich jen pár a byly určeny výhradně pro přísně tajné operace CIA nebo armády. Okolnost, že jeho tajuplný návštěvník přiletěl v jednom z těchto vrtulníků, o něm vypovídala mnohem více než všechno, co o něm Kenneally v posledních letech zjistil.

Než Kenneally stačil urazit půl cesty, otevřely se boční dveře helikoptéry. Kenneally se zastavil a stáhl hlavu mezi ramena. Přesto se mu zdálo, jako by sníh, který ho bičoval do obličeje, se náhle změnil v krupobití skleněných jehliček, jež mu málem vehnaly slzy do očí, a na posledních metrech si už nebyl ani jistý, jestli to dokáže.

Rotory sice byly nehlučné, ale rozpoutaly skutečnou vichřici, která ho div nesrazila na zem, a navíc tenhle miniaturní tajfun odvanul veškerý čerstvě napadaný sníh a střecha pod ním se změnila v hladkou ledovou plochu. Několikrát klopýtl a jen jako zázrakem neupadl.

Když dovrával k helikoptéře, natáhla se k němu čísi ruka. Kenneally se jí vděčně zachytil, druhou rukou se přidržel rámu dveří a z posledních sil se vysoukal do stroje – a vzápětí definitivně ztratil rovnováhu a bolestně si narazil koleno, protože pilot zase okamžitě vzlétl, ještě než se celý ocitl v kabině.

Kenneally neohrabaným a rychlým pohybem popolezl o kousek dál, zatímco muž, který mu pomohl, spěšně zabouchl dveře. Velkým oknem v nich agent poznal, jak rychle nabrali výšku. Nehlučnost, s jakou to proběhlo, byla téměř strašidelná. Tady uvnitř už nebyl hluk motorů téměř vůbec slyšet.

Chtěl se narovnat, ale s překvapeným heknutím se zase zhroutil na podlahu a držel se za levé koleno, na které dopadl. Bolest mu vehnala slzy do očí. Kenneally několik vteřin vyčkal a potom zaťal zuby a vyškrábal se na sedačku. V levé noze mu nesnesitelně škubalo a na okamžik pocítil tak prudkou bolest, až se mu udělalo nevoľno. Zároveň mu to připadalo skoro komické – snad tohle všechno nepřekonal ve skutečnosti jenom proto, aby si při nastupování do vrtulníku zlomil nohu, ne?

„Všechno v pořádku?“

Kenneally přikývl a oběma rukama sevřel koleno. Potom zvedl hlavu a podíval se na svůj protějšek – a zažil překvapení. Poznal sice hlas, ačkoli teď zněl jinak než v telefonu, ale obličej, na který hleděl, se k němu nehodil. Hlas, jenž v posledních patnácti letech ovlivňoval jeho život více, než si dodnes vůbec stačil uvědomit, patřil starému – nebo přinejmenším staršímu – muži, byl sytý, překypoval autoritou a navozoval představu sněhobílých vlasů a silných rukou, ale to, co nyní spatřil, byl pravý opak. Jeho protějšku rozhodně nebylo více než pětaticet let – to tedy nanejvýš – a měl tmavé vlasy. Byl velmi štíhlý a vyzářovala z něho roztěkaná nervozita, kterou vycítil i sám Kenneally, ačkoli muž seděl nehybně na lavici a pozoroval ho. Vypadal trochu nevyspale, a ačkoli měl ruce klidně položené na stehnech a nepohyboval jimi, zdálo se, že se mu nepatrně chvějí.

„Vy jste Kenneally.“

Kenneally znovu přikývl. Ani teď ještě ze sebe nic nevypravil – snad proto, že prostě ještě potřeboval čas, aby dokázal zpracovat vše, co viděl. Domníval se, že slouží autoritě, jakési šedé eminenci v pozadí, ale tohle tady... Panebože, když s ním mluvil poprvé, tak ten chlapík tady byl snad ještě dítě!

„Myslím, že mi dlužíte několik vysvětlení,“ procedil mezi zuby. Hlas se mu chvěl, protože ho koleno mezitím rozbolelo tak strašlivě, že se pomalu začínal sám sebe ptát, jestli si skutečně něco nezlomil. To ho rozzuřilo – jeho protějšek musel vycházet z toho, že hraje na téměř absolutní nejistotu, čímž se ovšem nejspíš přiblížil pravdě více, než bylo Kenneallymu milé.

K jeho překvapení však mladý muž odpověděl velice vážně: „To je pravda. Všechno se dovíte. Ale nejprve mi odpovězte na jednu otázku: Jak mohl uniknout?“

„Jak víte, že unikl?“

„Nebyl byste tady, kdybyste splnil svůj úkol,“ odpověděl druhý muž. V jeho hlase nebylo ani stopy po výtce, ale ani po slitování. Kenneally měl pocit, že všechno, co v něm slyšel, byla rezignace. Trochu tišeji – a spíše pro sebe než pro agenta – dodal: „Kromě toho jste od samého počátku neměl zřejmě žádnou šanci.“

„Ale když jste to věděli...“

„Prosím!“ Muž, jehož jméno stále ještě neznal, zvedl v uklidňujícím gestu obě ruce a Kenneally viděl, že se skutečně chvěly. Byly to velmi štíhlé ruce – stejně jako u obličeje pravý opak toho, co očekával: ruce nesmírně jemného muže.

„Všechno vám vysvětlím, pokud nám na to zbude čas. Obávám se jenom, že ho máme méně, než by bylo zapotřebí k zodpovězení všech vašich otázek.“

Kenneally se teď opravdu rozhněval, za což v neposlední řadě mohla stále přetrvávající bolest v jeho noze. „Ten čas si budete muset udělat,“ zareagoval ostře. „Vy chcete, abych pro vás zabil nějakého muže?“ Zasmál se. „Nemějte mi to za zlé... ale nejspíš mi budete muset říct proč!“

„Máte jistě pravdu,“ odpověděl jeho protějšek. „Problém tkví jenom v tom, že nám prostě nezbyvá dost času.“ Podíval se na ho-

dinky, svraštil čelo a s naznačeným pokrčením rameny shrnul rukáv zpátky. „Sotva pět minut, pokud ne méně.“

„Dokdy?“ zeptal se Kenneally.

„Dokud nedoletíme ke klášteru,“ odpověděl muž. „To je náš cíl.“

„Klášter?“

„Tam to začalo. A... nejspíš to tam musí také skončit.“ Na okamžik se zdálo, že mu pohled zabloudil do prázdna. Hleděl sice dál na Kenneallyho, ale ten si nebyl jistý, jestli ve skutečnosti neviděl něco jiného. A vůbec netoužil po tom, aby se dověděl, co to je.

„To nevím,“ opáčil Kenneally – i na jeho vkus přece jen příliš ukvapeně na to, aby to vyznělo přesvědčivě. Náhle se rozčílil: „Co to, k čertu, má společného se Smithem? Kdo vlastně jste? Já...zatraceně, vždyť já ani neznám vaše jméno!“

Muž se usmál a kupodivu tím rázem vypadal starší místo mladší, jak by se u normálního úsměvu dalo očekávat. „Moje jméno? To vám nebude na nic... už ne. Ale můžete mi říkat Adrianus, jestli chcete.“

„Adrianus? Co je to za jméno?“

„Jméno jednoho z mých učitelů,“ odtušil muž. „Nikoli moje. Ale je výstižné – a kromě toho je stejně dobré jako jakékoli jiné jméno. Naše známost nebude mít dlouhého trvání... ať tak, nebo tak. Viděl jste, jak Smith zemřel?“

„Ne,“ odpověděl rozhodně Kenneally. Téměř to slovo vykřikl.

„Nechci vědět, co jste včera viděl,“ pokračoval Adrianus. „Ale ať už to bylo cokoli, je to odpověď na všechny vaše otázky, Kenneally. Nemáme tu co činit s nějakým teroristou nebo zločincem, které za běžných okolností pronásledujete. Možná že osud tohoto světa bude ležet ve vašich rukou, až doletíme k našemu cíli. Máte zbraň?“

Kenneally zcela automaticky sáhl do kapsy kabátu a povytáhl svou pistoli, ale pohyb nedokončil a vzdorovitě nechal zbraň zase sklouznout zpátky. Adrianus ji ovšem přesto zahlédl. Mimoděčně svraštil čelo, vstal a otevřel kovová dvířka, zapuštěná do stěny nad Kenneallyho hlavou. Agent vrhl letmý pohled na arzenál, obsahující nejméně půl tuctu samopalů a mnoho pancéřových pěstí. Adrianus velmi cílevědomým pohybem vytáhl mohutnou M13 a samopal s

krátkou hlavní se dvěma zásobníky propojenými v pravém úhlu. Obě zbraně položil vedle Kenneallyho na sedačku.

„To bude stačit,“ poznamenal.

„Na co?“ Kenneally si obě zbraně změřil nedůvěřivým pohledem a natáhl ruku po samopalu, ale nakonec přece jen uchopil M13. Zkušeným pohybem vytáhl zásobník a podíval se na municí. Ohnutými prsty vyndal jeden náboj a sraštil čelo. Velkopřůměrový náboj se leskl matnou šedí grafitu a na špičce měl křížový zářez. Kenneally tenhle druh munice sám ještě nikdy nepoužil, ale přirozeně ji znal. A obával se jí. Kulky jako tahle svůj cíl jenom nezasáhly, ony ho roztrhaly. Bylo úplně jedno, oč teď šlo. Touto zbraní nebylo možné nikoho vyřadit z boje, nýbrž pouze zabít. Zhnuseně zasunul náboj zpátky do zásobníku.

„Co to má znamenat?“ zeptal se. Jen s viditelnými obtížemi držel svůj hněv na uzdě. „Za co mě máte? Něco takového používají snad chlapi jako Salid, ale já ne!“

Adrianus se opět posadil. Vrhhl pohled na své neužitečné náramkové hodinky a potom zase vzhlédl. Učinil to však způsobem, jako by se ve skutečnosti chtěl zeptat, v čem vězí tak velký rozdíl mezi muži typu Salida a muži jako Kenneally. Byl ovšem dost chytrý na to, aby tato slova nevyslovil nahlas.

„Ted' není správná chvíle na to, abychom mluvili o *etice*, nebo dokonce o *poctivosti*,“ upozornil. „Musíte Salida a ty ostatní zneškodnit – a není důležité, jak to uděláte.“

„Proč?“ zeptal se Kenneally. Když nedostal odpověď, dodal: „Kdo jste, Adriane? Čím jste?“

Ve skutečnosti nepočítal s tím, že by se dočkal odpovědi, a uplynulo také několik vteřin, než Adrianus zareagoval. Když se konečně ozval, mluvil velice potichu a tónem, který si Kenneally nedokázal vyložit, ale při němž mu běhal mráz po zádech.

„Jsme cosi jako... strážci,“ pronesl váhavě. „Já a...někteří další.“

„Další? Kdo *další*?“ Kenneally se předklonil na sedačce. „Patřil k vám Smith?“

„Smith?“ Adrianus zavrtěl hlavou. Vypadalo to, že jenom tahle samotná domněnka ho pobavila. „Ne. Smith věděl jen o málo víc než

vy, Kenneally. My... není nás mnoho. Jenom hrstka. Ale je mnoho lidí, kteří pro nás pracují, a ještě více lidí sloužících těm, již nám slouží. Máme nepředstavitelně důležitý úkol.“ Na chvilku se odmlčel a potom dodal, potichu a opět s tím zvláštním pohledem směřujícím do prázdna: „Chcete skutečně znát pravdu, Kenneally?“

Kenneally se ještě více předklonil a musel se rychle vrátit do původní pozice, aby neztratil rovnováhu. „Ano,“ odpověděl.

„Nebude se vám líbit.“

„To, co se mi líbí ještě mnohem méně, jsou banality,“ opáčil hněvivě agent. Prudkým gestem ukázal na obě zbraně na vedlejší sedačce. „Chcete, abych pro vás zabil nějakého člověka? Neřekl bych, že se mi *to zamlouvá*. A už vůbec ne, pokud nevím proč.“

To byla špatná taktika. Adrianus na zlomek vteřiny odhalil své krytí a Kenneally spatřil muže, který se za ním skrýval: slabého, nesmírně ustrašeného člověka, který v podstatě nehledal nic jiného než pomoc. Ale rozhodně to nebyl muž, jehož bylo možné vystavovat tlaku. Kenneally by si nejradši ze všeho nafackoval. Zřejmě už zapomněl všechno, co se kdy naučil.

„Nesnažte se mi namluvit, že je to pro vás něco nového,“ odvětil chladně. „Kolik lidí jste už v životě zabil, Kenneally? Deset? Sto?“

„Ani jednoho,“ odpověděl rozhněvaně agent.

„Možná ne vlastníma rukama,“ odtušil Adrianus. „Ale o kolika životech jste rozhodoval?“

„To... to je něco jiného,“ hájil se Kenneally. Samozřejmě to vůbec nebylo nic jiného a Adrianus se ani nenamáhal, aby mu na to odpověděl. Nebyl přece žádný rozdíl v tom, jestli zabil člověka vlastníma rukama nebo vydal *rozkaz* někoho usmrtit. Možná že takhle to bylo dokonce ještě horší – a Kenneallyho hněv zřejmě pramenil především ze skutečnosti, že teď sám poprvé pocítil, jaké to bylo *obdržet* takový rozkaz místo toho, aby ho sám *vydal*. „Nikdy jsem to neučinil bez důvodu,“ objasnil. „Vždycky jsem věděl proč.“

„A vy jste tomu důvodu věřil?“ zeptal se Adrianus. „Buďte upřímný, Kenneally, i kdyby to mělo být poprvé ve vašem životě. Nikdy jste nezapochyboval o tom, co děláte?“

Opravdu si před chvílí myslel, že zahnal Adriana do úzkých? Směšné.

Adrianus si zhluboka povzdechl a náhle se zdálo, že mu vyprchala z těla veškerá síla. Doslova před Kenneallyho očima ochabl. Když promluvil, už jenom šeptal. „My jsme byli vždy přesvědčeni o tom, co jsme dělali,“ prohlásil. „*Věděli jsme*, že je to správné. Chápejte mě správně, Kenneally – nemělo to nic společného s domněnkami nebo jakousi vágní možností. Vždycky jsme věděli, že se to jednou stane, jenom jsme přesně neznali čas a místo. Ale mysleli jsme, že jsme připraveni.“

Na chvíli se odmlčel, a tentokrát byl Kenneally dost chytrý na to, aby ho nepřerušoval. Adrianus *chtěl* mluvit. To, co musel povědět, bylo natolik důležité, že se o to musel s někým podělit, pokud neměl podlehnout nesnesitelnému tlaku. Potom pokračoval.

„Ó ano, domnívali jsme se, že jsme připraveni. Už velmi dlouho... Ale selhali jsme. Nejspíš jsme nikdy neměli reálnou šanci. Věříte mi, že existují věci, které jsou odsouzeny k nezdaru už jenom proto, že jste je začal konat, Kenneally?“

Kenneally beze slova přikývl. Najednou měl pocit, že už vůbec netouží vědět, co mu chce Adrianus vyprávět.

„Chcete vědět, o co tu jde,“ pokračoval Adrianus. Opět se natolik vzpamatoval, že se zpřímá posadil a klidně opětoval agentův pohled. „Ano, myslím, že máte právo se to dovědět. Musíte ty muže zabít, Kenneally. Pokud možno všechny tři. Než bude zlomena jedna z jejich pečeti.“

Kenneally pozorně poslouchal. To všechno jsou velice zvláště volená slova, napadlo ho – ale to určitě není jenom náhodou. „Proč?“ zeptal se. „Co vám udělali?“

Adrianus se smutně pousmál. „Ať už tihle tři muži,“ odpověděl, „udělali v životě cokoli, nemá to nic společného s tím, proč jsme tady, Kenneally. Vidíte, to je pravděpodobně cena, kterou musím zaplatit *já*. Rozkážu vám zničit tři nevinné životy, a sám za to budu muset nést odpovědnost. Nikoli vy. Uděluji vám rozhřešení, Kenneally, pokud mohu. Je to *moje* odpovědnost. Ať už nás čeká cokoli, až... to skončí, stanu před svým soudcem já, nikoli vy.“

Kenneally si nebyl příliš jistý, jestli Adrianova slova správně pochopil, ale pokud to tak bylo a všechny tyhle povídačky o rozhřešení, odpovědnosti a Posledním soudu byly myšleny v náboženském

smyslu, pak to rozhodně nebylo tak jednoduché. To tedy ani v nejmenším. Kromě toho Kenneally ani nevěřil v Boha. Byl dítětem přesvědčených ateistů a tento postoj přijal za svůj od chvíle, kdy dokázal samostatně myslet.

„A když odepřu poslušnost?“ zeptal se. „Sám jste řekl, že ti tři jsou nevinní – i když je to hloupost, aspoň pokud jde o Salida. Ten hajzl má na svědomí víc lidských životů, než jsem já za celý svůj život snědl hotdogů.“ Odmítavě pokynul rukou, když chtěl Adrianus něco namítnout. „Takže co když odepřu poslušnost? Možná že máte pravdu a já jsem zmařil lidské životy, ale nikdy jsem to nedělal bezdůvodně.“

„Jeden důvod existuje,“ odpověděl vážně Adrianus. „Ale nejmenuje se Salid. Je to ten klášter, Kenneally. A ten, jenž v něm byl uvězněn. A teď je na svobodě.“

„Kdo?“ zeptal se Kenneally. „O kom mluvíte, Adriane?“

Adrianus na něho déle než minutu mlčky a pronikavě hleděl. Potom mu to prozradil.

Silniční uzavírka, o které mluvil Heidmann, tu skutečně byla, ale nezastavila je – a i Brennerovy úvahy o tom, jak policista vysvětlí svůj podivný vzhled, se ukázaly jako zbytečné. Oba terénní vozy, postavené napříč silnicí, byly opuštěny stejně jako improvizované skladiště, které našli o kousek dál: prázdný sud od benzínu, v jehož nejbližším okolí roztál sníh a který ještě teď zapáchal spáleninou. Salid vystoupil, aby se tu porozhlédl. Když se vrátil, měl v rukou samopal a tři náhradní zásobníky. Jakmile vyjeli, spatřil Brenner na krajnici silnice ležet další odhozené předměty. Uzavírka byla zřejmě překotně opuštěna, pokud nebylo přesnější rovnou říci, že muži, kteří tu konali službu, prostě *uprchli*. Brenner se ani v duchu neptal před čím. Raději to nechtěl vědět.

Jeli dál a zarputile mlčeli. Salid se zaujatě věnoval tomu, že nalezenou zbraň rozkládal a zase skládal dohromady, přičemž každou jednotlivou součástku pedanticky očistil a několikrát zkontroloval její funkčnost. Jan stále civěl do prázdna. Krátce předtím, než narazili na Heidmanna, to na chvíli vypadalo, že se přece jen probral ze svého mráкотného stavu, do něhož se ponořil, ale Brenner už teď

nevěřil, že by Janův duch mohl znovu najít cestu zpátky ze svého zcela soukromého pekla. Duchovní byl zatracen. Udělal to nejhorší, čeho se muž jako on mohl dopustit, a platil za to. Nikoli bůhví kdy, po žádném Posledním soudu, nýbrž zde a nyní.

Nejspíš byl z nich tří na tom nejlépe.

Po delší chvíli už prostě nevydržel setrvávat v nečinnosti. Vstal a opět přešel dopředu, ale tentokrát se neposadil na volné místo vedle Heidmanna, ale oběma rukama se opřel o opěradlo svého sedadla a předklonil se, aby se zaměřeným předním sklem podíval na oblohu. Brenner nevěděl, jak dlouho už byli na cestě, a netušil ani to, nakolik mohl ještě důvěřovat svým vnitřním hodinám; ale od doby, co opustili nemocnici, určitě uplynulo několik hodin. Už dávno se mělo rozednít.

„Už to není daleko,“ upozornil Heidmann. „Tamhle vpředu zastavím.“

Brenner se podíval, kam Heidmann pokývl hlavou – a zažil překvapení. Zpočátku ani nepochopil, co má bývalý komisař na mysli, ale znenadání tu silnici poznal. Byla to ona protáhlá, mírně klesající zatáčka, po obou stranách zasněžený okraj lesa a trojhranný, jen stěží viditelný průsek v křoví, vzdálený pouhých sto metrů po levé straně. Před dvěma nebo třemi minutami museli projet kolem místa, kde jemu a dívce vypovědělo mitsubishi službu. Tam vpředu začínala cesta, která vedla ke klášteru.

„Dál už vás nemohu doprovázet,“ podotkl Heidmann.

„Já vím,“ odpověděl Brenner. Automobil by po téhle cestě neprojel, ale tohle zrovna neměl Heidmann na mysli. Jeho úkol byl splněn. Neprovázet by je dál, ani kdyby tam vpředu vedla lesem čtyřproudová dálnice. „Ale pořád jste mi ještě neodpověděl.“

Heidmann se na něho tázavě podíval.

„Bez vás bychom to nedokázali,“ připomněl Brenner. „Proč jste to udělal?“

„Protože jsem vám to byl dlužen,“ odvětil Heidmann. Nic víc. V hlase mu nezazněl žádný patos. Neusmál se ani neudělal žádné vysvětlující gesto nebo cokoli jiného, ale nebylo to také zapotřebí. Brenner chápal i tak, co tím myslel. Snad byla tahle odpověď dokonce jediná, kterou byl vůbec schopen přijmout.

Vrátil se k Salidovi a Janovi, ale nic neřekl, nýbrž čekal, až Palestinec k němu vzhledne sám od sebe.

„Už jsme tady?“

Brenner přikývl. „Zbytek cesty musíme pěšky.“ Ukázal na Jana. „Co je s ním? Dokáže to?“

Salid pokrčil rameny, ale když vstal, zvedl se i Jan a stoupl si vedle něho. Byl to nepředstavitelně podivný pohled: Janovy oči zůstávaly i nadále zcela prázdné jako už celou poslední hodinu a jeho pohyby vypadaly nějak... *nesprávně*. Nepřipomínaly už ani tak živého člověka jako spíše robota, dokonale imitujícího lidský pohyb, a přesto nikoli zcela přesvědčivého.

Bylo by lepší, kdyby ho tu nechali, napadlo Brennera. Lepší pro Jana a nejspíš i pro ně – *hlavně* pro ně. Aniž musel vyslovit příslušnou otázku, vycítil, že za Salidovým čelem se odehrávají stejné úvahy. Ale on ani Salid tuto myšlenku nepronesli nahlas. Ve třech se vydali na tuto cestu a dokončí ji také ve třech, buď takto nebo vůbec ne. Ať už se jejich cíl nacházel kdekoli.

Auto přibrzdilo. Salid prudce rozrazil zadní dveře a vyskočil ven, ještě než úplně zastavilo, a na okamžik opět nezapřel své původní reakce. Stál tu s roztaženýma nohama, trochu předkloněn, se zbraní připravenou k výstřelu. Ale v jeho pohybech už najednou nebylo vůbec nic hrozivého. Brennerovi připadal spíše jako dítě hrající si na válku.

„Všechno v pořádku,“ zavolal. „Můžete vystoupit.“

Brenner se bezděčně pousmál. *Byl* dítětem, které si hrálo na válku. Nejspíš po celý svůj život nebyl ničím jiným. Brenner a Jan vystoupili za sebou, přičemž Brenner automaticky natáhl ruku, aby pomohl jezuitovi. Jan však ignoroval nabízející se pomoc a vystoupil z vozu vlastními silami. Automobil trhavě vyjel, ještě než Brenner stačil zavřít dveře. Kola se nejprve na hladkém promrzlém ledu protáčela, protože Heidmann příliš energicky šlápl na plyn. Když zabrala, auto se zakývalo a potom se jediným poskočením zase vrátilo do původního směru.

„Doufám, že dojede živý,“ ozval se Salid a zavrtěl hlavou. „Odtud je to do města ještě dost daleko.“

To nebyl Heidmannův problém, pomyslel si Brenner. Byl si v podstatě jistý, že *nenajede* na strom. Ale zato si nebyl jistý, jestli ještě *existovalo* nějaké město, když se setkali s tímhle tajuplným pomocníkem.

Počkal, dokud vůz nezmizel ve tmě a stále trvajících sněhové vánici, potom se otočil a pohybem hlavy ukázal na trojhranný černý stín v lese. Ani odtud, když už nebyli vzdáleni více než pět metrů, se nedala rozpoznat cesta, která za ním začínala.

Salid také jen tázavě svažil čelo, ale nepohnul se z místa. „Jste si jistý?“

„Myslím, že už jste tady kdysi byl.“

„Já jsem šel jinou cestou,“ odpověděl Salid. Váhavě popošel, ale zase se zastavil, udělal další krok a uznale svažil čelo. „Skutečně. Dokonalé. Ten, kdo založil tuhle cestu, rozuměl svému dílu.“

Když vstoupili do lesa, vzali Jana mezi sebe. Brenner očekával, že si budou muset cestu v úplné temnotě více či méně ohmatávat, ale opak byl pravdou: Ačkoli stromy stály u sebe tak těsně, že se jejich větve proplétaly nad hlavami poutníků, bylo tady uvnitř skoro světleji než venku na silnici. Na lesní půdě ležel sníh, který odrážel trochu světla, pokud tu vůbec něco takového existovalo, a také sem nepronikla sněhová vánice, v níž se ztrácelo všechno, co bylo vzdáleno tři nebo čtyři metry.

Přesto se Brennera zmocnil podivný pocit, který s každým krokem sílil. Vyvolalo ho nejspíš přízračné osvětlení – světlo tady nebylo opravdovým světlem, nýbrž čímsi šedivým, podivně *nehybným*, co téměř vypadalo životně, každopádně však hmotně. Něco se za tím mohlo schovávat, zalézt pod jeho ochranu a číhavě je sledovat, aby je to třeba ve správném okamžiku přepadlo a...

Brenner tuhle myšlenku zaplašil. Cesta sice byla lemována stíny a neproniknutelně temnými úseky, ale za nimi se neskrývalo absolutně nic. Jediní démoni, kteří na ně čekali v tomhle lese, pocházeli z nich samotných. Moc, proti které nastoupili k boji, neměla zapotřebí používat proti nim nějakou lest.

Cesta stále pokračovala jako před třemi dny, když po ní kráčel společně s Astrid. Rozpomněl se na jeden záhyb, možná i na druhý – ale existoval skutečně také třetí a čtvrtý? Co když zabloudili? Třeba

existovala více než *jedna* cesta vedoucí do tohohle zakletého lesa nebo – což by bylo mnohem jednodušší – záchranné a vyprošťovací týmy, jimiž se to tady v posledních dnech jistě jenom hemžilo, vysekaly v lese prostě další průlom a oni někde nesprávně odbočili. To se dostali tak daleko jen proto, aby krátce před cílem zabloudili a možná zmrzli ve sněhu; nikdo z nich nebyl oblečen tak, aby to odpovídalo zdejšímu počasí. Byla to tak směšná představa, že se div hlasitě nerozesmál. Ale zároveň mu naháněla strach. Lidé, kteří zahynuli směšným až komickým způsobem, naplnili jistě už příliš mnoho hrobů.

„Nechápu, že tu nikdo není,“ ozval se nečekaně Salid. Zvuk jeho hlasu připomínal světlo, které je obklopovalo: byl neskutečný, tlumený a podivně se odlišoval od toho, jak měl vypadat. Přesto Brennerovi po Palestincových slovech zamrazilo v zádech. Opět si vybalil opuštěnou silniční uzavírku i skutečnost, že po celou jízdu sem se neminuli s jediným vozidlem.

„Policíí a vojskem by se to tady mělo jenom hemžit,“ pokračoval Salid. Brennera napadlo, že to vyznělo skoro zklamaně.

„Třeba to už vzdali...“

„Jako že už mě nepronásledují?“ Salid si pohrdavě odfrkl. „Nechci se vás nijak dotknout, Brennere, ale zřejmě jste během posledních hodin to či ono nepochopil zcela správně, že? Oni přece udělají *všechno*, aby mě dostali.“

„Už jsme jim dali dost zabrat,“ odpověděl Brenner.

„Nesmysl.“

Samozřejmě to tak bylo. Byl to dokonce *vyložený* nesmysl. Před několika hodinami by se Brenner tomuhle tvrzení ještě zasmál, ale teď si byl naprosto jistý, že muži, kteří zaútočili na dům, by ani na okamžik nezaváhali vybombardovat celý tenhle les, kdyby věděli, že oni jsou tady.

„Asi nás tady nehledají,“ pokračoval. To neznělo o moc přesvědčivěji než poslední tvrzení, a ani sám Brenner nevěřil, že by to tak mohlo být. Ale k jeho překvapení Salid tentokrát nic nenamítl. Snad proto, že jiné – *skutečné* – vysvětlení mohlo být ještě horší.

Překonali další záhyb cesty a zničehonic před nimi stála brána, tak nečekaně, že Brenner do ní div nenarazil a vylekaně uskočil. Salid se už natahoval po kované mříži, ale Brenner ho spěšně zadržel.

„Počkejte,“ vyzval ho. „Když jsme tu byli naposledy, byl tenhle plot pod proudem.“

Salid se na něho pochybovačně podíval, ale přesto sám o půl kroku ustoupil a pozorně se rozhlédl doprava a doleva. Nakonec pokrčil rameny, zvedl samopal a hlavní udeřil do brány. Pečlivě ovšem dbal na to, aby se dotýkal jen umělohmotné pažby, ačkoli mu proto těžká zbraň div nevyklouzla z rukou.

„Vidíte?“ zeptal se. „Žádný proud. Nejspíš celkový výpadek.“

Brenner mu dal v duchu za pravdu. Přesto si dával pozor na to, aby se příliš nepřibližoval k mřížím, když prošel bránou za Salidem, a provedl touto překážkou opatrně za paži i Jana. Uvolnil se až tehdy, když ušli několik kroků a nepříjemný plot s bránou se rozkládal v bezpečné vzdálenosti za nimi.

Les na druhé straně plotu se v ničem neodlišoval od toho, kterým dosud prošli. Brenner si pokoušel vzpomenout, jak daleko je to ještě ke klášteru, ale nedokázal to – Astrid a on nešli tenhle poslední úsek pěšky, ale mladý mnich je svezl svým automobilem. Jel sice pomalu, což bylo nutné už jenom kvůli špatnému stavu silnice, ale i pomalý vůz byl ve srovnání s chodcem pořád rychlejší. Z pěti minut se tímto způsobem mohla snadno stát hodina, ne-li více. A Brenner pochyboval, že tak dlouho ještě vydrží na nohou. Zimomřivý chlad mu dával stále více zabrat. Dosud se mu nějak dařilo ho ignorovat, ale to byl jenom trik, který nemohl trvat věčně. Ruce a prsty u nohou už měl zkřehlé a vzduch, který dýchal, se snad postupně proměňoval v cosi jako tuhnoucí sklo. Salid a Jan na tom nebyli jinak. Jan měl promodralé rty a obličej se mu voskově leskl. Brenner nevěřil, že ještě vydrží na nohou déle než deset, nanejvýš patnáct minut.

Znenadání Salid zvedl ruku, naklonil hlavu na stranu a zasyčel: „Stát!“

Jan i Brenner se poslušně zastavili. Brenner se také zaposlouchal, ale to jediné, co slyšel, byl jeho vlastní dech a jemné šumění lesa v pozadí.

„Co je?“ zeptal se.

Salid ještě vteřinu nebo dvě pozorně naslouchal. Potom se trochu uvolnil a ohlédl se na Brennera. „Nic,“ pokrčil rameny. „Myslel jsem, že něco slyším. Nejspíš jsem se zmýlil.“

Ale nemýlil se. Ve stejné chvíli, kdy Salid opět vykročil, zaslechl něco i on.

Dupot kopyt.

I jemu samotnému to připadalo šílené, ale ačkoli to byl tichý zvuk, přesto se dal velmi jasně rozpoznat. Byl to dupot kopyt. Klapot železných podkov o kámen, který se rychle přibližoval.

„Už to slyšíte taky, že?“ zeptal se Salid.

Brenner přikývl. Otočil se, pozorně se zahleděl do temnoty za sebou a pak se obrátil dopředu. Zvuk byl stále zřetelnější, ale kupodivu nikoli *hlasitější*; jako by se sice počet koní zvýšil, ale zároveň jako by se nepřibližovali. Teď už to neznělo jako kopyta jednoho koně. Bylo to více koní. Mnoho. Velice mnoho.

„Máte pravdu,“ přiznal. „Nic tam není.“

Nejspíš promluvil hlasitěji, než chtěl, protože Salid na něho pochybovačně pohlédl, ale potom znovu pokrčil rameny a chtěl jít dál. Brenner ho však zadržel.

„Salide.“

Terorista na půl vteřiny strnul uprostřed pohybu v téměř groteskní pozici a potom se naprosto stejným způsobem zase otočil k Brennerovi. Vypadalo to, jako by se zastavil nějaký film a přetočil se o kousek nazpět.

„Ano?“

„Na jednu otázku jste mi ještě neodpověděl,“ připomněl Brenner. Přesně vzato ji ještě vůbec nepoložil, ale teď to napravil. „Pokud v tomhle klášteře skutečně najdeme to, co očekáváte...“ Proč vlastně to slovo nevyslovil? „Jak to chcete zničit?“

Salid neodpověděl a Brenner pokývl hlavou na poloautomatickou zbraň, která Palestinci spočívala v záhybu paže. „Tímhle?“

Otázka měla vyznít jízlivě, ale jeho hlas najednou získal hysterický a pronikavý tón, který původně očekávaný žádoucí efekt definitivně zmařil. Salid se na něho dlouho díval, opravdu *velmi* dlouho. Snad celou minutu.

„Proč ne?“ zeptal se nakonec.

„Zbraní?“ Brenner div nevřískl. „Rozumím vám dobře, ano? Vy... vy věříte, že tam vpředu na vás čeká absolutní zlo. Ztělesněný ďábel. Šeitan, jak ho nazýváte. A to ho chcete *zastřelit*?“

„Jestli máte nějaký lepší návrh...“ Salid se usmál velmi divným, těžko vysvětlitelným způsobem, na okamžik pohladil pohledem svou zbraň a pak pokynul hlavou směrem k Janovi. „Kdo ví... třeba je *on* naší zbraní. A možná že je taky všechno úplně jinak... Chcete se vrátit?“

Tato otázka Brennera překvapila, ačkoli si musel přiznat, že ji v podstatě vyprovokoval. Neodpověděl na ni hned; impulzivní zavrtění hlavou, k němuž se už chystal, byl spíše zvyk, reakce, kterou sám od sebe na takovou otázku očekával, uvážil-li drtivý vliv tisíců akčních filmů a románů. Nezajímala ho pravda. Ani přibližně. Nechtěl tady být. Jednoznačně ne. *Chtěl* se vrátit.

Ale jak by to mohl udělat?

„Ano,“ přiznal. „Ale obávám se, že teď nejde o to, co chci *já*.“

Vykročil, ještě než mu Salid stačil odporovat – a také už nemohl dále snášet zimomřivý chlad. Do rukou i chodidel se mu vrátil cit, ale právě *tohle* by docela klidně oželel. Vzduch, který dýchal, se teď už změnil v ostrou bodavou tříšť. Měl pocit, že se začíná zevnitř proměňovat v kus ledu. Jeho boty na sněhu vrzaly a pořád ještě slyšel zvuk kopyt. Třeba to nebylo nic jiného než zvuk jeho vlastního srdce, které mu dunělo v uších.

Nebyl to jeho pulz, ale ani zvuk podkov. Prošli vedle sebe další záhyb cesty, a když se před nimi rozestoupily stromy, Brenner poznal hned dvě věci: Cesta už nebyla tak dlouhá, jak se obával. Před nimi se rozkládala černá silueta kláštera, vzdálená snad ještě padesát, možná i sto metrů, ale rozhodně ne dál. Jen stěží si vybavoval, jak klášter vypadal, a přesto mu připadal tenhle obrys pozměněný. To, co viděl, nebyl geometrický profil stavebního díla vytvořeného lidskýma rukama, nýbrž zbrzděná silueta pohoří, do něhož nějaký běsnící obr několikrát zasekl sekýru. Exploze musela způsobit větší škody, než si dosud uměl představit.

To druhé, co pochopil jen o zlomek vteřiny později a co v něm vyvolalo pocit nevýslovné hrůzy, byla skutečná příčina zvuku, který zaslechli se Salidem. Slyšeli ho pořád a ďábelsky rychle sílil. Nebyl

to však dusot kopyt. Byl to zvuk helikoptéry, která se vynořila jako mytická příšera z dávno zapomenutých dob zpoza zbrzděného stínu ruiny a nabrala kurz na Salida, Jana a na něho.

Když utichl zvuk motorů, ve vrtulníku se rozhostilo téměř stršidelné ticho. Kenneally byl jako ochromený. To, co slyšel, bylo absurdní – přes všechno, co prožil, to bylo tak groteskní, že by nejraději ze všeho zařval smíchy. Ale teď mu nebylo zrovna do smíchu. Všechno, co cítil, byla hluboká prázdnota, která mu znenadání zavířila v nitru a ve stále rychleji se otáčejícím černém víru pohlcovala všechny jeho pocity a dojmy.

„Uděláte to?“ zeptal se nakonec Adrianus. Od doby, co přistáli a pilot vypnul motory, uplynulo jistě pět minut, možná víc. Kenneallyho smysl pro čas se zastavil stejně jako jeho a Adrianovy hodinky. Třeba to byla hodina, možná jenom vteřiny. Nejspíš ale něco takového jako čas už vůbec neexistovalo. Už se mělo dávno rozednít, ale za oknem vrtulníku stále ještě panovala hluboká tma. Kdosi zakryl oblohu černou pokrývkou a zhasl světlo.

Kenneally mlčel. Prsty mu klouzaly po kovu zbraně, která mu ležela napříč přes kolena, ale ani si neuvědomoval její chladnou hladkost. Nebyl si zcela jistý, jestli vůbec porozuměl tomu, co měl Adrianus na mysli.

„To... to je monstrózní,“ zašeptal. Tenhle rozhovor byl stejně absurdní jako námět, o který v něm šlo: mezi otázkou a odpovědí uplynulo více než pět minut a nenásledovaly vždy ve správném pořadí. „To, co mi tady říkáte, je...“ Odmlčel se. Za minutu se ozval Adrianus:

„Možná že máte pravdu, Kenneally. Ale už se to stalo. A bylo to správné. Nebyli bychom tady, kdyby ho tehdy neuvěznili.“

„A co z toho máte?“ zeptal se Kenneally mdlým hlasem. Musel jazyk doslova nutit k tomu, aby se pohyboval. Duševní paralýza, kterou v něm způsobilo Adrianovo oznámení, zřejmě vedla i k tělesnému ochromení, které se ovšem projevilo s určitým zpožděním. „Všechny nás to zničí. Čím ho mám zastavit? *Tímhle?*“

Zvedl zbraň oběma rukama do výšky a tak divoce s ní zatřásl, že Adrianus zcela instinktivně poposedl na své sedačce kousek dozadu.

Prudkost jeho reakce ho samotného překvapila. A nerozuměl jí. Nevěřil přece ničemu z toho, co mu tady Adrianus navykládal. Bůh a ďábel, Ježíš a Belzebub, celý ten náboženský humbuk... to byla... pověra. Přezitek světa, který byl stejně překonaný jako sám Adrianus.

A přesto ani na okamžik nezapochyboval o tom, že to je pravda.

„Neslíbil jsem vám, že se to podaří,“ připomněl mu Adrianus. „Ani jsem vám neslíbil, že to přežijete. Ale musíme se o to pokusit. Už jednou se nám ho podařilo zastavit.“

„A co jste z toho měl?“ zeptal se Kenneally.

„Čas,“ odpověděl vážně Adrianus. „Dva tisíce let, Mr. Kenneally. Pro nás. Pro nás všechny. A třeba se nám znovu podaří vytlouci z toho poslední lhůtu. *Musíme* se o to pokusit.“

„Kenneally zavrtěl hlavou. „Je roztomilé, že pořád říkáte *my*,“ zamumlal.

„Udělal bych to sám,“ odpověděl Adrianus. „Ale neumím střílet.“

To byl natolik prostý a srozumitelný důvod, že ho Kenneally bezvýhradně akceptoval. Kromě toho už neměl chuť odmítovat. Vůbec mu nebylo do řeči. Slova mu zničehonic připadala nevýslovně nesmyslná. Položil si opět zbraň přes kolena a znovu začal konečky prstů hladit její kov.

Čas vypršel. Hodinky sice stály, ale vteřiny přesto téměř slyšitelně plynuly kolem helikoptéry. Lhůta, o níž mluvil Adrianus, určitě dávno pominula. Možná že se už osudově opozdili. Třeba Salid a ti ostatní dosáhli svého cíle dlouho předtím, než sem oni dorazili, a věci, které měli zastavit, již dávno započaly.

Zaznělo tiché zapípání. Adrianus sáhl do kapsy saka, vyndal mikrotelefon a ohlásil se. Neposlouchal snad ani vteřinu a zareagoval: „V pořádku. Startujte.“

„Jsou tady?“ zeptal se Kenneally.

„Přicházejí.“ Adrianus to stvrdil kývnutím hlavou a stejným pohybem ukázal na zbraň položenou přes Kenneallyho kolena. „Připravte se. Nebudete mít moc času.“

Měl spoustu času. Kenneally byl dobrý střelec. Bezvýhradně si věřil, že i z letícího vrtulníku zasáhne muže, zvláště pak s touhle po-

loautomatickou zbraní. Nezapomínal ovšem ani na to, co mu sdělil Ne-Smith: *Muž, který tě bude soudit*. On nezabije Salida. Salid usmrtí jeho. Věděl to. Sdělil mu to hmyzí muž.

Přesto vstal, přistoupil ke dveřím a otevřel je. Nad hlavami se jim začaly roztáčet listy rotoru a celý stroj se jemně zachvěl, to bylo všechno. Dokonce když se helikoptéra odlepila od země a nabírala výšku, neměl ani pocit, že by byl v letadle. Spíše měl pocit, že se země nehlučně propadá do hlubiny, následována stíny ohořelých klášterních zdí, mezi kterými čekali. Kenneally rozvážně poklekl, opřel si loket o stehno a přiložil si zbraň k rameni.

„Modlím se za vás,“ ozval se Adrianus. To byl snad už vrchol absurdity – a jen tak mimochodem něco, co mohlo být Kenneallymu srdečně jedno –, a přesto ho jeho slova podivně uklidňovala. Všechno bylo zmatené, postavené na hlavu a převrácené ve svůj opak. Kenneally, zrovna on, přesvědčený ateista, se náhle stal bojovníkem v poslední ze všech biblických bitev. Později, jak předpokládal – pokud pro něho ovšem ještě bude nějaké později –, se tomuhle nepovedenému žertu osudu od plic zasměje.

Zapnul na zbrani laserový zaměřovač propojený s nočním viděním a přitiskl levé oko k optice, zatímco helikoptéra mezitím dokončila stoupavý let a provedla ve vzduchu devadesátistupňovou otočku. Pod nimi se v dohledu objevil okraj lesa. V zeleně zabarveném panoramatu, které se naskytlo jeho pohledu, vypadal zasněžený les jako záběr z nějakého vědeckofantastického filmu – neskutečný, a zároveň s ostrými, nesprávnými obrysy. Přesto rozpoznal tři postavy, které za sebou přicházely po zasněžené lesní cestě, tak zřetelně, jako by od něho stály na délku paže.

„Jdeme na to!“ zavelel.

Bud' Adrianus jeho rozkaz okamžitě předal dál, nebo pilot zaslechl, o čem se baví, protože helikoptéra doslova poskočila dopředu a neuvěřitelně razantně zrychlila. Kenneally nepatrně poopravil směr hlavně své zbraně a zamířil na první ze tří postav. Byl to muž, který byl jako jediný ozbrojen, a Kenneally předpokládal, že je to Salid. *Muž, který tě bude soudit*. Zpětný ráz zbraně v ruce skoro ani nepocítil. Vypálil salvu deseti nebo patnácti výstřelů. Mířil přesně, ale zdálo

se, že helikoptéra letí ještě rychleji, než si uvědomoval: salva Salida těsně minula a způsobila, že mu explodoval sníh přímo před nohama.

Terorista zareagoval tak rychle, jak Kenneally očekával. Bleskurychle se vrhl stranou a s elegantním obratem přistál ve sněhu; zároveň se pokusil zamířit svou zbraní, aby mohl opětovat střelbu. Za normálních okolností by se Salid o něco takového ani nepokoušel. Po takové akci a ze Salidovy pozice nebylo prakticky možné zasáhnout střelce v letící helikoptéře. Ale Kenneally se během posledních hodin naučil spoustu věcí, které vlastně nebyly možné, a Smithův hlas – *Muž, který tě bude soudit. Muž, který tě bude soudit. Muž, který...* – mu mezitím už nepřetržitě duněl v hlavě. Proto polekaně uskočil a vteřinu očekával bolest zásahu natolik intenzivně, že ji také skutečně cítil.

Nic se nestalo. Helikoptéra se dále střemhlav snášela ke třem osamělým postavám v lese. Salid ležel na břiše ve sněhu, a ani na něho nemířil. Naopak to vypadalo, že má nějaké potíže se svou zbraní – a zbývajících dva muži tam prostě jen tak stáli a upřeně zírali na přibližujícího se posla smrti, aniž se přitom pohnuli.

Kenneally v duchu zaklel. Odhadl, že mu zbývají ještě dvě, na nejvyšší tři vteřiny, než helikoptéra ty muže přeletí a bude muset udělat zákrut, aby mohla zahájit další útok; akce, která rovněž zabere jen pár vteřin. Salidovi tím však *poskytne* čas a příležitost k jistému výstřelu. A Salid si ji už nenechá ujít. Na to se ocitli příliš blízko. Proto zamířil na jednu ze dvou postav a bez váhání stiskl spoušť.

Zlomek vteřiny předtím, než zbraň vyplivla druhou salvu, vysadil motor helikoptéry. Stroj vzdoroval jako automobil, jehož řidič nesešlápl spojku. Střely minuly svůj cíl a přesekly jen pár větví na okraji lesa, několik metrů za mužem. Kenneally sundal prst ze spouště.

Zdálo se, že se *nyní skutečně* něco stalo s časem. Helikoptéra přeletěla jak vržený kámen nad Salidem a oběma dalšími muži a vlastní setrvačnost ji ještě postrčila o kus dál, ale nezřítla se. Kenneally měl dost času na to, aby sklonil zbraň a otočil se k Adrianovi, a když stroj nakonec spotřeboval veškerou svou setrvačnost a jeho několikatunová hmotnost začala opět poslouchat normální zákony

fyziky, viděl dokonce, jak Adrianus zavřel oči a pokřižoval se. Doba na sepnutí rukou k modlitbě mu už nezbyla.

Kenneally ani necítil, co mu navždy zatemnilo vědomí; vlastní náraz nebo tlaková vlna výbuchu, která helikoptéru o zlomek vteřiny později proměnila ve žhnoucí ohnivou kouli.

Kdosi mu uštědřil facku; byla to prastará a drsná metoda, jak probrat člověka z bezvědomí k životu – a posloužila přirozeně i tady a teď. Brenner se zasténáním otevřel oči a pohyboval hlavou sem a tam, ale Salidova ruka mu pleskla na tvář ještě dvakrát; sice ne tak tvrdě, aby ho to *doopravdy* zabilelo, ale přesto dostatečně naléhavě na to, aby mu zabránila sklouznout zpět do lákavého objetí bezvědomí.

Naprosto jasně se rozpomínal na to, co se stalo, od prvního pocitu zoufalství z přítomnosti vrtulníku, vybuchujícího sněhu u jeho chodidel a zvuku střel, který k němu dorazil o zlomek vteřiny později. Byla to však zvláštní uvolněná vzpomínka, jakoby z pohledu nějakého vzdáleného pozorovatele. Možná že toho, co prožil v posledních hodinách, už prostě a jednoduše bylo trochu moc; třeba konečně dospěl k bodu, kde už nemohl jednat. Ani se nezachvěl, když viděl, jak muž v bočních dveřích helikoptéry míří přímo na něho, a *věděl*, že příští výstřel ho zasáhne, protože ho prostě nemohl minout.

Potom motor helikoptéry vysadil...

Dunění exploze, která jím mrštila o zem, se stále ještě valila po obloze jako tlumená ozvěna a Brenner cítil, jak mu ledový sníh vklouzl za límec a pod rukávy kabátu a okamžitě tam začal tát.

Brenner zamžoural, namáhavě zvedl pravou ruku, aby se bránil úderům, a ke svému překvapení zjistil, že – jak zcela instinktivně předpokládal – to nebyl Salid, kdo ho fackoval. Obličej, který se nad ním skláněl, patřil Janovi. Byl velmi bledý a třásl se po celém těle, ale oči měl zase jasné.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se.

Brenner se vyvaroval toho, aby přikývl. Bylo mu nevolno a byl si poměrně jistý tím, že trýznivé bušení za jeho spánky vybuchne ve strašlivou bolest, jestli se dopustí té chyby, že se rychle pohne. Sig-

nalizoval však svůj souhlas zvednutím a spuštěním víček. Jan se s úlevou postavil.

Nebyl příliš dlouho v bezvědomí; snad to nebyla ani vteřina. Kromě toho se zvedl na nohy i Salid a přibelhal se k němu. Brenner si byl v podstatě jistý, že ho výstřely nezasáhly. Nejspíš si nějak ublížil, když dopadl na zem.

„Je někdo z vás zraněn?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděl Brenner se zaťatými zuby. Nanejvýš opatrně zvedl hlavu, počkal na explozi bolesti v hlavě a s ulehčením vydechl, když se nedostavila. Bolest naopak stále povolovala a dostala se na úroveň sice citelného, ale snesitelného tlaku. Tento první úspěch ho povzbudil. Vysoukal se do polosedu a nakonec dokonce sáhl po Janově ruce, aby mu duchovní pomohl postavit se na nohy.

Salid pozoroval jejich konání s viditelným překvapením, ale nepoznamenal k němu ani slovo, jenom si měřil Jana zkoumavým pohledem. Potom se rázně otočil a ukázal na stěny kláštera.

„Půjdeme.“

Ani slovo o tom, co se stalo. Ani pohled na zničenou helikoptéru, která dvacet metrů za ním plápolala za keři ve sloupu ohně a dýmu. Co se stalo, nemohlo se odestát – a bylo jedno, jak a proč se to stalo. Salid se už zřejmě definitivně vžil do role, kterou jiné, mocnější síly přisoudily jemu a oběma zbývajícím mužům v událostech posledních dnů. Nebo se prostě jenom obával toho, že by dostal příliš mnoho odpovědí.

„Dokážete to?“ Ačkoli to byl Jan, kdo pomohl na nohy právě jemu, otočil se Brenner s tázavým pohledem a odpovídajícím gestem na mladého duchovního. Jan se pořád ještě třásl po celém těle, což bylo nejspíš způsobeno ledovým chladem, který byl stále nesnesitelnější i přes žhavý dech, který vycházel z hořícího vraku vrtulníku. Ale byl tu ještě jiný oheň, který plápolal hluboko v Janových očích a jenž děsil Brennera více než kdykoli dříve. Duch jezuitů se vrátil ze zajetí svého soukromého pekla, ale něco si přinesl s sebou. Brenner nechtěl vědět, co to je.

Blížili se ke klášteru. Cesta byla delší, než si Brenner myslel, protože noc a přízračné světlo zkreslovaly vzdálenosti. Svou roli hrálo i to, že se mezitím všichni ocitli na pokraji svých sil, takže potře-

bovali dobrých deset minut na to, aby se dostali až ke zděnému oblouku brány. Brenner byl tak vyčerpán, že se opřel o zeď a zavřel oči, aby načerpal síly.

I Salid se unaveně posadil a slyšitelně lapal po dechu. Ruce se mu tak silně chvěly, že mu z nich vypadla zbraň, ale on ji zase spěšně zvedl a přitiskl ji k sobě tak pevně, až to vypadalo komicky. Jak tady tak schoulený seděl a tiskl si samopal oběma rukama k hrudi, připomínal Brennerovi trpaslíka, který konečně našel svůj poklad.

Brenner počítal v duchu do pětadvaceti – to bylo nejspíš víc z jejich drahocenného času, než mohl obětovat, ale minimum toho, co potřeboval, pokud měl ještě udělat aspoň jeden krok. Když zase otevřel oči, všiml si, že se Salid už narovnal do víceméně normální polohy. Jan stál vedle něho a rozhlížel se vytřeštěnýma očima kolem sebe. Brenner se v duchu sám sebe ptal, jestli mohl vůbec něco vidět v téměř naprosté temnotě, která panovala i pod klenutou bránou. On sám si připadal spíše jako slepec. Salidovu a Janovu postavu rozpoznával v šerém světle, které sem dopadalo protější bránou, jen náznakovitě, ale tma za ním mohla být klidně vesmírná temnota. Nebo temnota věčné nicoty.

„Kam teď?“ zeptal se Salid.

Brenner se už chystal odpovědět, ale vzápětí si uvědomil, že tato otázka byla určena Janovi, nikoli jemu. Jezuita se ovšem na Salida jenom nechápavě podíval.

„Jak... jak to, že se mě na to ptáte?“

Salid zamžoural. Vypadal zmateně, překvapeně a trochu rozmrzele. „Řekl bych, že se tady vyznáte,“ opáčil ostře.

„Nikdy dříve jsem tady nebyl.“

„Řekl jste, že *znáte* tajemství tohoto kláštera.“ Salid se jediným prudkým pohybem zvedl a téměř výhružně přistoupil k Janovi.

„Znám jeho tajemství, ale neznám tohle místo,“ odpověděl Jan. „Nikdy jsem tu nebyl.“

„Moment,“ ohradil se Salid. „Vy chcete říct, že...“

„To je v pořádku,“ ozval se Brenner. „Nechte ho na pokoji. Já znám cestu.“ Ve skutečnosti ji neznal, ale byl přesvědčen o tom, že ji najde. Kdosi – nebo cosi – je sem přivedl. Jistě ne proto, aby je na poslední chvíli nechal na holičkách.

Salid se s touto odpovědí přirozeně nespokojil. Přistoupil o další krok k Janovi a na krátký, ale strašlivý okamžik se zdálo, že se přímo před Brennerovým očima opět proměňuje v muže, jímž byl po většinu svého života: v zabijáka, který mařil lidské životy tak jako kdokoli jiný típal cigarety a jenž ani neznal slovo svědomí.

„Ne, to není v pořádku,“ odmítl zostra. „Tenhle chlap tvrdil, že se tu vyzná. Ztraceně, kvůli jeho slovu jsem riskoval svůj život! A teď mi bude vykládat, že tady nikdy nebyl?“

„Nikdy netvrdil nic jiného,“ připomněl Brenner. „A teď mě, ztraceně, poslouvejte! Nepřišli jsme sem proto, abychom se tu vzájemně napadali.“

Asi vteřinu si byl jistý tím, že si teď Salid vybijí vztek na něm. Potom zmizel vztek a napětí z Palestincova chování stejně nečekaně jako vzduch z roztrženého balonu.

„Tak dobrá,“ zamumlal. „Ukažte mi tedy cestu vy. A hned. Chci to mít za sebou.“

Brenner zaváhal. Nejpozději teď přišla chvíle, kdy musel v podstatě přiznat, že nemá sebemenší tušení, kam se mají vydat. Vždyť přece ani nevěděl, co hledají – nebo co to bylo, co je sem vlastně přivedlo. Něco v jeho nitru stále ještě pochybovalo o Salidových a Janových slovech. Bylo to prostě příliš absurdní. Ne. Příliš strašné. Existovaly věci, na které se ani nemělo *myslet* – a to, co se dělo tady, k nim jednoznačně patřilo.

Právě když jeho váhání trvalo dost dlouho na to, aby opět probudilo Salidovu nedůvěru, otočil se a vykročil na druhou stranu klenuté brány. Jan kráčel mlčky a jakoby samozřejmě po jeho boku, zatímco Salid jejich nepočetný průvod uzavíral. Brenner slyšel, jak odjistil zbraň – jako by to, co je očekávalo, skutečně mohlo být prostě a jednoduše *zastřeleno!* Směšné.

„A vy jste tady opravdu ještě nikdy nebyl?“ otázal se teď sám, zatímco se dostal na zpustošenou vnitřní dvoranu a opět se zastavil. Pozorně se rozhlížel, ale přesto koutkem oka postřehl, že Jan zavrtěl hlavou.

Stát tady byl podivně neskutečný pocit. Byly to právě čtyři dny, co tady pobýval, ale klášter se tak zásadně změnil, že vypadal jako úplně jiné místo. Nacházeli se uprostřed vypálené ruiny, která snad

změnila i svůj půdorys. Velká budova na protější straně dvorany tam už nestála. Očekával vyhořelé trosky nebo hromadu sutí, z níž budou vyčnívat ohořelá břevna, ale celá stavba prostě *zmizela*. Musela to být tak obrovská exploze, že ji prostě eliminovala jako paprsek smrti v nějakém z vědeckofantastických filmů, na které se dříve s oblibou díval.

Zkáza neušetřila ani zbytek kláštera. Brenner viděl jen o málo více než stíny a černé obrysy, které se daly proti tmavě šedé obloze jen obtížně identifikovat, ale opravdu to vypadalo, že klenutá brána, z níž právě vykročili, zůstala jedinou částí celého klášterního komplexu, která nebyla téměř beze zbytku zničena. Ať už tady zuřily jakékoli síly, takový rozsah ničení a zkázy se dal jen těžko zdůvodnit explozí jedné havarované helikoptéry. A to ani tehdy, kdyby byla až k prasknutí nacpaná municí.

„Ne. Nikdy.“ Jan odpověděl na otázku až za dobrou minutu. „Ale přál jsem si to. Přijít sem bylo... bylo vším, po čem jsem toužil.“

Salid chtěl něco říci, ale Brenner ho rychlým gestem umlčel. Jan ve skutečnosti nemluvil s ním. A také neodpovídal doopravdy na jeho otázku.

„To je jediný důvod, proč jsem vstoupil do řádu,“ pokračoval Jan. „Oni... oni mi zabili otce. Byl jim na stopě. Většinu z toho, co o nich vím, jsem se dověděl od něho. Byl novinář, víte? Pronásledoval je po celý život, ale nakonec to byli *oni*, kdo zničil *jeho*. Tehdy jsem přísahal, že je zničím.“

Podíval se na Brennera. V očích mu stále ještě žhnul strašlivý oheň, ale teď se mu také zaleskly slzami. „Ptal jste se mě, co se skrývá za mým velkým tajemstvím,“ zamumlal. „Teď to víte. Nestal jsem se jezuitou z přesvědčení. Všechno byla lež. Chtěl jsem pomstu, to je vše.“

„Ale našel jste svou víru,“ dovítil se Salid. Tato slova – zrovna od něho – Brennera překvapila; pravděpodobně tím spíše, že by je o zlomek vteřiny později vyslovil on sám, i kdyby to bylo z pouhého soucitu s Janem. Až do této chvíle vůbec nepomyslel na to, že by Salid byl vůbec schopen takový cit projevit.

„Později,“ potvrdil Jan. „Ale tím se nic nezlepšilo.“

„Změnilo to *všechno*,“ odporoval Salid. „Vy jste...“

„Já jsem zabil člověka,“ přerušil ho Jan a zvedl ruce. „Těmahle rukama, Salide. Zmařil jsem jeden život. Jsem zatracen. Nejspíš je to trest za to, co jsem udělal.“

Začal jim znovu unikat. Brenner to vycítil. Jan na několik minut ze zoufalství našel cestu zpátky z pekla, do něhož se zřítíl, ale byl to jen poslední pokus. Pravděpodobně už příliš z jeho osobnosti zůstalo na druhé straně nebo byla váha jeho provinění, která ho strhávala do propasti, příliš velká. Zůstávalo jim nanejvýš jen několik okamžiků.

„Salid má pravdu,“ upozornil spěšně. Připadal si bezmocný a přesně tak vyzněla i jeho slova, bezmocně a v podstatě jenom zoufale. Oni Jana potřebovali. Nevěděl sice na co, ale potřebovali ho. Každý z nich měl tady nějaký úkol, a Janovo poslání ještě nebylo splněno. „Prosím, Jane, nevzdávejte to! Bojujte! My... my vás potřebujeme!“

„Na co?“ zeptal se Jan se smutným úsměvem. „Abyste zabili ještě víc lidí? Abych zmařil další život?“ Zavrtěl hlavou. „To nepřipustím.“

„Nikdo z nás už nic neudělá, jestli tu budeme jenom postávat a řečnit,“ připomněl Salid. „Říkal jste, že znáte cestu, Brennere. Tak kudy?“

Znal cestu. Už ji jednou prošel a její znalost byla tady, přímo po ruce, ale kdykoli po ní chtěl sáhnout, proklouzla mu mezi prsty jako ryba ve vodě. Byli už velice blízko. On už tady jednou pobýval. *Oni* tady už jednou pobývali, dívka Astrid a on – *jeho* velká lež. Přislíbil jí bezpečí, ale přinesl jí smrt. Shořela mu před očima na prach.

Před dveřmi, za nimiž začínalo schodiště.

Na místě se otočil a ukázal zpět klenutou bránou. „Tam,“ upřesnil. „Ty dveře na levé straně.“

Salid byl první, kdo znovu prošel bránou a přistoupil ke dveřím. Byly zuhelnatělé. Horní vrstva dřeva shořela a spekla se do šedé strusky, ale přesto odolala pekelnému žáru, který žhnul i tady. Když mu Brenner stanul po boku a chtěl natáhnout ruku ke klice, Palestinec udělal odmítavé gesto a zároveň mu naznačil, aby ustoupil. Sám přendal samopal z levého předloktí na pravé, položil ukazováček na spoušť a pak natáhl druhou ruku, aby dveře otevřel.

Brennerovi se rychle rozbušilo srdce. Najednou v něm všechno křičelo, aby strhl Salida nazpět a aby odtud co nejrychleji uprchli. Stane se něco hrozného, něco nepředstavitelného, jestli někdo otevře tyhle dveře.

Salid pohnul zuhelnatělou západkou. Rozdrobila se mu pod prsty, ale dveře se otevřely. Z prostoru za nimi vyšlehlo strašlivé, podivně plápolající rudé světlo a pokrylo Salidův obličej a ruce barvou čerstvé krve.

Nic víc se nestalo. Pekelní démoni se nevyřítili na Salida, aby ho odvěkli do své ponuré říše, a nezjevil se ani osobně Satan. Za ohořelými dveřmi se nacházely horní stupně schodiště, které bylo zřejmě vysekáno do přírodní skály a osvětloval ho plápolavý svit pochodně, jež musela hořet někde na jeho dolním konci. Jinak nic. Jinak *nic*.

„Vidíte?“ zeptal se Salid. Pokusil se usmát, ale vyznělo to stejně falešně jako úleva, kterou chtěl vyjádřit svou otázkou. „Nic se nestalo.“

Spustil samopal k tělu a uvolnil se. Ve stejné chvíli zaznělo ohlušující prásknutí.

Jeho šaty hořely. Žár mu ožehl vlasy na popel a pokryl mu ruce rudými mokvajícími puchýři, takže to vypadalo, jako když na nich má vlhké červené gumové rukavice. Domyslel se, že ani jeho obličej neskýtá moc odlišný pohled. Když dýchal, úpěl mu každíčký nerv v hrdle bolestí a jeho plíce, které nasály tisíc stupňů horký vzduch, vysílaly rozžhavené bolestivé šípy do každého záhybu těla. Přesto byl ještě naživu.

Kenneally nedokázal říci, jak se dostal z helikoptéry. Rozpomínal se na to, ale připadalo mu, jako by to byly vzpomínky někoho jiného. Muselo to tak být, protože kdyby byly obrazy v jeho hlavě skutečnými vzpomínkami, znamenalo by to, že zahalen do hávu z plápolajícího ohně byl vymrštěn přímo z vraku, jako hořící démon vystupující z pekelných hlubin přes roztavený kov, jako tvor, jehož podstatou byl oheň, který vdechoval a vydechoval žár a v jehož cévách pulzovala tekutá láva.

Samozřejmě to nebylo možné. Byla to halucinace – v té už mezitím získal docela slušný cvik –, šálení smyslů vyvolané domnělou

smrtnou zkušeností a utrpením, jemuž byl vystaven. Pravdou bylo spíše to, že byl vymrštěn z vraku, takže ho bezprostřední zběsilost exploze nezasáhla. Ale to nehrálo žádnou roli. Byl naživu – to bylo všechno, co teď bylo důležité.

Kenneally si nic nenamlouval. Měl dostatek zkušeností s podobnými záležitostmi, aby věděl, že s nejvyšší pravděpodobností utrpěl smrtelná zranění. Zemře, a pokud ne, stráví zbytek života jako zohavený mrzák na invalidním vozíku, což pro něho představovalo jednoznačně horší alternativu. Ale *nyní* byl naživu. Šok a nesmírné množství adrenalinu, které mu zaplavilo celý krevní oběh, ho dokonce ještě chránily před nejhoršími bolestmi. Dobře věděl, že tento stav dlouho nepotrvá. Příběhy o mužích, kteří ještě dlouhé hodiny bojovali se smrtelnými zraněními nebo s utrženými tělesnými údy, patřily do říše legend. Jemu zůstávaly v nejlepším případě minuty. Ale třeba tato lhůta stačí na to, aby dokončil své poslání a zastřelil Salidu nebo jednoho či oba zbývající muže. Potom – bude-li mít na to ještě sílu – zabije sám sebe.

Měl pocit, že trosky kláštera jsou nekonečně daleko. Z vteřin, které helikoptéra potřebovala na to, aby urazila tuto vzdálenost, se stalo nekonečné utrpení, které ho zřejmě s každým krokem stálo o trošičku více sil, než mohl ve skutečnosti vydat. Jeho chodidla zanechávala ve sněhu krvavé stopy a cítil, jak mu z nesčetných drobných zranění na těle uniká život; ne příliš rychle, ale neúprosně. Osud si pravděpodobně schoval na úplný konec nějaký mimořádně strašlivý žert – nejspíš ten, že ještě spatří Salidu, ale už nebude mít sílu na to, aby na něho namířil a stiskl spoušť.

Uplynulo sto věčností, než dovrával k bráně. Ve skutečnosti ji ani nevzal na vědomí. Mučivá pouť do kláštera ho proměnila na stroj, který nebyl schopen ničeho jiného, než klást jednu nohu před druhou, a tak se vléci dál. Nebyl už s to *vidět*, kam se potácí. Narazil na zeď, s němým výkřikem bolesti se zhroutil a zůstal bezmocně ležet jako želva převrácená na krunýř. Už dost dobře nevěděl, kde byl, kdo byl, ani co tu pohledával.

To ne. To nebyla pravda. Salid. *Muž, který tě bude soudit*. Musel zabít Salidu. Už netušil, kdo nebo co byl tenhle Salid, nemluvě o tom, *proč* ho měl zabít. Věděl jen, že to musí vykonat. Bylo to důle-

žité. Důležité pro něho. Jestli se mu to nepovede, pak bylo všechno, v co po celý život věřil, jediným velkým omylem.

Z nepatrného, dosud neobjeveného rezervoáru sil ve svém těle načerpal energii, která mu umožnila přetočit se na břicho, a dokonce se namáhavě vysoukat na ruce a kolena. Měl pocit, že mu dlaně explodují, když je zatížil celou vahou těla. Bylo to stejné, jako kdyby sáhl do rozžhavených skleněných střeptů. Přesto se vyhrabal ještě výše, postavil se nějak na nohy a vrávoravě prošel klenutou bránou. Byl skoro slepý, ale ještě slyšel. Zvuky. Tiché šumění větru. Šustot a šepot lesa. Kroky. Hlasy?

Hlasy.

Salidův hlas.

Tento vjem otevřel ventily dalšího dosud neobjeveného potenciálu, ale také k pochopení toho, že nyní spotřebovává absolutně poslední rezervy, ony zásoby energie, které tvořily podstatu samotného života a rozhodně nebyly určeny pro takové aktivity jako pohyb, myšlení a konání. Právě spotřebovával svou životní sílu. Každé nadechnutí ho od této chvíle stálo rok života. Ale on už nepotřeboval moc času. Pár vteřin. Ne více, než kolik bylo zapotřebí ke zvednutí zbraně a přitisknutí ukazováčku na spoušť.

Myšlenky se mu ještě jednou projasnily a najednou dokonce i trochu lépe viděl. Salid a oba další muži stáli jen několik kroků od něho. Poznal Salida podle stejného příznaku jako předtím: Jako jediný z těch tří měl zbraň.

Muž, který tě bude soudit?

Ne.

Nevěřil v tenhle humbuk. To všechno nebyla pravda. Pověra. Něco pro primitivní národy a prostáčky, nikoli pro muže jako on, jenž se dověděl o životě a smrti více, než chtěl. Dokáže tomu zatracenému hmyzímu muži, že neměl pravdu. Zemře, ale nikoli Salidovou rukou.

Kenneally zvedl zbraň, namířil a stiskl spoušť.

Salid zasípal, zavrával proti zdi a oběma rukama si sevřel hrdlo. Mezi prsty mu v pulzujícím proudu prýštila jasně rudá krev. Dusila ho. Zhroutil se k zemi, převálil se na záda a zase zpět – a potom

zcela nečekaně utichl. Přestal se hýbat stejně nenadále jako stroj vypnutý ze zásuvky.

Tenhle výstřel mohl stejně dobře zasáhnout samotného Brennera. Na okamžik se dokonce domníval, že cítí bolest, s níž vyhasl Salidův život. Potom se mu celým tělem rozšířil pocit podivně svědícího ochromení. Už ani nepocítil skutečnou hrůzu, jako by veškeré pocity vyčerpal až do dna. Už prostě neexistovalo nic, co by mohl cítit. Jan si vedle něho zoufale zakryl rukou obličej a polohlasně zavzlykal, ale ani to si Brenner v podstatě neuvědomoval. Ptal se sám sebe proč, ale ani tuhle otázku si už nepoložil zahořkle nebo rozhněvaně, nýbrž s chladnou, téměř vědeckou zvědavostí. Bylo to naprosto nesmyslné. Proč spolu urazili tak velkou vzdálenost? Jenom proto, aby Salid tady, právě na tomhle místě, zemřel?

Zaslechl podivný zvuk, a když vzhlédl, zjistil, že k nim vrávorá nějaká děsivá postava. V ponurém příšeří klenuté brány z ní byl vidět jen stín, což ovšem celou situaci nezlepšovalo, nýbrž ještě zhoršovalo, protože to ponechávalo jeho fantazii dostatečný prostor na to, aby zkompletovala hrůzu, kterou jeho oči spíše vytušily než viděly.

Ten muž určitě hořel. Jeho oblek se změnil v předivo z šedého popela a zpola zuhelnatělých vláken, které se mu podle všeho všude zažralo do masa. Obličej, hlava a ruce byla jedna jediná strašná rána, tu a tam pokrytá velkými skvrnami vyteklé krve, vyvolávajícími dojem strupovité vyrážky. Brenner si nebyl jistý, jestli ohořelý muž vůbec ještě viděl; oči měl opuchlé, možná už žádné neměl a rty se mu účinkem nepředstavitelného žáru spekly do věčného úšklebku. Potácel se, protože přinejmenším jednu nohu měl zlomenou, a jeho kroky zanechávaly na zemi krvavé otisky chodidel. Tohle zjevení už nemělo právo být naživu, natož pak se *pohybovat*. Ale bylo tady, šouralo se k nim jako ošklivá karikatura člověka, a navíc za sebou ještě vleklo ohněm žíhané zbytky nějaké zbraně. Jestli střílelo z ní, pak byl skutečný zázrak, že mu nevybuchla v ruku.

Hrůza, na kterou Brenner čekal, se pořád nedostavovala. Pochopil jenom, že jeho dřívější strach byl oprávněný. Démon *byl* tady, jenomže nečíhal za těmito dveřmi, nýbrž na druhé straně, skrytý v temnotě poslední nikdy nekončící noci, která se rozhostila nad celým světem. Dostal Salida a teď dostane i je, nejprve Jana, potom jeho.

Mohl by utéci; ta... věc, která se sem tak groteskním způsobem dobelhala a došourala, nebyla rychlá. Nemusel by ani utíkat, aby jí unikl.

Ale proč?

Kam?

Už neexistovalo místo, kam by mohli uprchnout.

A Brennera to věčné utíkání už definitivně unavilo. Celý život utíkal, před něčím nebo někým – většinou před sebou –, ale teď už se mu nechtělo.

Avšak strašidelně přízračná postava sem nepřišla proto, aby ho zničila. Malými, namáhavými kroky se vlekla dál. Levým ramenem se odírala o zeď a zanechala na sazích tmavorudou skvrnu, a když se přiblížila, Brenner ucítil zápach spáleného masa a žhavého kovu, který z ní vycházel. Nepokusil se jí uhnout, ale ani ohořelý muž nedělal nic, aby Janovi nebo jemu ublížil. Vrávoravě přistoupil k mrtvému Salidovi, těsně za ním se zastavil a zvedl zbraň. Hlaveň mířila Salidovi na hlavu, ale prsty už zřejmě neměly sílu na to, aby stiskly spoušť. Za necelou vteřinu spustil zbraň k tělu. Ruka se mu otevřela a samopal dopadl se zarachocením na zem. Muž se zapotácel, vydal zvláštní bublavý zvuk, jako by se pokoušel mluvit pomocí hlasivek, které už neměl, a natáhl ruku k Brennerovi. V tomto pohybu nebyla žádná hrozba. Spíše vypadal jako zoufalá prosba o pomoc.

Brenner teď před strašidelnou postavou přece jen ustoupil; nikoli ze strachu, ale z prostého hnusu, který v něm vzbudil pohled na zmračenou ruku a zápach. Spálený muž ruku zase spustil, obrátil se téměř s prosebným pohledem na Jana a nakonec se otočil ke dveřím. Plápolavé rudé světlo z hlubiny splývalo s barvou toho, co kdysi bývalo jeho obličejem – a nyní definitivně vypadal jako démon, za něhož ho Brenner v prvním okamžiku také pokládal. Zavrával, udělal neohrabaný krok ke dveřím a zastavil se tak blízko u nejvyššího schodu, že by se musel zřítit dolů, kdyby ztratil rovnováhu.

Salid se pohnul. Brenner si tohoto pohybu povšiml jen koutkem oka a zpočátku ho ani nebral pořádně na vědomí; něco takového prostě nemohlo být, protože Salid byl mrtev. Tak mrtev, jak to jenom šlo. Kulka mu roztrhla hrdlo a ležel v neuvěřitelně velké kaluži krve. Přesto se pohnul. Smrt a život už nebyly tím, čím bývaly kdysi.

Pomalou, nesmírně namáhavými, nicméně i velice cílevědomými pohyby se narovnal a sáhl po samopalu. Kulka mu zřejmě nepoškodila jenom svaly a šlachy, ale zároveň také rozdrtila kosti, protože hlava se mu bezmocně kývala ze strany na stranu, ale ruce svíraly samopal jistě a velmi pevně. Ozvěna jasného cvaknutí, s nímž zasunul náboj do hlavně, se odrazila od klenuté brány jako výstřel z děla.

Potom se všechno odehrálo najednou.

Ohořelý muž se otočil a zíral na Salidu. Oči se mu rozšířily a i přes spoušť, která se podepsala na jeho rysech, dokázal Brenner rozpoznat výraz nekonečného zděšení, jež se na nich znenadání zračilo. „Tak přece,“ zašeptal.

Zároveň však Jan vykřikl tak pronikavě, jako by to byl *on*, koho měla zasáhnout smrtící kulka. „*Ne!*“ křičel. „*Ne! Tohle už ne! To nepřipustím! UŽ NE!*“

Vyskočil a nebral žádný ohled na to, že se tím dostal přesně mezi Salidu a ohořelého muže, tedy přímo do palebné linie. Zoufalým pohybem se pověsil na Salidu a pokusil se mu vytrhnout zbraň, ale přišel o zlomek vteřiny později. Snad to byl dokonce *on sám*, kdo nárazem na Palestince stiskl spoušť.

Zazněl podivně tlumený výstřel. Jan vykřikl, tentokrát bolestí místo zoufalství. Přesto se Salidu nepustil, ale pověsil se na něho ještě křečovitěji.

Salid vystřelil podruhé. Výstřel odmrštil Jana nazpět, ale protože ani teď nepustil Salidovo rameno, strhl ho s sebou. Spletenec jejich těl narazil na ohořelého muže a všichni tři se jako jedno nerozpleitelné klubko zřítili ze schodiště.

Brenner za nimi spěchal tak rychle, jak to jenom dokázal. Neměl šanci nikomu z nich pomoci. Schody vedly tak příkře do hlubiny, že i za normálních okolností bylo nebezpečné po nich sestupovat. Zadržet jednoho padajícího muže – o *třech* ani nemluvě! – nebylo prostě možné, pokud nechtěl, aby ho strhli s sebou. Salid, Jan a muž dopadli pod schody se strašlivým zaduněním ještě dříve, než Brenner stačil urazit polovinu vzdálenosti. Přesto běžel dál, tak rychle, jak to bylo možné, a poslední schody překonal jediným skokem, k němuž by za běžné situace nikdy nenašel odvahu. Dopadl na kolena, zasténal,

když mu oběma česčkami projela nová nesnesitelná bolest, a rychle se po čtyřech plazil dál.

Přišel pozdě. Salid ležel s vytřeštěnýma prázdnýma očima v další a neuvěřitelně rychle se zvětšující kaluži krve. Ohořelý muž se převálil kousek stranou a ležel tam nehybně; ani v jeho těle už určitě nebyl život. Schodiště mělo pětatřicet schodů. Třicet pět šancí na zlomení vazů nebo jinou újmu. On sám sestup dolů přežil, ale to ho ochraňovala stejná tajuplná moc, kterou teď přišli porazit. Brenner věnoval zuhelnatělé postavě jen zběžný pohled, pak se přisunul k Janovi a otočil ho na záda.

Duchovní byl mrtev. V hrudi a břiše mu zely dvě strašlivé rány, ale výraz na jeho obličeji byl v příkrém rozporu s tímhle pohledem. Poprvé od doby, co Brenner poznal tohoto mladého jezuitu, měl dojem, že v jeho rysech objevil výraz pokoje, klidu a úlevy, který se dal zřetelně rozpoznat i přes grimasu nevýslovného utrpení. Stravující oheň v jeho očích pohasl, ale už nebyly tak prázdné, jak by se dalo čekat u mrtvého člověka. Brenner z nich vyčetl něco, co mu svým uklidňujícím účinkem připadalo vzhledem k situaci, v níž se právě nacházel, přímo absurdní: poselství, které bylo určeno pouze pro něho a o jehož pravdivosti se nedalo pochybovat. Jan došel svého pokoje. Ať už pobýval jeho duch kdekoli, určitě to nebyl očištec, jímž by teď musel procházet. Přesto...

„Proč?“ zašeptal Brenner. Ve skutečnosti tohle slovo ani nevyřekl, jenom si ho jako otázku zformuloval v duchu. Byl to hořký němý výkřik, který s nevýslovným zoufalstvím požadoval vysvětlení pro všechny tyhle nesmyslné tragédie.

A pak uslyšel odpověď.

„Protože to bylo nutné. Pro ně a pro celé lidstvo.“

Hlas zazníval z horní části schodiště a on věděl, co uvidí, ještě než zvedl hlavu a vzhlédl. Bylo to jako věrné opakování scény před třemi dny, posledního obrazu, který spatřil, než ho pětatřicet schodů připravilo o vědomí. Dívka tam stála dokonce ve stejné pozici, jako by se v téhle částce světa prostě zastavil čas, aby se nyní, o čtyři dny a jedno období Stvoření později, zase rozběhl.

Brenner mlčel. Prostě tam dole dál nehybně seděl, s Janovou hlavou a rameny ve svém klíně a pravou rukou před vyděšenýma

očima, jako by ho měla ochránit před tímto posledním hrůzným pohledem – andělem, jenž se změnil v ďábla a teď se sem dostavil, aby si ho jako posledního odvedl a vše ukončil. Už se nebál umírání. Přál si jenom, aby to už měl za sebou.

Astrid se zastavila dva kroky před ním a dlouho a s nepatrným, ale viditelným náznakem smutku shlížela na Salidovo mrtvé tělo. Potom se obrátila k němu. V jejím pohledu bylo něco, po čem Brennera zamrazilo a co mu zároveň znemožňovalo, aby ho opětoval déle než zlomek vteřiny.

„Proč?“ zeptal se znovu. „Proč tohle strašlivé představení? Těšilo vás takhle nás trýznit?“ Zničehonic zakřičel: „Proč jste nás rovnou neodrovnali?“

„Proto se věci musely odehrát tak, jak bylo předurčeno,“ odpověděla Astrid. Ukázala na Salidu a potom na Jana. „Jeho úkolem bylo, aby tě sem přivedl, a úkolem tohohle bylo, aby tě ochraňoval.“

Pokud to tak opravdu je, pak selhal, napadlo Brennera. Pak pochopil, že Astrid vůbec neměla na mysli Salidu. Její ruka ukazovala jiným směrem, na ohořelého muže.

„Čekala jsem na tebe,“ ujistila ho Astrid. „Potřeboval jsi hodně času, ale asi to tak muselo být.“ Ukázala rukou za sebe, hlouběji do stínů, v nichž se ztrácela klenutá chodba. Brenner měl dojem, že na odvrácené straně temnoty spatřil nějaký pohyb, ale nebyl dostatečně zřetelný, aby v něm mohl *rozpoznat* něco konkrétního.

„Pojď,“ vyzvala ho Astrid. „ON tě očekává.“

Brenner nechal velmi opatrně sklouznout Janovo nehybné tělo na zem, stejně ohleduplným pohybem mu zavřel oči a přistoupil k dívce. Astrid se otočila a vykročila před ním.

Cesta netrvala dlouho. Narudlý svit, který už viděli shora, pocházel z mnoha silně čadících pochodní, umístěných na stěnách klenutého tunelu. Vedly k masivním, nanejvýš metr a půl vysokým dveřím, které byly zajištěny dubovou závorou. Nebyl tu žádný moderní zámek, ba ani jednoduchá závlačka, která by jistila závoru, ale právě jednoduchost této konstrukce vyvolávala dojem, že je nesmírně mohutná; nebyl to žádný technicky rafinovaný zámek, který by se dal s trochou zručnosti otevřít kancelářskou sponkou, nýbrž jednoduché, prosté zařízení, které snad bylo vytvořeno navěky. Asi ve výši hrud-

níku byla do dveří zapuštěna záklopka, dvacet krát dvacet centimetrů, zajištěná dvojitým křížem ze zrezavělých železných tyčí. Byly to dveře žaláře.

Astrid je otevřela, předklonila se a vstoupila dovnitř. Pokynula Brennerovi, aby ji následoval. S bušícím srdcem ji uposlechl, ale počínal si příliš ukvapeně. Na druhé straně se příliš rychle narovnal a odřel si záda o překlad ve stěně. Bolestivě se zašklebil a postoupil o další krok, aby si neublížil ještě více. Možná že mu sice byla svěřena hlavní role v poslední bitvě mezi dobrem a zlem, ale to bohužel neznamenal, že by byl naprosto imunní proti fyzické bolesti.

Pozorně se rozhlédl. Moc tady toho k vidění však nebylo. Místnost potvrzovala dojem, který navodily už její dveře, a byla přesně tím, co by člověk za dveřmi žaláře očekával – tedy žalářem. Měla čtvercový půdorys a každým směrem měřila nanejvýš pět kroků. Strop byl tak nízko, že se Brenner mohl jen těsně narovnat, ačkoli rozhodně nebyl žádný obr. Stejně jako chodba, která sem vedla, nebyla ani tato místnost vyzděná. Byla zřejmě vysekána z přírodní skály – a velmi prakticky hned s mobiliářem. Stálo tu dva metry dlouhé a zpola tak široké lůžko a trochu menší, zato však vyšší oltářní kámen, který zřejmě sloužil jako stůl. Stěny byly černé a pokryté nejméně dvoucentimetrovou vrstvou sazí. Ve vzduchu se vznášel slabý, ale pronikavý zápach kouře, horkého vosku ze svíček, jídla a potu dvoutisíciletého žaláře.

Obyvatele této cely nebylo nikde vidět, ale byl tady ještě druhý, stejně nízký průchod na druhé straně, tentokrát už bez dveří. Astrid ukázala na tento průchod a zopakovala stejné gesto pozvání jako před chvílí, ale z jejího držení těla bylo zřejmé, že už Brennera nebude následovat. Její úkol byl podle všeho splněn tím, že ho sem přivedla.

Brenner vstoupil do sousední místnosti. Tentokrát si počínal opatrně a na nic nenarazil, ale neplýtvat rovněž pohledy na nové prostředí. Srdce mu bušilo. Ačkoli mu ledový chlad pronikl do těla tak hluboko, že se stále celý trásl, měl zpocené ruce. ON byl tady. Hned vedle. Brenner vycítil jeho přítomnost ještě dříve, než se vzpřímil a otočil se k postavě, která stála na druhém konci místnosti a dívala se na něho. Brenner cítil jeho pohled jako cosi neviditelného, doběla

rozžhaveného, co mu klouzalo po kůži. Měl dojem, že ho určitě spálí jako plamen mûru, která se příliš přiblížila ke světlu. Brenner se napřimil, zavřel oči a znovu sebral veškerou odvahu. Potom se otočil.

Oni všichni se mýlili. Salid. Jan. Ohořelý muž. I on sám.

Nebyl to satan, jehož se všichni obávali.

Místo odvěké šelmy ztělesněné v postavě s ďábelským ocasem, koňským kopytem, rohy a plamenným dechem stál tváří v tvář štíhlému mladému muži. Byl trochu vyšší než Brenner a měl na sobě prostý oděv, který mu sahal ke kotníkům a jenž vyšel z módy někdy před dvěma tisíci lety, a kolem hrudi měl zlatý pás. Rány na jeho rukou a nohou byly menší, než očekával; žádné zející rány, nýbrž jen tenké, červené a dávno zhojené jizvy.

To, co Brennera nejvíce překvapilo, bylo jeho mládí. Rozhodně nevypadal na víc než třicet let – a nic na tom neměnil bílý vous ani sněhobílé vlasy, které mu padaly na ramena a jež mu zřejmě zbělely během dlouhých let žalářování. Měl stále ještě obličej třicetiletého muže – velmi mladistvě vyhlížejícího třicátníka –, který se jen *pokoušel* vypadat starší. To jediné, co tento dojem usvědčovalo ze lži, byly jeho oči. Ty totiž nebyly mladé, ale ani staré. Byly nadčasové. Tyhle oči patřily bytosti, pro kterou milion let trval jeden den a vteřina celou věčnost a jež... byla *vyššího řádu* než člověk. Ať byl tento tvor, který tu před ním stál v podobě mladého muže s jizvami na rukou a nohou a řadou drobných malých ranek na čele, čímkoli, bylo to mocné, nesmírné, ohromné. Ve skutečnosti to snad ani nebylo *lepší* než oni, ale každopádně mocnější. Jeho hněv i milost byly nepochybně nezměnitelné.

Postava v bílém hábitu zvedla ruku a ukázala na Brennera.

A v téže chvíli se dobral *poznání*.

„To jsem nikdy neudělal. Přišel jsem k vám jako přítel. Nikoli jako soudce.“

„Lžeš,“ tvrdil Jidáš. „Byl jsi poslán, abys nás soudil. Ale já to nepřipustím. Prohlédl jsem tě. Můžeš oklamat všechny ostatní, ale mě ne. Vím, proč jsi skutečně tady. Vím, co jsi.“

„A proto mě chceš zabít,“ odpověděl.

Jidáš zase vytáhl ruku z roucha. Byla prázdná. „Kéž bych to dokázal,“ zašeptal. „Přisahám Bohu, že si přeji, abych měl na to dost sil. Ale nemohu to udělat.“

Něco se za ním pohnulo. Blížil se nějaký stín, pak druhý, třetí... Nikdo z dalších mužů nepřinesl pochodeň, takže většina z nich setrvala v temnotě jako pouhé přízračné stíny, ale on je znal příliš dobře na to, aby nevěděl, kdo to je. Pokusil se narovnat, ale provazy, jimiž byl svázán, mu v tom zabránily. Ted' mohl jedinež otočit hlavu a pohlédnout na postavy, které se vynořily hned za Jidášem.

„Takže vy také?“ zamumlal. „I ty, Šimone? Jane? Vy všichni? Také mě nenávidíte?“

„Nikdo tě nenávidí, Pane.“ Rybář přistoupil blíže, až se jeho obličej dostal téměř do dosahu prskajících plamenů, které rozstříkovala Jidášova pochodeň. Zdálo se, že vůbec necítí žár ohně. „My všichni tě milujeme, Pane. Víc než si dokážeš představit. Dokonce i on.“ Položil Jidášovi ruku na rameno a usmál se. Jidáš ustoupil o krok stranou, takže Šimonova ruka mu sklouzla z ramene.

„Nehněvej se na něho. Je zmaten a hledá viníka toho, co sám učinil. Nikdy by ti neublížil. Nikdo z nás by ti neučinil jakoukoli újmu. Všichni bychom s radostí položili své životy, abychom ochránili tvůj.“

„Pak mě tedy propustíte,“ požádal.

Šimon sklopil oči. Slzy mu zalily obličej. Ale když promluvil, měl stále pevný hlas. „To... nemůžeme, Pane. Oni by tě zabili, kdyby věděli, že jsi ještě naživu.“

„Nikdo mě nemůže zabít,“ opáčil. „Jen ten, který mě vyslal. Opravdu věříte, že byste se mohli protivit JEHO vůli?“

Šimon, který dal jméno skále, na to nijak nereagoval, ale odpověď se dala zřetelně vyčíst z jeho obličeje. Nevěřil tomu. On věděl, že tomu nemohli uvěřit. A přesto se o to všichni pokusí.

„Proč?“ zeptal se. „Copak jste nepochopili nic z toho, co jsem vás učil? Copak bylo všechno špatně?“

„Ne!“ Šimon téměř vykřikl. Tvář mu zružnil výraz strašlivé trýzně. „Bylo to důležité, Pane. Bylo to příliš správné. To nejsi ty, kdo udělal něco špatně. To my, Pane. Jen my. Jidáš má pravdu. Jsme slabí. Překypujeme nedostatky a chybami a příliš snadno podléháme

mámení zla. Požaduješ od nás příliš mnoho, Pane. Náš svět ještě nedozrál pro tvé pojetí spravedlnosti.“

„To není moje spravedlnost,“ připomněl. „Já jsem také pouhý nástroj.“

„Ale my ještě nejsme připraveni,“ odtušil Šimon. „Pokusili se tě usmrtit, protože se tě obávali. Protože cítili, že jim přinášíš zánik. Svět ještě není zralý pro tvoje učení. Musíme tě chránit před světem. A svět před tebou.“

„Jak jste se tedy rozhodli?“ zeptal se.

Šimon dlouho váhal s odpovědí. Neměl sílu pohlédnout mu do očí, když odpovídal, a s výjimkou Jidáše Iškariotského nikdo jiný nepřistoupil blíže. Všichni zůstali pouhými stíny za mihotavým kruhem světla, které skýtala pochodeň.

„Pokládají tě za mrtvého a my chceme, aby to tak zůstalo,“ prohlásil Šimon. „Toto místo už neopustíš. Toto nebo nějaké jiné, bezpečnější, které je třeba najít.“

„Myslíš zřejmě vězení.“

„Přál bych si, abys to tak nenazýval,“ zašeptal Šimon. „Ale asi máš pravdu. Ano, máš pravdu. Je to vězení. Musíme to udělat, pochop to přece! Nemůžeme přijmout tvůj soud! Ještě ne! Ještě nejsme připraveni! My... my jsme jen děti, které potřebují čas na učení! Zapřísahám tě, Pane, poskytni nám tento čas! Náš lid snad není dokonalý, ale... zasluhuje si poslední lhůtu milosti.“

Tato lhůta už byla poskytnuta. On byl touto milostí; zdaleka ne první, ale pravděpodobně poslední, která byla obyvatelům tohoto světa poskytnuta.

Šimon nejspíš věřil, že ho poznal, a svým způsobem měl nepochybně pravdu; přesto by se nestačil divit, kdyby věděl, jak nesmírná je shovívavost toho, kdo ho sem poslal.

Nic z toho nevyslovil nahlas, ale věděl, že Šimon vyčetl pravdu z jeho pohledu. Šimon byl čímsi velice zvláštní, i když on sám to ani netušil: Nikdy se mu nepodařilo něco před ním utajit.

„Pak tedy nemáme na výběr,“ usoudil smutně Šimon. „Modlím se o to, abychom s touto vinou dokázali žít. Ale musíme se o to pokusit. Kvůli svým dětem a tisíckrát tisícům jiných tam venku.“

„A co chcete dělat?“ zeptal se. „Zabít mě?“ Usmál se. „I kdybyste to udělali, nic by se nezměnilo. Místo mě by přišel někdo jiný. Já přece stejně jako vy nejsem proti tomu, kdo mě poslal. Jen pouhým nástrojem.“

„Nejsme jimi snad všichni?“ zamumlal Šimon. Potom sebou viditelně zaškubal, narovnal ramena a pokračoval hlasitějším a opět pevným hlasem: „Budeme pokračovat ve tvém díle, Pane. Rozejdeme se do světa a budeme šířit tvé učení a pokusíme se přivádět lidi na cestu, kterou jsi nám ukázal. Každý z nás za to nasadí svůj život, to ti slibuji. Tvá smrt se stane základním pilířem naší moci. Dokončíme to, co jsi začal. Ale nemůžeme tě nechat jít, protože tento svět potřebuje čas. Víc, než mu ty můžeš dát.“

„Víc, než mu smím dát, „ upřesnil smutně. „Opravdu si myslíte, že mě můžete spoutat? Násilím?“

„Ano,“ odpověděl Šimon pevným hlasem. „Hodně jsi nás naučil, Pane, a my jsme byli dobří žáci. Naše síla postačí.“

Síla, kterou je naučil on. To snad tihle blázni doopravdy věřili, že ho mohou porazit jeho vlastní mocí? Na okamžik v něm zahořel prudký hněv; cit, který mu byl naprosto cizí, než přišel na tento svět a poznal tyhle slabé a zvláštním způsobem zároveň tak silné bytosti, které měl soudit, a ještě na kratší chvíli pocítil pokušení prostě vstát, rozlomit pouta a ukázat jim, jakým silám se ve skutečnosti postavili.

Neudělal to. Hněv pominul, ale ani smutek, který dosud cítil, se hned nevrátil. Najednou rozuměl Šimonovi i ostatním a s tímto porozuměním se dostavilo ještě něco jiného: další cit, který dosud nepoznal a jenž ho svou silou téměř ohromil. Obdiv. Zamrazení z odvahy, kterou Šimon a ostatní projevili tím, že odporovali jemu, BOHU. Možná že byl tím, zač ho pokládali, možná také ne, ale jeho moc se rovnala Boží; moc tvořit světy, ale také je ničit – pouhým pohybem ruky a silou myšlenky.

A přesto se tihle nepatrní zranitelní tvorové odvážili mu vzdorovat. A co více, oni se opovážili vyzvat samotný osud, a dokonce toho, kdo stál za ním, prostě jen proto, že věřili, že jejich lid si zaslужuje tuhle šanci. Neprosili ho o ni. Oni ji požadovali. A nezasluhoval si lid, který projevil takovou statečnost, opravdu ještě jednu, snad úplně poslední šanci?

*Síly, které už zamýšlel rozpoutat, se zase uchýlily do ústraní.
Na chvíli.
Ať tedy dostanou poslední lhůtu milosti.*

Když Brenner vyšel z kláštera, obloha nad lesem byla pořád ještě černá. Byla to snad první vědomá myšlenka, která ho napadla od chvíle, kdy opustil žalář: Soudný den nebyl den, nýbrž noc. Jitro bez svítání, po němž – pokud ještě vůbec někdy – vyjde slunce nad světem, jenž už nebude mít nic, ale vůbec nic společného s tím, který znal.

Svět nezanikne, ale změní se. Bude tak neuvěřitelně *odlišný*, že si to ani on sám teď nedokázal představit.

Byl poslední, kdo opustil trosky kláštera. Ostatní tři na něho už čekali na okraji lesa, a ačkoli čas už nehrál žádnou roli a nejspíš už ani neexistoval, přesto vycítil, že na něho čekali hodně dlouho. Stejně jako vize, které zažil předtím, proběhla tato poslední během zlomku vteřiny; ve skutečnosti *neprožíval* tyto události znovu, nýbrž se na ně *rozpomínal*, nárazově a v jejich celistvosti, nikoli postupně. Přesto zůstal sám, když jeho vědomí našlo cestu zpět do přítomnosti a zůstalo tam nadlouho. Byla to doba, v níž tu prostě stál a cítil děs a hrůzu. Nesmírnost toho, co se dověděl, neponechávala místo pro žádný jiný cit. Nevytvářela prostor pro pochybnost ani pro otázku PROČ. Žádné proč neexistovalo. Nebyl žádný *skutečný* důvod, proč byl vyvolen. On to byl, protože to byl on – a to byl jediný důvod a ten stačil.

Ještě více se ochladilo. Když vystoupil z klenuté brány, která mu poskytovala určitou ochranu, uvítal ho ledový kvílející vítr a Brenner se pod tenkou bundou, kterou měl na sobě, zachvěl chladem. Ať už mu to bude k čemukoli, něco z něho zůstalo živoucím cítícím člověkem, který byl schopen vnímat chlad, bolest, strach a utrpení. A nakonec, opravdu na samotném konci, až všichni splní svůj úkol, i smrt – nebo co vlastně bude následovat za iluzí, kterou dosud pokládal za život.

Pod botami mu zaskřípal sníh a do kvílení větru se vmísily další zvláštní zvuky: Funění koní, neklidné hrabání a cvakání podkovami, zvuk mokré těžké kůže a cinkání oceli.

První kůň byl bílý, a ten, kdo na něm seděl, odložil veškeré své pochybnosti. Jan vyhrál boj se sebou samotným a zůstal vítězem.

Druhý kůň byl rudý jako ryšavá liška a na jeho hřbetě seděl spálený muž, jejich pronásledovatel, avšak nyní byl zdrav a bez poskvrny; neboť prošel ohněm a pročistil se.

Na třetím koni, hřebci černém jako noc, seděl ten, jemuž se kdysi říkávalo Otec smrti. Salid však už nikdy nebude zabíjet. Poznal, jakou hodnotu má smrt a život, a tak překonal vlastní smrt.

Čtvrtý kůň byl plavý a v příšeří hrabal podkovami.

Dva kroky od ostatních se Brenner zastavil a znovu se rozhlédl. Klouzal pohledem po troskách kláštera, okraji lesa a bezhvězdné černé obloze – a nakonec po koních, po jejich rozčuchané srsti a nozdrách, z nichž stoupal šedý opar jako ohnivý dech mystického draka. Zvířata byla neklidná.

Nastal čas. Brenner uchopil hrušku sedla posledního, čtvrtého koně a energickým pohybem se mu vyhoupl na hřbet. V téže chvíli, kdy to udělal, se v něm rozhostil nekonečně hluboký klid a mír – a také neotřesitelné poznání toho, co bylo nutné vykonat a *jak* se to musí stát.

Lhůta uplynula. Obyvatelé tohoto světa měli svou šanci a nyní bylo na něm a třech ostatních, aby rozhodli, zda ji využili, či nikoli.

Oslnivý blesk rozpoltil oblohu a udeřil kdesi velmi daleko v lese. Padající sníh se smísil s ledovým deštěm. Kvílení větru náhle zaznělo jako povzdech, jako by se samotné dílo Stvoření přikrčilo pod předtuchou toho, co by mohlo následovat.

Čtyři apokalyptičtí jezdci obrátili své koně a vyjeli do světa.

Poznámka:

Všechny citáty z bible použité v této knize se opírají o ekumenický překlad (Bible. Písmo svaté Starého a Nového zákona. Praha 1979).

Wolfgang Hohlbein
ODPŮRCE

Z německého originálu
Der Widersacher
vydaného roku 1995 nakladatelstvím Gustav Lübbe
v Bergisch Gladbach
přeložil Rudolf Řežábek
Redigovala Kateřina Závadová
Obálku navrhl Ivan Brůha
Vydala Euromedia Group k. s. – Knižní klub
v Praze roku 2004
jako svou 2565. publikaci
Odpovědný redaktor Jakub Sedláček
Technický redaktor David Dvořák
Počet stran 336
Sazba SF SOFT, Praha
Tisk Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica
Vydání první

Nebyla to jeho první vize. Během tří dnů, které tu strávil, zažil noční můry a každá se mu zdála trochu horší než ta předcházející. Často se mu zdálo o pekle, zániku světa, apokalypse a o Armageddonu, poslední rozhodující bitvě mezi dobrem a zlem. Ale to nebyla jediná zvláštnost. Mnohem horší bylo to, že *věděl*, že sní, zatímco snil. Tohle poznání, které ho vlastně mělo přivést k tomu, aby se na místě probudil, mu to nijak neusnadňovalo; jenom propůjčovalo těmto snům závažnost, která jim nepříslušela. Činilo je jaksí... reálnějšími. Pořád zůstávaly zcela absurdní a zbaveny jakékoli logiky, ale stávaly se něčím, co se možná stane.

Pohasínající svět, jímž kráčet, nebyl prázdný. Nebyly tu žádné budovy, ulice, řeky, hory, lesy, ba ani skutečný obzor. Ale byli tu lidé. Slyšel temné dunění, které se přibližovalo, výkřiky, hluk. Viděl utíkající lidi, kteří před něčím prchali; jiní zase padali, svíjeli se na zemi v agonii a tloukli se rukama do těla. Cośi přes ně přelézalo.

www.euromedia.cz

ISBN 80-242-1192-0

9 788024 211925